millennium sorozat

A Millennium sorozat befejező része

DAVID LAGERCRANTZ

A LÁNY, AKI KÉTSZER ÉLT

Stieg Larsson világsikerének folytatása

David Lagercrantz

A LÁNY, AKI KÉTSZER ÉLT

A mű eredeti címe: Hon som maste dö
Copyright © David Lagercrantz & Moggliden AB
A fordítás a Norstedts 2019-es első kiadása alapján készült
Published by agreement with Norstedts Agency
Magyar kiadás © Central Kiadói Csoport, 2019
A jogtulajdonos engedélye nélkül
a műből részlet sem közölhető.

Fordította: Szöllősi Adrienne

ISBN 978 963 324 298 8 (papír)
ISBN 978 963 324 299 5 (epub)

Kiadta a Central Kiadói Csoport 2019-ben
Felelős kiadó: dr. Szemere Gabriella
www.animuscentral.hu
Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja

Szerkesztette: Árkos Eszter
Korrektor: Keszthelyi-Kiss Judit
Borítóterv: Sigmond Viktória
Tipográfia, e-book: Scriptor Kft.

Prológus

Azon a nyáron ismeretlen koldus bukkant fel a kerületben. Senki sem tudta a nevét, és senki sem foglalkozott vele, kivéve talán azt a fiatal párt, akik nap mint nap elsétáltak mellette, és egymás között „a bolond kisembernek” hívták. De tévedtek. Orvosi értelemben ugyanis nem számított alacsony növésűnek: százötvennégy centiméter magas volt, és arányos testalkatú. Ugyanakkor valóban úgy viselkedett, akár egy elmebeteg, fel-felugrált a helyéről, megragadta a járókelőket, és összevissza hadovált nekik.

Máskülönben egy kartondarabon üldögélt a Mariatorgeten, pontosan a szökőkúttal, a Thor-szoborral szemben. Előfordult, hogy tiszteletet ébresztett a járókelőkben, ahogy felszegett fejjel, egyenes háttal ült a földön, akár egy lecsúszott arisztokrata. A tartása volt az utolsó szál, ami ehhez az emberi társadalomhoz kötötte, emiatt dobtak elé az emberek némi aprót vagy papírpénzt. Megérezték benne az egykori nagyságot, azt a letűnt időt, amikor az emberek tiszteletük jeléül fejet hajtottak előtte.

Jó ideje már annak, hogy mindene odaveszett. Az arcán éktelenkedő fekete foltok sem javítottak a helyzetén, mintha csak a halál bélyegét viselné magán. Az egyetlen, ami nem illett bele ebbe a képbe, az a pehelydzsekije volt, egy kék színű, drága Marmot Parka. Persze ettől még nem keltett jobb benyomást az emberekben, már csak azért sem, mert a dzsekin koszfoltok és ételmaradványok éktelenkedtek. Ráadásul inkább illett a sarkvidékre, mint a nyári Stockholmba. A nyomasztó hőség

rátelepedett a városra, és amikor az izzadságcseppek végigcsorogtak a férfi arcán, a járókelők aggodalmaskodó tekintetüket a pehelykabátra vetették, mintha már a puszta látványa is elviselhetetlenebbé tette volna számukra a hőséget. A dzsekijét soha nem vetette le.

A férfi elveszett a világ számára, és szinte hihetetlennek tűnt, hogy bárkinek is fenyegetést jelenthetne. Augusztus elején azonban megváltozott a pillantása, céltudatosság csillant fel a tekintetében, és augusztus tizenegyedikén, délután, nyomtatott betűkkel egy bonyolult történetet vetett egy A4-es vonalazott papírlapra, amelyet azután, mint valami plakátot, kiragasztott a Södra station buszmegálló egyik oldalára.

A történet egy rettenetes vihar leírása volt, hallucinációs elemekkel kiegészítve. Egy fiatal rezidens orvosnak, Else Sandbergnek, aki épp a 4-es buszra várakozott, ennek ellenére sikerült a „Bevezetés" bizonyos részeit megfejtenie, és feltűnt neki, hogy a kormány egyik tagja név szerint szerepel a szövegben. Ezek után megpróbált felállítani egy diagnózist, paranoid skizofréniára gyanakodott.

Ám tíz perccel később, amikor a fiatal orvosnő felszállt a buszra, már meg is feledkezett az egészről, csupán némi rossz érzés maradt benne. Akár egy Kasszandra-jóslat, egyetlen szavát sem hitte a férfinak, mert az igazságot őrült mondatokba rejtette el. Valahogy mégis kitudódhatott az üzenet, mert másnap reggel megjelent egy kék Audi, amiből kiszállt egy fehér inges fickó, és letépte a papírlapot.

Augusztus tizenötödikére, szombatra virradó éjjel a koldus elbandukolt a Norra Torgethez, hogy némi csempészett alkoholt szerezzen magának. Ott botlott bele egy másik korhely alakba, az österbotteni finn származású, az egykor ipari munkásként dolgozó Heikki Järvinenbe.

– Üdv, testvér, látom ide hozott a szükség – szólította meg Järvinen.

Nem kapott választ, legalábbis először nem. Azután megtört a

csend, a férfiból csak úgy áradt a szó, ami Heikki számára érthetetlen locsogásnak tűnt.

– Faszság – bökte oda teljesen szükségtelenül, amit később maga is beismert, azután még odaköpte: – mocskos kis kínai.

– Én Khambachen, utálom Kína! – ordította vissza a koldus.

Azzal a koldus ujj nélküli öklével behúzott egyet Heikkinek. Ugyan a mozdulat nem tűnt sem sportosnak, sem gyakorlottnak, volt mégis valami meglepően pontos a férfi ütésében. Heikki szájából dőlt a vér, finnül káromkodott, miközben dülöngélve eloldalgott a helyszínről, és lebotorkált a metrómegállóhoz.

Később megint a megszokott helyén látták a koldust, meglehetősen részegen, rossz állapotban. A szájából csorgott a nyál, ujjait a torka köré fonta, és azt mormogta:

– *Very tired. Must find a dharamsala, and an lhawa, very good lhawa. Do you know?*[1]

Nem számított válaszra, ahogy máskor sem. Akár egy alvajáró, átkelt a Ringvägenen, és amikor átért a túloldalra, gyorsan megivott egy fél üveggel a címke nélküli szeszesitalból, azzal eltűnt a Tantolunden-park fái és bokrai között. Senki nem tudja, mi történt azután. Másnap reggel könnyű zápor esett, majd este nyolc óra tájban alábbhagyott az északi szél, és kiderült az ég. A koldus fejét egy nyírfának támasztva térdelt a földön.

Kicsit arrébb, az utcán a hagyományos stockholmi éjszakai futóversenyhez készülődtek. A negyeden igazi fesztiválhangulat lett úrrá. A koldus halott testét is körbelengte az utcákon eluralkodó örömteli feszültség. Senkit sem érdekelt, hogy embert próbáló, hősies életet élt, ahogy az sem, hogy egyetlen asszonyt szeretett életében, aki végtelen magányosságban halt meg.

---

[1] Nagyon fáradt vagyok. Találnom kell egy imaházat *[dharamsala]* és egy sámánt *[lhawa]*, egy nagyon jó sámánt. Ismer egyet?

1. RÉSZ – AZ ISMERETLENEK

Sokan halnak meg névtelenül. Sokaknak még sírja sincs.

Másoknak jut egyetlen fehér kereszt a több ezer között, akár a normandiai katonai temetőben, Amerikában.

Néhányuknak egész emlékművet emelnek, mint amilyen a párizsi Diadalív vagy az ismeretlen katona sírja a Sándor-kertben, Moszkvában.

1. fejezet

Augusztus 15.

Ingela Dufva írónő merészkedett oda először a fához. Látta, hogy a férfi halott. Akkor már déli fél tizenkettő volt. A test bűzlött, és csak úgy döngtek körülötte a legyek és a szúnyogok. Ingela Dufva nem volt teljesen hű az igazsághoz, amikor később azt mondta, hogy az egész látványban volt valami megrázó.

A férfi láthatóan hányt és erőteljes hasmenés gyötörte a halála előtt. Ingela Dufva nem érzett megrendülést, hanem felfordult a gyomra, és elfogta a szorongás a saját halála miatt. Hasonló volt a helyzet a rendőrökkel, Sandra Lindevallal és Samir Emannal, akik tizenöt perccel később értek a helyszínre, és leginkább büntetésnek érezték a helyszínelést.

Lefényképezték a férfit, és átkutatták a környéket. Nem kellett messzire menniük, csak lefelé a Zinkens väg végéig, ahol a félig teli alkoholos üveg hevert a kavicsos úton. Bár nyilvánvalónak tűnt a számukra, hogy mi történt, megvizsgálták a férfi fejét és a mellkasát. Erőszakos behatásnak nem találták nyomát, és más külsérelmi nyomot sem, ami a halál okára utalt volna, eltekintve a vastag nyálcsíktól, ami kicsordult a férfi szájából, és az arcára tapadt. Miután megvitatták a problémát a parancsnokukkal, meghozták a döntést, hogy nem zárják le a területet.

Amíg arra vártak, hogy a mentők elszállítsák a hullát, átkutatták a formátlan pehelykabát zsebeit. Találtak benne rengeteg zsírpapírt, ami a környékbeli kolbászos bódékból származott, egy fémpénzt és egy papír húszkoronást, valamint egy, a Hornsgatanon

lévő papírboltból származó blokkot. Személyi igazolványt vagy bármi egyéb igazolványt azonban nem.

Ennek ellenére úgy gondolták, nem lesz nehéz azonosítani a férfit, hála a szembetűnő ismertetőjeleinek. Ám ez a feltételezésük, ahogy sok minden más is, tévesnek bizonyult. A solnai Igazságügyi Orvosszakértői Intézetben, ahol a hullát felboncolták, röntgenfelvételeket készítettek az áldozat fogazatáról, de sem ez, sem pedig az ujjlenyomat nem mutatott egyezést a bűnügyi nyilvántartásban tárolt egyetlen adattal sem. Miután jó néhány mintát elküldtek az NTH-ba, azaz a Nemzeti Törvényszéki Hivatalba, Fredrika Nyman törvényszéki orvosszakértő – bár nem tartozott a feladatai közé –, elhatározta, hogy felhívja az összes telefonszámot, amelyeket egy összegyűrt papírlapon talált az áldozat nadrágzsebében.

Az egyik telefonszám Mikael Blomkvisté volt, aki a *Millennium* nevű újság szerkesztőségében dolgozott. A nap folyamán meg is feledkezett a hívásokról, késő este azonban, amikor éppen túl volt a kamaszlányával folytatott idegőrlő veszekedésen, egyszer csak eszébe jutott, hogy az elmúlt évben három olyan hullát is boncolt, akiket végül névtelenül temettek el. Fredrika káromkodott egyet, és nem csupán emiatt, hanem úgy általában az élettel kapcsolatban.

Negyvenkilenc éves volt, kétgyermekes, egyedülálló anya, hátfájástól, álmatlanságtól és az értelmetlenség érzésétől szenvedett, és már azt sem értette igazán, miért hívta fel Mikael Blomkvistet.

A telefon rezegni kezdett. A szám ismeretlen volt, Mikael Blomkvist nem vette fel. Épp akkor jött el otthonról, végigment a Hornsgatanon, majd csak úgy, minden cél nélkül a Slussen és a Gamla stan felé vette az irányt. Szürke lenvászon nadrágot és gyűrött farmeringet viselt. Egy darabig még keresztül-kasul bóklászott a mellékutcákban, végül leült egy teraszon az Österlånggatonon, és rendelt egy Guinnesst.

Este hétre járt ugyan, de még mindig meleg volt, a Skeppholmen

felől kacagás és taps hallatszott. Blomkvist felnézett a kék égre, érezte a víz felől fújó könnyű, selymes szellőt, és megpróbálta bebeszélni magának, hogy az élet mégsem olyan rettenetes. Próbálkozása nem volt túl sikeresnek mondható, és ezen egy újabb pohár sör sem segített. Végül mormogott valamit maga elé, fizetett, majd elindult hazafelé, hogy folytassa a munkát, esetleg belefeledkezzen egy tévésorozatba vagy egy krimibe.

Végül egy hirtelen ötlettől vezérelve inkább elindult a Mosebacke és a Fiskargatan felé. A Fiskargatan 9.-ben lakott ugyanis Lisbeth Salander. A férfi nem fűzött túl nagy reményt ahhoz, hogy otthon találja Lisbethet, hiszen a lány idős gyámja, Holger Palmgren temetése óta Európában utazgatott, és csak hébe-hóba válaszolt Mikael emailjeire és sms-eire. Mégis úgy döntött, szerencsét próbál, és becsönget hozzá, ezért aztán elindult a térről felfelé vezető lépcsőkön. Amikor megállt a házzal szemben, elcsodálkozott: a homlokzatot egy hatalmas graffiti borította. De nem szentelt különösebb figyelmet a rajznak, bár lett volna mit szemügyre vennie rajta, ugyanis az tele volt szürrealisztikus részletekkel, többek között egy vidám, skótkockás nadrágot viselő, mezítlábas fickóval, aki egy zöld metrókocsin ácsorog.

Blomkvist beütötte a kapukódot, bement a házba, beszállt a liftbe, és megbámulta magát a lift falán lévő tükörben. Sápadt arcán cseppett sem látszott meg a meleg és napos nyár, a szeme körül fekete karikák húzódtak. Még mindig a tőzsdekrachon járatta az agyát, ami júliusban minden idejét lefoglalta. Figyelemre méltó sztori volt, olyan összeomlás, amelynek oka nem csupán az irreális emelkedésekben és túlzó elvárásokban volt keresendő, hanem a hackertámadásokban és dezinformációs kampányokban is. De bármilyen mélyre ástak is az oknyomozó újságírók a történetben, és akárhány nyomra is bukkantak – például azzal kapcsolatban, hogy melyik oroszországi trollgyár szállította a legnagyobb hazugságokat –, úgy tűnt, az emberek Blomkvist erőfeszítései nélkül is remekül elvannak. Valószínűleg az lenne a legjobb, ha szabadságra menne, többet sportolna, és persze többet törődne Erikával, aki éppen

válófélben volt Gregertől.

A lift megállt, Blomkvist félretolta az ajtórácsot, és kilépett a lépcsőházba. Egyre inkább elfogta az az érzés, hogy látogatásának nincs sok értelme. Lisbeth egészen biztosan elutazott, és tojik a fejére. Ám hirtelen nyugtalanság fogta el, amikor a lakás ajtaját tárva-nyitva találta. Blomkvist egy szempillantás alatt átélte, ami miatt egész nyáron aggódott: hogy az ellenségei esetleg megtámadják Lisbethet. Hangos „halló-halló" kiáltások közepette elindult az ajtó felé, ahol az erőteljes festék- és tisztítószerszag megtorpanásra késztette.

A küszöbnél messzebb nem jutott, máris lépéseket hallott maga mögött. Hangosan zihálva közeledett felé a hang forrása a lépcsőház felől, akár egy fújtató bika, s amikor Blomkvist megfordult, tekintete megakadt két marcona, kék színű munkaruhát viselő fickón. Szemmel láthatóan egy nagy tárgyat cipeltek, Blomkvist azonban annyira zaklatott volt, hogy rájuk förmedt:

– Maguk meg mit csinálnak itt? – kérdezte.

– Mégis mire tippel?

Blomkvist arra tippelt, hogy a két szállítómunkás valami új dizájnbútort, talán egy kék kanapét cipel, márpedig Lisbeth, ezt pontosan tudta, nem csípte a dizájncuccokat, sem a lakberendezést. Épp felelni akart volna valamit, amikor a lakás belsejéből megszólalt egy hang. Egy pillanat erejéig azt hitte, hogy Lisbeth az, mire felderült a tekintete, de ez pusztán csak vágyálom maradt. A hang nem Lisbethé volt.

– Csak nem hozzám jött? Minek köszönhetem a látogatást?

Blomkvist ismét megfordult. A küszöbön egy magas, sötét bőrű, negyvenes nő állt, és kíváncsi tekintettel őt méregette. Farmert és elegáns szürke blúzt viselt. Csillogó, mandulavágású szeme volt, amitől a férfi még inkább zavarba jött. Honnan ismeri ezt a nőt?

– Valójában én csak – mormogta –, én csak...

– Maga csak...

– Eltévesztettem a lakást.

– Vagy egyszerűen csak nem tudta, hogy az ifjú hölgy eladta a lakását...

Tényleg nem tudta, és kényelmetlenül érezte magát emiatt, amire csak rátett egy lapáttal, hogy a nő nevetni kezdett. Blomkvist valósággal megkönnyebbült, amikor a nő a szállítómunkások felé fordult, és megkérte őket, hogy ügyeljenek arra, hogy a kanapéval ne menjenek neki az ajtókeretnek, majd visszament a lakásba. Mikael legszívesebben azonnal lelépett volna onnan, hogy megeméssze a hallottakat. És igyon még egy Guinnesst. De mégsem mozdult, mintha odafagyott volna, végül odasettenkedett a levélnyíláshoz. Már nem a „Villekulle-villa" felirat állt felette, hanem a „Linder" név. Ki a fene ez a Linder? Beírta a telefonján a keresőbe, a név mellett hamarosan egy fotó is felbukkant.

„Kadi Linder pszichológus és életvezetési tanácsadó." Blomkvist eltűnődött a nőn, miközben továbbra is Lisbeth körül forogtak a gondolatai. Úgy-ahogy sikerült kicsit összeszednie magát, mire Kadi Linder ismét felbukkant az ajtóban, immár nem annyira gúnyos, mint inkább kíváncsi arckifejezéssel. Ide-oda járt a tekintete, erőteljes parfümillatot árasztott, nyúlánk alakja volt, csuklói keskenyek, kulcscsontja erőteljes.

– Itt az ideje, hogy elmondja az igazat. Tényleg csak eltévesztette a lakást?

– Inkább nem válaszolnék erre a kérdésre – mondta Blomkvist, de gyorsan belátta, hogy a válasza meglehetősen gyatrára sikeredett.

A nő mosolyából azonnal kiderült, hogy átlátott rajta, és rájött, hogy Mikael szeretné megúszni a dolgot. Semmivel nem lehetne rávenni arra, hogy elárulja, ki lakott ezen a címen álnéven, függetlenül attól, hogy Kadi Linder tudta-e, vagy sem.

– Ettől még nem leszek kevésbé kíváncsi – felelte vállat vonva a nő.

Blomkvist felnevetett – olyan röhejes volt az egész helyzet.

– Szóval nem az adóhivataltól jött – folytatta a nő. – Bevallom, nem két fillérbe került ez a lakás.

– Amennyiben nem dugdosott levágott lófejeket senki ágyába,

tőlem nem kell tartania.

– Nem emlékszem az ügylet legapróbb részleteire, de nem hinném, hogy ilyesmi előfordult.

– Értem. Akkor ideje búcsúznom. Minden jót! – mondta Blomkvist megjátszott könnyedséggel, és már indult volna, hogy a lakásból éppen akkor kijövő szállítómunkásokkal együtt távozzon.

Kadi Linder azonban az értésére adta, hogy szeretne még egy kicsit beszélgetni vele. Hol a gombokat babrálta a blúzán idegesen, hol a copfját tekergette, és Blomkvist ekkor döbbent rá, hogy mindaz, amit ő a magabiztosság bosszantó megnyilvánulásának tartott, csupán arra kellett, hogy a nő valami mást elfedjen.

– Ismeri a lányt? – kérdezte a nő.

– Milyen lányt?

– A lányt, aki itt lakott.

– És maga? – dobta vissza a kérdést Blomkvist.

– Nem – felelte a nő. – Azt sem tudom, hogy hívják. Mégis minden okom megvan rá, hogy kedveljem.

– Ugyan miért?

– Tudja, a licitálás a lakásra kissé kaotikusra sikeredett, és valaki tett egy elképesztő ajánlatot. Nekem esélyem sem volt rá, hogy versenyben maradjak, úgyhogy feladtam. Végül mégis én vehettem meg a lakást, mert az „ifjú hölgy”, ahogy az ügyvéd nevezte őt, azt szerette volna, hogy az enyém legyen.

– Érdekes.

– Ugye?

– Talán tett valamit, ami nagyon tetszett a fiatal hölgynek?

– A médiában arról vagyok híres, hogy szívesen vitatkozom becsontosodott cégvezetőkkel.

– Nincs kizárva, hogy annak a lánynak bejön az ilyesmi.

– Elképzelhető. Meghívhatom egy lakásavató italra, mondjuk egy sörre? Talán magának is van valami mesélnivalója. Be kell vallanom... – mondta a nő, majd némi tétovázás után folytatta – tetszett a riportja, amit az ikrekről csinált. Rendkívül megrázó volt.

– Köszönöm – mondta Blomkvist. – Igazán kedves magától, de

most mennem kell.

A nő bólintott, a férfi kipréselt magából egy „viszlát”-ot. Később nehezen idézte fel, hogyan jutott ki a házból, mindössze arra emlékezett, hogy egyszer csak kint találta magát a nyári éjszakában. Még azt sem vette észre, hogy két új megfigyelőkamerát szereltek fel a kapu fölé, és hogy pontosan vele szemben egy léggömb szállt az égen. Átvágott a Mosebackén, és az Urvädersgränd felé vette az irányt. Már a Götgatanon járt, amikor lassítani kezdett, akkor érezte meg, hogy mennyire kifulladt. De hiszen csak annyi történt, hogy Lisbeth elköltözött – valójában örülnie kellene ennek. Így legalább nagyobb biztonságban van. De nem tudott örülni, úgy érezte, mintha pofonvágták volna, s ezt önmagának sem tudta megmagyarázni.

Elvégre Lisbeth Salanderről van szó. Ő ilyen. Mégis úgy érezte, mintha megbántották volna. Üzenhetett volna valamit, gondolta, és az ujjaival már a mobilját babrálta, küldhetne sms-t, egy kérdőjelet, nem, mégsem, maradjon így az egész, ahogy van. A Hornsgatanhoz közeledve látta, hogy a legfiatalabbak már elrajtoltak az éjszakai futóversenyen. Blomkvist csodálkozva nézte a szülőket, akik a zárószalag mögött állva kiabáltak, hajráztak, mintha képtelen lett volna átérezni az örömüket, és amikor rés támadt a futók folyamában, átküzdötte magát az utca túloldalára. Feljebb, a Bellmannsgatanon ismét cikázni kezdtek a gondolatai, eszébe jutott, amikor utoljára találkoztak Lisbethtel.

Egy vendéglőben ültek, a Kvarnenben, Holger temetése után. Mind a ketten nehezen találták a szavakat, ami egyáltalán nem volt meglepő, mégis, amire az egész találkozásból tisztán emlékezett, az a saját kérdése volt:

„Mihez kezdesz ezek után?”

„Ezek után macska leszek, nem egér.”

Ezek után macska leszek, nem egér.

Próbált beszélni a fejével, de akkor sem járt szerencsével. Nézte, ahogy eltűnt a Medborgarsplats irányában a fekete, testreszabott öltönyében, amiben leginkább egy dühös kamaszra hasonlított,

akinek szépen fel kellett öltöznie, valamilyen ünnepi alkalomból. Nem is történt ez olyan régen, július elején, mégis olyan távolinak tűnt. A hazafelé vezető úton gondolkodott még egy kicsit ezen, aztán megint máson járt az esze. Amikor végre hazaért, és a kanapéjára leroskadva kinyitott egy Pilsner Urquellt, megint megcsörrent a telefon.

Egy igazságügyi orvosszakértő volt az, akit Frida Nymannak hívtak.

2. fejezet

Augusztus 15.

Lisbeth Salander a moszkvai Manyezsnaja téren álló szálloda egyik szobájában ült, és a laptopján nézte, amikor Mikael kijött a Fiskergatanon álló ház kapuján. Mikaelt nehéz volt kibillenteni a lelki egyensúlyából, de most zaklatottnak tűnt, és még valaminek, amit Lisbeth nem igazán tudott megmagyarázni, és nem volt elég ideje pontosan megfigyelni. A lány felemelte tekintetét a képernyőről, és az ablakon át a színes fényben csillogó, ívelt üvegkupolát bámulta.

A város, ami eddig közömbös volt számára, vonzani kezdte, és azon tűnődött, mi lenne, ha hagyna mindent a fenébe, kimozdulna, és jól leinná magát. De ez bizony nagy hülyeség lenne ebben a helyzetben. Fegyelmezettnek kell maradnia. Jó ideje ül már a számítógépnél, ráadásul alig aludt valamit. Mégis furcsa módon rég nem látszott ilyen összeszedettnek. Nemrég volt fodrásznál, és rövidre vágatta a haját. Az utolsó pirszingjeit is kivetette, fehér ing volt rajta, és a fekete öltöny, ugyanaz, amit a temetésen is viselt, nem feltétlenül a Holger iránti tiszteletből, hanem mert megszokta, és így jobban be tudott olvadni a környezetébe.

Elhatározta, hogy ezentúl ő lesz az, aki először odacsap, nem pedig az űzött vad, aki rettegve meghúzódik egy sarokban. Ezért is jött el Moszkvába, és ezért szereltetett kamerákat a Fiskergatanon álló ház kapualjába Stockholmban. Ám magasabb árat kellett fizetni az egészért, mint azt gondolta. És nem csupán azért, mert felszakadtak a múlt sebei, és emiatt éjszakákon át feküdt

álmatlanul. Az ellenség meghúzta magát a kódok és titkosítások ködében, és ő órákon át azzal foglalkozott, hogy eltüntesse a nyomait. Olyan volt, mint egy szökött fogoly, folyamatosan akadályokba ütközött, és nem tudta elérni, amit akart, de a több mint egy hónapos munka után most először érezte, hogy közeledik a célhoz. Még nem lehetett biztos benne, sőt, néha azon tűnődött, hogy minden erőfeszítése ellenére az ellenfelei talán már egy lépéssel előtte járnak.

Miután ma megtervezte és előkészítette a műveletet, olyan érzése támadt, mintha figyelnék. Éjszakánként nyugtalanul fülelte, ahogy az emberek jönnek-mennek a hotel folyosóján, különösen az a férfi keltette fel a figyelmét – mert Lisbeth biztos volt benne, hogy férfiról van szó –, akinek valamilyen koordinációs zavara lehetett, mert volt valami visszatérő szabálytalanság a lépéseiben, amelyeket gyakran megszakított az ajtaja előtt, amikor feltehetőleg hallgatózott.

Lisbeth visszatekerte a filmet. Mikael Blomkvist ismét kijött a kapun – akár egy bánatos kutya, gondolta a lány, kiitta a whiskyjét, és kinézett az ablakon. Sötét felhők úsztak el az orosz parlament, az Állami Duma épülete fölött a Vörös tér és a Kreml irányában. Hamarosan esni fog. Úgy tűnt, hatalmas vihar közeleg, de Lisbethnek ez teljesen mindegy volt. Felállt, azon tűnődött, vajon lezuhanyozzon-e, vagy inkább vegyen egy fürdőt, végül megelégedett azzal, hogy inget vált. Célszerűen egy fekete színűt választott. Az utazótáskája egyik rekeszéből kivette félautomata pisztolyát, egy Cheetah Berettát, amit Moszkvába érkezésének másnapján vett a feketepiacon, bedugta a zakója zsebébe, majd szétnézett a szobában.

Nem nagyon szerette a szobát és a hotelt sem. Túlságosan is fényűző és barokkos volt. A földszinti termekben csupa olyan gazemberek jöttek-mentek, mint amilyen az apja is volt, akik tulajdonukként kezelik a szeretőiket és az alárendeltjeiket. Folyton ismeretlen tekintetek tapadtak rá, ment az információáramlás a hatóságok vagy épp a gengszterek felé. Lisbeth gyakran ült így,

ökölbe szorított kézzel, harcra készen.

Bement a fürdőszobába, megmosta az arcát hideg vízzel, ami nem segített valami sokat. Kialvatlan volt, és hasogatott a feje. Mi lenne, ha mégis kimozdulna? Vagy mégse? Hallgatózni kezdett, de semmi sem hallatszott be a folyosóról. Lisbeth kisurrant. A huszadik emeleten lakott, nem messze a lifttől. A lifteknél egy negyven-negyvenöt év körüli férfi állt. Elegáns volt, a haja gondosan rövidre vágva, farmert és bőrdzsekit viselt fekete inggel, akárcsak Lisbeth. Már látta valahol. Valami nem stimmelt a szemével, mintha másképp csillogna az egyik, mint a másik, és mintha a színük is különböző lenne. De most nem akart ezzel foglalkozni.

Lisbeth leszegte a fejét, miközben lefelé haladtak, aztán kilépett a szálloda előcsarnokába. Kiment a térre, és felnézett a szökőkút közepén álló hatalmas üvegkupolára, ami odakint csillogott a sötétben, rajta a világtérképpel. A négyszintes bevásárlóközpont kupoláját alkotó világóra tetején Szent György küzdött a sárkánnyal. Szent György volt Moszkva védőszentje, Lisbeth, ahogy járt-kelt a városban, sok helyen látta a kardját magasba emelő szent szobrát, ilyenkor előfordult, hogy a saját vállára tette a kezét, mintegy védelmezve a benne szunnyadó sárkányt. Olykor megérintette a lövés ütötte régi sérülés nyomát a vállán vagy a késszúrás okozta forradást a csípőjén. Mintha emlékeztetni akarná magát a rossz dolgokra, amik történtek vele.

Gyújtogatásokra, katasztrófákra gondolt, és az anyjára, közben egész idő alatt azon igyekezett, hogy elkerülje a biztonsági kamerákat. Ezért aztán meglehetősen feszült volt, miközben végigsietett a Tverszkoj sugárúton, azon a gyönyörű utcán, amelyet parkok és kertek szegélyeztek, és meg sem állt, amíg meg nem érkezett a „Versailles”-ig, a város egyik legelegánsabb étterméig.

Az étterem olyan volt, mint egy barokk palota oszlopokkal, aranydíszítéssel, kristálycsillárokkal, a 17. század egyik itt maradt darabja. Lisbeth egyetlen porcikája sem akart ott lenni, csakhogy aznap estélyt rendeztek a város leggazdagabbjai számára, és már zajlottak az előkészületek. Még nem érkeztek meg a vendégek,

eltekintve a sok szép, fiatal nőtől, akik feltételezhetően mind eszkortlányok voltak. A személyzet épp az utolsó simításokat végezte. Lisbeth közelebb ment, és akkor meglátta, ki is lesz az est házigazdája.

Vlagyimir Kuznyecovnak hívták, a bejáratnál állt szmokingban, lakkcipőben. Bár nem volt még öreg, hiszen alig töltötte be az ötvenet, leginkább a Gyed Marózra emlékeztetett: haja, szakálla hófehér, hasa hatalmas, ezzel ellentétben vékony lábai, mint két pipaszár. A hivatalos élettörténete valóságos sikersztorinak számított, mert a piti kis tolvajból ígéretes szakács lett, a medvesteak és a gombaszósz specialistája. Titokban azonban számos trollgyárat irányított, amik hamis információkat terjesztettek, gyakran antiszemita felhanggal. Kuznyecov nem csupán káoszt teremtett, és politikai választásokat befolyásolt az álhíreivel. Vér tapadt a kezéhez.

Népirtásokhoz készítette elő a talajt, és hatalmas üzleti vállalkozássá tette a gyűlöletet, úgyhogy már a férfi puszta látványa is megkeményítette Lisbeth arcvonásait, aki a zakóján keresztül megérintette a Berettát. Körülnézett. Kuznyecov idegesen húzogatta a szakállát. Ez volt az ő nagy estéje. Egy vonósnégyes játszott odabenn, de Lisbeth tudta, hogy később fölváltja őket a Russian Swing nevű jazzegyüttes.

A fekete tetős bejárati ajtó elé vörös szőnyeget terítettek, mellette kordon és testőrök sora állt. A szürke öltönyös testőrök szorosan egymás mellett sorakoztak, fülükben headset. Kuznyecov ránézett a karórájára. Sehol egy vendég – talán ez egy játék része. Senki nem akar elsőként megérkezni.

Bezzeg az utcán már gyülekeztek a kíváncsi bámészkodók. Semmi kétség, híre ment annak, hogy fontos emberek fognak itt találkozni. Annál jobb, gondolta Lisbeth, egyszerűbb lesz besurranni. Egyszer csak esni kezdett az eső, először csak csepergett, aztán mintha dézsából öntötték volna. A távolban villám cikázott, amit hangos dörgés követett. Az emberek szétszéledtek, csak néhány igazán elszánt bámészkodó maradt, kezében esernyővel. Kicsit később

megjelent az első limuzin. Miközben Kuznyecov hajlongva üdvözölte az érkezőket, a mellette álló nő egy fekete könyvben kipipálta a neveket. A vendéglő lassan megtelt középkorú férfiakkal és kétszer annyi fiatal nővel.

Lisbeth hallotta, ahogy a beszéd zsongása keveredik a zenével. Itt-ott felbukkant egy-egy olyan alak, akiket kutatásai során már feltérképezett. Közben látta, hogy Kuznyecov arckifejezése és testbeszéde a vendég fontosságától függően változik. Mindenki a rangjának megfelelő hódolatban részesült, és azokkal, akik különösen előkelőnek számítottak, még viccelődött is, bár ez leginkább őt magát szórakoztatta.

Miközben Kuznyecov vigyorgott és hajbókolt, mint egy udvari bolond, Lisbeth vacogva, átnedvesedett ruhában figyelte a jelenetet, ami annyira magával ragadta, hogy az egyik biztonsági őr kiszúrta őt, és odabiccentett a kollégájának. Ez bizony nem jó, egyáltalán nem jó. Lisbeth jobbnak látta, ha lelép. Végül kicsit arrébb elrejtőzött, remegett a keze, de biztos, hogy nem az eső vagy a hideg miatt.

Belülről majd szétvetette a feszültség, elővette a mobilját, és ellenőrizte, hogy minden az előkészületeknek megfelelően zajlik-e. A támadás időzítésének tökéletesnek kell lennie. Ez az egyetlen esélye. Ezért aztán újra és újra átvette az egészet egyszer, kétszer, sőt háromszor is. Ám az idő múlásával egyre kevésbé hitt a sikerben. És közben esett és esett, és nem történt semmi. Úgy tűnt, hogy elszalasztotta ezt a lehetőséget.

Miután minden meghívott megérkezett, Kuznyecov is bement. Lisbeth előmerészkedett a rejtekhelyéről, és bekukucskált. Odabent már tetőfokára hágott a hangulat. Látszott, hogy a férfiak már túl vannak néhány poháron, és a lányokat fogdossák. Lisbeth úgy érezte, nincs más választása, mint hogy visszatérjen a hotelbe.

Ám abban a pillanatban lefékezett az épület előtt egy limuzin. Az ajtóban ácsorgó hölgy beviharzott, és figyelmeztette Kuznyecovot, aki pezsgőspohárral a kezében, verejtékező homlokkal kicammogott az étteremből. Lisbeth megtorpant. Minden bizonnyal

fontos vendég érkezett. Látszott a testőrökön, hogy hirtelen feszült lett a hangulat, még Kuznyecov is bárgyú képet vágott. Lisbeth visszatért a rejtekhelyére. A limuzinból azonban senki nem szállt ki.

Sehol egy sofőr, aki kiugrott volna a kocsiból, egyenesen az esőbe, hogy kinyissa az ajtót. Az autó csak állt ott, Kuznyecov megigazította a haját és a csokornyakkendőjét, megtörölte a homlokát, behúzta a hasát, és egyre erősebben markolta kezében a poharat. Lisbeth ebben a pillanatban abbahagyta a remegést. Volt valami Kuznyecov tekintetében, amit már túl jól ismert, ami arra késztette, hogy ne tétovázzon, hanem indítsa be a hackertámadást.

Ezek után már semmi más dolga nem volt, mint hogy visszacsúsztassa a mobilját a zsebébe, hiszen a programkódok attól kezdve maguktól dolgoztak. Rögzítette a fejében, hogy mi zajlik a környezetében, mindent a legapróbb részletig megfigyelt: a testőrök testbeszédét, a távolságot a kezük és a fegyverük között, az egymástól való távolságukat a vörös szőnyeg mentén, még a járda egyenetlenségét is és a víztócsákat a lába előtt.

Szinte már katatón csendben állt, és feszülten figyelt, egészen addig, amíg a sofőr kiszállt a limuzinból, kinyitott egy esernyőt, majd kinyitotta a hátsó ajtót. Csak akkor lopakodott elő, akár egy macska, kezét továbbra is az öltönye zsebében megbújó pisztolyon nyugtatva.

3. fejezet

Augusztus 15.

Mikael egy ideje nem volt jó viszonyban a mobiltelefonjával, és már régóta gondolkodott azon, hogy titkosítani kellene a telefonszámát. De még nem szánta rá magát a döntésre. Úgy érezte, hogy újságíróként nyitva kell tartania az ajtót a nyilvánosság számára. Ugyanakkor szenvedett a végtelen beszélgetésektől, és mintha egy éve megváltozott volna valami.

Megváltozott a hangnem, nyersebb lett. Az emberek gyalázkodtak, kiabáltak, és a legelképesztőbb ötletekkel álltak elő. Ezért nem szerette felvenni az ismeretlen számról érkező hívásokat. Egy darabig hagyta, hogy a telefon rezegjen és kicsengjen, majd amikor végre rászánta magát, hogy felvegye, az arca, mint mindig, öntudatlanul is grimaszba rándult.

– Mikael – szólt bele a telefonba, majd kivett egy sört a hűtőszekrényből.

– Bocsásson meg – mondta egy női hang. – Talán hívjam később?

– Isten ments – felelte kissé megenyhülve. – Miről van szó?

– Fredrika Nymannak hívnak, és az Igazságügyi Orvosszakértői Intézetben dolgozom Solnában.

Mikael ijedten rezzent össze.

– Mi történt?

– Semmi azonkívül, ami általában történni szokott, és semmi olyasmi, ami magát közelről érintené. Ugyanakkor behoztak hozzánk ma este egy holttestet...

– Egy nőt? – szakította félbe Mikael.

– Nem, nem. Egy férfit. Egy rendkívüli férfit. Rendkívüli, ezt sikerült szépen megfogalmaznom, ugye? Nos, az illető a hatvanas éveiben járhat, de lehet, hogy fiatalabb férfiról van szó, aki elképesztő megpróbáltatásoknak volt kitéve. Még soha nem volt ehhez hasonló a praxisomban.

– Megtenné, hogy a tárgyra tér, kérem?

– Bocsásson meg, nem állt szándékomban felzaklatni. Bevallom, el nem tudtam volna képzelni, hogy kapcsolatban állt magával. Nyilvánvaló, hogy a férfi hajléktalan volt, sőt még az ő hierarchiájukban is valahol nagyon alacsony helyet foglalhatott el.

– Értem, de mi közöm nekem ehhez?

– A férfi zsebében volt egy cetli, amire a maga telefonszáma volt felírva.

– Nem ő az egyetlen, aki tudja a számomat – mondta Blomkvist ingerlékenyen. Aztán elszégyellte magát.

Sikerült tapintatlanul viselkednie.

– Értem – folytatta Fredrika Nyman. – Bizonyára elárasztják a telefonhívások. De tudja, valahogy személyes üggyé vált számomra ez az egész.

– Ezt hogy érti?

– Azt gondolom, hogy még a legnyomorultabb embertársaink is megérdemlik a méltóságot a halálban.

– Igen, ezzel természetesen egyetértek – mondta Blomkvist eltúlzott empátiával, mintha kompenzálni akarná korábbi érzéketlen reakcióját.

– Pontosan – mondta a nő –, Svédország e tekintetben is mindig civilizáltan gondolkodott. De évről évre egyre több olyan holttestet hoznak be hozzánk, akiket nem tudunk azonosítani, és ez engem végtelenül elkeserít. Mindenkinek joga van ahhoz, hogy azonosítsák a halála után. Hogy legyen egy neve és története.

– Igaz – mondta Blomkvist az utóbbihoz hasonló felhanggal, de már máshol járt az esze, és anélkül hogy észrevette volna, elindult az íróasztala és a számítógépe felé.

– Olykor túl vagyunk terhelve – folytatta a nő. – Sokszor

hiányoznak az erőforrásaink, az időnk, és olykor – és ez a legrosszabb – az akarat, és az a gyanúm, hogy ezzel a hullával is valami hasonló fog történni.

– Miért gondolja?

– Mert az elhunyt adatait nem találtuk meg a nyilvántartásban, és azért, mert a férfi teljesen jelentéktelennek tűnik.

– Aggasztó – mondta Blomkvist.

Átnézte a számítógépén a mappát, amit az évek során Lisbethtel kapcsolatban összegyűjtött.

– Nagyon remélem, hogy tévedek – mondta Fredrika Nyman. – Nemrég küldtem el a mintákat, és remélem, utána többet fogunk tudni a férfiról. Tudja, ahogy itt ültem este, arra gondoltam, hogyan rövidíthetnénk le a folyamatot. Ha jól tudom, a Bellmannsgatanon lakik. Tudja, a címe nincs is olyan messze a tértől, ahol a holttestet megtalálták. Még az is lehet, hogy összefutottak egyszer. Még az is lehet, hogy felhívta.

– Hol találták meg?

– Egy fa alatt, Tantolundenben. Biztos vagyok benne, hogy felismerné, ha találkozott volna vele. Az arca sötétbarna volt, piszkos és mélyen barázdált, gyér szakállal. Egészen biztos, hogy erős napfénynek és rendkívüli hidegnek volt kitéve. Az izomrostjainak állapota extrém megpróbáltatásokról tanúskodik. Fagyási sérülések voltak a testén, a kezén és a lábán többnyire hiányoztak az ujjak. A hovatartozását illetően úgy gondolom, talán Délkelet-Ázsiából származhat. Lehet, hogy valaha nagyon szép férfi volt. Annak ellenére, hogy az arca megviselt, a vonásai finomak. A bőre sárgás a májkárosodás miatt. Az orcáin a szövetek elhaltak, rajtuk fekete foltok. A kormeghatározás nehéz ilyen állapotban, ahogy azt minden bizonnyal ön is tudja. Azt mondanám, hogy hatvan év körül lehetett, és hogy hosszú ideig kiszáradásközeli állapotban élt. Alacsony volt, alig több, mint százötven centiméter.

– Bevallom, nem rémlik, hogy láttam volna – mondta Mikael.

Közben megnézte, hogy jött-e üzenet Lisbethtől. Nem talált egyet sem. Tojik a fejére. Egyre nyugtalanabb lett. Mintha megérezte

volna, hogy a lány veszélyben van.

– Csak egyvalamit nem értek – folytatta Fredrika Nyman –, amit még nem említettem. A legkülönösebb dolog a holttesttel kapcsolatban a pehelydzsekije.

– Mi van vele?

– Nos, olyan nagy és olyan meleg volt, hogy biztosan feltűnést keltett ebben a hőségben.

– Tudja, ha találkoztam volna vele, ez alapján biztosan emlékeznék rá – mondta Mikael, és becsukta a laptopot, majd elnézett a Riddarfjärden irányába. Megint arra gondolt, milyen átkozottul jó ötlet volt, hogy Lisbeth elköltözött.

– De nem emlékszik.

– Nem… – mondta Mikael kicsit tétovázva. – Van róla egy kép, amit el tudna nekem küldeni?

– Azt hiszem, az nem lenne túl etikus.

– Tudna mondani valamit arról, hogyan halt meg? – kérdezte Mikael.

A hangja még mindig olyan távolinak tűnt.

– Rövid távon azt mondanám, hogy mérgezés, elsősorban természetesen az alkohol. Bűzlött a szesztől, de ez még nem zárja ki, hogy még valami más is került a szervezetébe. Erre vonatkozóan néhány nap múlva tudok nyilatkozni, amikor megjön az eredmény a központi laborból. Egy olyan tesztet futtatunk le, ami nyolcszáz hatóanyagot képes szűrni. És ha nem ez lett volna a halál oka, hosszú távon szép lassan felmondták volna a szolgálatot a szervei és a megnagyobbodott szíve.

Mikael leült a kanapéra, és belekortyolt a sörbe. Valószínűleg már jó ideje nem szólt egy szót sem.

– Itt van még? – kérdezte az orvosnő.

– Igen, igen. Itt vagyok, csak tudja, arra gondoltam, hogy…

– Mire gondolt?

– Arra, hogy mégis jó, hogy nála volt a telefonszámom.

– Ezt kifejtené?

– Feltehetően mondani akart valamit, és ez talán arra ösztönzi

majd a rendőrséget, hogy jobban megerőltessék magukat. Előfordult már, a régi szép időkben, hogy még én magam is rájuk tudtam ijeszteni.

A nő felnevetett.

– Abban biztos vagyok!

– Habár időnként idegesítem őket.

Időnként önmagamat is idegesítem, gondolta Mikael.

– Én inkább az első verzióra szavaznék.

– Én is.

Mikael szerette volna befejezni a beszélgetést. Szeretett volna elmerülni a saját gondolataiban. Ám egyértelmű volt, hogy Fredrika Nyman még beszélgetni akar, Mikael pedig nem szerette volna megbántani.

– Ugye azt mondtam, hogy az a férfi egy olyan figura volt, akire nem igazán figyel fel az ember? – folytatta.

– Ez így van.

– De ez nem egészen stimmel, legalábbis szerintem nem. Olyan érzésem van, mintha...

– Mire gondol?

– Olyan érzésem van, mintha a teste el akarna mondani nekünk valamit.

– Ezt hogy érti?

– Látszik rajta, mi mindennek volt kitéve, fagynak és szárazságnak. Ahogy mondtam már, még soha nem láttam ehhez hasonlót a praxisomban.

– Kemény fickó lehetett.

– Talán igaza van. Megviselt volt, leírhatatlanul koszos, és meglehetősen bűzlött. Mégis volt egyfajta tartása. Azt hiszem, ezt próbálom elmondani. Volt benne valami, ami tiszteletet ébreszt vele szemben, a megalázottsága ellenére. Látszik rajta a harc, a küzdelem.

– Talán katona volt régen?

– Nem találtam semmi olyat rajta, ami ezt alátámasztaná, golyónyomot vagy ilyesmit.

– Talán egy primitív törzsből származik?

– Aligha. Fogorvosi kezelésben részesült, és írástudó volt. Van a bal csuklóján egy tetoválás, egy buddhista szimbólum: a Tan kereke.

– Értem.

– Jó magának.

– Úgy értem, hogy miért hagyott ilyen mély nyomot magában. Fel fogom hívni a hangpostafiókomat, hátha hagyott rajta valami üzenetet.

– Köszönöm – mondta Fredrika. Utána még beszélgettek egy ideig, de Mikael már nem emlékezett arra, hogy miről, annyira szórakozott volt.

Végül letették a telefont, és Mikael elgondolkodva ült a kanapén. Kiáltások és taps hallatszott a Hornsgatanon, az éjszakai futás helyszíne felől. Beletúrt a hajába. Már vagy három hónapja nem vágatta le. Össze kellene szednie magát. Élhetne is, lenyugodhatna, mint mindenki más, nem mindig csak a munka, a határok feszegetése. Mi lenne, ha néha a telefont is felvenné, nem temetkezne bele abba az átkozott riportírásba.

Bement a fürdőszobába, de az sem dobta fel. Ruhák száradtak odabent. A mosdón és a kádban fogkrém- és borotvahabfoltok. Eltűnődött. Egy pehelydzseki a nyár közepén? Van ennek jelentősége, vagy nincs? Nehezen ment az összpontosítás. Túl sok gondolat keringett a fejében egyszerre. Kitakarította a mosdókagylót, letörölte a tükröt, összeszedte a megszáradt ruhákat, majd felemelte a mobilját, és felhívta a hangpostafiókját.

Harminchét új üzenete volt, amit nem hallgatott meg. Senkinek nem gyűlik össze harminchét üzenete. Gondterhelten nekilátott, hogy meghallgassa mindet. Te jó ég, mi van az emberekkel? Jó néhányan újabb ötletekkel álltak elő, voltak köztük barátságosak és tisztelettudók. A többség azonban agresszív volt. „Hazudtok a bevándorlásról!”, üvöltötték. „Megy a ködösítés a muzulmánokról.” „Véditek a zsidó pénzembereket.” Szinte fulladozott a hallottaktól, legszívesebben lefeküdt volna aludni, de összeszedte magát, és folytatta. És akkor hallott valamit, ami sem az egyik, sem a másik

kategóriába nem tartozott. Nem tudta, mit gondoljon.

„Hello, hello”, mondta egy hang tört angolsággal, és mély levegőt vett: *„Come on over.”*[2]

Mintha egy walkie-talkie-ba beszélt volna, azután elhangzott még néhány szó, az is lehet, hogy nem angolul, hanem egy másik nyelven, mindenesetre a hang kétségbeesettnek és magányosnak tűnt. Talán a koldus az? Miért ne. De ugyanennyi erővel lehet bárki más is. Ki tudja, gondolta Mikael, majd kiment a konyhába, és azon morfondírozott, hogy felhívja Malin Frodét, vagy bárkit, aki jobb kedvre tudja deríteni. Végül elvetette a gondolatot, helyette inkább küldött egy titkosított üzenetet Lisbethnek. Mi lehet az oka annak, hogy a lány tudomást sem vesz róla?

Hiszen mindig is szövetségesek voltak, és azok is maradnak.

Eső áztatta a Tverszkoj sugárutat, miközben Camilla, pontosabban Kira, ahogy mostanában hívta magát, a limuzinjában ült a sofőrjével és a testőreivel. Rápillantott hosszú lábaira. Fekete Dior ruha volt rajta, és piros Gucci cipő, közvetlenül a dekoltázsa fölött pedig egy kékes fényű Oppenheimer gyémánt csillogott.

Elképesztően szép volt, aminek ő maga is tökéletesen a tudatában volt. Szokása szerint szándékosan késett, és közben arra gondolt, milyen képet szoktak vágni a férfiak, amikor megjelenik valahol. Szinte beleremegnek, amikor megpillantják, és attól kezdve rátapadnak a szemükkel, és tátott szájjal bámulják. Persze csak kevesen veszik a bátorságot, hogy bókoljanak neki, és a szemébe nézzenek, de ez természetes. Kira mindig is arról álmodott, hogy mindenkinél jobban csillogjon. Most ült az autóban, és hallgatta, ahogy az eső kopog a tetőn. Végül kinézett az elsötétített autóüvegen. Odakint nem volt semmi látnivaló.

Férfiak és nők csoportjai dideregtek az esernyőjük alatt, és nagyon úgy tűnt, senkit sem érdekel, hogy ő ki fog szállni a kocsiból, emiatt bosszankodva nézett az étterem irányába. Odabent csak úgy nyüzsögtek az emberek, koccintottak, beszélgettek, beljebb egy kisebb színpadon néhány zenész játszott, hegedűsök,

csellisták. Nem messze onnan a malacszemű Kuznyecov, a pojáca vonszolta hatalmas hasát, neki pedig nagy kedve lett volna ahhoz, hogy kiszálljon, és egyszerűen csak lekeverjen neki egy pofont.

Csakhogy meg kellett őriznie a nyugalmát és királynői csillogását. Egy pillanatra sem árulhatta el magát – ugyanis nemrég még eléggé ki volt készülve, és dühöngött amiatt, hogy még mindig nem sikerült megtalálnia a nővérét. Azt hitte, sokkal könnyebben megy majd, miután kiderítették a címét és a profilját. De Lisbeth továbbra sem került elő, és Kira hiába vette igénybe a Felderítő Főcsoportfőnökség, azaz a GRU-beli kapcsolatait, sem nekik, sem Galinovnak nem sikerült előkeríteni. Mindenki tudta, hogy Kuznyecov trollgyárait és más célpontokat is szervezett hackertámadás ért, ami akár Lisbethtől is indulhatott, de azt nem sikerült kideríteni, hogy pontosan melyiket követte el Lisbeth, és kik a többiek. Csak egyvalami volt biztos: ennek egyszer és mindenkorra véget kell vetni. Szeretne végre nyugalomban élni.

Valahol messze mennydörgés hallatszott, és elhaladt egy rendőrautó. Kira elővette a sminktükrét, és maga elé tartotta. Tökéletes volt az álarca. Amikor újra felpillantott, látta, ahogy az idióta Kuznyecov feszengve igazgatja a csokornyakkendőjét és a gallérját, ami Kirának jól jött pillanatnyilag. Izzadjon csak, és remegjen, akkor legalább megkíméli a béna vicceitől.

– Most – mondta a lány, mire Szergej, a sofőr, kipattant a kocsiból, hogy kinyissa a hátsó ajtót.

A testőrök is kiszálltak. Ő még hagyott egy kis időt magának, megvárta, amíg Szergej kinyitja az esernyőt. Amint ez megtörtént, kitette a lábát a járdára, majd, ahogy máskor is, egy sóhaj, némi pihegés és egy „Ó!” kíséretében kiszállt a kocsiból. De sehol semmi reakció, csak az eső kopogása hallatszott, és a zsivaj bentről, úgyhogy Kira elhatározta, megőrzi a hidegvérét, és felszegte a fejét. Még látta, ahogy Kuznyecov szeme várakozón és egyben nyugtalanul felcsillan, karját üdvözlő ölelésre tárja, amikor Kira valami egészen mást érzett, a testébe nyilalló rémületet.

Egy szinte észrevehetetlen árnyék, amely tőle jobbra, kicsit

feljebb, a házak falához lapulva rejtőzött. Kira gyors pillantást vetett abba az irányba, és látta, amint egy sötét alak elindul felé, a zakója zsebébe dugott kézzel. Szeretett volna odakiáltani a testőreinek vagy legalább a földre vetnie magát. Ehelyett lefagyott, minden idegszála megfeszült az összpontosítástól, mintha felfogta volna, hogy abban a helyzetben a legkisebb mozdulat is az életébe kerülhet, és talán már akkor rájött, hogy ki is valójában a felé rohanó árny.

Volt valami a mozdulataiban, lépéseinek határozottságában, amitől Kirának rossz előérzete támadt, de még mielőtt képes lett volna szavakba önteni az érzéseit, megértette, hogy elveszett.

---

[2] Helló, helló... Látogasson meg...

4. fejezet

Augusztus 15.

Volt valaha esélyük arra, hogy egymásra találjanak? Hogy mások legyenek, mint ellenségek? Talán elképzelhető lett volna? Egy ideig mindenesetre még élt bennük valami közös: az apjuk, Alexander Zalacsenko iránt érzett gyűlölet, és a rettegés, hogy egyszer agyonveri az anyjukat, Agnetát.

A nővérek egy raktárszerű szobában laktak Stockholmban, a Lundagatanon lévő lakásban. Amikor az apjuk ellátogatott hozzájuk, bűzlött az alkoholtól és a dohányfüsttől, behúzta anyjukat a hálószobába, és megerőszakolta. A lányok mindent hallottak, minden egyes kiáltást, ütést és zihálást. Lisbeth és Camilla olykor egymás kezét szorongatták, jobb híján így keresve vigasztalást, megosztották életük egy szakaszát, a közös kiszolgáltatottságot. De még ezt is elvették tőlük.

Amikor tizenkét évesek lettek, tarthatatlanná vált a helyzet. Nemcsak az erőszak mértékét tekintve, de annak gyakoriságát is. Zalacsenko egyre gyakrabban felbukkant, már-már ott lakott náluk, és előfordult, hogy estéről estére megerőszakolta az anyjukat. Ekkor tűnt fel a változás a nővérek egymáshoz való viszonyában, egy olyan alattomos változás, amit eleinte nem nagyon lehetett érteni, csak érzékelni, a Camilla szemében megjelenő csillogásban, a lába remegésében, amikor a lakásba belépő apjuk elé ment... Ez volt az, ami mindent eldöntött.

Amikor a szülők közötti helyzet életveszélyessé vált, a lányok más-más oldalra álltak. Agneta összevert testtel feküdt a

konyhakövön, és visszafordíthatatlan agykárosodást szenvedett. Lisbeth Molotov-koktélt dobott Zalacsenkóra, és végignézte, ahogy a férfi teste lángolni kezd a Mercedese első ülésén. Attól fogva minden élet-halál kérdésévé vált, a múlt többé nem volt más, mint egy időzített bomba, amely bármelyik pillanatban felrobbanhat. Most, annyi év után, Lisbeth Salander kilépett a Tverszkoj sugárúti rejtekhelyéről, és a lundgatani évek emlékképei villanásnyi sorozatban száguldottak át rajta.

Lisbeth felmérte, hol van a rés a testőrsorfalban, amin át tud lőni, és azt is, merre tud majd elmenekülni. Rátörtek az emlékek, erőteljesebben, mintsem az várható lett volna, de ő csak ment óvatosan előre. Csak akkor gyorsította meg a lépteit, amikor Camilla a piros tűsarkújában és a fekete ruhájában kiszállt az autóból, és a vörös szőnyegre lépett.

Odabentről kihallatszott a vonósnégyes játéka és a poharak csörömpölése, odakint pedig esett, egyre esett. Az úton elhajtott egy rendőrautó, Lisbeth arrafelé pillantott, aztán újra a testőrök sorfala felé, és azon tűnődött, mikor fedezik fel megint. Vajon még a lövés előtt, vagy csak utána? Nem lehetett előre tudni, nem volt rá garancia. Még várnia kellett. Sötét volt, és köd és Camilla a figyelem kereszttüzében állt.

Úgy viselkedett, ahogy szokott, és minden úgy történt, ahogy történni szokott. Kuznyecov szeme csillogott, ahogy a fiúk szeme is csillogott annak idején, az iskolaudvaron. Camilla körül fölpezsdült az élet. Ezzel a hatalommal született. Lisbeth figyelte, ahogy húga a bejárat felé lépked, ahogy Kuznyecov kihúzza magát, és idegesen üdvözlésre tárja a karját, ahogy a vendégek odacsődülnek, hogy láthassák az újonnan érkezőt. Abban a pillanatban felhangzott a kiáltás az utcán, amire valójában már várt:

– *Там, посмотрите!*[3]

Az egyik őr – egy szőke hajú, tömpe orrú fickó – kiszúrta Lisbethet. Nem maradt idő a tétovázásra, kezét a zsebébe csúsztatta, és megérintette a Berettát. Abban a pillanatban magába szippantotta az a jéghideg örvény, amit akkor érzett, amikor az

apjára dobta a benzinnel teli tejesdobozt, látta, ahogy Camillának szinte földbe gyökerezik a lába a félelemtől, hogy a testőrök keze magabiztosan a fegyverük után nyúl, látta a merev tekintetüket, amivel őt figyelik. Átfutott a fején a gondolat, hogy könyörtelen gyorsasággal kell cselekednie.

Egy pillanatra mégis megbénult, először fel sem fogta, miért. Egy gyermekkori árny suhant át felette, és azonnal felfogta, hogy elszalasztotta a lehetőséget. Védtelenül állt ellenségeinek egész sorával szemben, esélye sem volt a menekülésre.

Camilla nem vette észre az alak tétovázását. Csak a saját sikolyát hallotta, behúzta a fejét, összeránduló testeket és kiélesített fegyverek zaját érzékelte. Biztosra vette, hogy nincs menekvés, bármelyik pillanatban golyók szaggathatják darabokra a mellkasát. De a támadás elmaradt. Sikerült odaugrania Kuznyecov mögé, a háta mögött menedékre talált, és néhány másodpercig semmi mást nem fogott fel, csak a saját zihálását és a villámgyors mozdulatokat maga körül.

Kis időbe telt, mire ráeszmélt, hogy a helyzet pillanatnyilag az ő javára fordult. Sőt, többé már nem őt fenyegette életveszély, hanem azt a sötét alakot, ott a távolban, akinek még mindig nem látta az arcát. Az alak előrehajolt, hogy ellenőrizzen valamit a mobilján. Csak Lisbeth lehet az. Camilla érezte, ahogy a torka összeszorul a gyűlölettől és a bosszúvágytól, érezte, ahogy feltör benne a harag, látni akarta a szenvedését és a pusztulását. Még egyszer körbenézett, szerette volna áttekinteni a zűrzavaros helyzetet.

Sokkal jobb volt, mint azt remélni merte. Míg őt testőrök és golyóálló mellények vették körül, Lisbeth magányosan állt a járdán a ráirányzott fegyverek gyűrűjében. És ez több volt mint csodálatos. Camilla szerette volna megállítani a pillanatot, biztos volt benne, hogy soha nem fogja elfelejteni. Lisbethnek annyi, pillanatokon belül szitává lövik. Kiabálni kezdett, nehogy valakinek egy pillanatra is kételye támadhasson:

– Lőjetek! Meg akar ölni!

És egy másodperccel később már hallotta is, ahogy eldördülnek a fegyverek.

Egész testében érezte a fegyverek dübörgését és ropogását, és bár Lisbethet szem elől tévesztette, a hatalmas zűrzavarban és jövés-menésben, Camilla lelki szemével látta, ahogy eltalálták a nővérét, aki a golyózáporban, vérző testtel dőlt el a járdán. De nem... valami nincs rendben. Ez... ez nem pisztolyok dördülése, ez sokkal inkább egy... te jó ég!... ez egy bomba, ez egy bombarobbanás?! Hatalmas robaj söpört feléjük a vendéglő irányából, és annak ellenére, hogy Camilla egy pillanatot sem akart elmulasztani Lisbeth megaláztatásából, most mégis az odabent hömpölygő tömegre vetette a tekintetét. Semmit sem értett.

A vonósok abbahagyták a zenélést, és rémülten nézték az imént még mulatozó embereket, sokan a fülükre tapasztották a tenyerüket, vagy a mellkasukhoz nyomták a kezüket, mások kiabáltak félelmükben. A többség azonban teljes pánikban a kijárat felé zúdult, és akkor, amikor az étterem ajtaja kicsapódott, és az első menekülők kiáradtak az esőbe, Camilla végre megértette. Nem bomba robbant odabent. A zene volt az, a zene, amit olyan beteg hangerőre tekertek, hogy azt már nem lehetett zenei hangként érzékelni, inkább vibráló, pusztító hangtámadásként. A legkevésbé sem lepte meg, hogy egy idősebb szakállas férfi kiabálni kezdett:

– Mi volt ez?! Mi a fene volt ez?!

Egy húsz év körüli, rövid, sötétkék ruhát viselő nő tenyerét a feje fölé tartva lerogyott a járdára, mintha attól tartott volna, hogy rászakad a tető. Kuznyecov, aki közvetlenül mellette állt, motyogott valamit, amit elnyelt a hangzavar. Camilla felfogta, hogy tévedett. A felfordulás már érdektelen volt számára, hirtelen a járda és a házfal felé fordult, de a testvére már nem volt ott.

Mintha a föld nyelte volna el. Camilla kétségbeesetten körbenézett a sikoltozó és zavart vendégekkel teli őrült kavarodásban, és hangosan káromkodni kezdett, amikor a vállát olyan hatalmas ütés érte, hogy elvágódott. Könyökét és fejét beütötte a járdába, és miközben a homloka lüktetett a fájdalomtól,

ajkából folyt a vér, és lábak tapostak körülötte, egyszer csak egy ismerős hang szólalt meg közvetlenül fölötte:

– Közeleg a bosszú, húgom, közeleg a bosszú!

Camilla azonban túlságosan kábult volt ahhoz, hogy képes legyen gyorsan reagálni.

Amikor felemelte a fejét, és körbenézett, Lisbethnek már bottal üthette a nyomát, és amikor az étteremből újabb csapat ember rohant ki az utcára, újból kiabálni kezdett, bár akkor már maga sem látta értelmét:

– Öljétek meg!

Vlagyimir Kuznyecovnak fel sem tűnt, hogy Kira elesett, és a járdán fekszik. Tulajdonképpen alig vett észre valamit a körülötte zajló őrületből. Amit viszont felfogott az éktelen zajból, az minden másnál jobban megrémítette. A dübörgő, lüktető ritmusokkal együtt eljutott hozzá néhány mondatfoszlány is, és a férfi, miután meghallotta, sokáig nem akart hinni a fülének. „Nem, nem”, mormogta maga elé, megrázta a fejét, és próbálta bebeszélni magának, hogy az egész csak valami rettenetes képzelgés, csak túlpörgött agya akarja megtréfálni. A sláger valóban létezett – és felért egy lidércnyomásos álommal –, ő pedig azt kívánta, hogy nyíljon meg alatta a föld, és süllyedjen el örökre.

– Ez nem lehet igaz, nem lehet igaz – ismételgette, miközben a refrén egy gránát lökéshullámához hasonlóan ért el hozzá:

Killing the world with lies,
Giving the leaders
The power to paralyze,
Feeding the murderers with hate,
Amputate, devastate, congratulate.
But never, never
Apologize![4]

Nem létezett olyan dal a világon, ami ennél jobban

megrémisztette volna. Az, hogy az estélyt, amitől annyi mindent remélt, szándékosan tönkretették, semmi volt ehhez képest, és az sem izgatta, hogy a dühös oligarchák és más hatalmasságok majd rajta kérik számon elrontott mulatságukat és szétszakadt dobhártyájukat. Egy dologra tudott csak gondolni: a dalra. És ez egyáltalán nem volt furcsa. Az, hogy itt és most játszották le, arra utalt, hogy valaki odakint már kiszagolta az ő legféltettebb titkát. A gondolatra, hogy nyilvánosan megszégyenítik, heves pánik szorította össze a mellkasát, és egyre nehezebben vette a levegőt. Ennek ellenére próbálta megőrizni pókerarcát, amíg az embereinek sikerült megszüntetni a zajt. Akkor már képes volt arra, hogy megkönnyebbülten felsóhajtson.

– Bocsássanak meg, hölgyeim és uraim! – szabadkozott. – A technika ördöge. Még egyszer, ezer bocsánat. Kérem, folytassuk a mulatságot! Ígérem, nem spórolunk az alkohollal, sem a többi kísértéssel...

Tekintete lengén öltözött lányok után kutatott, mintha a női szépséggel képes lenne megmenteni a helyzetet. Ám a fiatal lányok, akiket megpillantott, rémülten álltak a falnál, ezért kénytelen volt elvetni az ötletét. Hangjából hiányzott a magabiztosság, ami nem kerülte el az emberek figyelmét. Látszott rajta, hogy teljesen szétesett, és amikor a zenészek tüntetőleg elvonultak mellette, és kimentek az utcára, a legtöbb vendég már azon a véleményen volt, hogy a legjobb lesz, ha hazamegy – aminek Kuznyecov tulajdonképpen még örült is. Szeretett volna egyedül maradni a gondolataival és a szorongásával.

Fel akarta hívni az ügyvédeit és a kremlbeli kapcsolatait, hogy megnyugtassák, semmi esetre sem végzi a nyugati újságok híroldalán háborús bűnösként megszégyenülve. Vlagyimir Kuznyecovnak magas rangú védelmezői voltak, miután bizonyíthatóan olyan alaknak számított, aki lelkiismeret-furdalás nélkül hajtott és hajtatott végre szörnyű tetteket. Csakhogy a személyisége mégsem volt elég erős ehhez, különösen akkor nem, amikor a *Killing the world with lies* című dalt játszotta le valaki az ő,

kiváltságosoknak tartott estélyén.

Ilyenkor megint az a kisebbrendűséggel küszködő szerencsétlen kispályás bűnöző lett, aki régen volt. Csupán az isteni szerencsének köszönheti, hogy egyszer ugyanabban a törökfürdőben tartózkodott, ahol a Duma két befolyásos képviselője is, akiket a hihetetlen történeteivel szórakoztatott. Kuznyecovnak egyébként nem volt iskolai végzettsége, sem különösebb tehetsége vagy kiemelkedő képessége, viszont remekül tudta előadni az elképesztő történeteit. Többre nem is volt szükség.

Sok-sok évvel ezelőtt azon a bizonyos délutánon annyit hazudozott a törökfürdőben, hogy rögtön befolyásos barátokra tett szert. Utána kőkeményen elkezdett dolgozni. Manapság több száz alkalmazottja volt, a legtöbb persze sokkal intelligensebb nála: matematikusok, stratégák, pszichológusok, az Orosz Belbiztonsági Szolgálat, az FSB és az orosz katonai hírszerzőszolgálat, a GRU konzulensei, továbbá hackerek, számítástechnikusok, mérnökök, a mesterséges intelligencia és a robottechnika szakértői. Gazdag volt, és hatalmas – de soha senki nem köthette össze információs irodákkal és hazugságokkal.

Ügyesen elrejtette a felelősségét és a részvételét – amiért később hálát adott a szerencsecsillagának –, amikor belekeveredett a tőzsdekrachba – amire később büszke lehetett – , de még inkább a csecsenföldi megbízatás miatt, ami bombaként robbant a médiában, és tiltakozási hullámot indított el az ENSZ-ben. És mindennek tetejébe jött ez a hardcore-banda, és írt egy dalt ezzel kapcsolatban, ami természetesen meghódította az egész világot.

Ezt a dalt játszották le minden egyes, a gyilkosságok és a szervezett bűnözés ellen való, átkozott tüntetés alkalmával, és őt mindannyiszor elfogta a rémület, hogy valaki összefüggésbe hozza ezekkel. Tulajdonképpen csak mostanra, az estély szervezésével tért vissza minden a normális kerékvágásba. Képes volt újra nevetni, viccelődni és tréfálkozni. Ma este pedig az egyik előkelő vendég érkezett a másik után, és ő végre kihúzhatta magát, és élvezte az egészet, egészen addig, amíg az a dal el nem kezdett

dübörögni a fejében, úgy, hogy majd szétrobbant.

– A kurva életbe – mormogta maga elé.

– Bocsánat, mit mondott?

Egy idősebb elegáns úr, akit a nagy kavarodásban már nem maradt lehetősége hellyel kínálni, kalapban, sétapálcával és rosszallóan nézett rá. Bár a pokolba kívánta a férfit, olyan udvariasan válaszolt neki, amennyire csak tőle tellett, mert attól félt, hogy a fickó egy igazi hatalmasság.

– Kérem, nézze el a szavaimat, kissé kiborultam.

– Akkor az informatikai rendszerének biztonságával kellene foglalkoznia.

Mást se csinálok, a francba is, gondolta Kuznyecov.

– Ennek ahhoz semmi köze – mondta hangosan.

– Akkor mégis mihez?

– Tudja, ez... csak valami elektronikai probléma volt – folytatta Kuznyecov.

Még hogy elektronikai. Ennél jobbat is kitalálhatott volna. Persze, rövidzárlat volt a vezetékekben és a *Killing the world with lies* csak úgy magától elindult... Felnevetett és elfordult, majd odaintegetett még néhány távozóban lévő vendégnek, mielőtt azok eltűntek volna a taxik belsejében. A vendéglő kiürült, Kuznyecov Felixet, a fiatal technikusát kereste a tekintetével. Hova a pokolba tűnhetett ez a nyomorult?

A színpad mellett talált rá végül Felixre, aki úgy állt ott a szmokingjában, mintha egy zsákot húzott volna magára, a röhejes kecskeszakálláról nem is beszélve. Éppen telefonált, és látszott rajta, hogy mennyire ideges. Hát legyen is ideges. Ez a kretén megígérte, hogy minden tökéletesen fog működni, erre szinte rájuk szakadt az ég. Kuznyecov mérgesen odaintett a fiúnak.

Felix türelemre intette a kezével, amitől Kuznyecov legszívesebben behúzott volna neki egyet, vagy beleverte volna a fejét a falba. Mindezek ellenére visszafogta magát, amikor Felix végre odaballagott hozzá. Kuznyecov adta neki az értetlent.

– Hallottad, mi történt?

– Persze – felelte Felix.
– Úgy tűnik, hogy egy kívülálló tud a dologról.
– Attól tartok.
– Szerinted mi a következő lépés?
– Nem tudom.
– Talán egy zsarolólevelet fognak küldeni?
Felix hallgatott, és összeszorította a száját, Kuznyecov üres tekintettel bámulta az utcát.
– Szerintem valami sokkal rosszabbra kell felkészülnünk – mondta Felix.
Csak ezt ne mondd, gondolta Kuznyecov. Csak ezt ne mondd.
– Mégis mire? – kérdezte metsző hangon.
– Bogdanovval beszéltem az előbb.
– Bogdanov?
– Kira embere.
Kira, mormogta Kuznyecov, az a bájos kis szörnyeteg... Egyszerre emlékezni kezdett. Minden azzal a nővel kezdődött, a szép kis pofijával, ami grimaszba torzult, a szájával, amivel azt kiabálta, hogy „lőjetek, öljétek meg!”, és a szemével, amit egy falhoz lapuló, sötét alakra vetett. Kuznyecov fejében összefolyt a kép a káosszal, ami utána következett.
– Mit mondott Bogdanov?
– Azt mondta, tudja, hogy ki hackelt meg minket.
Elektronikai hiba, mormogta. Hogy a pokolba voltam képes ezt kimondani, elektronikai hiba.
– Szóval meghackeltek minket.
– Nagyon úgy fest.
– Ilyesmi egyszerűen nem történhet meg. Te idióta! Érted?! Nem történhet meg!
– Nem, persze, de az a...
– Mi a büdös francot dadogsz itt?
– Az a nő nagyon profi.
– Szóval egy nőről van szó.
– Igen, egy nő az. És úgy tűnik, nem nagyon érdekli a pénz.

– Csak van valami, ami érdekli?

– A bosszú – mondta Felix, mire Kuznyecov egész teste megremegett. Lekevert egy pofont Felixnek, és otthagyta.

Aztán jól leitta magát pezsgővel és vodkával.

Lisbeth nyugodnak tűnt, amikor visszaért a hotelszobájába, mint aki jól végezte dolgát. Még egy whiskyt is töltött magának, és miután felhajtotta, kivett némi mogyorót a dohányzóasztalon lévő tálkából. Azután nekilátott csomagolni, de a mozdulataiban nyoma sem volt sietségnek vagy idegességnek.

Csak akkor érezte, hogy milyen természetellenesen merev a teste, amikor előhúzta a táskáját. Felállt, és a pillantásával kutatni kezdett valami után, amit szétverhet: egy vázát, egy tálcát, egy kristálycsillárt a plafonon. Végül megelégedett azzal, hogy bement a fürdőszobába, és a tükörben részletesen szemügyre vette az arca minden egyes vonását. Nem volt rajta semmi különös.

Gondolatban még mindig a Tverszkoj sugárúton járt. Arra gondolt, ahogy a keze elindult a zsebében a pisztoly felé, majd arra, hogy ugyanez a kéz visszahúzódott. Eszébe jutott mindaz, ami megkönnyíthette és ami megnehezíthette a helyzetet, és belátta, hogy azon a nyáron először nem tudja, hogy mitévő legyen. Lisbeth úgy érezte magát... hogyan is érezte magát...? Leginkább teljesen elveszettnek. Még az sem tette boldogabbá, hogy kiderítette, hol lakik Camilla.

A Google Earth segítségével megnézhette az óriási kőből épült házat, ami teraszokba és szobrokkal teli kertekbe, medencékbe ágazott. Lisbeth megpróbálta elképzelni, hogyan gyújthatná fel az egészet, akár a Lundgatanon az apját és apja Mercedesét, de ez sem segített. Mindaz, ami az előbb még tökéletes tervnek tűnt, mostanra teljesen összekuszálódott benne. Eszébe jutott a tétovázása, a mostani, és az, ami régebben történt, és kénytelen volt belátni, hogy ez életveszélyes rá nézve, és nagymértékben korlátozza őt. Aztán mormogott valamit maga elé, és még jó pár pohár whiskyt megivott.

Később online rendezte a hotelszámláját, majd lelépett a táskájával, és csak akkor, amikor már jó néhány sarokkal arrébb járt, dobta be a pisztolyt a csatornába. Amikor ezzel is megvolt, hívott egy taxit, és az egyik hamis útlevelével jegyet foglalt magának egy kora reggeli koppenhágai járatra, majd becsekkolt a Sheratonba, közvetlenül a seremetyevói repülőtér mellett. Csak a hajnali órákban fedezte fel, hogy Mikael üzenetet küldött neki. Azt írta, hogy nyugtalankodik miatta, majd eszébe jutott a kamerafelvétel a Fiskergatanról, és eldöntötte, hogy a férfi nyomait visszafelé követve belép a számítógépébe. Nehéz lett volna megmondani, hogy miért. Talán szüksége volt arra, hogy valami elterelje a gondolatait, és ne mindig ugyanazon pörögjön, úgyhogy leült az íróasztalhoz.

Némi keresgélés után ráakadt néhány kódolt fájlra, amelyek fontosnak tűntek a számára. Mégiscsak úgy tűnt, Mikael számított arra, hogy ő majd elolvassa. A fájlokban olyan nyomravezető jeleket és kódokat használt, amelyeket csak ő érthetett, és miután ide-oda ugrált a férfi szerverén, elmerült egy hosszú cikkben, ami a tőzsdekrachról és a trollgyárakról szólt. Mikael jó néhány dologra rájött, de ő továbbjutott nála, és miután alaposan átolvasta a cikket, kétszer is, megjegyzéseket helyezett el a szövegben, majd csatolt egy dokumentumokat és levelezéseket tartalmazó linket. Ekkor már olyan fáradt volt, hogy rossz helyesírással írta le Kuznyecov nevét, vétve ezzel Mikael szabályai ellen. Azután már csak arra emlékezett, hogy kilépett a gépből, és lezuhant az ágyra, anélkül, hogy levette volna az öltönyét vagy a cipőjét.

Azt álmodta, hogy az apja tűztengerben áll, és azt magyarázza Lisbethnek, hogy most túl gyenge, és semmi esetre se próbálkozzon Camillával.

---

[3] Ott van, nézzétek!

[4] Öld meg a világot hazugságokkal / adj a vezetőknek bénító hatalmat / etesd a gyilkosokat gyűlölettel / csonkítsd meg, pusztítsd el, fogadd a gratulációkat, / és soha, de soha ne kérj bocsánatot!

5. fejezet

Augusztus 16.

Mikael vasárnap reggel korán ébredt, hat órakor. A meleget okolta. Rekkenő hőség volt, és nyomasztó levegő, mint vihar előtt általában. A lepedője és a párnája csatakosra izzadva. Fájt a feje, és először nem értette, hogy miért érzi magát ilyen rosszul, azután eszébe jutott, hogy sokáig fent volt, és ivott, amire káromkodni kezdett, szidta magát és a sötétítő alatt beszüremlő reggeli fényt, majd a fejére húzta a paplant, és megpróbált újra elaludni.

De sajnos elkövette azt a hibát, hogy előtte még ránézett a mobiljára, mert kíváncsi volt, hogy Lisbeth válaszolt-e az sms-ére. Amikor látta, hogy nem érkezett válasz, megint a lány körül kezdtek forogni a gondolatai, végül annyira felizgatta magát, hogy felült az ágyban.

Az éjjeliszekrényén egy halom könyv sorakozott, amiket már elkezdett olvasni, de soha nem fejezett be. Most egy pillanatig nem tudta eldönteni, hogy olvasson egy kicsit az ágyban fekve, vagy felkeljen, és folytassa a munkáját. Végül kiment a konyhába, és csinált magának egy kapucsínót. Azután behozta a reggeli újságokat, és elmerült a hírek olvasásában, válaszolt néhány e-mailre, pakolászott kicsit a lakásban, majd jó ideig piszmogott a fürdőszobában.

Fél tízkor kapott egy üzenetet Sofie Melkertől, egy fiatal kollégájától, aki nemrég költözött a környékre a férjével és a két fiával. Sofie szeretett volna megvitatni vele egy riportötletet, amihez neki most nem volt túl nagy kedve, de mivel szerette Sofiét,

azt javasolta, hogy fél óra múlva találkozzanak egy kávézóban, a Kaffebarban, a St. Paulsgatanon. A válasz egy felfelé mutató hüvelykujj volt. Mikael nem szerette a kézjeleket, sem a hangulatjeleket, ugyanakkor nem akart régimódinak tűnni, ezért ellenállását leküzdve küldött neki egy szmájlit. Tömpe ujjaival azonban addig ügyetlenkedett, míg a szmájliból egy piros szív lett. Ez bizony félreérthető. A francba... Azután arra gondolt, hogy a jelnek ma már szinte semmi jelentősége, mármint, ha valaki egy ilyen szívet küld, nemde? Manapság az ölelés üdvözlésnek számít, és a szív... a szív meg olyan, mintha azt mondaná, hogy... kedves... Végül hagyta az egészet, lezuhanyozott, megborotválkozott, és felvett egy farmert meg egy kék inget.

Odakint tiszta kék ég és szikrázó napsütés fogadta. Elindult lefelé a Hornsgatanra vezető kőlépcsőkön, majd lekanyarodott a Mariatorgetre, és körülnézett. Meglepődött, hogy a tegnapi népünnepélynek alig látszik valami nyoma. A szemeteseket kiürítették, és tőle balra, a Hotel Rival előtt egy narancssárga mellényes fiatal lány éppen egy hosszú bottal a kezében a fűből szedegette ki a szemetet. Mikael a tér közepén találkozott össze vele, a szobornál.

Ez volt az a szobor a városban, ami mellett a leggyakrabban elhaladt, de fogalma sem volt róla, hogy mit ábrázol. Soha nem érdekelte – ahogy a legtöbb olyan dolog, ami örökké szem előtt van –, és ha megkérdezték volna, valószínűleg arra tippel, hogy Szent György az a sárkánnyal. De nem ő volt, hanem a Midgard-kígyót leölő Thor. Ennyi év alatt még arra sem futotta, hogy elolvassa a szobor feliratát. Most is inkább elnézett mellette a játszótér irányába, ahol egy ifjú apuka unott képpel hintáztatta a kisfiát, majd tekintete továbbsiklott a padok és a pázsit felé, ahol emberek ücsörögtek arcukat a nap felé fordítva. Olyan volt, mint bármelyik vasárnap reggel, mégis úgy érezte, hogy valami hiányzik. Elhessegette a gondolatot, mondván, hogy hülyeség az egész, felgyorsította a lépteit, és bekanyarodott a St. Paulsgatanra... és akkor megértett mindent.

Akkor fogta fel, hogy egy hete nem látta már azt a figurát, aki egy kartondarabon szokott üldögélni a szobor mellett mozdulatlanul, akár egy meditáló szerzetes. Ujjait megcsonkították, ősöreg arcán száraz volt a bőr, és kék pehelydzsekit viselt. Mikael számára már jó ideje hozzátartozott a város képéhez, még akkor is, ha számára a város pusztán csak a színpadi hátteret jelentette intenzív munkaperiódusai idején.

Túlságosan is elmerült a saját világában ahhoz, hogy képes legyen kifelé figyelni. Ugyanakkor ez a szegény ördög egyfolytában ott volt, akár egy árnyék a tudatalattijában, de csak most, a halála után vált láthatóvá, és Mikael egy csomó részletet elő tudott hívni az emlékezetéből vele kapcsolatban: a fekete foltokat az arcán, a cserepes ajkait, a büszke testtartását, ami szöges ellentétben állt azzal, amit most megtudott az általa elszenvedett testi fájdalmakról. Hogyan is felejthette el? Sejtette, mi lehet a válasz.

Régebben fájdalmasan feltűnő lett volna az utcán a férfi látványa. Manapság viszont az ember úgy ötvenméterenként szembesül a pár koronáért hajlongó kéregetőkkel. Mindenhol ott voltak a koldusok, nők és férfiak, a járdán, a boltok előtt, a szelektív szemetet tároló konténereknél, a metrólejáróknál. Stockholmnak lett egy új, lepukkant arca, és az emberek gyorsan hozzászoktak. Ez volt a sajnálatos igazság.

A koldusok száma a helyi lakosokéval vetekedett, a stockholmiak már nem hordtak maguknál készpénzt, és megtanulták elfordítani az arcukat. Mikaellel is gyakran előfordult, hogy már nem furdalta a lelkiismeret, de elfogta valamiféle szomorúság, aminek úgy általában nem feltétlenül volt köze a pehelykabátos férfihoz vagy a koldusokhoz, sokkal inkább a múló időhöz és az élethez, ami úgy változik körülöttünk, hogy még csak észre sem vesszük. A Kaffebar előtt egy teherautó olyan szorosan parkolt le, hogy Mikael elgondolkodott azon, vajon hogyan fog majd onnan kilavírozni. A kávéházban szokás szerint nagyon sokan voltak. Gyűlölte az egészet, de azért kötelességtudatból köszönt, amikor belépett. Rendelt egy dupla eszpresszót és egy rókagombás szendvicset, majd

leült a St. Paulsgatanra néző ablakhoz, ám alighogy elmerült a gondolataiban, egy kéz érintette meg a vállát. Sofie volt az. Zöld ruhát viselt, kiengedte a haját, és óvatosan Mikaelre mosolygott. Teát rendelt tejjel, és egy üveg Perrier-t, majd felmutatta a mobilját, az üzenetben a szívvel.

– Flört vagy kapcsolatápolás? – kérdezte.

– Béna ujjak – felelte Mikael.

– Rossz válasz.

– Akkor legyen kapcsolatápolás. Erika utasítására.

– Még mindig rossz válasz, de azért egy fokkal jobb.

– Hogy van a család?

– A családanya azt gondolja, hogy túlságosan hosszú a nyári szünet, a gyerekek egyfolytában azt szeretnék, hogy velük foglalkozzanak. A kis nyavalyások.

– Milyen régóta laktok itt?

– Lassan öt hónapja. És te?

– Száz éve.

Sofie felnevetett.

– Komolyan mondom – folytatta Mikael. – És ha ilyen sokáig laksz egy helyen, megfeledkezel arról, hogy lásd a dolgokat. Szinte vakon közlekedsz.

– Tényleg?

– Velem előfordul. De gondolom, te még nyitott szemmel járszkelsz, hiszen új vagy a környéken.

– Igazad lehet.

– Emlékszel arra a koldusra, aki egy vastag pehelykabátban üldögélt a Mariatorgeten? Volt egy fekete folt is az arcán, és már alig volt ujj a kezén.

Sofie szomorúan elmosolyodott.

– Hát persze. Nagyon is.

– Miért mondod ezt?

– Mert nem olyan könnyű elfelejteni.

– Én elfelejtettem.

Sofie csodálkozva nézett rá.

– Ezt most miért mondod?

– Mert biztos, hogy több mint tíz alkalommal láttam a fickót, de nem tulajdonítottam neki különösebb figyelmet. Csak most, miután meghalt, elevenedett meg számomra.

– Meghalt?

– Tegnap felhívott a törvényszéki orvosszakértő.

– Miért épp téged?

– Mert a zsebében ott volt a telefonszámom, és a törvényszéki orvosszakértő abban reménykedett, hogy segítek neki az azonosításban.

– Gondolom, nem tudtál neki segíteni.

– Nem, persze.

– Biztos lett volna számodra egy-két története.

– Feltehetőleg.

Sofie kiitta a teáját, és egy darabig csendben üldögéltek.

– Egy hete Catrin Lindås után eredt – törte meg Sofie a csendet.

– Tényleg?

– Szinte megveszett, amikor meglátta őt. Kicsit messzebb voltam tőlük a Swedenborgsgatanon.

– Mit akarhatott tőle?

– Talán látta a tévében.

Catrin Lindås időnként felbukkant a tévében. Neves újságíró volt, vezércikkíró és konzervatív, aki gyakran részt vett a jogról és a rendről, valamint az iskolai oktatásról és fegyelemről szóló vitákban. Csinos volt a maga módján a tökéletesen szabott kosztümjeiben vagy a szépen kivasalt Lavallier blúzaiban. Mindig tökéletes volt a külseje, ami miatt Mikael szigorúnak és fantáziátlannak tartotta. Mikael kapott is tőle kritikát a *Svenska Dagbladet*ben.

– Mit láttál?

– A fickó megragadta a karját, és kiabált.

– Mit?

– Nem tudom. Volt a kezében valami ág vagy valami pálca, amivel hadonászott. Catrint teljesen feldúlta a jelenet. Próbáltam

megnyugtatni, és segítettem letakarítani egy foltot a blézeréről.

– Na, az biztos megviselte.

Mikael válaszában nem volt semmi szarkazmus, legalábbis ő úgy gondolta.

– Soha nem kedvelted, ugye? – csattant fel Sofie váratlanul.

– Dehogynem – felelte Mikael védekezőn. – Nincs vele semmi bajom, bár szerintem kicsit fenn hordja az orrát, és túlontúl rendezett. Ennyi.

– Miss Tökéletes? Erre gondolsz?

– Ezt nem mondtam.

– De akartad. Van neked fogalmad arról, hogy mennyi szemétkedés zúdul rá a neten? „Felső középosztálybeli ribanc”, ezt gondolják róla az emberek, „aki a Lundsbergbe járt iskolába, és lenézi a hétköznapi embereket”. De te, te például tudsz bármit is az életéről?

– Nem sokat, Sofie, nem sokat.

Föl nem foghatta, miért lett hirtelen ilyen dühös a kolléganője.

– Akkor mesélek neked róla.

– Ha megkérhetlek.

– Totális nyomorban nőtt fel. Egy szétdrogozott hippikből álló göteborgi kommunában. A szülei LSD- és heroinfüggők voltak, nem beszélve a koszos otthonukat benépesítő betépett drogosokról. A ruházata és a rendezettsége a túlélést jelenti a számára. Az a nő egy valódi harcos. Mondhatni lázadó.

– Hát ez érdekes.

– Pontosan. Tudom, hogy azt gondolod róla, egy reakciós, de mindig is nyomatékosan fellépett a New Age-dzsel, az új szellemiséggel és az összes olyan szemét dologgal szemben, amiben felnőtt. Sokkal érdekesebb személyiség, mint azt bárki is sejtené.

– Barátok vagytok?

– Igen. Barátok vagyunk.

– Köszönöm, Sofie. Ezentúl megpróbálok más szemmel nézni rá.

– Nem hiszem – mondta, de megbocsátón felnevetett, és még mormogott valami olyasmit, hogy ez kényes téma a számára.

Azután megkérdezte Mikaelt, hogy áll a sztorijával. Mikael elmondta, hogy még nem ért el nagy áttörést, az orosz nyommal zátonyra futott.

– De hát megbízható forrásaid vannak, vagy nem?

– Amit a forrásaim nem tudnak, arról én sem tudok.

– Oda kéne utaznod Szentpétervárra, és szimatolni kicsit azzal a trollgyárral kapcsolatban, hogy is hívják?

– New Agency House.

– Miféle intézmény lehet ez?

– Mindenütt zárt ajtókba ütközöm.

– Nagyon pesszimista hang ez, Blomkvist.

Azt én is hallom. Semmi kedve nem volt elutazni Szentpétervárra. Csak úgy nyüzsögtek ott az újságírók, mégsem jött rá senki, hogy ki áll a trollgyár mögött, sem arra, hogy milyen mélyen érintettek az ügyben a titkosszolgálatok vagy a kormányzat. Már nagyon unta az egészet. Legfőképpen a híreket unta, és a világban végbe menő aggasztó politikai folyamatokat, így inkább megitta az eszpresszóját, és a riporttervéről kezdte faggatni Sofiét.

A dezinformációs kampány antiszemita mellékhangjáról szeretett volna írni, persze a téma nem volt új keletű: a troll nyilvánvalóan nem tudta kihagyni, hogy arra célozgasson, a tőzsdekrach zsidó összeesküvés eredménye. Természetesen ez ugyanaz a kínos történet, ami már évszázadok óta újra és újra előkerül, már számtalanszor leírták és elemezték, de Sofiének volt egy egészen konkrét kiindulási pontja.

Arról szeretett volna írni, hogy ez hogyan érinti azokat a hétköznapi embereket, iskolás gyerekeket, tanárokat, értelmiségieket, bárkit, aki korábban alig gondolt saját zsidó származására. Mikaelnek tetszett az ötlet.

– Jó lesz, vágj bele – mondta, majd feltett néhány kérdést, biztatta kicsit, hogy beszéljenek még a társadalomban jelentkező gyűlöletről, a populistákról és szélsőségesekről, és azokról az idiótákról, akik üzenetet hagynak a telefonján. Végén már kezdte unni saját magát, így megölelte Sofiét, elköszönt tőle, és elindult.

Maga sem tudta, miért, de hazament, átöltözött, és elment futni.

6. fejezet

Augusztus 16.

Kira az ágyában feküdt a hatalmas rubljovkai házban, Moszkvától nyugatra. Hallotta, hogy a hackerek vezetője, Jurij Bogdanov beszélni szeretne vele. Azt üzente, majd később beszélnek. A biztonság kedvéért még hozzávágott egy hajkefét Kátyához, a házvezetőnőjéhez, azzal a fejére húzta a paplant. Pokoli éjszakája volt. Az emlékek cikáztak a fejében, az étteremből kiáramló zaj, a lépések hangja, a nővére kontúrja... Újra és újra megérintette a vállát ott, ahol megütötte magát, amikor a járdára esett, de nem fájdalomként érzékelte, sokkal inkább valami jelenlétként, amitől nem tud megszabadulni.

Miért nincs ennek már vége? Hisz annyit dolgozott, és annyi mindent elért. A múltja mégis mindig visszatér, és sohasem ugyanabban a formában, folyton alakot vált. Nem volt könnyű gyerekkora, de voltak benne olyan részletek, amiket úgy szeretett, ahogy voltak. És most még ezeket is el akarják venni tőle.

Camilla gyerekkorában kétségbeesett erővel vágyott el a Lundgatanról, el abból az életből, amit a testvérével és az anyjával élt, el a szegénységből és kiszolgáltatottságból. Jobbat és többet érdemelt, ezt korán megértette. Volt egy távoli emléke, amit lelke legmélyén őrzött arról a napról, amikor egy áruház, a Nordiska Kompaniet átriumában megpillantott egy nőt bundában és vidám, mintás nadrágban. A jelenség olyan valószerűtlenül gyönyörű volt, mintha egy másik világhoz tartozott volna. Camilla közelebb és közelebb merészkedett, egészen addig, amíg olyan közel ért a nő

lábához, hogy amikor odaért a nőhöz a barátnője, aki épp olyan elegáns volt, mint aki Camillát lenyűgözte, és üdvözölte őt, ránézve ezt kérdezte:

– Ó, a lányod?

A nő megfordult, felfedezte Camillát, majd nevetve azt felelte:

– *I wish it were.*[5]

Camilla semmit sem értett, annyit azonban felfogott, hogy kedves dolog játszódott le felette, és amikor elindult vissza az anyja irányába, még valamit meghallott:

– Milyen édes ez a kislány. Bárcsak szebben öltöztetné a mamája. – A szavak késként hatoltak belé. Akkor megállt, és ránézett Agnetára – már akkor is Agnetának hívta az anyját –, aki kicsit távolabb állt Lisbethtel, a karácsonyi kirakatdíszítést nézegetve, és meglátta a pokoli távolságot. Míg a két nő úgy nézett ki, mintha számukra az élet egyetlen értelme az lenne, hogy az ő nagyszabású igényeiket kielégítse, addig Agneta háta hajlott volt, arca sápadt, és mindehhez elnyűtt és formátlan ruhákat hordott. Szinte égette Camillát ez az igazságtalanság. Rossz helyre születtem, gondolta.

Akkoriban kezdett ellopni dolgokat, hogy ruhát vegyen magának, és hajpántot. Nem sokat, nem mindent, többnyire csak aprópénzt vagy kisebb értékű papírpénzt, a nagymama régi brossát, az orosz vázát a könyvespolcról. Persze sokkal több mindennel megvádolták, mint amit elkövetett, ezért mindinkább az az érzése támadt, hogy Agneta és Lisbeth összefogtak ellene. Gyakran idegennek érezte magát a saját otthonában, mint egy elcserélt gyermek, akit állandóan megfigyelés alatt tartanak, és akkor sem lett jobb a helyzet, amikor Zala időnként eljött látogatóba, és úgy dobta félre, mint egy kóbor kutyát.

Egyre többször támadt olyan érzése, hogy ő a legmagányosabb ember a földön, és arról álmodozott, hogy elmenekül, és talál valakit, aki majd vigyáz rá, valakit, aki jobban megérdemli őt. Azután lassacskán mégis elkezdett beszivárogni valami fény, csalóka fénysugár ugyan, de az egyetlen, ami rásütött. Az egész apró figyelmességekkel kezdődött – egy arany karóra, némi

nadrágzsebbe dugdosott papírpénz, más hangvétel a telefonban, csupa-csupa olyan apró gesztus –, ami azt bizonyította, hogy Zalában más is van, mint erőszak. Lassanként Camilla megértette, hogy a férfi magabiztos, nagy tekintélyű, jártas a nagyvilági életben, erőteljes – egyszóval Camilla megérezte a belőle áradó erőt.

De mindenekelőtt az tűnt fel neki, hogy más szemmel kezdett ránézni a férfi. Előfordult, hogy csak úgy megállt előtte, és lassan végigjáratta rajta a tekintetét, fentről lefelé, és közben úgy nevetett, hogy nem lehetett az ellen védekezni. Mindig más volt a nevetése, ami olyan erővel bírt a lány felett, mintha egy reflektort irányítottak volna rá. Végül elérkezett az a nap, amikor már nem félt Zala látogatásaitól, sőt arról kezdett fantáziálni, hogy talán épp ő az, aki elviszi őt innen egy gazdagabb és szebb világba.

Egyik este, amikor Agneta és Lisbeth elmentek otthonról, egyedül maradt az apjával, aki a konyhában ült, és vodkát ivott. Camilla tizenegy, talán tizenkét éves lehetett. Odament a férfihoz, aki megsimogatta a haját, és vodkát töltött neki, amit narancslével öntött fel. *„Screwdriver”,* mondta az italra, majd mesélni kezdett arról, milyen volt felnőni a szverdlovszki gyermekotthonban, az Uralban. A mindennapos verésekről, amikből idővel kiverekedte magát, de olyan sikerrel, hogy végül nagy hatalma lett, és rengeteg barátja az egész világon. Úgy hangzott, mint egy mese, és Zala a szájához emelte a mutatóujját, és azt suttogta neki, hogy ez kettejük titka. Camilla ekkor megremegett, és végre el merte mesélni, milyen gonoszul bánik vele Agneta és Lisbeth.

– Csak féltékenyek. Az emberek mindig féltékenyek az olyanokra, mint te vagy én – mondta az apja, és megígérte neki, hogy majd beszél a fejükkel, hogy legyenek kedvesebbek vele. És ezek után minden megváltozott otthon.

Zala személyében a nagyvilág érkezett el hozzá, minden egyes látogatása alkalmával, és Camilla nem csupán megmentőjeként szerette. Semmi sem tudta attól kezdve kibillenteni az egyensúlyából, sem a komoly tekintetű, szürke kabátos férfiak, akik olykor felbukkantak náluk, sem a széles vállú rendőrök, akik egy

reggel bekopogtak hozzájuk.

Camillával gyengéd és gondoskodó volt az apja, ugyan sokáig nem értette, milyen árat kell majd fizetnie ezért, és azt még kevésbé, hogy önmagát is becsapta. Élete csodálatos időszakaként őrizte meg ezt az emlékezetében. Boldog volt, mert észrevették, örült, hogy apjuk egyre gyakrabban látogatta meg őket, és titokban ajándékokat és pénzt adott neki. És épp akkor, amikor ezek az új és nagyszerű események kezdtek történni vele, Lisbeth mindent elvett tőle. Azóta gyűlölte őserővel a nővérét, és az a gyűlölet volt az, ami örök és meghatározó élménnyé vált számára. Vissza akart vágni, végleg keresztbe tenni Lisbethnek, és ettől a szándékától az sem térítette el, hogy a nővére egy lépéssel előtte járt.

A függönyök mögött sütött a nap, elűzte az éjszakai esőfelhőket. Beszűrődött hozzá a fűnyírók zaja, és a kertészek távoli kiáltásai. Becsukta a szemét, és hallotta a lundagatani szobájukhoz közeledő léptek zaját. A jobb keze ökölbe szorult, lerúgta magáról a paplant, és felkelt.

Ideje, hogy visszavegye az irányítást.

Jurij Bogdanov már vagy egy órája várakozott. De addig sem volt tétlen. Laptopjával a térdén dolgozott, látszott rajta, hogy összpontosít valamire, csak néha-néha pillantott fel nyugtalanul, és a terasz és a hatalmas kert felé pillantott. Nem voltak jó hírei, és tudta, csak számonkérésre és kemény munkára számíthat. Ennek ellenére tetterősnek és motiváltnak érezte magát, már beindította és mozgósította a teljes információs hálózatot. Megszólalt a telefonja, de elutasította a hívást. Már megint Kuznyecov az. Az az idióta, hisztérikus barom.

Tizenegy múlt tíz perccel, a kertben a munkások épp ebédszünetet tartottak. Gyorsan telt az idő. Bogdanov lenézett a cipőjére. Gazdag volt, és megengedhette magának a méretre szabott öltönyöket és a drága karórákat. De nem felejtette el, honnan jött. Az egykori drogos ott élt kiirthatatlanul benne, a pillantásában, a mozdulataiban, látszódott, hogy az utcán nőtt föl.

Arca szögletes volt, és sebhelyes, ajkai keskenyek, mindehhez magas és sovány testalkat társult, míg a karját házilag készült tetoválások borították. És bár Kira nem szívesen mutogatta őt a szalonokban, mégis pótolhatatlan volt a számára, így egyfajta megnyugvást érzett, amikor meghallotta a nő cipőjének kopogását a márványpadlón. Egyenesen felé tartott, és a rá jellemző földöntúli szépség ragyogta be, mint mindig. Világoskék kosztümöt és végig begombolt, piros blúzt viselt, elegánsan ledobta magát a kanapéra a férfi mellé, és megkérdezte:

– Nos, mi a helyzet?

– Van egy kis gond – felelte a férfi.

– Hadd halljam.

– Az a nő...

– Lisbeth Salander.

– Még nem erősítettük meg, de valószínűleg ő az, különös tekintettel a hackertámadás mértékére.

– Mi olyan különös az egészben?

– Kuznyecov olyan paranoiás az IT-rendszerével kapcsolatban, hogy többször is felülvizsgáltatta az egészet. Olyan szinten biztosította, hogy lehetetlen volt megtámadni.

– Ezek szerint mégsem.

– Ez így van, de még mindig nem tudjuk pontosan, hogy a nő hogyan fért hozzá. Csak magát a tevékenységet – legalábbis amikor már bent volt a rendszerben – sikerült viszonylag egyszerűen felderíteni. Rákapcsolódott a Spotifyra és a hangszórókra, amiket az estély előtt telepítettek, és egyszerűen elindította azt a számot.

– Amivel majdnem megőrjített mindenkit.

– Igen. Nos, ott van még a hangszínszabályozó, ami szerencsétlen módon digitális, és hogy úgy mondjam, parametrikus, ráadásul hozzá volt kapcsolva a wifirendszerhez.

– Mondd úgy, hogy én is értsem.

– A hangszínszabályzó beállítja a hangot, finomhangolja a mély és magas hangokat. Salander erre kapcsolódott rá, ezáltal tudott ilyen hangimpulzust okozni. Ezért volt ilyen extrém módon kellemetlen,

hogy úgy lehetett érezni, mintha az ember egész teste, sőt még a szíve is beleremegett volna. Ez volt az oka annak, hogy többen a mellkasukhoz kaptak, és fogalmuk sem volt arról, hogy mindez csupán a hanghatás miatt van.

– Szóval zűrzavart akart kelteni.

– Elsősorban üzenni akart. Ugyanis a számnak az a címe, hogy *Killing the world with lies,* és a Pussy Strikers írta.

– Az a vörös hajú kurva?

– Pontosan – mondta Bogdanov anélkül, hogy akár egy pillantásával is elárulta volna, hogy szerinte a Pussy Strikers nagyon is menő.

– Folytasd.

– A dalt akkor írták, amikor megjelentek a csecsenföldi homoszexuálisok ellen elkövetett gyilkosságokról szóló beszámolók. Ezek persze nem nevezik néven a gyilkosokat, és azt sem közlik, hogy az államapparátus mely tagja vezényelte azt a gyűlöletkampányt a közösségi médiában, ami megelőzte a gyilkosságokat.

– Ha jól sejtem, Kuznyecovról van szó.

– Pontosan. Az a helyzet...

– Hogy egy kívülálló sem tudhatott erről – fejezte be a mondatot Kira.

– Senki sem tudhatja, hogy ő áll az információs ügynökségek mögött.

– De hogy tudhatta meg Lisbeth?

– Azon vagyunk, hogy kiderítsük, és megnyugtassuk az érintetteket. Kuznyecov teljesen megőrült. A padlón van, és piszkosul retteg.

– Nem értem, miért. Nem ez az első alkalom, hogy egymás ellen uszított embereket.

– Tényleg nem, csakhogy Csecsenföldön elszabadult a pokol. Előfordult, hogy élve temettek el embereket...

– Ez legyen Kuznyecov szaros kis problémája.

– Egyetértek. De van itt valami, ami nyugtalanít engem.

– Ki vele.

– Ami engem nyugtalanít, az az, hogy Lisbethet nem Kuznyecov érdekli. Nem zárhatjuk ki, hogy Lisbeth tud arról, miszerint mi is érintettek vagyunk az információs ügynökségekben. Rajtad akar bosszút állni, és nem rajta... szerintem.

– Már régen végeznünk kellett volna vele.

– Végül van még valami, amit nem említettem.

– Mi az?

Bogdanov tisztában volt azzal, hogy nem halogathatja tovább a dolgot.

– Miután tegnap este fellökött téged, megbotlott – folytatta –, úgy tűnt, a lökéstől elvesztette az egyensúlyát. Amikor előrezuhant, kénytelen volt megtámaszkodni a limuzinodban, egészen pontosan a kocsi hátsó kerekénél. Először nekem is természetes reakciónak tűnt. Azóta azonban újra és újra lejátszottam magamnak a biztonsági kamera felvételeit, és észrevettem, hogy talán mégsem arról van szó, hogy elesett volna. Sokkal inkább az volt a lényeg, hogy oka legyen megtámaszkodni a karosszériában, hogy odatapaszthasson valamit. Itt van, tessék.

A férfi felemelt egy négyszögletes dobozkát.

– Mi ez?

– Ez egy GPS-jeladó, ami veled együtt eljött idáig.

– Ezek szerint tudja, hol lakom – sziszegte maga elé Camilla összeszorított foggal, és közben fémes ízt, talán vér ízét érezte a szájában.

– Tartok tőle, hogy igen – mondta Bogdanov.

– Idióták – dühöngött.

– Megtettük a megfelelő óvintézkedéseket – folytatta a férfi meglehetősen idegesen. – Megerősítettük az őrséget, különös tekintettel az informatikai rendszerre.

– Szóval berendezkedtünk a védekezésre.

– Nem, nem feltétlenül. Csak elmondtam, mit tettünk eddig.

– Akkor itt az ideje elkapni, a francba is.

– Sajnos ez nem olyan egyszerű. Már végignéztük az összes

biztonsági kamerát, ami a környéken található. Egyik felvételen sem látható, és nem hagyott nyomot sem mobiltelefonnal, sem a neten.

– Akkor keressétek a hotelben. Küldjetek oda valakit. Forgassatok fel mindent, hallgassatok ki mindenkit.

– Már rajta vagyunk, és biztosra veszem, hogy a nyomára fogunk akadni.

– Csak ne becsüljétek alá azt a boszorkányt.

– Egy másodpercig sem becsülném alá. De meggyőződésem, hogy elvesztette a lehetőséget, és mostantól mi vagyunk előnyben.

– Hogy a francba vagy képes ezt állítani, amikor tudja, hogy hol lakom?

Bogdanov elbizonytalanodva kereste a szavakat.

– Azt mondtad, hogy Salander bármikor képes lenne megölni, ugye? – kérdezte.

– Biztos vagyok benne. De most az a gyanúm, hogy valami sokkal rosszabbra készül.

– Szerintem tévedsz.

– Mire gondolsz?

– Szerintem tényleg téged akart lelőni. Különben az egész támadásának nincs semmi értelme. Kuznyecovra ráhozta a frászt, na és... egyébként mit ért el? Semmit. Sőt, csak magára irányította a figyelmet.

– Azt állítod, hogy...

Camilla a kert felé nézett, és azon tűnődött, hova a fenébe tűntek a munkások.

– Azt állítom, hogy elbizonytalanodott, nem tudta megtenni. Egyszerűen még nem tart ott. Még nem elég erős ehhez.

– Hát ez igazán biztató – mondta Camilla.

– És igaz. Különben nem áll össze a kép.

Camilla kicsit jobban érezte magát.

– Vannak még olyanok, akik törődnek vele – mondta.

– A szeretői.

– És ott van még neki Kalle Blomkvist – fűzte hozzá a nő. – Mikael

Blomkvist, mindenekelőtt.

---

[5] Bárcsak az lenne.

7. fejezet

Augusztus 16.

Este fél nyolcra járt, Mikael Slussenben üldögélt a Gondola nevű étteremben, és Dragan Armanszkijjal, a Milton Security tulajdonosával vacsorázott. Amit most már megbánt. Fájt a lába és a háta az årstaviki futás után, ráadásul piszkosul unatkozott. A beszélgetés a Kelet vagy talán a Nyugat fejlődési lehetőségéről folyt, aztán mindennek a tetejébe előkerült egy anekdota, ami egy lóról szólt, aki bevette magát egy kerti partin álló sátorba Djurgårdenben.

– Aztán az idióták még a zongorát is bedobták az úszómedencébe.

Mikael nem tudta, hogy ez utóbbinak a lóhoz van-e valami köze. Nem figyelt különösebben. Kicsit arrébb egy csapat kolléga ücsörgött a *Dagens Nyheter*től, közöttük ott volt Mia Cederlund is, akivel egyszer egy szerencsétlenül végződő afférja volt, távolabb Mårten Nyström, a drámai színész állt, akit nem túl hízelgően ábrázoltak a *Millennium*ban, már ami a színházakban történő hatalmi visszaéléseket illeti. Egyikük sem szerette őt különösebben, úgyhogy inkább lenézett az asztalra, iszogatta a borát, és Lisbethre gondolt.

Lisbeth volt a közös nevezője Dragannal.

Dragan volt Lisbeth egyetlen munkaadója. Soha nem tudta túltenni magát rajta, amiben nincs semmi különös, ugyanis Lisbeth már sok-sok évvel ezelőtt egyfajta jótékonysági üggyé vált a számára, és nemcsak hogy soha nem volt ilyen kiváló munkatársa, de idővel szerelmes is lett belé.

– Őrülten hangzik – mondta Mikael.

– Ugye? Az a zongora, apám...

– Szóval te sem tudtál arról, hogy Lisbeth el akar költözni? – kérdezte hirtelen.

Dragannak nehezére esett témát váltani és kissé meg is bántódott, hogy Mikaelt nem érdekelte a története. Mégiscsak egy versenyzongora, az úszómedencében! Ettől bármelyik rocksztárt elfogta volna a sárga irigység. De azért viszonylag gyorsan képes volt áthangolódni.

– Nem beszélhettem erről... – mondta.

Mikael úgy ítélte meg, ez egy jó kezdet, és áthajolt az asztal fölött.

Lisbeth délig aludt, azután lezuhanyozott, és leült a számítógépe elé a koppenhágai hotelszobájában, amikor kapott egy rejtjelezett üzenetet Plague-tól, régi hackerbarátjától. Csupán egy rövid, hétköznapi kérdés volt, de azóta is azon kattogott.

Mi a helyzet? – kérdezte a srác.

Húzz a pokolba, gondolta Lisbeth. Majd azt válaszolta:

Már nem vagyok Moszkvában.

Miért nem?

Mert nem tudtam elintézni, amit terveztem, felelte Lisbeth.

Mit nem tudtál elintézni?

Lisbeth legszívesebben kiruccant volna a városba, hogy megfeledkezhessen mindenről.

A befejezést.

Mit?

Az agyamra mész, Plague, gondolta.

Semmit.

Miért nem tudtad elintézni a befejezést, amit terveztél?

Ez nem a te dolgod, mormogta Lisbeth.

Mert eszembe jutott valami.

Mi jutott eszedbe?

Lépések, apa suttogó hangja, a tehetetlenség, amiért nem érti, mi történik, a húga árnyéka, aki felkel az ágyból, és eltűnik Zalával,

azzal a disznóval.

Faszságok.

Milyen faszságok?

Lisbeth a legszívesebben a falhoz vágta volna a számítógépet. De inkább írni kezdett:

Milyen kapcsolataink vannak Moszkvában?

Aggódom érted, Wasp. Engedd el Oroszországot. Örökre, ha lehet.

Fejezd már be, gondolta Lisbeth.

Milyen kapcsolataink vannak Moszkvában?

Jók.

Ki tud felállítani egy IMSI-cacthert egy rázós helyen?

Plague nem válaszolt azonnal.

Katja Flip, például.

Mit tudsz róla?

Kissé őrült. Egyébként benne volt a Saltaj-Boltajban.

Ami azt jelenti, hogy megkéri az árát.

És megbízható a csaj?

Az ártól függ.

Küldd el, amit tudnom kell, írta Lisbeth.

Ezután lecsukta a laptop fedelét, és felállt, hogy átöltözzön. Végül úgy döntött, jó lesz ma is a fekete öltöny, annak ellenére, hogy az esőtől kicsit meggyűrődött, és lett egy szürke folt a zakó jobb ujján, na és az sem tett jót neki, hogy abban aludt. De nem érdekelte. Még csak ki sem sminkelte magát, és csak úgy, a kezével végigsimított a haján. Lement lifttel a földszintre, és beült a hotel bárjába egy sörre.

A szálloda előtti tágas tér, a Kongens Nytorv felett sötét felhők gyülekeztek, de Lisbeth ebből mit sem vett észre. Még mindig a Tverszkoj sugárúton bizonytalankodó kezére gondolt, ennél a képkockánál akadt el a film, nem tudta kiverni a fejéből, minden figyelmét lekötötte, amíg egy hang fel nem tette ugyanazt a kérdést, mint Plague.

– Mi a helyzet?

Bosszantotta az egész. Senkinek semmi köze hozzá. Még csak fel

sem nézett a kérdezőre, csupán csak azt vette észre, hogy Mikaeltől jött egy újabb üzenete.

Dragan Armanszkij előrehajolt, és bizalmas hangon azt suttogta:

– Lisbeth felhívott tavasszal, és arra kért, hogy beszéljek a lakásszövetkezettel, mert szeretné, ha megfigyelőkamerákat szerelnének fel a fiskergatani ház kapuja fölé, amit őszintén szólva jó ötletnek tartottam.

– Szóval elintézted.

– Nem volt egy egyszerű kérés, Mikael, és nem is volt egyszerű elintézni. Kellett hozzá az önkormányzat engedélye és még sok minden más. De végül összejött. A fenyegető üzenetek és Bublanski felügyelő jelentése megtette a hatását.

– Hála neki.

– Mind a ketten megtettük, ami tőlünk tellett. Július elején már oda is tudtam küldeni két fickót, akik felszereltek egy pár távirányítható Netgear routert, és gondolom, mondanom sem kell, hogy gondoskodtunk a titkosításról is. Senki más nem tudja megnézni a kamera által készített képeket, és felhívtam a csapatom figyelmét a központban, hogy tartsák rajta a szemüket a monitoron. Aggódtam Lisbethért. Féltem, hogy a nyomába erednek.

– Mindannyian aggódtunk.

– De nem gondoltam volna, hogy ilyen gyorsan beigazolódik az aggodalmam. Hat nappal később, éjjel fél tizenkettő volt, amikor Stene Gravlund, az ügyeletes operátorunk motorkerékpár zaját hallotta. Stene pontosan rá akart zoomolni, de akkor vette észre, hogy valaki már megtette helyette.

– Te jó ég!

– Hát ez az! Stenének nem volt ideje sokat morfondírozni, mert a két bőrdzsekis látogató a Svavelsjöi Motoros Klubtól érkezett.

– A francba!

– Igen. Lisbeth címe már nem is volt olyan titkos, és a fiúk nem azért jöttek, hogy kedélyesen elcsevegjenek vele.

– Valószínűleg nem.

– Szerencsére a fickók visszafordultak, amint észrevették a kamerákat, és mi felhívtuk a rendőrséget, akik azonosították őket. Az egyiket Kovicnak hívták, ha jól emlékszem. Peter Kovic. De a problémáknak ezzel még nem volt vége, szóval felhívtam Lisbethet, hogy azonnal találkozzunk, amibe nagy nehezen belement. Feljött az irodámba. Úgy nézett ki, mint minden anyós álma...

– Nem túlzás ez kicsit?

– Mármint úgy értem, hogy önmagához képest. Sehol egy pirszing, rövidre volt vágva a haja, egész tisztességes megjelenése volt. Akkor éreztem, hogy a francba is, mennyire hiányzott nekem ez a fura figura, és nem voltam képes leszidni azért, mert meghackelte a kameráinkat. Annyit mondtam csak neki, hogy legyen óvatos. „El akarnak kapni", mondtam neki. „Egész életemben így volt, mindig el akart kapni valaki", mondta, és akkor nagyon dühös lettem. Azt üvöltöttem neki, hogy jó lesz, ha segítséget kér, és védelmet. „Különben kinyírnak", mondtam. És akkor történt valami, ami nagyon megrémített.

– Micsoda?

– Lisbeth a padlóra szegezte a tekintetét, és azt mondta: „Nem, ha egy lépéssel előttük járok."

– Mégis mire gondolt?

– Hát én is ezen töprengtem, aztán eszembe jutott az az apjával kapcsolatos történet.

– Ezt hogy érted?

– Akkoriban úgy oldotta meg a védekezést, hogy támadásba lendült, és megéreztem, hogy most is valami ilyesmit tervez. Ő akar először odacsapni. Ez az, amitől megrémültem, Mikael. Láttam, hogyan néz rám, és akkor már egészen más jelentősége lett annak, hogy olyan visszafogottá vált a kinézete. Életveszélyesnek tűnt. Sötét volt a tekintete.

– Szerintem túlzásokba esel. Lisbeth nem kockáztatna szükségtelenül. Mindig racionálisan viselkedik.

– Persze, racionálisan, a maga őrült módján.

Eszébe jutott, amit Lisbeth mondott neki a Kvarnenben, hogy

mostantól ő lesz a macska.

– Na, és mi történt? – kérdezte.

– Semmi. Egyszerűen lelépett, és azóta egyetlen szót sem hallottam felőle. Vártam, mikor fogom azt olvasni az újságban, hogy a Svavelsjöi Motoros Klub helyiségeit a levegőbe röpítették, vagy azt, hogy a húga megégett holttestét azonosították egy autóban, Moszkvában.

– Camillát az orosz maffia védi. Lisbeth nem indítana háborút ellenük.

– Te ezt elhiszed?

– Nem tudom. De biztos vagyok benne, hogy soha...

– Miben?

– Semmiben... – mondta, és beleharapott az ajkába. Naivnak és hülyének érezte magát.

– Ez csak akkor ér véget, ha mindennek vége. Sem Camilla, sem pedig Lisbeth nem adja fel, amíg az egyikük holtan nem fekszik a földön.

– Szerintem nincs igazad – mondta Mikael.

– Tényleg ezt hiszed?

– Legalábbis remélem – helyesbített Mikael, és még több bort ivott, majd elnézést kért, és elővette a telefonját.

Lisbethnek írt üzenetet.

Legnagyobb meglepetésére azonnal megérkezett a válasz.

Nyugi, Blomkvist – állt az üzenetben. – *Szabadságon vagyok. Távol tartom magam mindentől. Nem csinálok hülyeséget.*

Enyhén szólva túlzás volt azt mondani, hogy szabadságon van. Lisbeth számára az öröm kéz a kézben járt a fájdalommal. Most, amikor a Hotel d'Angleterre bárjában a sörét szürcsölte, végre megkönnyebbülést érzett, mintha nagy terhet vettek volna le a válláról. Most először döbbent rá, milyen feszült volt egész nyáron, és hogy a húga elleni vadászat az őrület határáig űzte. Mindez nem azt jelentette, hogy leeresztett, vagy hogy a gyermekkori emlékek már ne kínozták volna. Inkább arról volt szó, hogy látóköre kitágult, sőt vágyakozni kezdett, persze nem valami különleges

dolog iránt, csak elvágyott innen, messze akart kerülni mindentől, és ettől felszabadultnak érezte magát.

– *Are you okay?*[6]

Lisbeth alig hallotta meg a kérdést a bárból áradó zsongástól. Megfordult, és egy fiatal nőt látott maga mögött, aki egyenesen a szemébe nézett.

– Miért érdekel? – kérdezte tőle Lisbeth.

A nő harminc körüli lehetett, szép, barna bőre és hosszú, hullámos fekete haja volt, mandulavágású szeme élénk.

– Nem is tudom – felelte a nő. – Csak úgy. Hogy kérdezzek valamit.

– Végül is...

– Az volt az érzésem, hogy ki vagy készülve.

Lisbeth jó néhányszor hallotta már ezt az élete során. Az emberek gyakran mondták neki, hogy idegesnek tűnik, vagy dühösnek, vagy hogy látják rajta, teljesen kikészült. Mennyire utálta ezt. De érdekes módon, most tetszett neki az egész, ezért válaszolt:

– Igen, ki voltam. Azt hiszem.

– És már jobban vagy?

– Legalábbis másképp.

– Paulina vagyok. Én sem vagyok nagyon feldobva.

Paulina Müller biztos volt benne, hogy a nő is bemutatkozik neki, de ő nem szólt egy szót sem. Még csak nem is bólintott. Ugyanakkor nem viselkedett elutasítóan. Paulina először a járására figyelt fel, mert úgy mozgott, mintha a világon semmi nem érdekelné. Nem volt benne semmi mesterkéltség, s ez rendkívül vonzóvá tette a számára. Paulina arra gondolt, valaha az ő járása is ilyen volt, egészen addig, amíg Thomas meg nem fosztotta tőle.

Az élete lépésről lépésre omlott össze, olyan lassan, hogy alig vette észre, bár a Koppenhágába költözése után már felfogta ennek mértékét, és úgy érezte, mintha egyre mélyebbre süllyedne. A nő mellett állva pedig különösen azt érezte, hogy nem szabad. Olyan elképesztő nyugtalanság áradt belőle, ami ellenállhatatlanul

vonzotta Paulinát.

– Koppenhágában laksz? – próbálkozott újra.

– Nem – felelte a másik.

– Mi Münchenből költöztünk ide. A férjem a skandináv referens az Anglernél, a gyógyszercégnél – folytatta, és máris jobban érezte magát.

– Aha.

– De ma este elszöktem tőle.

– Értem – felelte a nő.

– Újságíró voltam a *Geó*nál, a tudományos ismeretterjesztő magazinnál, de felmondtam, amikor ideköltöztünk.

– Aha – mondta megint a nő.

– Többnyire orvostudományról és biológiáról írtam.

– Értem.

– Nagyon szerettem a munkámat – folytatta Paulina. – De a férjem megkapta ezt az állást, és akkor felmondtam. Azóta szabadúszóként dolgozom.

Paulina olyan kérdésekre válaszolt, amit a nő, aki továbbra is csak egy rövid „aha”-val vagy „értem”-mel felelt, soha nem tett fel neki, kivéve azt az egyet, hogy mit kér inni. Paulina whiskyt kért, lehetőleg egy Tullamore Dew-t jéggel, és egy mosolyt, akár csak egy villanásnyit. A nő fekete öltönyt viselt – aminek nem ártott volna egy tisztítás és vasalás –, fehér inggel, nem volt rajta smink, és a szeme olyan karikás volt, mintha már régóta nem aludt volna. Tekintete sötét volt, és csak úgy áradt belőle valami nyugtalanító erő. Paulina megpróbált viccelődni vele, hogy megnevettesse.

De semmi. Csak annyit ért el, hogy a nő közelebb ült hozzá, ami bejött Paulinának, és ez a nő figyelmét nem kerülte el. Paulina egyre többször vetett ideges pillantásokat az utca felé, mintha attól rettegne, hogy Thomas felbukkanhat, és akkor a nő azt javasolta, hogy folytassák inkább az ivást az ő szobájában.

Ám Paulina elutasította, nem, nem, arról szó sem lehet.

– Azt hiszem, a férjem nem örülne ennek.

Azután csókolózni kezdtek, majd felmentek a szobába, és

szeretkeztek, és Paulina nem emlékezett arra, hogy volt-e valaha része ilyen szenvedélyes és viharos szeretkezésben. Utána mesélt a férjéről és az otthoni életükről, amire a nő szemében gyilkos fény villant, de Paulina nem tudta, hogy Thomast vagy a világot úgy általában kívánja a pokolra.

---

[6] Jól vagy?

8. fejezet

Augusztus 20.

Mikael nem ment be a szerkesztőségbe a következő héten, és a cikkel sem foglalkozott, amit a trollgyárakról kezdett írni. Kitakarította a lakást, folytatta a futóedzést, és elolvasott két Elisabeth Strout-könyvet. A nővérével, Annika Gianninivel vacsorázott, legfőképpen azért, mert ő volt Lisbeth ügyvédje. De Annika sem tudott többet annál, mint amit Lisbeth tudni engedett magáról, például hogy jól jött volna neki néhány tipp német családjogászokkal kapcsolatban.

Egyébként Mikael csak hagyta, hogy teljen az idő. Előfordult, hogy órákon keresztül lógott a telefonon régi barátokkal beszélgetve, vagy Erika Bergerrel, akivel a válása legfrissebb részleteit vitatta meg. Volt az egészben valami szokatlanul felszabadító, mintha mind a ketten tinédzserek lettek volna megint, akik megbeszélik egymással a szerelmi problémáikat. Persze mind a ketten tudták, hogy ez nehéz időszak Erika számára, aki, amikor csütörtökön megint felhívta Mikaelt, teljesen más hangnemben beszélt vele, ezúttal a munkáról. Akkor összevesztek. Erika szitkozódott, és önteltnek nevezte Mikaelt.

– Szó sincs önteltségről, Ricky – mondta a férfi. – Kikészültem. Szabadságra van szükségem.

– Azt mondtad, hogy már nagyjából készen van a riport. Küldd csak el, majd mi befejezzük.

– Lejárt lemez az egész.

– Egy percig se gondold!

– Sajnos igazam van. Olvastad a *Washington Post* oknyomozó riportját?

– Hát nem.

– Minden egyes mondatuk a szívembe hasít.

– Nem kell mindennek kibaszottul újnak lenni, Mikael. Bőven elég, ha beleviszed a történetbe a saját nézőpontodat. Nem lehet állandóan a te cikked az, amiről a hírek szólnak. Nincs ebben semmi különös.

– Nem jó még a szöveg. Fáradtan írtam. Még igazítanom kell rajta.

– Nem igazítunk semmit, Mikael. De rendben... akkor hagyjuk pihenni még egy lapszámot. Azt hiszem, enélkül is összehozom ezt a mostanit.

– Ebben biztos vagyok.

– És te? Mit csinálsz ezalatt?

– Elmegyek Sandhamnba.

Nem ez volt életük legjobban sikerült beszélgetése, Mikael utána mégis úgy érezte, mintha megszabadult volna egy tehertől. Elővett a gardróbból egy utazótáskát, és nekilátott a pakolásnak. Lassan ment a dolog, mintha valójában nem is akarna elutazni. Közben óhatatlanul is Lisbethre gondolt. Olyan volt, mintha folyton csak rá gondolt volna, a végén már hangosan káromkodott, mert persze továbbra is csak ő járt a fejében: hányszor megígérte neki, hogy nem csinál semmi hülyeséget, ami aggodalomra adna okot. Dühös volt, meg bosszús is, amiért Lisbeth olyan zárkózott és titokzatos. Szeretett volna többet tudni a fenyegetésről és a biztonsági kamerákról, Camilláról és a Svavelsjöi Motoros Klubról.

Ha szükséges lenne akár mindent a feje tetejére állítana, csak hogy segíteni tudjon. Újra felidézte magában, amit Lisbeth a Kvarnenben mondott, és látta maga előtt, ahogy a lány léptei eltűntek a Medborgarplatsen esti fényeiben. Félbeszakította a pakolást, és kiviharzott a konyhába, ivott néhány korty joghurtot egyenesen a dobozból. Ebben a pillanatban csörögni kezdett a mobilja. Ismeretlen számról hívták. Most, hogy elkészült, akár fel is veheti. Majd szinte vidáman azt gondolta: te jó ég, igazán vicces,

hogy már megint felhívtok, csak azért, mert veszekedni akartok velem.

Fredrika Nyman törvényszéki szakértő hazaért Stockholmon kívül, Trångsundben lévő lakásába. Két kamaszlányának látványa fogadta, akik a nappaliban ültek a kanapén, és a mobiltelefonjukra meredtek. Mindez a legkevésbé sem lepte meg, mondhatni, olyannyira megszokott volt, mint a tenger látványa az ablak mögött. A lányok minden szabad idejüket a mobiljuknak szentelték, a YouTube-ot bámulták, vagy ki tudja, most éppen mit. Fredrika mindenesetre szeretett volna rájuk kiabálni, hogy tegyék már le a telefonokat, olvassanak inkább egy könyvet, vagy zongorázzanak, és ne lógják el a kosáredzést, de legalább álljanak fel a kanapéról.

Most azonban képtelen lett volna erre. Rémes napon volt túl, egészen pontosan egy rendőrségi seggfejjel való beszélgetésen, aki, mint a legtöbb seggfej, azt hitte, hogy ő találta fel a spanyolviaszt. Azt mondta, töviről hegyire megvizsgálta az ügyet, ami azt jelentette, elmélyedt a Wikipédiában, és a buddhizmus szakértőjévé vált. „Talán az a félnótás csak ült ott, és megvilágosodottnak érezte magát.” Fredrika ezt tiszteletlenségnek tartotta, úgyhogy jobbnak látta, ha nem válaszol neki. Most, ahogy a lányai mellé telepedett a szürke kanapéra, abban reménykedett, hogy valamelyikük odaköszön neki, hogy „szia”. De egyikük sem nézett fel. Josefine legalább válaszolt, amikor megkérdezte, hogy mit néz.

– Egy fazont.

Egy fazont. Ez a mondat olyan informatív volt, hogy legszívesebben felordított volna, úgyhogy inkább felállt, és kiment a konyhába, tisztára törölte a konyhapultot és a konyhaasztalt, rápillantott a Facebook-profiljára és a mobiljára, hogy bebizonyítsa, ő sem ér kevesebbet, azután lazításképpen órákig szörfölt a neten, és ki tudja hogyan, de lecövekelt az egyik oldalon, ami görögországi utakkal foglalkozott.

Azután valami egészen más jutott az eszébe, talán az egyik weboldalon található fotó inspirálta, ami egy öreg, barázdált arcú

férfit ábrázolt az egyik part menti kávéházban. Mikael Blomkvistet juttatta eszébe. Semmi kedve nem volt megint felhívni. Nem akart olyan lenni, mint valami fárasztó hölgyike, aki zaklatja az újságíró urat. Csakhogy megint rájött valamire, ami esetleg érdekelhetné őt, ezért mégiscsak beütötte a számát.

– Halló – mondta Mikael. – De jó, hogy hív!

A férfi hangja vidámnak tűnt, és Fredrika abban a pillanatban azt érezte, hogy ez a lehető legjobb dolog, ami aznap történt vele.

– Arra gondoltam... – mondta Fredrika.

– Tudja – szakította félbe Mikael –, rájöttem, hogy láttam a maga koldusát, legalábbis azt hiszem, hogy ő volt az.

– Értem.

– Minden stimmel, a pehelykabátja, a folt az arcán, az amputált ujjak. Szóval nem lehetett más.

– Hol látta?

– A Mariatorgeten, és ez olyan szomorú – folytatta. – Hogy egyszerűen elfelejtettem. Fel sem foghatom. Tudja, mindig ott ült mozdulatlanul azon a kartonpapíron, a szobor lábánál. Biztos, hogy több mint húsz alkalommal elmentem mellette – mondta Mikael elragadtatva.

– Ezt örömmel hallom. Milyennek látta?

– Nem is tudom – mondta Mikael. – Nem figyeltem meg olyan pontosan, elég toprongyos volt, mégis büszke... Kicsit olyan benyomást keltett, mintha halott lenne. Egyenes háttal ült, felszegett fejjel, mint az indián törzsfőnökök a filmeken. El sem tudom képzelni, hogy volt képes rá, órákon át ugyanabban a pózban, mozdulatlanul üldögélni.

– Állhatott esetleg alkohol vagy gyógyszer befolyása alatt?

– Ezt nem tudnám pontosan megmondani – folytatta Mikael. – Talán. De nem hiszem, hogy betépve olyan sokáig tudta volna tartani azt a pozíciót. Ön szerint?

– Ma reggel megkaptam a teszt eredményét. A férfi vérében, amit a combjából vettünk, 250 nanogramm/ml zopiklon volt, ami igen magas értéknek számít.

– Mi az a zopiklon?

– Egy olyan hatóanyag, ami megtalálható az altatókban, például az Imovane-ban. Az a gyanúm, hogy húsz tablettát oldott fel alkoholban, ezenkívül még valamennyi dextropropoxifent, ami fájdalomcsillapító ópiátszármazék.

– Mit mond a rendőrség?

– Túladagolás, öngyilkosság.

– Mire alapozzák?

A nő felsóhajtott.

– Arra, hogy ez a legegyszerűbb nekik. Legalábbis én erre tippelnék. Nekem úgy tűnt, a nyomozónak nem nagyon volt kedve dolgozni ezen az ügyön.

– Hogy hívják?

– A nyomozót?

– Aha.

– Hans Faste.

– Jaj, ne.

– Ismeri?

Mikael túl jól ismerte Faste nyomozót. Hans Fasténak egyszer az a nagyszerű ötlete támadt, hogy Lisbeth egy sátánista leszbikus rockbanda tagja, és minden bizonyíték nélkül – nőgyűlöletétől és idegengyűlöletétől vezérelve – gyilkossággal vádolta meg. Bublanski azt mondogatta, hogy Faste a büntetés a testület által elkövetett bűnökért.

– Nem tetszik ez nekem.

– Félnótásnak nevezte az áldozatot.

– Hát ez aztán rá vall.

– Amikor értesült az eredményről, azt mondta, „az a félnótás kicsit túlzásba vitte”.

– Az az érzésem, hogy maga nincs erről meggyőződve.

– A túladagolás tűnik a legegyszerűbb magyarázatnak, de a zopiklon igenis elgondolkodtató. Kétségtelenül vissza lehet élni vele, de inkább benzodiazepin-készítményekkel szoktak

próbálkozni. Amikor erre utaltam, és azt is elmondtam, hogy a férfi valószínűleg buddhista volt, valami megváltozott.

– Mire gondol?

– Faste néhány órával később fölhívott azzal, hogy kutakodott kicsit. A kutatása abból állt, hogy elmélyedt a Wikipédiában, ahol rábukkant arra, hogy azoknak a buddhistáknak, akik megvilágosultnak tartják magukat, joguk van véget vetni a saját életüknek. Tehát erről van szó a mi esetünkben is. Még hozzáfűzte, hogy a fickó biztos ott ült a fája alatt, és megvilágosodott.

– Te jó ég!

– Pontosan. Azt hittem, felrobbanok. De nem mondtam neki semmit. Nem volt kedvem vitatkozni vele, ma semmi esetre sem. Azután hazajöttem, de nagyon zaklatott voltam emiatt, egyszerűen azt éreztem, hogy itt valami nincs rendben.

– Pontosabban?

– Eszembe jutott a teste. Még soha nem láttam olyan testet, ami ennyi megpróbáltatáson ment volna keresztül. A testének minden porcikája, a legkisebb ín és izom is, egy olyan életről mesélt, aminek félelmetes harcot kellett folytatnia. Talán kicsit naivan hangzik, amit mondok, de nehezen tudom elhinni, hogy egy ilyen ember egyszer csak feladja a harcot, és magába tol egy csomó tablettát. Szerintem nem lehet kizárni, hogy valaki szántszándékkal elvette az életét.

Mikael összerezzent.

– Meg kell mondania nekik, feltétlenül. Hans Fastén kívül mást is be kell hogy vonjanak a nyomozásba.

– Feltétlenül. De mindenképpen el akartam mondani magának, arra az esetre, ha a rendőrség nem lépne.

– Hálás vagyok önnek – mondta Mikael, és eszébe jutott Catrin Lindås, akiről Sofie mesélt neki.

Eszébe jutott a nő vasalt kosztümje, a folt a blézerén és a hippi kommuna, amiben felnőtt. Talán ő adhatna egy tippet a rendőrségnek, talán neki lenne mondanivalója a számukra. De végül oda lyukadt ki, hogy amíg lehet, nem hívja fel rá Hans Faste

figyelmét, ezért inkább más irányba terelte a beszélgetést.

– És még mindig nem tudja, hogy ki a fickó?

– Sejtelmem sincs. Senkit nem keresnek az ő ismertetőjegyeivel. De ezzel nem is számoltam. Amim van, az a DNS szekvenálása az NFC-től, amit már megkaptam. Kérni fogom majd még a mitokondriális DNS-ének elemzését, és az Y-kromoszómáét is, és akkor remélem, előbbre jutok.

– Amúgy biztosan sokan emlékeznek rá – jegyezte meg Mikael.

– Gondolja?

– Elég nagy feltűnést keltett. Csak én voltam ilyen magamba zárkózó a nyáron. De mások felfigyeltek rá. Nem ártana, ha a rendőrség megkérdezné az embereket a Mariatorgeten.

– Jelezni fogom nekik.

Mikael érezte, hogy kezd beindulni.

– Mondja...

– Igen?

– Mondja, és gondolt már arra, hogyha bevette azokat a tablettákat, akkor kellett, hogy legyen egy orvos, aki felírta azokat? – folytatta Mikael. – Az a fickó nem úgy nézett ki, mint aki időpontot foglalt magának egy menő pszichiáterhez, és azzal még én is elég régóta tisztában vagyok, hogy minden gyógyszernek megvan a maga feketepiaca. A rendőrségnek bizonyára megvannak a besúgói ezekben a körökben is.

Fredrika Nyman egy időre elhallgatott.

– A fenébe! – tört ki belőle végül.

– Elnézést, nem értem...

– Komplett idióta vagyok.

– Azért azt nem hinném.

– De, dehogynem. És... nagyra értékelem, hogy emlékezett rá. Tényleg, ez sokat jelent nekem.

Mikael rápillantott a félig telepakolt táskájára, és azt érezte, már nincs kedve elmenni Sandhamnba.

Mikael Blomkvist válaszolt valami kedveset. Fredrika Nyman

azonban nem értette pontosan, hogy mit. Befejezte a beszélgetést, és csak fél füllel hallotta, hogy Amanda, aki ott állt előtte, azt kérdezi, mi lesz a vacsora, és mintha még bocsánatot is kért volna, hogy olyan mogorva volt az imént. Fredrika motyogott valamit arról, hogy a lányok rendelhetnek maguknak vacsorát.

– Mit? – kérdezték kórusban.

– Amit akartok – felelte Fredrika. – Pizzát, indiait, thait, chipset, medvecukrot.

A legkevésbé sem izgatta, hogy a lányok úgy néznek rá, mintha őrült lenne. Bement a dolgozószobájába, bezárkózott, és levelet írt az Igazságügyi Orvostani Intézetnek, hogy végezzenek el egy szegmentális hajvizsgálatot, lehetőleg azonnal.

A szegmentális hajvizsgálat nemcsak azt fogja kimutatni, hogy mennyi zopiklont és dextropropoxifent vett be, amikor meghalt, hanem azt is, hogy hónapokra visszamenően milyen magas tartalomban voltak jelen a szervezetében ezek a szerek. Más szóval képes lesz tisztázni, hogy a férfi régóta függő volt-e, vagy ez volt az egyetlen alkalom, amikor ezek a gyógyszerek bekerültek a szervezetébe. Ezzel egy nagyon fontos darabot illeszthetne be a kirakósjátékba, és ez a felfedezés elfeledtette vele a lányait, a hátfájását, az álmatlanságát, a kilátástalanságot. Nem értette, mi játszódik le benne. Mindig is az volt a dolga, hogy olyan ügyeket analizáljon, amelyeknek kapcsán felmerült a gyilkosság gyanúja, de még soha nem volt ilyen lelkes egyetlen eset kapcsán sem.

Annyira lenyűgözte őt a férfi személyisége, hogy titokban azt remélte, valami drámai esemény köthető hozzá. Mintha a megkínzott test megérdemelte volna, hogy fény derüljön az igazságra, éppen ezért órákat töltött azzal, hogy a halottról készült képeket nézegette, és minden egyes alkalommal fel is fedezett valami új részletet. Ilyenkor újra és újra feltette magának a kérdést: Mi történt veled öreg barátom? Milyen pokolbéli utakat kellett bejárnod?

Mikael leült a számítógépéhez, és rákeresett Catrin Lindåsra.

Harminchét éves volt, államtudományi és közgazdaságtani diplomát szerzett a stockholmi egyetemen, és manapság konzervatív közíróként és újságíróként tartották számon. Keresettek voltak a podcastjai, valamint saját rovata volt a *Svenska Dagbladet,* az *Axess,* a *Fokus* és a *Journalisten* nevű újságoknál.

A koldulás betiltása mellett érvelt, és felhívta a figyelmet a segélyektől való függés kockázataira, ezzel összefüggésben pedig a svéd iskolarendszer hibáira. Monarchista volt, és kiállt a hagyományos családmodell mellett, annak ellenére, hogy neki nem volt családja. Feministának vallotta magát, ám gyakran fordította maga ellen a feministákat. A neten jobbról is, balról is kapott hideget-meleget, hosszú volt a vele kapcsolatos kommentek listája. Gyakran elhangzott tőle az a mondat, miszerint „követelményeket kell felállítanunk", vagy épp az, hogy „megfeledkeztünk az elvárásokról és a kötelességekről".

Azt is írta, hogy gyűlöli a tudatlanságot, a babonákat és a vallási meggyőződést, bár ez utóbbi esetében óvatosabban fogalmazott. A *Svenska Dagbladet* egyik számában, a konstruktív újságírásról megjelent riportjában – amiben nemcsak a visszásságokról ír, hanem az abból kivezető utat is megmutatja – úgy fogalmaz, hogy *Mikael Blomkvistnek minden vágya az, hogy legyőzze a populistákat, ugyanakkor csak adja alájuk a lovat azáltal, hogy sötét képet fest a társadalomról.*

Nyugtalanítónak találja, hogy a fiatal újságírók követendő példának tartják Blomkvistet, aki túl könnyen tekint valakit áldozatnak, és rutinszerűen tör pálcát a gazdasági hatalom birtokosai fölött. A cikkben felhívja a figyelmet arra is, hogy nem problémákat kell keresni, hanem inkább megoldásokat. Ez így rendben is lenne, gondolta Mikael.

Vádolták már ennél sokkal rosszabbal is, és talán van benne némi igazság. Ugyanakkor, még ha tanár-diák szinten is, volt a nőben valami ijesztő. Olyannak tűnt, aki egyetlen pillantásra fel tudja mérni, ha valaki nem mosogatott el, nem zuhanyozott le, nem húzta fel a sliccét, vagy épp a dobozból itta a joghurtot. Volt a

pillantásában valami elítélő szigorúság, gondolta Mikael, valami hidegség az egész lényében, ami még inkább kiemelte jeges szépségét.

Nem tudta elfelejteni a nő és a koldus találkozását, a helyzet paradoxonát – a jégkirálynő és az a toprongyos alak –, úgyhogy előkereste a nő számát, és felhívta. Nem vette fel, és jó is volt ez így. Végül is mit akar mondani neki? Az egésznek nincs semmi jelentősége, a legjobb lenne, ha elhúzna Sandhamnba most azonnal, mielőtt még túl késő lesz, úgyhogy gyorsan előkeresett egy inget meg egy zakót, ha netalántán elmenne valami buliba a Vitorlás Hotelben. És akkor megszólalt a telefon. Catrin Lindås volt az, és a hangja épp olyan szigorú volt, mint a megjelenése.

– Miről van szó? – kérdezte, és Mikaelnek eszébe jutott, hogy mond néhány dicsérő szót a vezércikkeiről, csakhogy lenyűgözze.

Végül úgy ítélte meg, hogy ez azért túlzás lenne, úgyhogy megelégedett azzal a kérdéssel, nem zavarja-e.

– Épp dolgozom – felelte a nő.

– Rendben. Akkor majd később beszélünk – felelte Mikael.

– Természetesen beszélhetünk később, ha megmondja, miről van szó.

Mikaelnek már a nyelvén volt, hogy azt felelje, „épp egy gonosz vezércikket írok rólad”, de inkább visszafogta magát.

– Sofie Melkertől hallottam, hogy a héten volt egy kellemetlen incidense egy koldussal, aki jókora pehelykabátot viselt.

– Rengeteg kellemetlen incidensben van részem – mondta a nő. – Ez is a munkámhoz tartozik.

Te jó ég, gondolta Mikael.

– Arra lennék kíváncsi, hogy mit mondott magának a koldus.

– Összevissza zagyvált.

Mikael vetett még egy pillantást a képre, amit a neten talált Catrinról.

– A munkahelyén van még? – kérdezte tőle.

– Miért?

– Arra gondoltam, felugorhatnék, hogy beszéljünk egy kicsit.

Ugye a Mäster Mikaels gatán van az irodája?

Fogalma sem volt arról, hogy honnan jött ez az ötlet, de az nyilvánvalóvá vált számára, ha tényleg ki akar deríteni valamit, az telefonon keresztül nem fog menni, mert így olyan, mintha egy szögesdrót kerítésen kellene átmásznia.

– Oké, de csak röviden – egyezett bele a nő. – Egy óra múlva.

Villamoscsörömpölés hallatszott fel a prágai Köztársaság téren álló hotel szobájába. Lisbeth megint túlzásba vitte az ivást, és a számítógéphez szögezve töltötte az időt Faraday-kalitkája védelmében. Időnként képes volt elengedni magát és megfeledkezni mindenről, de csak az alkohol és a szex segítségével, utána visszatért a tehetetlen düh érzése.

Elborult az agya, amikor megjelentek benne a régi emlékek, és villámként cikáztak a fejében. Ilyenkor mindig azt gondolta, hogy ez nem élet így, ez nem mehet tovább. Tennie kell valamit, nem ülhet itt arra várva, hogy mikor hangzanak fel a léptek a folyosón vagy a háta mögött az utcán. Nem menekülhet egész életében. Ezért döntött úgy, hogy visszaveszi a kezdeményezést. De nem volt könnyű.

Ez a Katja Flip nevű hacker, akit Plague ajánlott, minden, csak nem félelmetes fenegyerek, az egész csak süket duma volt. Katja több pénzt akart, mert ahogy mondta, senki nem akaszkodik össze a maffiának ezen ágával, különösen amióta Ivan Galinov belekeveredett.

Unta már ezt a süketelést Galinovról meg Kuznyecovról és az állítólagos megtorlásokról. Lisbethnek hosszan kellett győzködnie Katját a darkneten, amíg végül sikerült rábeszélnie, hogy rejtsen el egy IMSI-catchert egy rododendronbokorban, Rubljovkában, száz méterre Camilla házától. És még jó időbe beletelt, mire lehalászta a házban a mobilberendezést azonosító kódot – az úgynevezett IMEI-számot – a házban zajló mobilforgalom alapján. Ez már előrelépést jelentett, bár még nem volt garancia semmire, és abban sem segített, hogy a felkavarodott múltját elfeledtesse, ami továbbra is

ott tombolt benne. Nem egyszer előfordult vele, hogy szemét kajákat evett, és kiürítette a minibár whisky- és vodkakészletét, miközben Camilla házát bámulta egy meghackelt szatellitlinken keresztül.

Kizárólag ezt csinálta, nem edzett és nem mozdult, csak akkor állt fel, amikor kopogást hallott az ajtón, hogy beengedje Paulinát, aki locsogott valamit valamiről. De Lisbeth egy szót sem hallott meg abból, amit mondott, egészen addig, amikor Paulina rá nem kiabált:

– Mi történt?

– Semmi.

– Olyan...

– ...kibaszott szarul festesz – fejezte be Lisbeth a mondatot.

– Igen, valami ilyesmit akartam mondani. Tehetek valamit érted?

Tartsd magad távol tőlem, gondolta Lisbeth, tartsd magad távol. De nem szólt semmit, csak ledőlt az ágyra, és őszintén szólva csodálkozott volna azon, ha Paulina ezek után oda mert volna feküdni mellé.

Mikael kezet fogott Catrin Lindåssal. Kemény volt a kézfogása, de kerülte a férfi tekintetét. Világoskék kosztüm, skótkockás sál, állig begombolt fehér blúz, és fekete magas sarkú cipő. Haját kontyba fogta, emiatt – bár a ruhája szorosan a testéhez simult, és kiemelte alakját – olyan benyomást keltett, mintha az Angol Iskolában tanítana Stockholmban. Rajta kívül senki nem volt már a szerkesztőségben. Az íróasztala feletti üzenőtáblán ki volt tűzve egy kép, ami Christine Lagarde-dal, az IMF vezetőjével ábrázolta vita közben. Úgy festettek, mint anya és lánya.

– Meggyőző – mondta Mikael, és a képre mutatott.

A nő nem kommentálta a megjegyzést. Hellyel kínálta a férfit a kanapén, ami pont az íróasztala mögött volt, ő pedig leült egy fotelban vele szemben, a lábát keresztbe tette, és kihúzta magát. Mikaelnek akaratlanul is az az érzése támadt, hogy a nő pontosan úgy viselkedik, mint a királynő, amikor audiencián fogadja az alattvalóját.

– Köszönöm, hogy fogadott.

– Igazán nincs mit.

A nő gyanakodva figyelte Mikaelt, aki a legszívesebben megkérdezte volna, hogy miért olyan rossz a véleménye róla.

– Nem akarok írni önről, szóval nyugodtan ellazulhat – mondta Mikael.

– Azt ír rólam, amit akar.

– Ezt észben fogom tartani.

Mikael elmosolyodott. A nő nem viszonozta a mosolyát.

– Tulajdonképpen szabadságon vagyok.

– Nagyszerű.

– Bizony nagyszerű.

Mikael ellenállhatatlan vágyat érzett arra, hogy provokálja a nőt.

– Talán ezért is kezdtem érdeklődni a koldus iránt. Tudja, néhány napja holtan találták a telefonszámommal a zsebében.

– Értem – mondta a nő.

Hogy a francba nem vagy képes reagálni még arra a hírre sem, hogy meghalt az a szerencsétlen, gondolta Mikael.

– Arra gondoltam, hogy szeretett volna elmondani nekem valamit, és ezért lettem olyan kíváncsi arra, hogy mit mondott önnek.

– Nem valami sokat. Kiabált, egy fadarabbal hadonászott, és rám hozta a frászt.

– Mit kiabált?

– Csak a szokásos sületlenségeket.

– Mik azok a szokásos sületlenségek?

– Hogy Johannes Forsell így meg úgy.

– Mégis mit mondott pontosan?

– Hallottam, hogy Forsell-lel kapcsolatban kiabált valamit, de bevallom, inkább azzal voltam elfoglalva, hogy megszabaduljak tőle. Megragadta a karomat, az egész annyira erőszakos és kellemetlen volt, hogy remélem, megbocsátja, amiért nem maradtam ott, hogy szép türelmesen végighallgassam az összeesküvés-elméletét.

– Értem. Tényleg, megértem – mondta Mikael, és nehezére esett

leplezni a csalódottságát.

Már hozzá is eljutottak a védelmi miniszterről szóló mendemondák. A trollgyár az egyik kedvenc témája volt, és napról napra meredekebb dolgokat hallott. Már csak idő kérdése, és arról fog olvasni, hogy Forsell pedofiloknak árult pizzát. A hecckampány részben a jobboldali szélsőségesekkel és az idegengyűlölettel szembeni megingathatatlan ellenállásának volt köszönhető, nemkülönben pedig annak, hogy kifejezte aggodalmát Oroszország egyre agresszívabb politikája miatt. De szerepet játszott a személye iránti ellenszenv is: gazdag volt, és kiváló képzésben részesült, a teste atletikus, maratont futott, átúszta a Csatornát, és olykor kétségtelenül nagyképűen viselkedett, amivel felbosszantotta az embereket.

De Mikael kedvelte őt. Néha összefutottak Sandhamnban, váltottak egymással pár udvariassági frázist. Mikael kötelességtudóan utánanézett a Forsellről szóló állandósult szóbeszédnek, miszerint nagy pénzeket szakított a tőzsdekrachon, sőt hozzájárult annak kialakulásához. Nem talált azonban semmit, ami alátámasztotta volna ezeket a mendemondákat. Forsell vagyonát diszkréten kezelte egy cég, és semmilyen üzletet nem kötött sem a krach előtt, sem utána, és az összeomlás nem erősítette meg a pozícióját. Manapság ő volt a kormány legjobban utált tagja, és az egyetlen, amit sikerült összehoznia, az nem volt más, mint hogy jelentősen növelték a MUST, a katonai hírszerzés és az MSB, a polgári védelmi és készenléti hivatal támogatását. De ez amúgy is magától értetődő reakció volt, tekintettel a történtekre.

– Nem dőlök be minden hazugságnak, ami felröppen – mondta a nő.

– Ahogyan én sem – mondta Mikael.

– Akkor legalább egyetértünk valamiben.

Mikaelt bosszantotta a kijelentés.

– Megértem, hogy nem olyan egyszerű kommunikálni egy olyan fickóval, aki ordibál, és egy ággal a kezében hadonászik.

– Igazán kedves öntől.

– Olykor azonban érdemes odafigyelni az ostobaságnak tűnő dolgokra is. Előfordul, hogy van bennük egy szemernyi igazság.

– Ha jól értem, most szakmai tanácsot ad nekem.

Mikaelt feldühítette a nő hanghordozása, és érezte, hogy a legszívesebben jól beolvasna neki.

– Tudja – fogott bele a mondókájába, türtőztetve magát –, szerintem az ember beleőrülhet abba, ha senki nem akar hinni neki. Egyszerűen bekattan.

– Hogyan?

– Ha valakit éveken keresztül elutasítanak, az oda vezet, hogy az illető teljesen összeomlik.

– Azt mondja, hogy a férfi azért lett hajléktalan és pszichotikus, mert az olyanok, mint én, nem voltak képesek meghallgatni? – kérdezte a nő.

– Ezt nem mondtam.

– Pedig úgy tűnt.

– Akkor bocsánatot kérek.

– Elfogadom.

– Ha jól tudom, önnek sem volt olyan könnyű.

– Ennek mi köze az esethez?

– Attól tartok, semmi.

– Akkor, köszönöm a látogatást.

– Te jó ég – mormogta Mikael. – Mi a fene van magával?

– Mi a fene van velem? – csattant fel a nő, majd felállt, és néhány percig dühös tekintettel meredtek egymásra.

Mikaelnek az az abszurd érzése támadt, hogy ez egy párbaj. Mintha két bokszoló állna egymással szemben a ringben. Majd anélkül, hogy felfogta volna, hogyan is történt, egyszerre ott voltak szorosan egymás előtt. Érezte a nő lélegzetét, látta az izzó tekintetét, figyelte, hogyan emelkedik és süllyed a mellkasa, hogyan billen a feje finoman oldalra, és akkor megcsókolta. Egy pillanatra azt hitte, hogy valami megbocsáthatatlan butaságot követett el. Ám a nő visszacsókolt. Néhány másodpercig döbbenten nézték egymást, mintha egyikük sem értette volna, mi történik köztük.

Azután a nő megragadta, odahúzta magához, és egy pillanatra sem zökkenve ki a kábulatból, a kanapén kötöttek ki. A teljes őrület közepén Mikael bevallotta magának, hogy már akkor meg akarta kapni, amikor először meglátta őt a neten.

9. fejezet

Augusztus 24.

Fredrika Nyman az Igazságügyi Orvosszakértői Intézet laborjában ült az asztalánál, és a lányaira gondolt, pontosabban arra, hogy hol romlott el az egész.

– Nem értem – mondta kollégájának, Mattias Holmströmnek.

– Mit nem értesz, Fredrika? – kérdezte Mattias.

– Hogy miért vagyok olyan dühös Josefinre és Amandára. Néha úgy érzem, szét tudnék robbanni.

– Miért vagy olyan dühös?

– Mert olyan arrogánsak. Még csak egy „sziá”-t sem képesek kinyögni.

– Ugyan már, Fredrika! Hiszen kamaszok. Ez teljesen normális. Elfelejtetted, milyen voltál ebben a korban?

Fredrika nem felejtette el. Igazi mintagyerek volt, figyelmes és udvarias. Jól tanult, jól fuvolázott, jól röplabdázott, még a kórusban is megállta a helyét, Volt egy rá jellemző huncut mosolya, amikor azt mondta „igen, mama” és „hogyne, papa”. Akár egy boldog kiskatona. Biztos előfordult, hogy lehetetlenül viselkedett a maga módján, na de az, hogy ne válaszoljon, amikor szólnak hozzá...

Felfoghatatlan volt számára, és tehetetlenségében néha elvesztette a humorérzékét, ilyenkor könnyen dühbe gurult, és kiabált velük. Amikor este hazaért, rettenetesen fáradt volt. Alvásra és nyugalomra lenne szüksége, az lenne a legjobb, ha most azonnal felírna magának valami altatót, valami jó kis drogot, ha már így belelendült. És ha most kamasz lenne, akkor biztos kísérletezgetne

kicsit, vörösborral keverné, és fájdalomcsillapítóval. Elmosolyodott magában, elpufogtatott néhány kötelességtudó frázist Mattias felé, aki visszamosolygott rá, mint mindig. Fredrikának nagy kedve lett volna, hogy vele is ordibáljon egy sort.

Azután eszébe jutott megint a koldus. Az egyetlen ügy, ami még lelkesítette. És úgy tűnt, a rendőrségnek továbbra sem akaródzik foglalkozni vele. Az áldozat fogazatára kért egy magas prioritású C14-alapú, avagy radiokarbon-kormeghatározást, ami kétéves intervallummal képes behatárolni az életkort, és egy C13-at, ami fényt deríthet a férfi gyermekkori táplálkozására abból az időből, amikor a fogai kialakultak, valamint a stroncium és a savak összetételére.

Továbbá összevetette az autoszomális DNS-vizsgálat eredményét az *internationalgenome.org* adatbázisával, amiből kiderült, hogy a férfi nagy valószínűséggel Közép-Ázsia déli részéről származik. De ezzel nem ment sokra, ezért várta olyan nagyon a szegmentális hajanalízis eredményét. A hajvizsgálat legrosszabb esetben hónapokig is eltarthat, ezért amennyire csak tőle tellett próbálta megsürgetni a kollégákat a Központi Laborban. Némi tűnődés után úgy döntött, hogy még egyszer felhívja az asszisztensét.

– Ingela – fogott bele a mondókájába –, tudom, hogy az agyadra megyek...

– Ugyan, dehogy! Te soha, na de a többiek...

– Megérkezett a hajanalízis eredménye?

– A névtelen fickóé?

– Igen.

– Várj egy kicsit, egy pillanat és ellenőrzöm a beérkezett anyagokat.

Fredrika ujjai türelmetlenül doboltak az íróasztalon. Lassan teltek a percek. Még csak tíz perc múlva lesz fél tizenegy, és ő mindjárt meghal az éhségtől.

– Lássuk csak, lássuk csak – hallatszott kis idő múlva Ingela mormogása a telefonban. – Úgy látom, belehúzott a labor. Itt van, felviszem neked.

– Elég, ha megmondod, mi áll benne.

– Az áll itt, hogy… egy pillanat.

Fredrika alig bírta visszafogni a türelmetlenségét.

– Valószínűleg hosszú hajú volt – folytatta Ingela. – Itt van mind a három szegmens és… valamennyi negatív. Semmi nyoma ópiátnak vagy benzodiazepinnek.

– Szóval nem volt drogfogyasztó.

– Nem. Csak becsületes vén alkoholista. Nem… várj… itt az áll, hogy korábban szedett aripiprazolt, ami egy neuroleptikum, ha nem tévedek.

– Pontosan. Skizofrénia esetén használják.

– Hát ennyi, más nincs, bárhogy is keresem.

Fredrika letette a telefont, egy darabig csendben ült, és gondolkodott. Szóval a fickó nem szedett neuroleptikumokat, kivéve az aripiprazolt néhány évvel ezelőtt. Mit jelent ez? Fredrika az ajkába harapott, és bosszankodva nézte Mattiast, aki még mindig olyan bárgyún mosolygott, mint az előbb. Végül is a dolog önmagáért beszél. Ezek szerint a férfi vagy teljesen véletlenül jutott hozzá egy marék altatóhoz, és bevette mindet, vagy valaki végezni akart vele, és belekeverte az üvegébe. Fredrikának sejtelme sem volt arról, milyen lehet a zopiklonnal kevert alkohol íze, de sejtette, hogy nem lehet valami jó. Bár a férfi nem tűnt túl válogatósnak. Felmerül azonban, hogy miért akarta volna bárki is megölni a hajléktalant? Sajnos a kérdés megválaszolatlan marad, egyelőre legalábbis. A hirtelen felindulásból elkövetett gyilkosságot kizárhatja. Beletenni a tablettákat az üvegbe és felütni ópiáttal – dextropropoxifennel –, az ilyen gaztett szofisztikált tervezést igényel.

Dextropropoxifennel!

Azért ez elgondolkodtató. A dextropropoxifen hozzáadásával a keverék olyan jóra sikeredett, mintha azt egy gyógyszerész állította volna össze, vagy legalábbis olyan valaki, aki orvossal konzultált. Fredrikát kiverte a víz, és azon tűnődött, hogy mitévő legyen. Felhívhatná Hans Fastét, és akkor jó esetben megint végighallgathat

egy, a buddhisták viselkedéséről szóló eszmefuttatást. Nem igazán volt kedve ehhez. Inkább kiegészítette a jelentését, és felhívta Mikael Blomkvistet.

Catrin Lindås Mikael sandhamni szobájában ült, és megpróbálta összehozni a *Svenska Dagbladet* számára írandó vezércikkét. De nem nagyon haladt. Elvesztette a lendületét, elege lett a határidőkből és nem kevésbé a véleményalkotásból. Úgy általában mindenből elege lett, kivéve Mikael Blomkvistet, ami elég hülyén hangzik. Képtelen volt ellenállni a férfi vonzásának, pedig haza kellett volna mennie, hogy megetesse a macskáját, megöntözze a virágait, és élje a saját életét.

De nem ez történt. Mintha odaragasztották volna a férfihoz. És ami a legfurcsább, hogy egyszer sem vitatkoztak, csak szeretkeztek és beszélgettek órákon keresztül, amire csak az lehet a magyarázat, hogy kicsit szerelmes volt Mikaelbe, már időtlen idők óta, éppen úgy, ahogy a többi újságírólány az ő idejében. Ám ami a legjobban megdöbbentette, az a váratlan fordulat lehengerlő ereje volt. Biztosra vette, hogy a férfi ki nem állhatja, hogy legszívesebben kivonná a forgalomból, ezért volt vele szemben olyan defenzív és arrogáns, mint általában, amikor kényszerhelyzetben érezte magát. Épp amikor azt kívánta, hogy a férfi hagyja el az irodáját, valami egészen mást látott megcsillanni a szemében. Kiéhezett volt, akár egy remete, és elvesztette a talajt a lába alól. Önmaga cáfolata lett, az ellenkezője mindannak, amit az emberek gondoltak róla, és az sem érdekelte, hogy valamelyik kollégája bármikor beléphet az ajtón. És a hév, ahogyan a férfira vetette magát, még mindig megdöbbentette. A viharos szex után beültek valahová, és csak úgy döntötték magukba a bort, pedig ő soha nem is ivott.

Késő éjjel indultak el Sandhamnba, vízitaxival, eldülöngéltek Mikael házáig, és azóta csak teltek a napok, és nem csináltak semmi különöset. Többnyire egymásba gabalyodva feküdtek az ágyban, üldögéltek a kertben, vagy kihajóztak Mikael motorcsónakjával. Tagadta, hogy ez valami komoly dolog lenne kettejük között, szót

sem ejtett arról, hogy mi is van vele a valós életében, még a félelemről sem, ami néha megbénította. Mindennap úgy tervezte, hogy másnap vagy inkább még aznap este hazamegy. Mégis itt maradt, és most már hétfő délelőtt fél tizenegy volt, a tengeren fújt a szél, felnézett az égre, ahol egy zöld papírsárkány tekergőzött a szélben. Egyszer csak zizegni kezdett valami.

Mikael mobilja volt az, de ő elment futni. Először nem akart foglalkozni a telefonhívással, azután mégis ránézett a kijelzőre. Fredrika Nyman. Biztos ő az az igazságügyi orvosszakértő, akiről beszélt, úgyhogy felvette:

– Mikael telefonja, jó napot!

– Mikaelt keresem.

– Éppen elment futni. Átadhatok neki egy üzenetet?

– Mondja meg neki, hogy hívjon fel – mondta az igazságügyi orvosszakértő. – Mondja meg neki, hogy megkaptam az eredményeket.

– A pehelykabátos koldusról van szó?

– Pontosan.

– Tudja, én is találkoztam vele.

– Valóban?

– Szabályosan rám rontott.

– Bocsásson meg, kivel beszélek?

– Catrin vagyok, Mikael barátnője.

– Hogyan találkozott vele?

– Odajött hozzám a Marientorgeten, és kiabált.

– Mit akart?

Már megbánta, hogy ennyit is elmondott. Különös, szorongató érzése támadt, mintha megcsapta volna a múlt szele.

– Johannes Forsellről akart beszélni.

– A védelmi miniszterről?

– Gondolom, szidni akarta, mint többnyire mindenki. De eljöttem onnan, amilyen gyorsan csak tudtam.

– Van arról sejtése esetleg, hogy hol lehetett korábban a férfi?

Catrinnak az volt a sejtése, hogy pontosan tudja.

– Fogalmam sincs – mondta végül. – Milyen eredményeket említett az imént?

– Azt inkább Mikaelnek mondanám el.

– Persze, hogyne. Akkor megmondom neki, hogy kereste.

Catrin letette a telefont, és érezte, ahogy a félelem megint bekúszik a testébe, majd felvillant előtte a koldus képe, ahogy a Marientorgeten térdel a szobor mellett, amitől *déjà vu* érzése támadt. Visszatért a gyermekkorába – kicsit idegesen talán fel is nevetett –, abba az időbe, amikor még sajnálta a sok szerencsétlen drogost. A férfi mindenesetre tudta, hogy mit csinál. Felugrott, megragadott egy darab ágat, ami ott feküdt a közelében, dülöngélve elindult felé, és azt kiabálta:

– *„Famous lady, famous lady!”*[7]

Meglepte, hogy a férfi felismerte. Amikor odaért hozzá, észrevette az ujjak helyén a csonkokat, a fekete foltot az arcán, a kétségbeesést a tekintetében, a sárgás bőrét, és akkor valami megbénította. Képtelen volt megmozdulni. A férfi megragadta a blézerénél fogva, és Johannes Forsellről kezdett ordítozni, míg ő végre ki nem szabadította magát, és el nem sietett onnan.

„Emlékszel bármire is abból, amit mondott neked?” – kérdezte Mikael.

Azt mondta neki, hogy csak a szokásos mocskolódás. De lehet, hogy mégsem az volt. Lassan kezdett emlékezni, és most már mintha más megvilágításba került volna a történet, és nem az volt, amit az emberek Forsell-lel kapcsolatban szoktak mondani. A szavak új értelmet nyertek.

Mikael lassan hazaért. Kihajtotta magát, csorgott róla a víz. Körbenézett. Senki nem volt mögötte. Biztos csak beképzeltem magamnak, gondolta. Az elmúlt néhány napban többször is az az érzése támadt, hogy követik, és túl gyakran futott bele ugyanabba a negyvenes, lófarkas, szakállas, tetovált karú férfiba, aki úgy festett, mint egy nyaraló turista, a tekintete azonban arról árulkodott, hogy nem igazán a szabadságát tölti.

Nem mintha azt gondolta volna, hogy a férfi utána kémkedik, és amúgy sem érdekelte, mi zajlik körülötte, teljesen belefeledkezett Catrinba. Olykor azonban elfogta a nyugtalanság és eszébe jutott Lisbeth. Ilyenkor a legszörnyűbb képek villantak fel előtte. Lihegve felnézett az égre. Tiszta volt, sehol egy felhő. Azt olvasta, hogy marad továbbra is a meleg, de feltámadhat a szél, sőt vihar is kerekedhet. Mikael megállt a háza előtt, a két ribizlibokornál, és megállapította, hogy nem ártana törődnie a növényeivel. Tekintete elkalandozott a tenger felé, és a fürdőzőket bámulta, még mindig lihegve, a térdére támaszkodva.

Végül belépett az ajtón, és már rákészült a nagyszabású fogadtatásra. Catrin olyan kitörő örömmel szokta fogadni, akár egy hazatérő hőst a háborúból, nem pedig olyasvalakit, aki épphogy tíz percre ment el hazulról. Ám most mereven, megfeszült testtel ült az ágyon, amitől Mikael nagyon nyugtalan lett, és óhatatlanul is a lófarkas fickóra gondolt.

– Történt valami?

– Ne... nem.

– Járt itt valaki?

– Vársz valakit? – kérdezett vissza Catrin, amitől Mikael kicsit lenyugodott. Megsimogatta a nő fejét, és szerette volna megérteni a helyzetet.

Catrin azt mondta, jól van. Mikael nem hitt neki. Másrészt nem ez volt az első alkalom, amikor feltűnt neki, hogy valami sötét árny borítja el egy-egy pillanatra a nő tekintetét. De ez most eltűnt, amint átadta Mikaelnek a törvényszéki szakértő üzenetét. Mikael úgy döntött, békén hagyja Catrint, és felhívja inkább Fredrika Nymant, hogy megtudja, mi lett a hajanalízis eredménye.

– Értem – mondta Fredrika beszámolója után. – Akkor mi következik ebből?

– Őszintén? Már egy ideje itt ülök, és ezen töröm a fejem. Nekem nagyon gyanús a dolog.

Mikael Catrinra pillantott, aki karját a hasán keresztbe fonva ült. Ránevetett a lányra, amit Catrin egy erőltetett mosollyal viszonzott.

Mikael kipillantott az ablakon, látta a hullámok fehéren fodrozódó taréját. Az ő kis motorcsónakja ilyenkor nagyot döccent a hullámokon.

– Mit mond Faste?

– Még nem beszéltem vele. De beleírtam a jelentésbe.

– Rá kell vennie, hogy vegye komolyan az ügyet.

– Így lesz. A barátnője azt mondta, hogy a koldus Johann Forsellről beszélt.

– Forsell olyan, akár egy vírus – mondta Mikael. – Minden hibbant alak elméjét megfertőzi. Nap mint nap elárasztanak a Forsell-lel kapcsolatos összeesküvés-elméletekkel.

– Nem is tudtam.

– Mint az Olof Palme-gyilkosság a maga idejében, ami még a legenyhébb pszichózisban is kimutatható volt. Bizonyos közéleti emberek személye egyszerűen beindítja az emberek fantáziáját. Forsell esetében azonban hamis hírverésről van szó, bosszúhadjáratról, amit azért indítottak, mert már idejekorán jelezte, hogy Oroszországnak köze van a tőzsde összeomlásához. Egyébként is mindig keményen és hajthatatlanul lépett fel a Kremllel szemben. Vannak bizonyítékok, amelyek azt támasztják alá, hogy Forsell dezinformációs kampány áldozata.

– Ez a Forsell nem olyan, aki szereti a kockázatot? Olyan kalandorféle.

– Szerintem normális fickó. Alaposan tájékozódtam a cégeiről – mondta Mikael. – Még mindig nem tudja, honnan származott a koldus?

– Nem többet, mint amit a C13-as elemzés alapján meg lehet tudni. Ebből az derült ki, hogy nagy szegénységben nőhetett föl, de ezt már korábban is sejtettem. Úgy tűnik, főleg zöldségeket és gabonaféléket fogyasztott. Feltételezhetően már a szülei is vegetáriánusok voltak.

Mikael a fürdőszoba felé pillantott. Ott látta eltűnni Catrint.

– Nem furcsa ez egy kicsit?

– Hogyhogy?

– Ez a fickó egy nap csak úgy felbukkan a semmiből, aztán hirtelen meghal egy halálos adag dózistól?

– Igaza van.

Mikaelnek támadt egy ötlete.

– Tudja mit? Van egy barátom a gyilkosságiaknál, egy felügyelő, aki már dolgozott együtt Fastéval, és az a legkevesebb, hogy idiótának tartja.

– Akkor okos ember – nevetett fel Fredrika.

– Nagyon is. Felhívom, és megkérem, hogy nézzen rá az ügyre, ha van egy kis ideje. Így talán fel tudjuk gyorsítani a folyamatot.

– Az jó lenne.

– Örülök, hogy hívott – mondta Mikael. – Majd folytatjuk.

Letette a telefont, és már előre örült annak, hogy van miért felhívnia Bublanskit. Régóta ismerik egymást a felügyelővel, és bár eleinte nem volt felhőtlen a viszonyuk, idővel összebarátkoztak. Mikaelre felszabadítóan hatott a beszélgetés Bublanskival, mert a komolyságában rejlő erő új perspektívát nyújtott számára a létezés mibenlétét tekintve, és felszabadulást a világban folyamatosan áramló hírek nyomása alól. Hiába jelentette ez utóbbi számára magát az életet, olykor mégis az az érzése támadt, hogy már-már belefullad a szenzációba és az ostobaságba.

Bublanskival legutóbb Holger temetésén találkoztak, Lisbethről beszélgettek, és a lány templomi beszédéről, ami sárkányokról szólt. Akkor megegyeztek, hogy nemsokára megint találkoznak, de semmi nem lett az egészből. Vannak ilyen periódusok, amikor semmi nem jön össze, ezért Mikael a mobilja után nyúlt, hogy felhívja a felügyelőt. Egy pillanatra mégis elbizonytalanodott, úgyhogy inkább bekopogott a fürdőszoba ajtaján.

– Minden rendben van odabenn?

Catrinnak semmi kedve nem volt válaszolni. Ugyanakkor érezte, hogy mondania kell valamit, ezért odamorogta, hogy „mindjárt megyek”, majd felállt a kád széléről, a mosdóhoz lépett, és megmosta az arcát. Remélte, hogy a szeme már nem tűnik olyan

vörösnek, ám ez hiú reménynek bizonyult. Végül kinyitotta az ajtót, kijött, és lehuppant az ágyra. Most nem érezte olyan kellemesnek, amikor Mikael szorosan mellé ült, és simogatni kezdte a haját.

– Haladtál a cikkeddel? – kérdezte.

– Menj a francba.

– Hm. Elárulnád, mi a baj?

– Az a koldus... – vágott bele Catrin.

– Mi van vele?

– Hisztérikus lettem tőle.

– Rájöttem.

– De nem értetted, hogy miért.

– Hát, nem egészen, azt hiszem – mondta Mikael. A lány tétovázott egy darabig, a kezére szegezte a tekintetét, és beszélni kezdett.

– Amikor kilencéves lettem, azt mondták a szüleim, hogy egy évig nem kell iskolába mennem. Anya megbeszélte az iskola vezetésével, hogy ő és apa otthon fognak engem tanítani. Azt hiszem, kaptak is egy csomó tananyagot és házi feladatot, amiből egyetlen oldalt sem láttam soha. Helyette elrepültünk Indiába, Goára, ami akkoriban még nem volt az a kimondottan divatos úti cél. Többnyire a tengerparton aludtunk függőágyban, én a többi gyerekkel játszottam, akik megtanítottak ékszert készíteni és faragni, vagy fociztunk, röplabdáztunk, esténként táncoltunk, és tüzet gyújtottunk. Apa gitározott, anya énekelt. Egy darabig kávéházat működtettünk Arambolban, ahol én szolgáltam fel a házi készítésű kókusztejes lencselevest, amit „Catrin's soup"-nak neveztünk el. Lassan terjedt a hírünk. Sokan meztelenül ültek be a kávéházba, némelyikük karján látszott a tűszúrások nyoma. Voltak olyanok, akik betéptek, voltak, akik megfogdostak, vagy rám hozták a frászt a rohamaikkal.

– Rettenetes.

– Egyik éjjel, amikor felébredtem, megpillantottam anyám csillogó tekintetét a sötétben. Belőtte magát. Apa kicsit arrébb ült, előre-hátra hintázott, és álmos hangon csak azt tudta mondani,

hogy „ó, ó”. Nem sokkal ezután kezdődtek a komoly gondok. Apa „paranoiái”, mindig ez volt a téma. Megkérdeztem anyát, hogy mi a baj apuval. „Csak a paranoiái”, mondta anyu. Ezek után röviddel elköltöztünk, azt remélve, hogy a paranoiákat is hátrahagyjuk. Emlékszem órákon, napokon, heteken át utaztunk egy szekéren, aminek öreg, elkorhadt fakerekei voltak. A kocsi csak úgy roskadozott a sálaktól, ruháktól és más apróságoktól, amit anya megpróbált eladni. Valószínűleg eladtunk mindent, mert hirtelen egy csomagunk sem volt már, és akkor vonatra szálltunk, meg stoppoltunk. Elmentünk Benaresbe, végül Katmanduban kötöttünk ki, és a Freak Streeten laktunk, egy régi hippiutcában. Ott értettem meg, hogy minden, amit az üzleten kerestünk, másra ment el. Anya és apa nem egyszerű heroinfüggők voltak. Árultak is. Emberek jöttek hozzánk, és kiabáltak meg könyörögtek. Előfordult, hogy üldöztek minket az utcán, némelyiküknek hiányoztak az ujjai, a karjuk, valamelyik lábuk, rongyokban jártak, az arcuk sárgán fénylett, és fekete foltok csúfították. Még mindig látom őket az álmaimban.

– És a koldus rájuk emlékeztetett.

– Olyan volt, mintha az egész múltam rám szakadt volna.

– Sajnálom.

– Ez van. Pedig már megtanultam ezzel együtt élni.

– Nem tudom, hogy ez segít-e valamit, de az a férfi nem volt narkós. Csak kétségbeesett... A törvényszéki orvosszakértő szerint megölték... – folytatta Mikael, és közben mintha valami eszébe jutott volna, és mintha már meg is feledkezett volna Catrin történetéről. Ez rosszulesett Catrinnak, és talán emiatt, vagy mert rázuhant a saját története, és hirtelen ő maga fáradt bele, úgy érezte, hogy kicsit ki kell mennie. Mikael megpróbálta lebeszélni erről, bár csak félszívvel, mert közben nyilvánvaló volt, hogy valami más foglalkoztatja.

Amikor Catrin visszapillantott az ajtóból, látta, hogy a férfi egy számot keres a mobiljában, és akkor az jutott az eszébe, talán mégsem kell neki elmondania mindent, egyedül is fel tudja deríteni

az ügyet.

---

[7] Híres hölgy, híres hölgy!

10. fejezet

Augusztus 24. és 25.

Jan Bublanski, az örök kételkedő most éppen azt kérdőjelezte meg, hogy megérdemli-e az ebédet. Esetleg egy szendvicset a folyosói automatából, és azután jöhet megint a munka. Nem, a szendvics nem jó ötlet. Legjobb lenne, ha nem is enne semmit. Vagy csak egy salátát. Meghízott a Tel-Avivban töltött szabadsága alatt – ahol a menyasszonyával, Farah Shariffal járt –, és még a feje búbján is kopaszodott kicsit. De most ez van, fölösleges rágörcsölni. Inkább próbált elmerülni egy kihallgatási jegyzőkönyvben – amit elég rosszul írtak meg – és egy bűnügyi technikusi szakvéleményben, Huddingéből – ugyancsak hanyag munka –, de elterelődtek a gondolatai. Amikor Mikael Blomkvist felhívta, a lehető legőszintébben a következőképpen indította a beszélgetést:

– Hát ez aztán különös, épp rád gondoltam.

Valójában Lisbeth Salanderre gondolt, vagy inkább csak egy érzés támadt benne vele kapcsolatban.

– Hogy vagy? – folytatta.

– Jól, a körülményekhez képest.

– Örülök, hogy felhívtál. Voltál már a nyáron szabadságon?

– Éppen most próbálok...

– Hát akkor elég rosszul próbálkozol, ha épp velem beszélsz. A csajodról van szó, ugye?

– Soha nem volt a csajom.

– Tudom, tudom. Nem csaja ő senkinek. Inkább egy bukott angyal. Nem szolgál senkit, és nem tartozik senkihez.

– Hihetetlen, hogy rendőr vagy, Jan.

– A rabbim azt mondja, ideje nyugdíjba mennem. De komolyra fordítva a szót, hallottál valamit felőle?

– Saját bevallása szerint kivonta magát a forgalomból, és nem csinál semmi hülyeséget. Hajlok rá, hogy ezt most el is higgyem neki.

– Örülök. Nem nagyon tetszik nekem, hogy fenyegetik, és hogy a Svavelsjői Motoros Klub szaglászik utána.

– Nekem se.

– Talán tudsz arról, hogy felajánlottunk neki rendőrségi védelmet.

– Igen.

– Akkor azt is tudod, hogy visszautasította, és hogy azóta se akadtunk a nyomára.

– Nos, igen...

– Ez...

– Ez aggasztó – mondta Mikael. – Csak egy dologgal tudom vigasztalni magam, hogy nála jobban senki sem ért a rejtőzködéshez.

– Vagy a jelfelderítéshez?

– Egyszerűen nem lehet a nyomára akadni semmilyen bázisállomáson vagy IP-címen keresztül.

– Igaz. Akkor ki kell várnunk.

– Más lehetőségünk nincs. De most más ügyben kereslek.

– Halljuk.

– Hans Fasténak van egy ügye, amivel szemmel láthatóan nem nagyon törődik.

– Hidd el nekem, ez a jobbik eset.

– Hm. Lehetséges. Egy koldusról van szó, akiről Fredrika Nyman törvényszéki orvosszakértő úgy véli, hogy meggyilkolták.

Mikael elmesélte Bublanskinak az esetet. Miután befejezték a beszélgetést, Bublanski kiment a folyosóra, vett magának két sajtos szendvicset és egy csokis nápolyit az automatából, majd felhívta a kolléganőjét, Sonja Modig rendőrfelügyelőt.

Catrin talált a fűben egy pár kallódó kertészkesztyűt, felhúzta, majd nekilátott, hogy Mikael ribizlibokrai mellől kihúzogassa a csalánt. Amikor felnézett, látta, hogy egy farmerdzsekis, lófarkas, széles vállú, erőszakra hajlamosnak tűnő férfi siet el a part mentén. Catrin nem foglalkozott vele, még most is lekötötték kavargó gondolatai, ahogy az imént a szobában is.

Tényleg igaz, hogy a koldus a Mariatorgetről más volt, mint a drogosok a Freak Streeten. Biztos volt azonban abban, hogy a koldus is *onnan* származott, és hogy őt is *ugyanazok* a munkájukat felelőtlenül végző orvosok kezelték. Eszébe jutottak a csonka ujjai és a sajátos járása, ami olyan volt, mintha rossz helyen lenne a súlypontja. Még most is emlékezett arra, milyen erővel ragadta meg, és hogy mit mondott:

– *I know something horrible about Johannes Forsell.*[8]

Catrin akkor azt hitte, hogy ugyanazt a baromságot fogja hallani tőle is, amit az emberek nap mint nap e-mailben küldözgettek neki, megspékelve személyes sértésekkel. Nagyon meg is ijedt, félt attól, hogy a férfi erőszakossá válik. Ám pontosan akkor, amikor szinte lefagyva állt ott a koldussal szemben, az elengedte a karját, és szomorú hangon folytatta:

– *Mee took him. And I left Mamsabiv, terrible, terrible.*[9]

Talán nem pont azt mondta, hogy „Mamsabiv”, de valami ehhez hasonlót, egy hosszú szót, amiben a hangsúly az első és a harmadik szótagra esett. Még ott csengett a fülében a szó, amikor belefutott Sofie Melkerbe a Swedenborgsgatanon. Azóta meg is feledkezett róla, és még csak eszébe sem jutott, egészen mostanáig, amíg az imént meg nem hallotta az igazságügyi orvosszakértőt a telefonban. Azon kapta magát, hogy a szavak jelentésén gondolkodik. Talán mégis érdemes lenne foglalkoznia ezzel az üggyel.

Levette a kesztyűt, és elkezdte keresni a telefonján a szó lehetséges variánsait, de egyetlen nyelven sem talált jelentést. Viszont a Google megkérdezte, nem inkább Mats Sabinra akart-e rákeresni? Mi lenne, ha megpróbálná? Matssabin, más kiejtéssel.

Végül is nem elképzelhetetlen, ugyanis Mats Sabin volt a parti őrség őrnagya, majd később hadtörténészként dolgozott a Védelmi Főiskolán, és bőven volt arra lehetősége, hogy találkozzon az egykori felderítőtiszttel és Oroszország-szakértővel, Johannes Forsell-lel.

Catrin csak úgy találomra rákeresett együtt a két férfira, és lett egy találata, ami nemcsak arról számolt be, hogy találkoztak egymással, hanem arról is, hogy ellenségek voltak, vagy legalábbis határozott nézeteltérés volt közöttük. Ezek után úgy döntött, hogy bemegy, és elmondja az egészet Mikaelnek. Nem, mégsem. Az egész gondolatmenet erőltetett, és amúgy is élvezi a kertészkedést, úgyhogy inkább visszahúzta a kesztyűt, és még több gazt gyomlált ki és ágat tört le, tekintete el-elkalandozott a part felé. Ellentmondásos gondolatok kavarogtak benne.

Lisbeth a prágai Kings Court Hotel szobájában ült az íróasztalánál az ablak előtt, és már megint Camilla rubljovkai házára meredt a számítógép képernyőjén keresztül. Mostanra már nem volt ebben semmi kényszeres és nem volt többé a múltját feldolgozó folyamat része sem. A ház inkább hasonlított egy erődítményre, egyszersmind irányítóközpontra, ahol jöttek-mentek a látogatók. Napról napra nőtt a biztonsági őrök száma, és újra és újra gondoskodtak az adatok biztonságáról is.

Az adótoronynak köszönhetően, amit Katja Flip helyezett el, majd néhány nappal később eltávolított, Lisbeth figyelemmel kísérhette Camilla minden egyes lépését a mobiltelefonjáról érkező jeleken keresztül. Mivel azonban az informatikai rendszert még nem sikerült meghackelnie, továbbra is meg kellett elégednie azzal, hogy csak találgatni tudott, vajon odabent mi történik. Egy valami azonban biztos volt: hogy egyre nagyobb lett a jövés-menés.

Az egész ház pulzált a negatív energiáktól, mintha valami nagy hadművelet előtt állnának. Camilla ráadásul tegnap elvitette magát az Akváriumba – így hívták a katonai hírszerzés épületét –, a GRU főhadiszállására, Hodinkába, Moszkvától néhány kilométerre. Ez

nem volt jó jel. Úgy tűnt, hogy Camilla minden kapcsolatát megpróbálja bevetni.

De Camilla azt még csak nem is sejthette, ő hol lehet, ami mindezek ellenére egyfajta biztonságot adott Lisbethnek. Amíg Camilla a rubljovkai házban dekkol, addig ő és Paulina nincsenek veszélyben. Persze azért nem árt óvatosnak lenni.

Lisbeth bezárta a szatellitképet, helyette megnézte, hogy mit csinál Paulina férje, Thomas. Olybá tűnt, hogy semmit, csak bámulta a számítógép képernyőjét és így a webkamerán keresztül őt is, azzal a sértődött képével.

Senki nem állíthatta, hogy Lisbeth különösebben bőbeszédűvé vagy jó beszélgetőpartnerré vált volna az utóbbi időben. Ám esténként órákon keresztül hallgatta Paulinát, ezért aztán többet tudott meg az életéről, mintsem szerette volna, így például a vasaló történetét is. Thomas, aki most éppen az orrát fújta a kamera előtt, amíg Németországban éltek, mindig elvitte az ingeit a tisztítóba. Koppenhágában azonban már Paulinával mosatta és vasaltatta ki az összeset, mondván, ne unatkozzon napközben. Egyik nap azonban Paulina hagyta az egész mosást, vasalást, mosogatást, egész nap bugyiban és a férje egyik gyűrött ingében mászkált, whiskyt ivott, és vörösbort.

Este a férje elverte. A szája feldagadt, de ő igyekezett elég részeg lenni ahhoz, hogy véget merjen vetni az egésznek, vagy hogy kenyértörésre vigye a dolgot. Ezért aztán mindent beleadott. Először véletlenül eltört egy vázát, azután néhány poharat és tányért, már nem annyira véletlenül. Majd ki tudja, hogyan, vörösbort öntött az ingre, whiskyt a lepedőre és a szőnyegre, végül elaludt, részegen és dacosan azzal a tudattal, hogy végre meg merte mondani a férjének, hogy menjen a pokolba.

Ám amikor felébredt, Thomas a karján térdelt, és behúzott egyet neki. Utána odavonszolta a vasalódeszkához, kivasalta az ingét, és Paulina ezután már nem nagyon emlékszik semmire, csak az égett hús szagára és a leírhatatlan fájdalomra meg a lépéseire, amikor kínkeservvel elvonszolta magát a bejárati ajtóig. Lisbethnek ez néha

eszébe jutott, mint például most is, amikor egyenesen Thomas képébe bámult. Ilyenkor a férfi arca összefolyt az apja képével.

Amikor fáradt volt, minden összefolyt előtte, Camilla, Thomas, a gyermekkora, Zala, minden úgy szorította a homlokát és a mellkasát, mint egy feszítőheveder, ilyenkor levegőért kapkodott. Odakintről zeneszó hallatszott be, valaki egy gitárt hangolt. Lisbeth kihúzta magát, és kibámult az ablakon. Nagy volt a nyüzsgés, nagy volt a forgalom a Palladium nevű bevásárlóközpontban. A tér jobb oldalán koncertre készülődtek, épp egy széles színpadot állítottak fel. Szombat volt megint, vagy ünnepnap? Nem oszt, nem szoroz. Hol lehet Paulina? Biztos megint órák óta az utcákat rója, a városban. Hogy összeszedje a gondolatait. Lisbeth megnézte a beérkezett üzeneteit.

Ahogy sejtette, nem volt üzenete a Hackerköztársaságtól, nem kapott választ a kérdéseire, amiket még napközben küldött el, jött viszont néhány titkosított üzenete Mikaeltől, ami az arcára csalt egy kis mosolyt. Látom, el tudtad olvasni a saját cikkedet, gondolta. De nem, a fájloknak semmi köze nem volt Kuznyecovhoz és a hazugságaihoz. Ez inkább valami... mi a fene ez?

Egy csomó szám és betű, XY, 11, 12, 13, 19, végtelen sorokban. Ez nem lehet más, mint egy DNS-szekvencia – na de kié? Átfutotta a dokumentumot meg a csatolt boncolási jegyzőkönyvet, és látta, hogy egy férfié, akinek a korát a C14-vizsgálat ötvennégy és ötvenhat év körülire lőtte be. Az is kiderült, hogy Közép-Ázsia déli részéről származhatott. A kezén és a lábán amputálták az ujjakat, valamint erős leépülést és alkoholizmus jeleit is kimutatták nála. Az állt még a jegyzőkönyvben, hogy zopiklon- és dextropropoxifenmérgezésben halt meg. Mikael levelében ez állt:

Ha tényleg szabadságon vagy, és épp nem csinálsz semmi őrültséget, akkor utánanézhetnél, ki ez az ember. A rendőrségnek nincs róla semmi információja, még a nevét sem tudják. Egy remek igazságügyi orvosszakértő, Fredrika Nyman úgy gondolja, hogy meggyilkolták.

Tantolundenben találták meg egy fa alatt, augusztus tizenötödikén. Elküldöm az autoszomális DNS-analízisét meg néhány másikat is, a C13-teszt eredményét, a hajanalízis eredményét és egy papírfecniről készült fotót, amin a férfi kézírása látható. (Igen, az én telefonszámommal.)

M.

Francokat fogok én most ezzel foglalkozni, gondolta, inkább megkeresem Paulinát, és leiszom magam, vagy mit tudom én, csak ne kelljen DNS-analíziseket elemeznem, és kórboncnokokkal tanácskoznom.

Ám mégsem indult el, mert röviddel ezután felhangzottak Paulina léptei a folyosón. Így elővett két kis üveges pezsgőt a minibárból, széttárta a karját, és próbált úgy tenni, mint aki nincs teljesen kikészülve.

Az ötlet természetesen őrültség volt. Mikael azonban magányosnak és lehangoltnak érezte magát, miután Catrin bejelentette, hogy haza kell mennie, mert gondoskodnia kell a macskájáról és a virágairól – legkevésbé a virágokkal lett volna képes konkurálni. Miután befejezte az integetést a kikötőben, hazament, és megint felhívta Fredrika Nymant.

Mikael előadta, hogy ismer egy kiváló női genetikust, aki talán tovább tudna jutni az elemzéssel. Fredrika természetesen szerette volna tudni, hogy kiről van szó, és mi a szakterülete. Mikael azt állította, hogy a nő hallatlanul céltudatos, professzor Londonban, a szakterülete pedig az archeogenetika. Persze csak kitalálta az egészet. Valójában Lisbeth volt az a kiváló DNS-szakértő. A lány ugyanis figyelemre méltó kutatásokat végzett, hogy kiderítse, miért vesz olyan szélsőséges kanyarokat a családja génállománya. Természetesen nem csak az apja, a rendkívül intelligens és gonosz Zala miatt fogott bele. Ott volt a féltestvére is, Ronald Niedermann, aki fizikai erejével és azzal a mutációjával tűnt ki, hogy nem érzett fájdalmat. Lisbeth a fotografikus memóriájával. Magától értetődik,

hogy még jó néhányan a családban különleges képességekkel rendelkeztek. Persze Mikaelnek fogalma sem volt róla, hogy mit talált végül Lisbeth, abban azonban biztos volt, hogy Lisbeth gyorsan és alaposan elsajátította a tudományos módszertani elemzést, ezért némi csevegés árán megszerezte Fredrika Nymantól a szükséges anyagot.

Utána mindent átküldött Lisbethnek, de már nem is tudta, miért teszi. Talán ez is csak egy lehetőség, hogy fenntartsa vele a kapcsolatot. Majd elválik. Kinézett az ablakon a tenger felé. Egyre tajtékosabbak voltak a hullámok. Már az utolsó fürdőzők is hazamentek, ő pedig elmerült a gondolataiban.

Mi történhetett Catrinnal? Ez alatt a néhány nap alatt olyan közel kerültek egymáshoz, hogy már azt hitte... de mi is az, amit hitt? Hogy összeillenek? Ezt a hülyeséget. Olyanok, mint a tűz és a víz. Jobb, ha megfeledkezik Catrinról, és inkább felhívja Erikát. Muszáj kompenzálnia, amiért leállt a cikkírással, és hogy gondot okozott neki a lap összeállításában. Megkereste a mobilját, és felhívta... Catrint. Magától így alakult, és onnan folytatták a beszélgetést, ahol abbahagyták, bár ezúttal kissé zavarban és bizonytalankodva.

– Bocsáss meg! – mondta Catrin.

– Miért?

– Hogy egyszerűen csak leléptem.

– Nem szeretném, ha miattam akár egyetlen virág is elhervadna.

Catrin szomorúan felnevetett.

– Mit fogsz csinálni? – kérdezte Mikael.

– Nem tudom. Majd leülök, és megpróbálok haladni az írással.

– Figyeltelek az ablakból, amikor gyomláltál a kertben.

– Tényleg?

– Látszott rajtad, hogy aggaszt valami.

– Lehetséges.

– Történt valami?

– Semmi különös.

– Talán mégis.

– A koldus járt a fejemben.

– És jutottál valamire?

– Hogy nem mondtam el neked, mit mondott a fickó Forsellről.

– Azt mondtad, csak a szokásos gyalázkodás volt.

– Talán mégsem az volt.

– Miért nem mondod el most?

– Akkor kezdtem el gondolkodni rajta, amikor a törvényszéki orvosszakértő telefonált.

– Akkor ki vele, mit mondott?

– Valami olyasmit, hogy: *„Me took Forsell. I left Mamsabiv, terrible, terrible.”* Valami ilyesmit.

– Furcsán hangzik.

– Hát igen.

– Szerinted mit jelent?

– Nem is tudom. Csak tudod, amikor elkezdtem játszani a szóval Mamsabiv, Mansabin, és még előjött egy sor más variáció, például az, hogy Mats Sabin. Ez volt az utolsó.

– A hadtörténész?

– Ismered?

– Tudod, régebben mindent elolvastam a második világháborúról, amihez csak hozzáfértem.

– Azt is tudod, hogy Sabin négy évvel ezelőtt meghalt egy hegymászó túrán Abiskóban, a nemzeti parkban? Megfagyott egy tengerszemnél. Azt feltételezték, hogy agyvérzést kapott, és nem tudott menedéket keresni a hidegben.

– Ezt nem tudtam.

– Nem mintha azt gondolnám, hogy ennek bármi köze lehet Forsellhez...

– ...de? – folytatta Mikael kérdőn.

– Nem bírtam ki, és rákerestem, hogy van-e valami, ami összeköti őket, és akkor megtaláltam, hogy Forsell és Sabin összekaptak.

– És min?

– Oroszországon.

– Miben nem értettek egyet?

– Mats Sabin a nyugdíjba vonulása után megváltoztatta a

véleményét, és már nem beszélt olyan ellenségesen az oroszokról, sőt. Számos hozzászólásában, például az *Expressen*en, arról írt, hogy Svédország paranoiásan retteg Oroszországtól, itt az ideje annak, hogy nagyobb megértéssel forduljunk feléjük. Forsell erre azt válaszolta, hogy Sabin azonosul az orosz propagandával, és arra utalt, hogy Sabin az oroszok fizetett ügynöke. Ezek után elszabadultak az indulatok. Azzal fenyegették meg Forsellt, hogy beperelik rágalmazásért, ha nem vonja vissza, amit mondott, és nem kér bocsánatot.

– És hogy kerül a képbe a koldus?

– Sejtelmem sincs. Hacsak...

– Hacsak?

– *I left Mansabin,* ezt mondta a koldus, vagy valami ehhez hasonlót, ami beleillene a képbe, jó, legalábbis az elméletembe. Mats Sabin magányosan és elhagyatottan halt meg.

– Ez már egy nyom.

– Hülyeségnek tűnik.

– Nem feltétlenül.

Egy darabig hallgattak, Mikael a tengert bámulta.

– Gyere vissza a következő hajóval, együtt összerakjuk ezt is, és megvitatjuk az élet értelmét meg még sok minden mást – javasolta végül.

– Majd máskor, Mikael. Máskor.

A férfi szerette volna rábeszélni, még könyörgött is volna neki. Csak az egész olyan patetikusnak tűnt, úgyhogy inkább kellemes estét kívánt, és letette a telefont. Utána felállt, kivett egy sört a hűtőből, és azon tűnődött, hogy mit kezdjen magával. Az lett volna a legkézenfekvőbb, ha eltereli a gondolatait Catrinról és a koldusról. Semmi értelme tovább töprengeni rajtuk. Egyik sem vezetne semerre. Ideje visszatérni a trollgyárakról és a tőzsdekrachról szóló cikkéhez, vagy egyszerűen élvezni azt, hogy szabadságon van.

De Mikael nem tudta megtagadni önmagát, makacs volt, mint egy öszvér, nehezen engedett el dolgokat. Miután rendet rakott és

elmosogatott a konyhában, és megint a konyhát bámulta, rákeresett Mats Sabinra, majd lehorgonyzott egy hosszabb nekrológnál, amit a *Norrländska Socialdemokraten*ben talált.

Mats Sabin Luleåban nőtt fel, először tiszti rangba, majd őrnagyi rangba került a parti őrségnél – a nyolcvanas években a tengeralattjáró-flottánál szolgált –, de tanult történelmet is, és egy időre otthagyta a katonai szolgálatot, hogy megvédje doktori értekezését, amelynek témája Hitler offenzívája volt a Szovjetunió ellen. Végül a Védelmi Főiskolán kötött ki, valamint számos tudományos ismeretterjesztő könyvet publikált a második világháborúról. Ez utóbbiról Mikael már korábban is tudott. Régóta támogatta Svédország NATO-tagságát. Biztos volt abban, hogy a Keleti-tengeren felbukkanó idegen tengeralattjárók, amelyeknek a nyomába eredtek, orosz felségjelzés alá tartoztak, és nem máshová. Ennek ellenére élete utolsó éveiben oroszbaráttá vált, és megvédte Oroszországot az ukrajnai és a krími intervenció idején, és a szíriai béke fenntartásának fontos tényezőjeként éltette az oroszokat.

Nem lehetett tudni, mi volt pálfordulásának az oka. Az ezzel kapcsolatos összes információ tőle származott, miszerint „a nézetek azért vannak, hogy az ember megváltoztassa őket, amikor öregebb és bölcsebb lesz”. Azt mondják, hogy Mats Sabin kiváló tájfutó és búvár volt. Amikor hatvanhét évesen megözvegyült, elment, hogy végigjárja az Abisko és Nikkaluokta közötti „királyi” túraútvonalat. „Jó formában volt”, írták róla, május elsején indult, az időjárás-előrejelzések jónak bizonyultak. Ennek ellenére május 3-án estefelé már fagy volt, mínusz nyolc fokot mértek. Sabint feltételezhetően szélütés érte, és összeesett nem messze az Arbiskojåkka folyótól, ezért nem tudott eljutni a túraúton lévő hegyi kunyhók egyikébe sem. Május negyedikén reggel egy csapat sundbybergi hegymászó talált rá holtan. Senki nem kérdőjelezte meg halálának körülményeit, nem találtak semmilyen erőszakra utaló nyomot.

Mikael mindezek ellenére megpróbált utánajárni, hogy Johannes Forsell – aki szintén nagy természetjáró volt – hol tartózkodott

ebben az időben. Ám az interneten nem tudta kideríteni. Az események 2016 májusában történtek, fél év múlva Forsell már védelmi miniszter lett, és már nem csupán a helyi, östersundi sajtó követte minden lépését. Annyit azonban meg tudott állapítani, hogy Forsellnek voltak üzleti érdekeltségei a környéken. Így aztán nem lehetetlen, hogy az adott időszakban járt Abiskóban.

Egyelőre nem volt a birtokában elég információ ahhoz, hogy bármilyen következtetést levonjon, ezért aztán felállt, és végigböngészte a könyvespolcát a hálószobában. Szinte csak regényeket talált, és amúgy is elolvasta már mindet, úgyhogy inkább felhívta a lányát, Pernillát, majd Erikát, de egyiket sem tudta elérni. Olyan nyugtalanság fogta el, hogy elment otthonról, és a Vitorlás Hotelben vacsorázott, a kikötőben. Amikor késő este hazaért, szinte összeesett a fáradtságtól.

Paulina aludt. Lisbeth a plafont bámulta. Általában vagy az volt, ami most, vagy mind a ketten ébren feküdtek. Egyikük sem aludt sokat, és egyikük sem érezte magát valami jól. Ám aznap este elég rendesen megvigasztalták egymást pezsgővel, sörrel, jó néhány orgazmussal, ami után gyorsan el is aludtak. De mindez sokat veszített a varázsából, amikor Lisbeth nem sokkal később felriadt, és azt érezte, hogy a lundgatani élete, a gyerekkora emlékei és kérdései úgy borzongatják a testét, mint a jeges szél. Mi ez az egész?

Amióta felébredt benne az érdeklődés e tudományág iránt, meg volt győződve róla, hogy van valami genetikai hiba a családjában, és hogy közülük sokan hajlamosak a szélsőségekre és a gonoszságra. De csak néhány évvel ezelőtt döntött úgy, hogy a végére jár a feltételezéseknek, majd jó néhány hackertámadás eredményeként megszerezte Zalacsenko Y-kromoszómáját a linkjöpingi Igazságügyi Genetikai Laborból.

Hosszú éjszakák szorgos munkája árán megtanulta, hogyan kell analizálni, és minden lehetséges tudást összeszedett a haplocsoportokkal kapcsolatban. A családjuk összes nemzedékében

történt kisebb mutáció, a haplocsoportok pedig megmutatták, hogy az egyes individuumok az emberiség melyik mutációs ágához tartoznak. Lisbethet egy percre sem lepte meg, hogy az apja csoportja rendkívül szokatlan, sőt, amikor mélyebbre ásott az időben, elméletét csak még jobban alátámasztotta. Minden egyes generációban megtalálta a magas intelligencia és a pszichopátia gyakori jelenlétét. Mindez persze nem tette sem boldogabbá, sem okosabbá.

Megtanult azonban mindent, amit tudni lehetett a géntechnikáról, és amikor már éjjel két óra is elmúlt, és még semmi mást nem csinált, mint emlékezett, borzongott, és a plafonon lévő füstriasztót bámulta, ami úgy villogott ott fent, akár egy vörös szem, arra gondolt, mi lenne, ha mégis vetne egy pillantást arra az anyagra, amit Mikael küldött neki. Legalább eltereli a gondolatait.

Óvatosan felkelt az ágyból, leült az íróasztalhoz, majd előkereste a fájlokat. Lássuk csak, mormogta magában. Lássuk csak. Ez meg mi a fene? Egy adott mennyiségű STR-markerekkel – Short Tandem Repeats, másnéven mikroszatellita – rendelkező preliminált autoszomális DNS volt előtte. Éppen ezért előkereste a Broad Institute-tól származó BAM Viewerét, aminek a segítségével elemezni tudja a markereket. Eleinte kicsit nyugtalanul fészkelődött, olykor szünetet tartott, és rá-ránézett a szatellitképen Camilla házára. Ám egyre jobban lenyűgözte vizsgálata tárgya, és megállapította, hogy a férfinak sem őse, sem más rokona nem volt északi.

Sokkal messzebbről származott, és miután Lisbeth újra átolvasta a boncolási jelentést, majd a C13-teszt eredményét, valamint a sérülések és az amputációk leírását, meglepő ötlete támadt. Még sokáig ült mozdulatlanul, előregörnyedve, kezét a vállán pihentetve a régi sérülésén, ahol az a lövés érte.

Utána még jó ideig kutakodott a neten, és olykor maga elé mormogott valamit. Ez tényleg lehetséges? Alig akarta elhinni, amit látott, és már azon volt, hogy feltöri a törvényszéki orvosszakértő szerverét.

Végül a tőle teljesen idegen megoldást választotta, hagyományos módon próbált információhoz jutni: levelet írt. Elővette az utolsó üveg italt a minibárból, egy Coca Colát, mellé egy kis üveg konyakot bontott, majd várta, hogy teljen az idő, és reggel legyen, közben talán még el is szundított a székén. Körülbelül azzal egy időben, amikor Paulina kinyitotta a szemét, és a folyosóról léptek zaja szűrődött be a szobába, pittyegni kezdett a telefonja, jelezvén, hogy üzenete érkezett. Lisbeth ekkor megint rákapcsolódott a szatellitre, és bár először fáradtan, hunyorogva bámulta a képernyőt, nem kellett hozzá sok idő, hogy egy pillanat alatt felébredjen.

A képernyőn azt látta, hogy a húga és három férfi – az egyikük elképesztően magas – elhagyják a rubljovkai házat, és beülnek egy limuzinba. Lisbeth egészen addig követte őket, amíg meg nem érkeztek Moszkva mellé, a Domogyedovói nemzetközi repülőtérre.

---

[8] Tudok valami szörnyűségeset Johannes Forsellről.
[9] Őt vittem el. És *Mamsabivot* [sic!] hagytam ott, szörnyű, szörnyű.

11. fejezet

Augusztus 25.

Fredrika Nyman álmatlanul hánykolódott az ágyában, végül rápillantott az éjjeliszekrényén álló ébresztőórájára. Tíz perc múlva fél öt. Nagyot sóhajtott. Alig öt órát aludt. Már nem érdekelte, hogy újra el tud-e aludni, vagy sem. Pontosan tudta, mivel nem először fordult elő vele, hogy úgysem fog menni, ezért inkább felkelt, és főzött egy kanna zöld teát. Még nem jött meg a reggeli újság. Leült a konyhaasztalhoz a mobiltelefonjával, és hallgatta a madárcsicsergést. Hiányzott neki a város. Hiányzott neki egy férfi, de legalábbis valaki, aki nem kamaszkorú.

Ma sem aludtam, gondolta, fáj a fejem és a hátam. Milyen jó lenne, ha lenne valaki, akinek ilyenkor panaszkodhatna. Végül is megtette, panaszkodott, de csak önmagának, és a választ is önmagától kapta meg: szegény, szegény Fredrika.

A tenger nyugodtan hullámzott odakint az éjszakai széllökések után, kicsit arrébb két hattyú alakja tűnt fel. Finoman siklottak előre, szorosan egymás mellett. Féltékeny volt rájuk, és nemcsak azért, mert olyan egyszerű a hattyúlét, hanem azért is, mert ketten voltak, és ha rosszul aludtak, madárnyelven panaszkodhattak egymásnak. Megnézte a leveleit. Jött egy levele egy bizonyos Wasptól, amelyben ez állt:

> *Megkaptam Blomkvisttől az STR-markereket és a boncolási jegyzőkönyvet. Van egy ötletem a férfi eredetével kapcsolatban. A C13 érdekes. Szükségem van egy teljes genomszekvenálásra. Ha jól*

sejtem, a leggyorsabban az UGC-vel menne. Kérje meg a labort, hogy kezdjék el. Nincs túl sok időm várakozni.

Ez a hangnem, mormogta magában Fredrika, és még csak alá sem írta. Csináld meg te a szekvenálást, bosszankodott tovább. Ki nem állhatta az ilyen kutatók stílusát. A férje is ilyen volt, lehetetlen egy alak. Később, kicsit nyugodtabban, még egyszer elolvasta az e-mailt. Udvariatlannak, már-már parancsolgatónak találta. Ugyanakkor egybevágott az ő elképzeléseivel, ugyanis már egy hete vizsgálatot kért az Uppsala Genom Centertől, és pontosan ezt, egy teljes genomszekvenálást.

Arra kérte a bioinformatikusokat, hogy jelöljék pirossal az összes szokatlan mutációt és variánst. Bármikor megérkezhetett a válasz, ezért inkább nekik írt egy e-mailt, és nem az udvariatlan kutatónak. A nagy sietségben az ő levele is hasonló stílusban íródott, de észre sem vette:

Szükségem van a szekvenálásra, most.

Remélte, hogy nagy benyomást tesz rájuk azzal, ha meglátják, mikor írta a levelet. Még hajnali öt sem volt. A hattyúk is mintha elcsüggedtek volna, és mintha már nem is lennének annyira elégedettek azzal, hogy ketten vannak.

Kurt Widmark még nem nyitotta ki aznapra a Hornsgatanon lévő elektronikai üzletét. Sonja Modig azonban észrevette a boltban az idősebb, hajlott hátú urat, úgyhogy bekopogott. A férfi odacammogott az ajtóhoz, arcán kissé erőltetett mosollyal.

– Korán jött. De kérem, fáradjon be – mondta.

Sonja bemutatkozott, és elmondta, mi járatban van, mire a férfi megmerevedett, és a szeme ingerülten villant egyet, azután felsóhajtott, és siránkozott egy sort. Szabálytalan arca sápadt volt, kopaszságát azzal takargatta, hogy a homlokából hátrafésülte a haját. Szája keserűen lefittyedt.

– Nem megy mostanában jól az üzlet – mondta. – A netszolgáltatók és a nagyáruházak uralják a terepet.

Sonja elmosolyodott, de igyekezett megértő arcot vágni. Körbejárt a környéken aznap reggel, és találomra kérdezgette az embereket. A fodrászszalonban azt hallotta egy fiatalembertől, hogy a koldus, akiről Bublanski beszélt, elég sokat ácsorgott az öreg boltja előtt, és a benti tévéképernyőket bámulta.

– Mikor látta először? – kérdezte az öreget.

– Jó néhány hete már annak, hogy becsoszogott ide, és megállt az egyik készülék előtt, majd mereven bámulni kezdte – mondta Kurt Widmark.

– Mi ment a tévében?

– Sejtelmem sincs.

– Biztos?

– Nem. Honnan a fenéből tudhatnám? Azzal voltam elfoglalva, hogy kirakjam, ami nem volt egyszerű. Amúgy felőlem mindenki úgy néz ki, ahogy akar, de ez a fickó elriasztotta az ügyfeleimet.

– Mivel?

– Ahogy állt ott, és mormogott maga elé, és rettenetesen büdös volt. Szerintem hiányzott egy kereke.

– Hallotta, mit mond?

– Ó, igen, teljesen érthetően azt kérdezte angolul, hogy Forsell híres ember-e mostanában, én meg csodálkozva azt feleltem, hogy igen. Ő a védelmi miniszter és nagyon gazdag.

– Ezek szerint ismerhette Forsellt még azelőtt, hogy híres lett?

– Nem tudom. De emlékszem, azt mondta: *„Problem... now he has problem?”*[10] Vagyis inkább kérdezte, és azt hiszem, szívesen hallott volna rá igent.

– És ön mit válaszolt?

– Én azt mondtam neki, hogy igen, elég nagy bajban van, merthogy trükközött egyet a részvényeivel, és csinált egy kis palotaforradalmat a kulisszák mögött.

– De ez csak puszta szóbeszéd.

– Azért elég sok embertől hallottam.

– Mi történt ezután a koldussal?

– Elkezdett hangosan üvöltözni, úgyhogy megragadtam a karját,

és megpróbáltam kivezetni. De erős volt. Azután az ujjával az arcára mutatott: *„Look at me. See what happened to me! And I took him! And I took him...”*,[11] ezt kiabálta, vagy valami ehhez hasonlót. Teljesen kétségbeesettnek tűnt, így aztán békén hagytam egy ideig. A Forsellről szóló riport után jött egy újabb rész, a svéd iskolarendszerről szólt, akkor meg előkerült az a csinos kis felső középosztálybeli nőszemély.

– Milyen csinos kis felső középosztálybeli nőszemélyről beszél?

– Hát arról a Lindåsról. Az is mindig mindenbe beleüti az orrát. Az a szerencsétlen meg úgy bámult rá, mintha angyalt látna, és közben az mormogta: *„Very, very beautiful woman. Is she critical to Forsell also?”*.[12] Megpróbáltam neki elmagyarázni, hogy a két riportnak semmi köze egymáshoz. De úgy tűnt, hogy nem értette meg. Teljesen kikelt magából, nem sokkal később magától elment.

– És visszajött?

– Mindennap és mindig ugyanabban az időpontban, pontosan zárás előtt. Ez néhány hétig így zajlott, állt a kirakat előtt, és befelé bámult, újságírókról kérdezgetett, és olyanokról, akiket esetleg fel tudna hívni. Végül úgy felbosszantott, hogy kihívtam a rendőrséget, persze senki nem foglalkozott az üggyel.

– Szóval nem bukkant fel a beszélgetéseik során más név, egyéb információ, amiről be tudna számolni?

– Azt mondta, hogy Sardarnak hívják.

– Sardar?

– *Me Sardar* ezt mondta egyik este, amikor épp ki akartam rakni.

– Ez érdekes – mondta Sonja Modig, végül elköszönt, és elindult a Marientorget felé.

Amikor már a metrón ült, a Fridhemsplan és a rendőrség épülete felé tartva, rákeresett a névre. Régi, perzsa szó volt, amivel olyan hercegeket, arisztokratákat vagy más vezetőket illettek, akik egy csoport vagy akár egy egész törzs élén álltak. Használata elterjedt a Közel-Keleten, illetve Közép- és Délkelet-Ázsiában. Egyéb formái még a Sirdar, Sardaar vagy Serdar. Szóval egy herceg, gondolta Sonja Modig. Egy koldusruhába bújt herceg. Ez érdekes. De az ő

élete nem volt olyan, mint a mesében.

Beletelt némi időbe, mire rászánták magukat az útra, és nem csak azért, mert nem találtak egyetlen nyomot sem, ami Lisbethhez vezetett volna. Ivan Galinov, a régi GRU-ügynök mással volt elfoglalva, de Camilla el sem tudta képzelni, hogy nélküle induljanak el. Bármit megadott volna, hogy velük tartson. Galinov hatvanhárom éves volt, jól képzett, jelentős tapasztalattal rendelkezett a hírszerzés és a beépülés terén.

Poliglottként folyékonyan beszélt tizenegy nyelven, anyanyelvi szinten beszélt angolul, franciául és németül, minden probléma nélkül váltott a nyelvek és a dialektusok között. Arcának madárra emlékeztető vonásai ellenére kimondottan jóképű volt, magas, nyúlánk testalkatú, haja és a barkója őszült már. Mindig figyelmes és lovagias modora ellenére félelmet keltett az emberekben. Számos história keringett az életéről, és nem olyanok, amelyek meghazudtolták volna a jellemét vagy az életstílusát, épp ellenkezőleg.

Az egyik történet szerint elveszítette az egyik szemét a csecsenföldi háborúban. A sérült szemet egy olyan valósághű műszemmel helyettesítették, ami a legjobb a piacon, és senki nem tudta eldönteni, hogy melyik szeme az igazi, és melyik a mű. Az egyik alkalmazottja azzal az egyszerű megoldással állt elő, hogy az a szeme a műszem, amelyikben szikrányi emberséget látnak felvillanni.

Létezik egy olyan beszámoló is egy krematóriumról, ami a GRU hodinkai főhadiszállásának alagsorában, a mínusz második szinten található. Galinov itt állítólag élve égette el azt az ügynököt, aki titkos anyagokat szolgáltatott ki a briteknek. Azt mondják róla, hogy a mozdulatai lelassultak, és még csak nem is pislogott, amikor megkínozta az ellenségeit. A legtöbb történet persze csak szóbeszéd volt, fantazmagóriák, túlkapások, és bár Camilla is használta a túlzó történetek megfélemlítő erejét, amikor valamit el akart érni általuk, ennek semmi köze sem volt ahhoz, miért ragaszkodott

hozzá.

Galinov közel állt az apjához, és ahogy a lány is, Galinov is szerette és csodálta a lány apját, és ahogy Camillát is, őt is elárulták. Ez volt az a tapasztalat, ami összekovácsolta őket. A kegyetlenségnek nyoma sem volt a kapcsolatukban, megértésre és atyai gondoskodásra lelt a férfinál. Camilla számára soha nem volt kérdés, hogy melyik szeme az igazi. Galinov megtanította neki, hogyan lépjen tovább, és nem is olyan régen, amikor megértette, milyen halálos csapást mért rá Zalacsenko, amikor lelépett Svédországba, megkérdezte tőle:

– Hogy élted túl?

– Ahogy te, Kira.

– És hogy éltem túl én?

– Az volt a stratégiád, hogy olyanná váltál, mint ő.

Camilla soha nem felejtette el ezt a mondatot, amely egyrészt megrémítette, másrészt erőt adott neki, ezért ilyenkor, amikor a múltja kínozta, szerette, ha Galinov a közelében van. Mellette elengedhette magát. Ő volt az egyetlen, aki sírni látta, és most, amikor a magángépével Stockholm és az Arlanda repülőtér felé tartott, végre elmosolyodott.

– Köszönöm, hogy elkísérsz.

– Most elkapjuk. Ígérem. El fogjuk kapni – mondta Galinov és gyengéden megpaskolta Camilla karját.

Lisbeth minden bizonnyal visszafeküdt aludni, miután végignézte, hogy Camilla és a sleppje a repülőtér felé veszi az irányt, mert az ágyban volt, amikor felébredt. Az íróasztalon talált egy cetlit, amire Paulina azt írta, hogy leugrott reggeliért. Tizenegy múlt tíz perccel, az éttermet már bezárták, a minibárból pedig már kiettek minden rágcsálnivalót. Ivott egy keveset a csapból, a számítógép mellől felszedegette a chipsmorzsákat, lezuhanyozott, felvett egy farmert és egy fekete pólót, majd leült az íróasztalhoz, és megnézte az e-mailjeit. Talált is egy levelet, két melléklettel és tíz gigabyte-nyi tartalommal. Fredrika Nyman, a törvényszéki orvosszakértő volt a

feladó.

Helló, én sem vagyok hülye, már rég bekértem a teljes genomszekvenálást. Ma reggel kaptam meg. Remélem, hogy a bioinformatikusok pontos munkát végeztek, mindenesetre bejelöltek pár furcsaságot. Nekem is megvannak az embereim, de nem árt, ha maga is ránéz. Elküldöm a jegyzetekkel ellátott feldolgozott fájlt és egy FastQ-t, a nyers adatokkal, ha ez utóbbival szívesebben dolgozna.

Örülnék a gyors visszajelzésnek.

F.

Lisbeth semmit nem érzékelt Fredrika – sorok között rejtőző – indulatából, bár nem is igazán tudott összpontosítani. Észrevette, hogy Camilla már Svédországban van, és az E4-en Arlandáról egyenesen Stockholm belvárosa felé tart. Keze ökölbe szorult, és arra gondolt, mi lenne, ha ő is odamenne most azonnal. Végül mégis egy helyben maradt, és nekilátott, hogy kinyissa a Fredrika által küldött fájlokat, majd hagyta, hogy az oldalak megnyíljanak a képernyőn, akár egy mikrofilm. Mi lenne, ha leszarná az egészet?

Végül úgy döntött, miért ne tegye próbára magát, úgyhogy ismét nekiveselkedett. Jó volt az ilyesmiben, ezt pontosan tudta magáról.

Lisbeth rendkívül gyorsan képes volt áttekinteni a feldolgozatlan dokumentumokat is, éppen ezért, ahogy Nyman is sejtette, szívesebben dolgozott nyers adatokkal, hogy ne befolyásolja őt egy másik perspektíva, mások jegyzetei. A Sam Tools nevű programmal átalakította az információkat egy úgy nevezett BAM-fájllá, egy olyan dokumentummá, ami az örökítőanyag egészét tartalmazta, és az nem volt kevés.

Az egész nagyon hasonlított egy titkosíráshoz, amiben négy betűt kombinálnak: A, G, C, T, vagyis adenin (A) és guanin (G), amik nagyobb molekulaméretű purinvázas bázisok, citozin (C) és timin (T), amik pedig kisebb méretű pirimidinvázas bázisok. Első látásra az egész egy átláthatatlan masszának tűnt. Egy élet is kevés lenne

hozzá. Ezért Lisbeth először eltéréseket keresett, akármilyet, indexkereséssel és gráfokkal. Majd bevetette a saját BAM Viewerét és IGV-jét, összevetette a véletlenszerű adatot más emberi DNS-szekvenciákkal a „1000 Genomes Project”-en, ami a világ minden részéről tartalmaz genetikai információkat. Fel is fedezett egy anomáliát az rs4954 szekvenciában, az úgynevezett EPAS1 génben, ami a test hemoglobinját szabályozza.

Volt itt valami, ami olyan elképesztően más volt, hogy azonnal megnézte a PubMed adatbázisában, és kis idő múlva a homlokára csapott a meglepetéstől. Ez tényleg elképzelhető lenne? Gyanakodott már ugyan, de nem gondolta volna, hogy ilyen gyorsan itt lesz előtte feketén-fehéren a válasz. Még a testvére stockholmi útjáról is megfeledkezett, úgy elmerült a gondolataiban, és azt sem vette észre, amikor Paulina visszaért, odaköszönt neki egy hellót, majd eltűnt a fürdőszobában.

Lisbeth minden figyelmét lekötötte, hogy minél többet megtudjon az EPAS1 gén e variánsáról. Nem egyszerűen arról van szó, hogy rendkívül ritka ez a gén, de a múltja is hihetetlenül izgalmas, visszavezethető egészen a gyenyiszovai emberig, a Homo nemzetség tagjáig, aki negyvenezer évvel ezelőtt kihalt.

A gyenyiszovai ember létezéséről sokáig nem volt tudomása a kutatóknak, ám 2008-ban feltérképezhették, miután orosz régészek találtak egy nőből származó ujjcsontdarabot és két fogat egy gyenyiszovai barlangban, Szibériában, az Altáj-hegységben. Idővel az is bebizonyosodott, hogy a gyenyiszovai ember és a Homo sapiens keveredett egymással a dél-ázsiai térségben, és tovább örökítette génjeit, többek között az EPAS1-et egészen a ma élő emberig.

Ez a génvariáns lehetővé teszi, hogy az emberi test igen kevés mennyiségű oxigént is hasznosítani tudjon. Ilyenkor híg lesz a vér, és gyorsabban cirkulál a testben, ami lecsökkenti a vérrög és az ödéma kialakulásának veszélyét.

E variáns kulcsfontosságú azok számára, akik magas hegyeken élnek és dolgoznak, ahol kisebb a levegő oxigéntartalma. Mindez

egybevágott Lisbeth eredeti feltételezésével, amelyet a koldus sérüléseire, az amputációk jellegére és a C13-analízis eredményére alapozott.

De annak ellenére, hogy ilyen erős ismertetőjelet fedezett fel, még nem lehetett száz százalékig biztos. A variáns nem volt gyakori, de azért elterjedt a világon, éppen ezért megvizsgálta a férfi Y-kromoszómáját és mitokondriális DNS-ét, és akkor látta, hogy a C4a3b1 haplocsoporthoz tartozott. Az eredmény láttán elszállt minden kétsége.

Ez a csoport csak azokban az emberekben létezik, akik a Himalája magas hegycsúcsain élnek, Nepálban és Tibetben, és akik közül sokan hordárokként vagy túravezetőként dolgoznak a hegymászó-expedíciók során.

Szóval a férfi egy serpa.

---

[10] Baj... ő most bajban van?
[11] Nézzen rám. Nézze, mi történt velem! És én őt vittem, őt vittem...
[12] Nagyon, nagyon szép nő. Ő is bírálja Forsellt?

2. RÉSZ – A HEGY NÉPE

A serpa népcsoport Nepálban, a Himalája területén él. Közülük sokan hegyivezetőként vagy hordárként dolgoznak magashegyi expedíciók alkalmával.

A serpák többsége a nyinmapa buddhizmust követi, amely a legrégebbi tibeti buddhista ág, amely szerint istenek és démonok élnek a hegyekben. Az isteneknek kijár a tisztelet, amelyet az emberek a bemutatott rituálék alkalmával fejeznek ki.

A *lawa,* vagyis a sámán képes arra, hogy segítsen a serpáknak betegség esetén, vagy ha átok ül rajtuk.

12. fejezet

Augusztus 25.

A tengeren fújt a szél, Mikael a számítógépe előtt ült a sandhamni nappaliban, és találomra keresgélt a neten, ám minduntalan belefutott egy újabb Forsell-lel kapcsolatos információba. A nyáron többször is összefutottak, hol az élelmiszerboltban, hol a kikötőben. Korábban interjút is készített vele, még 2017 októberében, amikor kinevezték védelmi miniszterré. Egy nagy szobában várakozott rá, amelynek falait térképek borították. Forsell egyszer csak bedugta a fejét az ajtón, mint valami kisfiú, aki mulatságra érkezett.

– Mikael – mondta vidáman. – Igazán örülök!

Nem volt szokványos egy politikustól ez az üdvözlés, bár az sem kizárt, hogy azért viselkedett így, mert meg akarta kedveltetni magát. Mégis, volt valami eredendően lelkesítő Forsell személyében, ami őszintének tűnt, sőt, Mikaelre kifejezetten ösztönzően hatott a beszélgetés. Forsell gyors észjárású és tájékozott volt, pontos válaszokat adott, úgy tűnt, mintha valóban érdekelték volna a kérdések, és nem bonyolódott pártpolitikai témákba. Mikael azonban leginkább a vajas süteményre emlékezett. Egy hatalmas tál állt előttük az asztalon tele vajas süteménnyel, pedig Forsell nem úgy nézett ki, mint aki vajas süteményen élne.

Magas volt, kisportolt, tökéletes alakja akár egy modellé. Öt kilométert futott minden reggel, amit kétszáz fekvőtámasz követett, és semmi jelét nem mutatta bármiféle könnyelműségnek. A vajas sütemény talán arról szólt, hogy neki is lehetnek gyengeségei, mint bármely hétköznapi embernek, talán egyfajta

elitista igyekezet volt, hogy hétköznapinak tűnjön. Ilyesmi lehetett azt is, amikor az *Aftonbladet*ben bevallotta, hogy mindig is szerette az Eurovíziós Dalfesztivált, anélkül, hogy utána válaszolni tudott volna az ezzel kapcsolatos kérdésekre.

Ő és Mikael egyidősek voltak, bár Forsell fiatalabbnak nézett ki, és több dicséretet kapott volna egy egészségügyi vizsgálaton. Majd szétvetette az energia és az optimizmus. „Talán sötét helynek tűnik most a világ, de azért megy előre, egyre kevesebb a háború, erről ne feledkezzen meg" – mondta, azzal odaadta Mikaelnek Steven Pinker egyik könyvét, ami addig olvasatlanul hevert a polcon.

Johannes Forsell Östersundben született, szülei vállalkozók voltak, egy panzió és egy nyaralófalu képezte a család birtokát. Ő volt az iskola büszkesége, aki sífutásban is ígéretes tehetségnek bizonyult, sportgimnáziumba járt Sollefteåba. A sorozás után a hadsereg tolmácsképzőjébe járt, ahol megtanult oroszul, majd hírszerzőtiszt lett. A katonai hírszerzésnél – a MUST-nál – töltött évek számítottak élete legtitkosabb periódusának. Feltételezhetően az volt az egyik megbízatása, hogy derítse fel a GRU tevékenységét Svédországban. Minderre burkoltan utaltak a brit újságnak, a *The Guardian*nek kiszivárogtatott adatokban, amikor Forsellt 2008 őszének végén kiutasították Oroszországból, ahol a Svéd Követséggel állt kapcsolatban.

A következő év februárjában meghalt az édesapja, ezért kilépett, és átvette a családi vállalkozást, amelyet rövid idő leforgása alatt átalakított nagyvállalattá. Hoteleket épített Årében, Sälenben, Vemdalenben, Järvsöben, sőt még a norvégiai Geilóban és Lillehammarben is. 2015-ben közel kétszázmillió koronáért adta el az üdülőfalut egy német utazási vállalatnak, de megtartott magának néhány kisebb vállalkozást Årében és Abiskóban.

Még ugyanabban az évben belépett a Szociáldemokrata Pártba, és bár nem volt politikai tapasztalata, megválasztották Östersund önkormányzati vezetőjének, ahol is gyorsan nagy népszerűségre tett szert dinamikus hozzáállása és a városi focicsapat iránti feltétlen rajongása miatt. Azután egyszer csak védelmi minisztert

faragtak belőle, ami sokáig jó választásnak tűnt, remek PR-fogás volt a kormány részéről.

Az emberek szemében egyszerre volt hős és kalandor, és ez a kép – karrierjétől eltekintve – két dolog miatt alakult ki róla: az egyik a Lamanche-csatorna átúszása 2002 nyarán, a másik a Mount Everest megmászása hat évvel később, 2008-ban. Ám hamarosan fordult a széljárás, és a 2008-as évet végül az a magabiztos kijelentése határozta meg, miszerint titokban Oroszország támogatta a választási kampányban az idegenellenes Svéd Demokraták pártját.

Ezért az állításáért egyre több gyűlöletteljes támadást kapott. De ez még semmi nem volt ahhoz képest, ami várt rá. A júniusi tőzsdekrach után hamis híreket hoztak nyilvánosságra vele kapcsolatban. Nem volt nehéz egyetérteni norvég feleségével, Rebeckával, aki egy a *Dagens Nyheter*nek adott interjúban arcátlanságnak nevezte a hazugságokat, és hozzátette, hogy azóta még a két gyereküket is testőrök kísérik. Gyűlölködővé és felfokozottá vált a hangulat, és egyre hangosabbak lettek a támadások.

Az utolsó róla készült fotókon Forsell már nem olyan embernek látszott, mint akinek kimeríthetetlenek az energiatartalékai. Fáradtnak tűnt, és soványnak, pénteken pedig az a hír érkezett, hogy egy hét rendkívüli szabadságra ment, és mindenki az összeomlásáról suttogott. Mikael akárhogy is rakosgatta az információkat, képtelen volt kiismerni Forsellt. Talán őrültség azt vizsgálgatni, létezett-e kapcsolat a koldus és Forsell között, vagy Mats Sabin hadtörténész és a politikus között...

De mi van, ha Forsell mégsem az a jófiú, aminek mutatja magát? A lejárató kampányban felvonultatott információk szerint Forsell potyázott a csatornaátúszás során az egyik kísérőcsónakban, és soha nem mászta meg az Everestet, ahogy azt állította. Mikael utánanézett, de a vádak alaptalannak bizonyultak, illetve az Everesten történtekről csak annyit írtak, hogy iszonyú volt a káosz, akár egy görög drámában, mindenesetre, bármennyit is írtak róla, nehéz volt kibogozni a történetet.

Ezzel kapcsolatban amúgy sem Forsell személye körül forgott a híradás, mivel nem ő állt a dráma epicentrumában, hanem a színpadias és gazdag amerikai Klara Engelman, aki hegyivezetőjével, Viktor Grankinnal együtt meghalt a nyolcezer méteres magasságban. Mikael ezek után már nem is nagyon igyekezett, hogy elmélyedjen a témában, inkább Forsell katonatiszti karrierjére koncentrált.

Már önmagában annak a ténynek, hogy Forsell hírszerzőként dolgozott, titokban kellett volna maradnia. Akkor szivárgott ki az igazság vele kapcsolatban, amikor kiutasították Oroszországból. A gyűlöletáradatban természetesen előfordultak nevetséges híresztelések, de Lars Granath, a hadsereg főparancsnoka Forsell moszkvai ténykedését továbbra is „egyértelműen tiszteletre méltónak" értékelte.

Egyébként kevés használható adatra bukkant, Mikael végül ezt a nyomot is elengedte, és inkább arra összpontosított, hogy Johannesnek és Rebeckának van két fia, Samuel és Jonathan, akik most tizenegy és kilenc évesek. A család Stockholm mellett, Stocksundben lakik, de van egy vidéki birtokuk is nem messze innen, Sandőn, annak is a délkeleti részén. Lehetséges, hogy most is ott vannak?

Mikaelnek megvolt Forsell magántelefonszáma. „Hívjon nyugodtan, ha bármilyen kérdése lenne", mondta neki a maga közvetlen módján. De Mikael nem érezte úgy, hogy épp most fel kellene hívnia. Ellenkezőleg, inkább hagyni fogja szépen a francba az egészet, és alszik délig. Végtelenül fáradt volt. De valami nem hagyta nyugodni. Felhívta Bublanski felügyelőt, egy kicsit megint beszélgettek Lisbethről, aztán csak kibökte neki, amit a koldus mondott, vélhetően Mats Sabinnal kapcsolatban, bár a végén azért hozzáfűzte, „lehet, hogy az egésznek semmi értelme".

Amikor Paulina Müller kijött a hotel fürdőszobájából, látta, hogy Lisbeth továbbra is elmélyülten ül a számítógépe előtt. Odament hozzá, és óvatosan a vállára tette a kezét. Lisbeth már nem a

hatalmas moszkvai ház képét bámulta a képernyőn, ahogy azt az elmúlt napokban tette, hanem egy cikket olvasott. Paulina megpróbált beleolvasni, de nem ment. Még soha életében nem találkozott olyasvalakivel, aki ilyen gyorsan olvasott volna. A sorok gyors egymásutánban tűntek tova a képernyőn.

Egyvalamit mégis sikerült kihámoznia: *...Denisovian genom and that certain South Asian...,*[13] ami felkeltette az érdeklődését. A *Geo* magazinban ő is írt a Homo sapiens eredetéről és a neandervölgyiekhez és a gyenyiszovai emberhez fűződő rokonságáról.

– Én is írtam erről – szólalt meg végül.

Lisbeth válaszra sem méltatta, ami bosszantotta Paulinát. Bár Lisbeth megadott neki mindent, és védelmezte őt, sokszor mégis magányosnak és kirekesztettnek érezte magát. Ki nem állhatta Lisbeth némaságát és a számítógép előtt töltött végtelen órákat. Őrületbe kergették az esték és éjszakák, mert azok voltak a legnehezebbek. Az összes gonoszság, amit Thomas elkövetett ellene, ilyenkor tört felszínre, bosszúról és igazságszolgáltatásról álmodott, és ezekben a percekben szüksége lett volna Lisbethre.

Ám Lisbethnek megvolt a maga privát pokla. Előfordult, hogy olyan feszült volt, hogy Paulina még csak oda sem mert bújni hozzá. És egyáltalán, hogy bírja ki ilyen kevés alvással? Paulina bármikor felébredt, Lisbeth nyitott szemmel feküdt mellette, és a folyosóról beszűrődő zajokra figyelt, vagy az íróasztalnál ült előregörnyedve, a biztonsági kamerák és a szatellitek által közvetített képeket nézve. Ilyenkor még jobban érezte, hogy már nem bírja tovább, és legszívesebben felordított volna: „Ki vagyok én? Mi a fenét keresek itt?”

– Mit csinálsz? – kérdezte hangosan.

Most sem kapott azonnal választ, de Lisbeth legalább megfordult, és rápillantott, és e pillantás felért egy felé nyújtott kézzel. Valami új, addig ismeretlen lágyság volt a tekintetében.

– Megpróbálok azonosítani egy férfit – felelte Lisbeth.

– Egy férfit?

– Egy serpát, úgy ötven körüli lehet... feltételezhetően a Khumbu-völgyből, Nepál északkeleti részéből származik, de éppen úgy jöhet az indiai Sikkimből és Darjeelingből is, bár az adatok túlnyomórészt Nepál mellett szólnak, Namche Bazaar környékéről. Származását tekintve valószínűleg kelet-tibeti. Nagyon úgy fest, hogy gyermekkorában zsírszegény táplálékon élt – mondta Lisbeth tőle szokatlanul bőbeszédűen, ami fellelkesítette Paulinát, úgyhogy odatelepedett mellé.

– És mi van még?

– Van még tőle egy DNS-mintám és egy boncolási jegyzőkönyvem. A sérüléseit tekintve szinte biztos vagyok benne, hogy hordár volt, vagy vezető magashegyi túrákon. És nagyon jól érthette a dolgát.

– Ezt miből gondolod?

– Szokatlanul sok az I-es típusú izomrostja, képes lehetett sok energia felhasználása nélkül is súlyos terheket cipelni. Persze mindenekelőtt a testében lévő gén szabályozta a vérében lévő hemoglobint. Erős volt, és kitartó, még oxigénszegény környezetben is. Valami szörnyű dolog történhetett vele. Súlyos fagyási sérülések és törések voltak a testén. A kezéről és a lábáról amputálták a legtöbb ujját.

– Megvannak az Y-kromoszóma adatai is?

– Megvan az egész genomtérképe.

– Miért nem hívod fel az Yfullt?

Az Yfull egy orosz cég – Paulina egy évvel ezelőtt írt róluk –, ami matematikusokat, biológusokat és informatikusokat foglalkoztat, akik a világ minden részéről összegyűjtötték olyan személyeknek az Y-kromoszómáját, akik tudományos kutatásokban vettek részt, vagy maguk szolgáltattak DNS-mintát, mert kíváncsiak voltak az eredetükre.

– Arra gondoltam, hogy felhívom a Familytree and Ancestryt. Yfull, ezt mondtad?

– Szerintem ők a legjobbak. Kicsit olyanok, mint te. Egy csapat zabolátlan kockafej.

– Rendben – mondta Lisbeth. – De attól tartok, hogy nem lesz

egyszerű.

– Miért mondod ezt?

– Mert ez a férfi egy olyan népcsoporthoz tartozik, akiknek nem szokása DNS-mintát adni csak úgy, kíváncsiságból.

– És ha tudományos jelentésekben próbálnál a rokonai nyomára bukkanni? Ha jól tudom, végeztek azzal kapcsolatban tudományos kutatásokat, hogy miért olyan hatékony hegymászók a serpák – mondta Paulina, és büszke volt, mert végre fontosnak érezte magát.

– Igazad van – mondta Lisbeth kissé már távolodó hangon.

– Egy elég kis populációról beszélünk.

– Tulajdonképpen összesen húszezer körüli lehet a serpák száma az egész világon.

– Tényleg? – kérdezte Paulina, és remélte, hogy közösen folytathatják a kutatást.

Ám Lisbeth egy teljesen másik linket nyitott meg a gépén, egészen pontosan Stockholm térképét.

– Miért olyan fontos ez neked?

– Nem olyan fontos.

Lisbeth tekintete megint elborult. Paulina ezt látva zavartan felállt, és csendben felöltözött. Békén hagyta Lisbethet, és megint elindult a városba. Odakint a prágai vár felé vette az irányt.

---

[13] ...a gyenyiszovai ember génjei és bizonyos dél-ázsiaiak...

13. fejezet

Augusztus 25.

Rebecka Forsell, akit akkoriban még Loewnek hívtak, Johannes Forsell életkedvébe és remek humorérzékébe szeretett bele. Rebecka volt Viktor Grankin Everest Expedíciójának orvosa, aki elég szkeptikusan viszonyult a feladathoz, és nem volt érzéketlen a velük kapcsolatban megfogalmazott kritikákkal szemben sem. Az expedíció abban az évben indult útnak, amikor a Mount Everest megmászása már üzletszerűen működött.

Attól kezdve „ügyfelekről" beszéltek, akik megvettek maguknak egy helyet a csúcson, pontosan úgy, ahogy mások egy Porschét vesznek maguknak. Nem csupán a hegymászás tiszta eszményét piszkították be, miattuk az Everest megmászásának rizikófaktora is megnőtt. Rebeckát nyugtalanította, hogy a csoportjukból sokan tapasztalatlanok, leginkább éppen Johannes, aki azelőtt még soha nem járt ötezer méter fölött.

Amikor elérték az alaptábort, a résztvevők közül máris sokan szenvedtek köhögéstől, fejfájástól, és kételkedni kezdtek a vállalkozás sikerében, de Johannes volt az, akiért a legkevésbé aggódott. A férfi jött-ment a morénás talajon, összebarátkozott mindenkivel, még a helyiekkel is, talán azért, mert mindenkivel ugyanúgy viselkedett, nem volt tekintettel semmilyen rangra. Őket is éppen úgy ugratta, nevetett, és a történeteivel traktálta őket.

Forsell olyan volt, amilyen, mindenesetre meglehetősen eredeti. Rebecka másnak látta, mint a többieket. Számára a férfi egy olyan értelmiségi volt, aki tudatosan eldöntötte, hogy pozitívan tekint a

világra. Ez még szeretetreméltóbbá tette számára, és Rebecka gyakran érezte úgy, hogy legszívesebben kézen fogná, és elrohanna vele. Ilyenkor olyan boldog volt, hogy magához tudta volna ölelni az egész világot.

De aztán... Klara és Viktor meghalt. Forsell sokkal jobban a szívére vette a halálukat, mint bárki más. Nehéz időszakon ment keresztül.

Beletelt egy kis időbe, mire megint vidám lett, és megtelt energiával. Utána elvitte Rebeckát Párizsba és Barcelonába, és egy évvel később, áprilisban – csak néhány hónappal az édesapja halála után – összeházasodtak Svédországban, és a nő elhagyta bergeni, norvégiai otthonát, és többé nem vágyott vissza.

Szerette Svédországot és Årét és a sífutást. Szerette a férjét, és a legkevésbé sem lepte meg, hogy a vállalkozásai növekedésnek indultak, hogy vonzódtak hozzá az emberek, ahogyan az sem, hogy a férfi meggazdagodott, és polgármester lett. Igazi jelenség volt. Olyan, mint aki ide-oda ugrál, de mégsem téveszti szem elől a célt. Csak néha haragudott meg rá, például ha túl szigorú volt a fiúkkal, vagy ha elhagyta magát, és úgy vélte, hogy a problémák maguktól is megoldódnak.

„Ti úgyis jobban tudjátok” – mondogatta bátorítóan, de arra ritkán volt ideje, hogy meghallgassa Rebecka aggodalmait.

Olyankor többnyire csak megcsókolta, és azt mondta neki, hogy „majd megoldod, Becka, majd megoldod”. Rengeteg dolga volt, különösen azóta, amióta kinevezték miniszterré, gyakran kései órákig fennmaradt és dolgozott. Hajnalban kelt, lefutott öt kilométert, és végigcsinálta a tengerészgyalogos-edzést, ahogy ő hívta, azaz a saját testsúlyával végzett gyakorlatokat. Emberfeletti tempót diktált magának. Rebecka úgy vélte, a férje így szereti az életét. A férfi még azzal sem törődött, amikor megfordult a széljárás, és ő, akit eddig szerettek, gyűlölt személlyé vált.

Többnyire Rebecka volt az, aki a szívére vette a dolgokat. Minden reggel és este kényszeresen rákeresett a férje nevére, és többnyire leragadt a legszörnyűbb cikkeknél és vádaskodásoknál. A

legsötétebb óráiban egyenesen azt gondolta, hogy mindez őmiatta, az ő zsidó származása miatt van. Még Johannes is – aki maga volt az árja ideál megtestesülése, még ő is – áldozata lett az antiszemita hecckampányoknak, de igyekezett nem törődni mindezzel, és pozitív maradni:

„Erősek vagyunk, Rebecka, meglátod, hamarosan vége."

Ám végül benne is tudatosultak a hazugságok, de nem siránkozott vagy bosszankodott egy percig sem. Minden magyarázat nélkül kivett egy hét szabadságot, ami a stábja tagjaiban némi aggodalmat váltott ki. Ezért voltak most Sandőn a nagy, tengerparti házukban. A fiúk az anyjánál voltak, természetesen a testőrök kíséretében, akikkel az anyja olyan szívesen csevegett és viccelődött. Johannes bevette magát az emeleti dolgozószobájába. Rebecka hallotta, ahogy kiabálva telefonál. Reggel nem edzett. Csendben fogyasztotta el a reggelijét, majd megint eltűnt az emeleten.

Valami nem volt rendben. Rebecka érezte. Odakint feléledt a szél, hallgatta, amíg a konyhában állt, és céklasalátát készített feta sajttal és fenyőmaggal. Lassan itt az ebédidő, de valami visszatartotta attól, hogy ebédelni hívja a férjét.

Végül mégis rászánta magát, és felment, és bár tudta, hogy nem kellene, kopogás nélkül lépett be a dolgozószobába, mire a férje idegesen rakosgatni kezdte maga előtt a papírlapokat. Mind a ketten úgy tettek, mintha semmi nem történt volna, de akkor Rebecka észrevette, hogy egy pszichiátriai betegnapló az. Ezt furcsának találta. Talán csak valamelyik kolléga biztonsági ellenőrzésének a része, gondolta, és szokása szerint elmosolyodott.

– Mi van? – kérdezte Forsell.

– Kész az ebéd.

– Nem vagyok éhes.

A francba, hiszen mindig éhes vagy, kiabálta volna legszívesebben Rebecka.

– Elmondod, mi történt?

– Semmi.

– Ugyan már, látom, hogy valami baj van.

Forsell érezte, mennyire dühös a felesége.

– Mondom, hogy semmi.

– Beteg vagy?

– Ezt meg hogy érted?

– Látom, hogy egy pszichiátrai betegnaplót olvasol, szóval nem csoda, ha aggódom – vetette oda Rebecka, de azonnal belátta, hogy ez nagy hiba volt.

A férfi olyan ijedt pillantást vetett rá, hogy Rebecka is megrémült, úgyhogy csak elmormogott egy bocsánatkérést, és kiment a szobából. Alig állt a lábán.

Mi történhetett?, tépelődött. Nemrég még olyan boldogok voltunk.

Lisbeth tudta, hogy Camilla a Strandvägenen lakik Stockholmban. Arról is volt tudomása, hogy Jurij Bogdanov, a hacker, a régi GRU-ügynök és a gengszter Ivan Galinov is vele van. Cselekednie kell. De abban nem volt biztos még, hogy hogyan, és bár megfogadta, hogy nem vonja el a figyelmét a másik üggyel, mégis folytatta a nyomozást Mikael serpájával kapcsolatban. Talán kikapcsolódás vagy menekülés volt a számára, még nem döntötte el. A Bam Viewerével hatvanhét eltérő markert talált a DNS-szegmensben, azután egyesével végigment rajtuk, és végül az apai örökségben is talált egy haplocsoportot.

A D-M174 haplocsoport rendkívül ritka, hogy ez jó vagy rossz, majd kiderül, na és a moszkvai Yfull cégtől is függ – attól a DNS-szekvenáló cégtől, amelyet Paulina ajánlott. Ezekkel a gondolatokkal indította el a keresését, és várt. Már egy ideje ott ült, amikor elkáromkodta magát:

– Mi a franc ez?

Képtelen volt fölfogni, miért csinálja ezt az egészet. Hagynia kéne a francba, és Camillára kellene összpontosítania. És akkor a kereső kidobott valamit. Nem hitt a szemének. Pontosan 212 találata volt, 156 családnévre lebontva. Jobb, mint amire számított. Behunyta a szemét. Igyekezett koncentrálni, majd végigvette az összeset, és

újabb szokatlan variánsok után kutatott a szegmensben. Ugyanaz a név bukkant fel újra és újra. Lehetetlen, gondolta. De a név megint ott volt: Robert Carson Denverből, Coloradóból.

A férfi – kétségtelen ázsiai kinézete ellenére – ízig-vérig amerikai volt, maratonfutó, műlesikló, geológus az egyik amerikai egyetemen, negyvenkét éves, három gyermek édesapja, politikailag aktív demokrata és ellenzője a National Rifle Associationnek, amióta a legnagyobb fia elszenvedője volt egy iskolai lövöldözésnek, Seattle-ben.

Robert Carson a szabadidejében családfakutatással foglalkozott, és két évvel ezelőtt részt vett egy Y-kromoszóma-elemzésben, amely kimutatta, hogy ugyanaz a mutáció van meg benne, mint a koldusban, azaz az EPAS1.

„Megvan bennem a szupergén", írta a rootsweb.ancestry.com chatoldalán, és egy képet is küldött magáról, amelyen vigyorogva feszít a Colorado Avalanche hokicsapat overalljában és sapkájában, és megfeszíti a bicepszét. A kép hátteréül a Sziklás-hegység szolgált.

A férfi leírta, hogy a nagyapja, Dawa Dorje, Tibet déli részéről származott, ami nincs messze a Mount Everesttől. 1951-ben, a kínai megszállás idején elhagyta az országot, és letelepedett a Khumbu-völgyben élő rokonainál, nem messze a Tengboche kolostortól, Nepálban. Létezik egy kép az interneten, amin a nagyapja Sir Edmund Hillary mellett áll egy kórház megnyitása alkalmából, Kunde városában. A nagyapjának hat gyereke született, többek között Lobsang, aki „forrófejű, jóképű, és ha hiszitek, ha nem, Rolling Stones-rajongó volt", írta Robert.

Majd folytatta: „Soha nem találkoztam vele. De anya elmesélte, hogy ő volt a legerősebb hegyivezető az expedíciók alkalmával, és mind között a legszebb és a legkarizmatikusabb. (Anya persze nagyon elfogult volt a témában, és én is, ami azt illeti.)"

Lobsang Dorje 1976 szeptemberében részt vett egy angol expedíción, amely az Everest nyugati oldalának megmászását tűzte ki céljául. A csapatban volt egy amerikai hölgy is, Christine Carson, ornitológus, aki a madárvilág, egészen pontosan az énekesmadarak

sokszínűségét tanulmányozta a Himalája hegyoldalain. Christina Carson negyvenéves volt akkoriban, professzorként tanított a michigani egyetemen, és nem volt se férje, se gyereke. Az alaptáborban erős rosszulléttől és fejfájástól szenvedett, így eldöntötte, hogy visszamegy Namche Bazaarba, és orvosi segítséget kér. Szeptember kilencedikén megtudta, hogy az expedíció hat tagja, többek között Lobsang Dorje meghalt, mielőtt felértek volna a csúcsra. A történet meglehetősen váratlan fordulatot vett számára. Lobsang tizenkilenc éves volt akkor, huszonegy évvel fiatalabb Christinnél, és jegyben járt egy lánnyal a Khumbu-völgyben. Amikor Christine visszaért Namche Bazaarba, már Lobsang Dorje gyermekét hordozta a szíve alatt. Megtartotta a gyermeket, és 1976-ban, Ann Arborban, Michiganben világra hozta Robertet. Bár semmi nem volt biztos – a genetikai kiválasztásban mindig van valami véletlenszerűség –, Robert és a koldus feltehetően harmad- vagy negyedfokon voltak unokatestvérek. Minden bizonnyal volt egy közös ősük még a tizennyolcadik században. Lisbeth úgy gondolta, hogy Mikael ki tudná tölteni a lyukakat, különösen, ha Robert Carson is a segítségére lenne, ami nem elképzelhetetlen, mert a férfi kommunikatívnak és aktívnak tűnt. Lisbeth végignézte a fotókat, amelyek akkor készültek, amikor Robert egy évvel ezelőtt találkozott apja rokonaival a Khumbu-völgyben.

Lisbeth a következő levelet írta Mikaelnek:

A fickód serpa. Feltételezhetően hordár vagy vezető volt magashegyi expedíciók során Nepálban, talán a Lhocén, az Everesten és a Kancsendzöngán. Van egy rokona Denverben. Csatolom az adatait a mellékletben. Nem folytatod a trollgyárakról írott cikkedet?

Az utolsó mondatot végül törölte. Az már az ő dolga, hogy foglalkozik-e a kibaszott munkájával. Elküldte az üzenetet, és elindult a városba, hogy megkeresse Paulinát.

Jan Bublanski a Norr Mälarstrandon sétált Sonja Modiggal. Ez volt az egyik újítása, sétálás közben tartani a konzultációkat. „Így jobban megy a gondolkodás”, magyarázta. Valójában azonban az

egész a túlsúlyáról szólt, és hogy gatyába rázza kicsit a kondícióját.

Mostanában a legkisebb megerőltetéstől is lihegni kezdett, és nehéz volt lépést tartania Sonjával. Már sok minden szóba került köztük, de aztán rátértek az ügyre, ami miatt Mikael felhívta a felügyelőt. Sonja beszámolt a hornsgatani műszaki boltban tett látogatásáról, miközben Bublanski nagyokat sóhajtozott. Miért van mindenki ennyire rákattanva Forsellre? Mintha az emberek minden mögött az ő személyét sejtenék. Bublanski őszintén remélte, hogy az egész nem Forsell zsidó feleségével van összefüggésben.

– Értem – mondta.

– Pontosan. Az egész olyan zavarosnak tűnik.

– Semmilyen más motívumot nem tudsz elképzelni?

– Esetleg irigység?

– Mije volt annak a szerencsétlennek, amire bárki irigy lehetett?

– Még ezekben a mélységekben is felüti a fejét az irigység.

– Lehetséges.

– Beszéltem egy nővel – folytatta Sonja. – Elmondta, hogy a férfi több pénzt koldult össze, mint bárki más a negyedben. Volt benne valami, a tartása, amitől az emberek nagylelkűvé váltak. Biztos, hogy ez sokakban haragot keltett, akik már régóta a negyedben voltak.

– Nem úgy tűnik, mintha ezért megölnének valakit.

– Talán nem. A férfi viszonylag sokat jött-ment. Rendszeres vásárló volt a hot dogosnál a Bysistorgeten vagy a McDonald's-ban, a Hornsgatanon és persze a Rosenlundsgatanon a szeszesitalboltban, ahol vodkát és sört vásárolt. Aztán...

– Igen?

– Hajnalban néhányszor a Wollmar Yxkullsgatanon látták felbukkanni az alkoholcsempészeknél.

– Aha – mondta Bublanski, és elmerült a gondolataiban.

– Sejtem, mire gondolsz – mondta Sonja. – Nem ártana beszélnünk azokkal az alakokkal.

– Nem ártana – mondta a felügyelő, és vett egy nagy levegőt, hogy legyen elég ereje felkaptatni az emelkedőn a Hentverkergatan

irányába. Közben megint eszébe jutott Forsell és a felesége, Rebecka, akivel a Zsidó Egyesületben találkozott, és aki egészen elbűvölte.

Magas volt, biztosan több mint száznyolcvanöt centiméter, karcsú, lépései könnyűek és elegánsak, a szeme nagy és fekete, melegséget és tetterőt sugárzott. Egy pillanat erejéig érteni vélte az irántuk áradó gyűlölet okát. Az embereket frusztrálják azok, akik ilyen kimeríthetetlen életerőt árasztanak magukból. Mert az emberek nyomorultnak és gyengének érzik magukat a közelükben.

14. fejezet

Augusztus 25.

Mikael elolvasta Lisbeth üzenetét. Hát ez elképesztő, mormogta maga elé. Délután öt óra volt, nyugtalanul kelt fel az íróasztala mellől, és tekintete elkalandozott a víz irányába. Odakint egyre erősebben fújt a szélt. A parttól távol egy vitorlás dacolt a viharral. Serpa, mormogta Mikael, még hogy serpa. Ez már jó kiindulópont.

Nem mintha azt gondolta volna, hogy az új adat összefüggésbe hozható a védelmi miniszterrel. De mégis... képtelen volt megfeledkezni arról a tényről, miszerint Johannes Forsell 2008 májusában megmászta az Everestet, és éppen ezért elhatározta, hogy a mélyére ás a történetnek. Nem volt híján a drámai eseményre vonatkozó anyagoknak, és ahogy már azt addig is megállapította, Klara Engelmanról szólt az egész.

Erről a ragyogó jelenségről, aki szőkített hajával, plasztikázott ajkával és mellével egyenesen vonzotta a pletykát. Férje a legendás hírű iparmágnás, Stan Engelman volt, akinek szállodái és ingatlanai voltak New Yorkban, Moszkvában és Szentpétervároon. Klara nem ebbe a társaságba született bele, egy időben modell volt, és Magyarországról származott. Fiatalkorában megnyert egy Miss Bikini szépségversenyt Las Vegasban, az egyik, Államokba tett utazása alkalmával. Ott találkozott Stannel, aki tagja volt a zsűrinek – az ilyen pikáns részleteket mindig is imádták a bulvárlapok.

Klara 2008-ban, harminchat évesen vett részt az expedíción, otthon hagyva közös lányukat, a tizenkét éves Juliette-et. Eltökélt szándéka volt, hogy bebizonyítsa, van saját élete, egyénisége,

példának okáért diplomája a New York-i St. Joseph's College-ból. Most, úgy tíz év távlatából nehéz volt megérteni azt a felháborodást, ami a nőt az alaptáborban fogadta. A blogja, ami a *Vogue*-ban jelent meg, kétségtelenül egy csomó ostoba módon stilizált divatfotót is tartalmazott, ám így utólag még világosabban kitűnik, hogy milyen szexista és megalázó módon írtak róla. Az újságírók sokkal ostobábbnak ábrázolták, mint amilyen valójában volt, és úgy állították be, mint tökéletes ellentétét a hegynek és a hegyi népnek, a helyi lakosságnak. Ő testesítette meg a közönséges, nyugati világot, amit szembeállítottak a kopár fennsíkok tisztaságával.

Klara Engelman ugyanazon az expedíción vett részt, mint Johannes Forsell és barátja Svante Lindberg, aki jelenleg a politikus államtitkáraként dolgozott. Mind a hárman hetvenötezer dollárt fizettek azért, ha felkalauzolják őket egészen a csúcsig. Minden bizonnyal ez utóbbi is hozzájárult ahhoz, hogy kivívták a többiek ellenszenvét. Az Everest abban az évben vált a gazdagok találkahelyévé, akik ezzel a teljesítménnyel csak még jobban felturbózták az egójukat.

Az expedíció szervezője és vezetője az orosz Viktor Grankin volt, a csapathoz tartozott még három túravezető, egy bázistábor-vezető, egy orvos és tizennégy serpa – na és a kilenc hegymászó. Sok emberre volt szükség ahhoz, hogy feljuttassák őket.

Lehet, hogy a koldus a túrát kísérő serpák egyike volt? Mikaelt egyből letaglózta a gondolat, és ahogy egyre mélyebbre ásta magát a drámai eseményekbe, egyre jobban befészkelte magát a fejébe ez a lehetőség, és sorra vette a serpákat. Lehetséges, hogy valamelyikük Svédországban kötött ki? Vagy sajátos viszony fűzte Forsellhez? Nehéz volt utánajárni, és elég kevés dolgot sikerült kiderítenie. Amennyire meg tudta állapítani, barátságba került egy fiatal serpával, Jangbu Chirivel.

Vele még egyszer találkozott Chamonix-ban, három évvel később, és megittak együtt egy sört, de ez még nem zárja ki, hogy utána ne váltak volna halálos ellenséggé. A képen egyértelműen látszott,

hogy jó a kedvük, és örülnek egymás társaságának. Az expedícióban részt vevő serpák egyike sem mondott egy rossz szót sem Forsellről, legalábbis amennyire Mikael meg tudta állapítani. Volt ugyan néhány névtelen vádaskodás – amelyek a dezinformációs kampány során bukkantak fel – azzal kapcsolatban, hogy Forsell hozzájárult Klara Engelman halálához, mert feltartóztatta, ezáltal késleltette a csoport előrehaladását a hegyen. De egybehangzó tanúvallomások szerint ez épp ellenkezőleg történt: éppenséggel Klara volt az, aki késleltette a csoportot, és amikor a halálos esemény bekövetkezett, Forsell és Svante Lindberg már maga mögött hagyta a többieket, és egyedül indult a csúcs felé.

Nem, Mikael még mindig nem tudta elhinni. Vagy inkább csak nem akarta? Mikael mindig ügyelt arra – és ez a munkája velejárója volt –, hogy ne kergessen hiú ábrándokat, amelyek rossz irányba terelhetik az oknyomozást. Ebben az esetben egyszerűen képtelenségnek tűnt, hogy az a férfi, akit megannyi internetes troll gyűlölt, olyasmibe keveredjen, mint egy szerencsétlen hajléktalan férfi meggyilkolása Stockholmban. Vagy mégis...? Az ördögbe!

Folytatta a munkát, újra elolvasta Lisbeth üzenetét, és a feltételezett rokonnal, a coloradói Robert Carsonnal kapcsolatos mellékletet. Robert Carson, ez is az a vidám, energikus típus, mint Forsell, mormogta maga elé, majd tétovázás nélkül felhívta a számot, amit Lisbeth beleírt az üzenetbe.

– Bob – hallatszott egy hang a telefonban.

Mikael bemutatkozott, majd kicsit elbizonytalanodott, mert nem tudta, hogyan magyarázza el, hogy miért is telefonált. Végül úgy döntött, hogy udvarias bókkal kezdi.

– Láttam a neten, hogy szupergénnel rendelkezik.

Robert Carson felnevetett.

– Lenyűgöző, ugye?

– Nagyon. Remélem, nem zavarom.

– Egyáltalán nem. Épp egy unalmas tanulmányt olvasok. Szóval szívesebben beszélgetek a DNS-emről. Valamelyik tudományos folyóiratnak dolgozik?

– Nem egészen. Egy gyanús haláleset körülményei után nyomozok.

– Á... értem.

A férfi hangja zavartnak tűnt.

– Egy hajléktalan férfiról van szó, ötvennégy-ötvenhat éves lehet, a kezén és a lábán amputálták több ujját. Néhány napja találtak rá Stockholmban a holttestére, és ő is ugyanazzal az EPAS1 génvariánssal rendelkezett, mint ön. Harmad- vagy negyedágon állhatnak rokonságban egymással.

– Ez igazán sajnálatos. Elárulja, hogy mi a neve?

– Hát éppen erről van szó. Nem tudjuk. Nem jutottunk annál messzebb, hogy megállapítottuk az ön és a férfi közötti rokonságot.

– És én miben lehetnék a segítségükre?

– Tulajdonképpen nem tudom. A kollégám úgy gondolja, hogy az elhunyt serpa volt, ráadásul gyakorlott hordár vagy túravezető lehetett magashegyi expedíciókon, valamint azt, hogy részese lehetett egy drámai eseménynek, amikor a sérüléseit szerezte. Vannak esetleg olyan serpák a rokonságában, akik beleillenek a képbe?

– Te jó ég, hát persze! Ha végigveszem az egész rokonságot, sokan lehetnek. Tudja, elég extrémek vagyunk, ha mondhatok magunkról ilyet.

– Van esetleg valami konkrét ötlete?

– Ha ad egy kis gondolkodási időt, biztos jutok valamire. Tudja, lejegyeztem az életrajzi adatokat, amiknek a birtokába jutottam, és felállítottam a családfánkat. Tudna küldeni néhány adatot?

Mikael elhallgatott, majd kis idő múlva folytatta.

– Ha megígéri, hogy bizalmasan kezeli az anyagot, el tudom küldeni a boncolási jegyzőkönyvet és a DNS-elemzést.

– Megígérem.

– Akkor máris küldöm. Hálás lennék, ha alaposan szemügyre tudná venni az egész ügyet.

Robert Carson kis időre elhallgatott.

– Tudja – folytatta – az a helyzet, hogy megtisztelő lenne

számomra, ha kiderülne, hogy élt egy rokonom Svédországban. Még akkor is, ha nehéz volt a sora.

– Attól tartok, hogy valóban így lehetett, nem élt jó körülmények között. Van egy barátnőm, aki személyesen beszélt is vele.

– Hogy történt?

– A férfi nagyon zaklatott volt, és összefüggéstelenül beszélt Johannes Forsellről, aki Svédország jelenlegi védelmi minisztere, és aki 2008-ban megmászta az Everestet.

– 2008 májusában?

– Igen.

– Nem ez volt az az év, amikor Klara Engelman meghalt?

– De.

– Hát ez furcsa.

– Miért?

– Tényleg van egy családtagom, aki ott volt. Valóságos legendának számít a családban, de ő úgy három vagy négy évvel ezelőtt meghalt.

– Akkor nem sok esély van arra, hogy esetleg felbukkant Stockholmban.

– Nem nagyon.

– Küldhetek egy listát a serpákról, akik abban az évben fent voltak a hegyen. Remélem, talál valamit, ami segít az azonosításban – mondta Mikael.

– Az hasznos lenne.

– Tudja, szerintem az egész ügynek semmi köze az Everesthez – mondta Mikael inkább csak magának, mint Carsonnak. – Szerintem valami többről van szó a férfi és a védelmi miniszter között.

– Akkor ez most nem egy előfeltétel nélküli keresés lesz.

– Attól tartok. Izgalmas volt elolvasni az élettörténetét.

– Köszönöm – mondta Robert Carson. – Keresni fogom.

Mikael letette a telefont, és gondolataiba mélyedt. Azután nekilátott, és írt egy üzenetet Lisbethnek Forsellről, az Everestről, Mats Sabinról és minden másról. Jobb, ha egyben látja a képet.

Lisbeth este tízkor vette észre Mikael üzenetét, de nem olvasta el. Egészen más dolgok jártak a fejében. Annál is inkább, mert Paulinával éppen egy veszekedés kellős közepén voltak.

– Unom már, hogy egyfolytában a kurva gépedet bámulod, és semmire sem reagálsz! – sziszegte Paulina.

Lisbeth felemelte a tekintetét a gépéről, és azt látta, hogy Paulina ott áll szorosan az íróasztal mellett, hosszú, hullámos haja kiengedve, mandulavágású szemében düh és szomorúság váltakozik.

– Azt mondtam, Thomas ki fog nyírni.

– Azt mondtad, elmehetsz a szüleidhez Münchenbe.

– Utánam fog jönni, és teledumálja a fejüket a manipulatív szövegével. Szeretik őt. Legalább is azt hiszik, hogy szeretik.

Lisbeth bólintott, hogy érti, közben megpróbált higgadtan gondolkodni. Mi lenne, ha várna még egy darabig? Nem, nem. Azt nem lehet, állapította meg határozottan. Nem hátrálhat meg éppen most, de Paulinát sem viheti magával Stockholmba. Neki viszont el kell mennie, mégpedig azonnal – és egyedül. Nem ülhet itt tovább teljes passzivitásban a múltba merülve. Cselekednie kell. Közel kell lennie az eseményekhez, különben másoknak esik bántódása, különösen most, hogy Galinov is bekerült a képbe.

– Beszéljek velük? – kérdezte.

– A szüleimmel?

– Igen.

– Meg ne próbáld.

– Miért ne?

– Mert egy antiszociális ufó vagy, Lisbeth. Hát nem érted? – ripakodott rá Paulina, majd fogta a táskáját, kirohant a szobából, és becsapta maga után az ajtót.

Lisbethben felmerült, hogy utánamegy, de szokásához híven inkább ott maradt a gépénél, mintha odaragasztották volna, és folytatta a strandvägeni lakás biztonsági kameráinak meghackelését, a lakását, ahol Camilla azóta is tartózkodott. Nehéz

menetnek ígérkezett. Túl sok minden zavarta. Nemcsak Paulina kiborulása – bár az önmagában is elég lett volna –, de ott volt még Mikael üzenete is, noha mind közül az volt a legkevésbé égető probléma.

Ez állt az üzenetben:

Sejtelmem sincs, hogy csinálod, de fogadd gratulációmat. Le a kalappal! Itt az ideje, hogy elmondjam, mit mondott a koldus a védelmi miniszterről: Me took him. I left Mamsabin. Ezt mondta. Vagy legalábbis valami hasonlót. (Talán Mats Sabin?) Elképzelhető. Mindenesetre Johannes Forsell 2008 májusában mászta meg az Everestet, és majdnem otthagyta a fogát. Elküldöm neked azoknak a serpáknak a listáját, akik akkor ott tartózkodtak a hegy déli oldalán. Talán ott is rábukkansz valamire. Beszéltem Robert Carsonnal, ő is segíteni fog.

Vigyázz magadra. Kérlek! És köszönöm.

M.

Ui.: Mats Sabin egy létező név, őrnagy volt a parti őrségnél és hadtörténész a Védelmi Főiskolán. Abiskóban halt meg néhány évvel ezelőtt, és volt egy elmérgesedett vitája Forsell-lel.

Fasza, mormogta maga elé Lisbeth. Ennyi volt a reakciója, semmi több. Azután félretette az üzenetet, és folytatta a biztonsági kamerák feltörését. Ám az ujjai nyilván önálló életet éltek, mert perceken belül rákeresett Forsellre és az Everestre, és le is ragadt néhány végtelennek tűnő riportnál, amelyek egy Klara Engelman nevű nőről szóltak.

Ez a Klara Engelman kicsit úgy néz ki, mint Camilla, kicsit olcsóbb verziója a testvérének, de a kisugárzásuk ugyanolyan – látszik, milyen magától értetődő számukra, hogy mindig a figyelem középpontjában legyenek. Lisbeth úgy érezte, hogy semmi kedve ezzel a nővel foglalkozni. Megvan a maga baja. Mégis tovább olvasott, bár elég felületesen. Azután írt Plague-nek a biztonsági

kamerákkal kapcsolatban, felhívta Paulinát, aki nem vette fel, emellett lépésről lépésre felvázolta magában Johannes Forsell hegymászó túráját.

Forsell és a barátja, Svante Lindberg 2008. május tizenharmadikán délután ért fel a csúcsra. Az ég tiszta volt, a két férfi egy darabig elmerült az eléjük táruló látványban, fotókat készítettek, és felvették a kapcsolatot az alaptáborral. Nem sokkal később egy keskeny sziklapárkányon, a Hillary-lépcsőn, a déli csúcs felé vezető úton elkezdődtek a problémák. Az idő pedig nem nekik dolgozott.

Délután fél négykor – amikor még mindig nem jutottak messzebb az úgynevezett Erkélynél – nyolcezernégyszáz méter magasságban elkezdtek aggódni, hogy nem lesz elegendő az oxigén, és nem tudnak lejutni a négyes táborba. Romlottak a látási viszonyok, és bár Forsell nem értette, mi zajlik körülötte, érezte, hogy valami komoly dolog történik.

A rádiókészülékükkel kétségbeesett hangüzeneteket fogtak. Forsell az adott pillanatban annyira kimerült már, hogy képtelen volt teljes egészében fölfogni azt, aminek később szemtanúja lehetett. Már alig tartotta a lába, úgyhogy csak botorkált lefelé a hegyoldalon.

Hamarosan a vihar is lecsapott a hegyre, és eluralkodott a káosz. Extrém hideg lett, mínusz hatvan fok felé közeledett a hőmérséklet, nagyon fáztak, és az orrukig sem láttak el. Ilyen körülmények között természetes, hogy később egyikük sem tudta elmondani, hogyan jutottak le a táborba a déli nyereghez.

Bár pontos időpontot nem jegyeztek fel, este hét és tizenegy között érkezhettek meg. Nem volt olyan lényeges, de Lisbeth felfedezni vélt bizonyos eltéréseket a beszámolók között, különösen Forsell állapotának súlyosságára vonatkozóan. Keveset tudunk arra vonatkozóan is, hogy rosszabbodott-e az állapota. Ő maga nem tapasztalt semmi említésre méltót, különösen abban a tekintetben nem, ha összehasonlította a tragédiával, ami a hegy másik pontján zajlott épp, ahol Klara Engelman és Viktor Grankin, a hegyivezető

aznap délután meghalt. Egyáltalán nem furcsa, hogy hosszú oldalakat írtak tele a hírrel. Miért éppen a legbefolyásosabb ügyfél veszítette el az életét az összes hegymászó közül, aki aznap fent volt a hegyen? És miért az ő halálán gúnyolódtak a legtöbbet?

Többen úgy gondolták, hogy irigység, osztály- és nőgyűlölet állt a háttérben. De miután elültek a zűrzavar hullámai, kiderült, hogy mindent megtettek Klara Engelman megmentése érdekében, aki már a legelején, akkor, amikor hirtelen elesett a hóban, menthetetlen volt. Robin Hamill, a helyettes hegyivezető azt nyilatkozta:

„Mindent megtettünk Klara megmentéséért. Olyan fontos volt Viktor és az expedíció számára, hogy inkább mások életét kockáztattuk a mentés során." A férfi kijelentése nem lepte meg Lisbethet.

Klara Engelman olyan hatalommal bírt, hogy senki nem merte még időben visszaparancsolni. Amikor már csak vonszolta magát, az egész csapat megállt, majd amikor röviddel délután egy óra előtt kétségbeesetten letépte magáról az oxigénmaszkot, egyre romlott az állapota.

Klara Engelman térdre rogyott, és előredőlt a hóban. Erre kitört a pánik, és Viktor Grankin, aki nyilvánvalóan nem az a magabiztos ember volt azon a napon, mint egyébként szokott, odakiabált a többieknek, hogy azonnal álljanak meg, és attól kezdve mindent megtettek, hogy lejuttassák a nőt a hegyről. Azonban nem sokkal később elromlott az idő, hóvihar akadályozta az útjukat, és a csoportból többen is – de különösen a dán Mads Larsen és a német Charlotte Richter – olyan állapotba kerültek, hogy azonnali segítségre lett volna szükségük, és akkor már látszott, hogy csak kevés idő választja el őket attól, hogy végképp katasztrofálissá váljon a helyzetük.

Az expedícióban részt vevő serpák, mindenekelőtt a *sardar*juk, azaz a vezető serpájuk, Nima Rita, minden erejét bevetve dolgozott azon, hogy vagy egy kötél segítségével, vagy a hónuk alá nyúlva, és úgy támogatva őket, lejuttassa az embereket a hegyről. Mire leszállt

az este, Klara Engelman és Viktor Grankin kivételével mindenkit sikerült megmenteni. Grankin megtagadta, hogy ott hagyja Klarát, akár egy hajóskapitány, aki nem akarja magára hagyni a süllyedő hajót. Később rendkívüli alapossággal kivizsgálták az eseményeket, és mára már úgy tűnik, hogy nem maradtak megválaszolatlan kérdések. Csupán egyetlen dolgot nem sikerült tisztázni – bár többen azt állították, hogy az egész a futóáramlás, a *jet stream* miatt alakult ki –, mégpedig azt, hogy Klara Engelman holttestét egy kilométerrel arrébb találták meg ahhoz a helyhez képest, ahol több tanú állítása szerint utoljára látták Viktor Grankinnal összekapaszkodva a hóban.

Lisbeth beleborzongott a történetbe. Eszébe jutott, hogy az évek során hány holttest maradhatott már hátra a hegyen, amit nem tudnak lehozni és eltemetni. Elolvasta a jelentéseket, és közben egyre inkább hajlott arra, hogy valami nem stimmel ebben az egész történetben. Még Mats Sabinról is olvasott, akit Mikael említett, de végül föladta, és inkább a tragédiával kapcsolatos mendemondák kezdték érdekelni, ami kicsit változtatott a képen, de nem igazán jutott tovább.

Ekkor kinyílt az ajtó, a meglehetősen részeg Paulina lépett be a szobába, és elkezdte szidni Lisbethet. Aki persze nem hagyta magát. Végül egymás nyakába borultak, vadul szeretkezni kezdtek, összeolvadtak a kétségbeesés és hontalanság közös érzésében.

15. fejezet

Augusztus 26.

Mikael délelőtt lefutott másfél kilométert a tengerparton. Alig ért haza, már csöngött is a telefonja. Erika Berger volt az, elmondta, hogy a *Millennium* következő számának másnap kell nyomdába mennie. Erika kissé aggódott emiatt, de azért nem volt kétségbeesve.

– Visszakerültünk a régi kerékvágásba – mondta, és megkérdezte, Mikael épp mivel foglalkozik.

A férfi elmondta, hogy szabadságon van, épp futni volt, mert újra fut, és a legkevésbé sem érdekli a védelmi miniszter és az összes kavarás, ami az üggyel kapcsolatos. Erika ezt érdekesnek találta.

– Mi a fene olyan érdekes ezen? – kérdezte Mikael.

– Tudod, Sofie Melker is kitér erre a cikkében.

– Mire gondolsz?

– A Forsell gyerekek elleni támadásokról ír, és arról, hogy a Zsidó Iskola környékét rendőri védelem alá helyezték.

– Olvastam róla.

– Te...

Erika itt egy kis hatásszünetet tartott, mint mindig, amikor előállt egy riportjavaslattal.

– Ha rászánnád magad, hogy folytasd a tőzsdekrachhal kapcsolatos kutatásaidat, készíthetnél egy portrét Forsellről. Szerintem jót tenne neki, ha kicsit jobb színben tűnne fel megint. Emlékezetem szerint egész jól kijöttetek egymással.

Mikael a vizet fürkészte.

– Igen, ez igaz.

– Akkor mire vársz? Segíthetnél az olvasóknak, hogy tisztán lássanak ebben az egész ügyben.

Mikael nem válaszolt egy darabig.

– Talán nem is olyan rossz ötlet – mondta némi hallgatás után.

Közben a serpára gondolt, aki meghalt az Everesten.

– Épp most olvastam, hogy Forsell kivett egy hét szabadságot – mondta Erika. – Véletlenül nem ott lakik a környéken, ahol a nyaralód van?

– A sziget másik oldalán lakik.

– Akkor rajta.

– Majd gondolkodom rajta.

– Régebben nem volt szükséged gondolkodási időre. Egyszerűen csináltad a dolgod.

– Szabadságon vagyok.

– Soha nem mész szabadságra.

– Tényleg?

– Te egy megszállott munkamániás vagy, Mikael, aki képtelen felfogni a „szabadságra menés" lényegét.

– Ezek szerint próbálkoznom sem érdemes vele?

– Nem – mondta Erika, és felnevetett, mire kötelességtudóan Mikael is nevetett, és boldog volt, amiért Erika nem ajánlotta fel, hogy kimegy hozzá.

Nem akarta különösebben bonyolulttá tenni a Catrinhoz fűződő kapcsolatát, Erikának pedig szorított azért, hogy zökkenőmentesen sikerüljön a válás. Gondolataiba merülve bámulta a vihar korbácsolta hullámokat. Mi a fenét csináljon? – tűnődött. Mutassa meg, hogy mégiscsak érti, hogy miért megy szabadságra az ember? Vagy dolgozzon az ügyön?

Végül arra jutott, hogy igazán találkozhat Forsell-lel, ebben az esetben viszont végig kell rágnia magát az egész szeméthalmon, amit írtak róla. Némi hümmögés, matatás és egy forró zuhany után neki is látott. Az elején éppen olyan reménytelennek és undorítónak nézett ki a dolog, mint amikor a trollgyárakkal

kapcsolatos munkába belefogott.

Ám miután lehántotta a sok fölösleges információt, nagy nehezen eljutott az állítások valódi forrásaihoz. Feltérképezte, hogyan terjedtek és torzultak hírek, és szép lassan eljutott megint az Everesten történtekhez is. Addigra halálosan elfáradt. Ekkor megcsörrent a mobilja. Bob Carson volt az Denverből.

Zavartnak tűnt.

Charlie Nilsson egy padon ücsörgött a Prima Maria függőségi centrum – vagy ahogy ő nevezte –, a Kijózanító előtt, és a homlokát ráncolta. Semmi kedve nem volt elmenni a rendőrségre és ahhoz sem, hogy a haverjai erről tudomást szerezzenek. De az a nő, az a Modig vagy Stark, vagy hogy a fenébe hívják, az rendesen ráijesztett, pedig ő aztán nem akar belekeveredni semmibe.

– Na jó – mondta Charlie. – Most már fejezze be itt nekem. Én aztán soha nem pancsolnám meg egyik üveget se.

– Tényleg? Talán mindegyiket meg szokta kóstolni?

– Na ne vicceljen!

– Viccelni? – kérdezte Modig vagy Stark. – Látom, nem fogja fel, mennyire nem vagyok vicces kedvemben.

– Fogja már be – erősködött Charlie. – Bárkitől kaphatta azt a mérgezett piát. Tudja, hogy hívják az emberek ezt a helyet?

– Nem, Charlie, nem tudom.

– Bermuda-háromszögnek. Az emberek jönnek és mennek a Kijózanító, az italbolt és a sörkioszk között, azután egyszerűen eltűnnek.

– Ezzel meg mit akar mondani?

– Azt, hogy ez itt egy durva hely. Egy csomó kétes alak jár ide, és drogot meg mindenféle gyanús tablettákat árulnak. De mi, akik tisztességes üzletet viszünk, mi nem engedhetünk meg magunknak efféle dolgokat, nekünk jó árut kell eladnunk, mert másnap is itt kell dolgoznunk. Különben tönkremegyünk.

– Ne próbálja meg beadni ezt nekem – felelte Modig vagy Stark. – Egészen biztos vagyok benne, hogy maga egyáltalán nem olyan

válogatós. Amúgy meg jobb, ha tudja, hogy jókora szarban van. Látja ott azokat a rendőrruhás fiatalembereket?

És Charlie látta őket. Egész idő alatt ott voltak, és azt is látta, hogy egy pillanatra sem tévesztik szem elől.

– Most azonnal bevisszük, ha nem mondja el, amit tud. Szóval... Azt mondta, a férfi a rendszeres ügyfelei közé tartozott...

– Eladtam neki is, amit kért. De olyan ijesztő volt, hogy amennyire csak lehetett, próbáltam távol tartani magam tőle.

– Miért mondja, hogy ijesztő volt?

– Ijesztő volt az egész ember, a nézése, hogy ujjak helyett csonkok voltak a kezén, meg az arcán azok a kibaszott foltok és összevissza motyogott, ha csak kinyitotta a száját. „Luna, Luna", ezt mondta. Talán a Holdról zagyvált?

– Gondolom.

– Egyszer biztos, hogy ezt mondta. A Krukmakargatan felől bukkant fel, sántított, és az öklével verte a mellkasát, és közben valami olyasmit mondott, hogy „Luna egyedül volt", aztán a nevét kiáltozta, meg még valaki másét is, valakit, akit Mam Sabibnak hívott, vagy minek. Persze hogy beparáztam, mert tisztára skizó volt, odaadtam neki, amit akart, bár nem volt elég a pénze. Nem is csodálkoztam, hogy később erőszakosan viselkedett.

– Erőszakosan?

A rohadt életbe, gondolta Charlie Nilsson. Megígérte, hogy nem mondja el senkinek. De most már megtette, most már lesz, ami lesz.

– Nem velem szemben.

– Kivel volt erőszakos?

– Heikki Järvinennel.

– Ő kicsoda?

– Egy ügyfél, az egyik ügyfelem, nem valami kifinomult fickó. Heikki a Norra Bantorgeten futott össze azzal a szerencsétlennel éjszaka. Vagyis szerintem csakis ővele futhatott össze, mert Heikki valami alacsony kínairól beszélt, akinek nincsenek ujjai, és egy kibaszott tollkabátban mászkál, és arról beszél, hogy ő már járt a fellegek fölött, vagy mi, de Heikki nem hitt neki, mire a kisember

akkorát behúzott neki, hogy Heikkinek csak úgy csengett a füle. Azt mesélte, a kis kínai olyan erős, mint egy medve.

– Hol tudjuk elérni ezt a Järvinent?

– Järvinen hol itt van, hol ott van, szóval nem lesz könnyű.

A rendőr, akit Modignak vagy Starknak hívtak, mindent feljegyzett, próbált még egyet facsarni Charlie-n, azután elment. Charlie Nilsson megkönnyebbülten felsóhajtott. Tudhatta volna, hogy valami nem stimmel a kis kínaival. Gyorsan felhívta Heikki Järvinent, mielőtt a rendőrség találna rá.

Mikael azonnal hallotta, hogy valami történt Bob Carsonnal, talán nem aludt az éjjel, vagy megfázott.

– Remélem, arrafelé jobb az időjárás! – mondta az amerikai.

– Itt minden rendben.

– Hát itt nem. Mindjárt szétrobban a fejem. Na, de nem ezért hívtam. Talán emlékszik, hogy azt mondtam, volt egy rokonom, aki 2008-ban fent volt a hegyen.

– Igen.

– És talán arra is emlékszik, hogy azt mondtam, meghalt.

– Persze.

– Így is van. Azzal a kis szépséghibával, hogy *valószínűleg* meghalt. De talán jobb, ha az elején kezdem.

– Észszerűnek hangzik.

– Felhívtam apai nagybátyámat Khumbuban. Tudja, ő olyan a környéken, mint valami információs központ. Végigmentem vele a listán, amit magától kaptam. A rokonom, akit említettem, rajta volt a listán. Akkor úgy gondoltam, nincs mit tenni, ha meghalt, hát meghalt. Ebben az esetben nem bukkanhatott fel Stockholmban, hogy ott ismét meghaljon. Csakhogy azután megtudtam, hogy soha nem találták meg a holttestét, és akkor vetettem még egy pillantást az adatokra, és kiderült, hogy az életkora megegyezik az ön által említettével.

– És mi a neve?

– Nima Rita.

– Ő valami vezetőféle volt?

– Igen. Egy *sardar*. A serpák főnöke, ő volt az, aki a legtöbbet dolgozott aznap a hegyen.

– Igen, tudom, ő volt az, aki megmentette Mads Larsent és Charlotte Hogyishívjákot.

– Igen. Neki köszönhető, hogy nem lett még nagyobb a katasztrófa. Csakhogy nagy árat fizetett ezért. Megszállottan mentette az embereket, levitt valakit, és már ment is vissza, közben súlyos fagyási sérülések keletkeztek az arcán, a kezéről és a lábáról pedig amputálni kellett az ujjai többségét.

– Szóval azt állítja, hogy tényleg róla van szó?

– Nem lehet másképp. Egy buddhista jelkép volt a csuklójára tetoválva.

– Te jó ég!

– Pontosan. Így minden a helyére kerül. Nima Rita a harmadunokatestvérem, ezért helyes az az állítás, hogy nála is, és nálam is megtalálható az a speciális Y-kromoszóma-variáns, amit a kollégája kiszúrt a kutatásai során.

– Van esetleg arra valami elfogadható magyarázata, hogy miért bukkant fel Stockholmban?

– Sejtelmem sincs. De van itt még egy érdekes dolog.

– Hallgatom. Sajnos nekem még nem volt időm kellően elmélyedni a témában.

– Először a két hegyivezető-helyettes, Robert Hamill és Martin Norris kapta az elismerést a mentésért, eltekintve a tragédiától, ami Klara Engelman és Grankin halálához vezetett – folytatta Bob Carson. – Ám amikor megjelentek az első hosszabb híradások, kiderült, hogy a dicsőség Nima Ritát és a serpákat illeti. Bár abban nem vagyok biztos, hogy Nimát ez boldoggá tette.

– Miért mondja ezt?

– Mert pokollá vált az élete. Negyedfokú fagyási sérülései lettek, iszonyú fájdalmakat élt át. Az orvosok semmilyen más megoldást nem láttak, ezért végső megoldásként az amputáció mellett döntöttek. Ugyanis pontosan tudta mindenki, hogy a

hegymászásból tartja fenn magát. Nima Rita sok pénzt keresett, különösen a helybéliekhez képest. Európai összehasonlításban ez nem számított soknak persze, és a pénz amúgy is kifolyt a keze közül. Sokat ivott, és nem volt semmi tartaléka. De az volt a legrosszabb, hogy mindenféléket pletykáltak róla, és sosem hagyták békén a démonai. Egyfolytában a fülébe suttogtak.

– Ezt részletezné?

– Állítólag titokban pénzt kapott Stan Engelmantól, hogy nagyon vigyázzon a feleségére. Csakhogy ez nem sikerült. Ráadásul felröppentek olyan hírek is, miszerint hátráltatta a mentését. Szerintem ez egyszerűen nem igaz. Nima Rita rendkívül tiszteletreméltó és megbízható vezető volt. De ahogy a többi serpa, ő is hallatlanul hitt a hiedelmekben, és istenként tekintett az Everestre, az ő nyelvükön Csomolungmára, a világ anyjára, aki megbünteti a hegymászókat a bűneikért, és Klara Engelman... szóval, talán maga is olvasott róla...

– Elolvastam a beszámolókat.

– Klara Engelman sok serpát magára haragított, biztos, hogy ez Nimát is bosszantotta. Már az alaptáborban arról suttogtak, hogy szerencsétlenséget hoz mindenkire. Mindenesetre Nima a pokol minden kínját elszenvedte a tragédia után. Azt mondják, a hallucinációi állandósultak. Egy részüket talán valamilyen neurológiai betegség okozta, ami nem is volna csoda, mert a nyolcezer méteres magasságban eltöltött idő számos idegrendszeri károsodást okozhat. Az eset után magába forduló és furcsa lett. Sok barátját elveszítette. Senki nem bírta ki mellette, kivéve a feleségét, Lunát.

– Luna Rita, értem. Most hol van?

– Hát ez az. Luna gondoskodott Nimáról az amputáció után. Kenyeret sütött, burgonyát termelt, még Tibetbe is átjárt gyapjúért és sóért, amit Nepálban adott el. De végül még ez sem bizonyult elegendőnek, úgyhogy beállt a hegymászók közé. Nimánál fiatalabb, igen erős és ügyes volt, egyik napról a másikra konyhalányból *serpani*vá vált. Azután 2013-ban részt vett egy holland expedíción,

ami a Cso-Ojura, a világ hatodik legmagasabb hegyére tartott. Szakadékba zuhant egy magaslatról. Zavarosak voltak a körülmények. Lavina zúdult rájuk, és olyan erős szél fújt, hogy a hegymászóknak a lehető leggyorsabban vissza kellett fordulniuk. Ott hagyták Lunát, magára hagyták, a szakadék mélyén halt meg. Nima beleőrült a fájdalomba, tombolt. Rasszistának bélyegezte őket, azt kiabálta nekik, persze más lett volna a helyzet, ha a felesége egy „Sahib", akkor mindent megtettek volna érte, akkor kimentették volna.

– De ő csak egy helyi asszony volt, ráadásul szegény...

– Nem tudom, hogy ennek ebben az esetben volt-e bármilyen jelentősége. Tudja, én nagyra tartom a hegymászókat. Mindenesetre Nima nagyon a szívére vette a dolgot. Megpróbált expedíciót toborozni és feljutni a hegyre, hogy kihozza onnan a feleségét, és méltó temetést biztosítson neki, de senki nem csatlakozott hozzá. Végül egyedül indult útnak, bár nem volt már fiatal, és többnyire józan sem.

– Elképesztő.

– Ha beszélne a Khumbu-völgyi rokonaimmal, ők elmondanák, hogy az összes Everestre tett expedíciójából ez volt a legnagyszerűbb. A hegyre feljutva megpillantotta Luna holttestét a szakadékban, ahol a fagy megőrizte az örökkévalóság számára. Eldöntötte, hogy lemászik, és lefekszik mellé, így örökre egyesülhetnek. Ám akkor... hogy is mondjam...

– Kérem, folytassa!

– Akkor a hegy istennője azt súgta a fülébe, hogy inkább másszon vissza, és tudassa a világgal, hogy mi történt.

– Hát ez...

– ...elég őrültségnek hangzik, tudom – folytatta Bob Carson. – De ő tényleg a nyakába vette a világot, legalábbis a Katmandu-völgyig eljutott, és elmondta, amit el kellett mondania, de senki nem értette meg. Teljesen szétesett, ott látták őt a Baudhanáth sztúpa zászlói alatt sírni. Olykor plakátokat szögezett ki Thamel turisták által elözönlött negyedében rendkívül rossz angolsággal és még annál is

rosszabb kézírással. Sokat beszélt Klara Engelmanról.

– Mit mondott?

– Ne feledkezzen meg arról, hogy valószínűleg súlyosan zavart mentális állapotban volt akkoriban, minden egybefolyt az elméjében, Luna, Klara és az összes többi emlék. Nagyon maga alatt lehetett, és miután megtámadott egy angol turistát, a rokonai elhelyezték Katmanduban, a Jeetjung Margon, valamiféle elmegyógyintézetben, ahol 2017 szeptemberéig állt kezelés alatt.

– Mi történt ott vele?

– Ami már előtte is sokszor. Elszökött, hogy sörhöz és vodkához jusson. Elképesztően bizalmatlan volt az orvosokkal szemben és a gyógyszerezéssel úgy általában. Azt mondta, hogy az egyetlen dolog, ami képes elcsitítani az elméjét, az az alkohol. És attól tartok, ha vonakodva is, de a kórház személyzete belement abba, hogy igyon. Hagyták, hogy elszökjön, hiszen tudták, úgyis vissza fog jönni. Egy alkalommal azonban nem jött vissza, úgyhogy a kórházban elkezdtek nyugtalankodni miatta. Ráadásul valakinek a látogatására várt, ami miatt azt megelőzően különösen izgatottan viselkedett.

– Kiről lehetett szó?

– Nem tudom. De nem elképzelhetetlen, hogy egy újságíróról. Akkor volt majdnem tíz éve, hogy Klara Engelman és Viktor Grankin életét vesztette, és az évfordulóra készülve számos újságcikket írtak és dokumentumfilmet is készítettek róluk. Nima megörült, hogy végre valaki meg akarja hallgatni a mondandóját.

– De arról nem tud semmit, hogy mit akarhatott mondani?

– Csak azt, amit már a kórházi személyzetnek is elmondott, hogy elképesztően nehéz volt előrehaladni, és szellemekről és kísértetekről beszélt.

– Nem beszélt Forsellről, a védelmi miniszterünkről?

– Tudomásom szerint nem. De az én értesüléseim csak másodkézből valók, és nem gondolom, hogy a kórház nyilvánosságra hozná a betegekkel kapcsolatos információkat.

– Mi történt, amikor nem jött vissza?

– Természetesen elkezdték keresni, elsősorban azokon a helyeken, ahol meg szokott fordulni. Végül olyan információra bukkantak, miszerint állítólag látták a holttestét nem messze a Bagmati folyótól, ott, ahol a holttesteket el szokták égetni, de a holttest végül nem került elő, ezért egy év után megszüntették a keresést. Elveszítették a reményt. A rokonai tartottak egy kis megemlékezést Namche Bazaarban, illetve, hogy is mondjam... egy olyan megemlékezést, ahol imádkoztak érte. Azt mondják, nagyon szép volt. Bár élete utolsó éveiben nem gondoltak rá jó szívvel, ez az esemény helyreállította a megítélését. Nima Rita tizenegy alkalommal járt fent az Everesten oxigénpalack nélkül, tizenegyszer, gondoljon bele, és amikor felment a Cso-Ojura, az...

Bob Carson izgatottan folytatta, de Mikael már nem nagyon figyelt oda. Rákeresett Nima Ritára, akiről – bár sokat írtak, és volt angol és német nyelvű Wikipédia-oldala is – összesen csak két képet talált. Az egyiken az osztrák sztárhegymászó, Hans Mosel társaságában, miután 2001-ben megmászták az Everest északi oldalát. A másik kép, sokkal később készült, és profilból ábrázolta őt a Khumbu-völgyi Pangboche városában egy kőház előtt. Ahogy az előző képet, ezt is túlságosan messziről készítették – egészen biztosan túl messziről ahhoz, hogy egy arcfelismerő program bármit is kezdeni tudjon vele. De Mikaelben nem volt semmi kétség. Felismerte a szemét, a haját és az arcán a fekete foltot.

– Itt van még? – kérdezte Bob Carson.

– Igen, igen. Csak kicsit sokkoltak a hallottak.

– Megértem. Azt hiszem, ez egy igazi rejtély, és csak arra vár, hogy megoldja.

– Mondhatjuk így is. Nézze, Bob...

– Igen?

– Tudom, hogy szupergénekkel rendelkezik, de még így is elismerésem, elképesztő munkát végzett.

– Pedig a szupergének a hegymászást segítik, nem a nyomozást.

– Bátran hívhatja ezentúl detektívgéneknek is.

Bob Carson felnevetett.

– Szóval, megkérhetem arra, hogy tartsa titokban, ami köztünk elhangzott? – kérte Mikael. – Nem lenne jó, ha bármi is kiszivárogna, amíg nem tudunk többet.

– Csak a feleségemnek meséltem erről.

– Akkor maradjon a családban, ha kérhetem.

– Megígérem.

Mikael nekilátott, hogy levelet írjon Fredrika Nymannak és Jan Bublanskinak arról, hogy mire jutott eddig. Ezután tovább olvasott Forsellről, majd késő délután felhívta egy esetleges interjú reményében.

Johannes begyújtott a cserépkályhába. Rebecka a konyhában is érezte az égő fa illatát, és hallgatta, ahogy a férje fel és alá járkál a dolgozószobájában. Idegesítette a lépések zaja, ki nem állhatta férje némaságát és a tekintetében felvillanó furcsa fényt.

Itt valami nagyon nincs rendben, gondolta, semmi kétség. Úgy döntött, hogy legjobb lesz, ha felmegy, és megkéri, hogy beszéljenek. Épp amikor indult volna, a férje megjelent a lépcsőn. Rebecka először megörült, mert tréningruha volt rajta, és a futócipője, amit ő úgy értelmezett, hogy férjébe visszatért az élet. Ugyanakkor... az egész tartásában volt valami új, valami, ami megijesztette. Felszaladt a lépcsőn, félúton találkoztak. Rebecka megsimogatta a férfi arcát.

– Szeretlek – mondta.

A férje olyan kétségbeesett pillantást vetett rá, hogy Rebecka ijedten hátrahőkölt, és a válasza most valahogy nem volt megnyugtató.

– Én is szeretlek téged!

Olyan volt, mintha búcsúzna tőle. Rebecka megcsókolta, de a férfi finoman eltolta magától, és megkérdezte, hogy hol vannak a testőrök. Rebecka habozott. A testőrök kint ültek a két kert egyikében, abban, ami a tengerre nézett, és ahhoz, hogy el tudják kísérni a férfit futni, előbb még át is kellett öltözniük. És persze szokás szerint megint nehezükre esik majd tartani a tempót.

Ilyenkor Forsell visszafutott, majd megint előre, hogy a testőrök ne fulladjanak ki.

– A bal oldali kertben vannak – felelte Rebecka. A férfi mintha elbizonytalanodott volna.

Mintha mondani akarna valamit. Izgatottan hullámzott a mellkasa. Válla szokatlanul merevnek tűnt, a nyakán foltok vöröslöttek, amelyeket Rebecka eddig még nem vett észre.

– Mi van veled?

– Megpróbáltam írni neked egy levelet, de nem ment.

– Az ég szerelmére, minek írsz nekem levelet? Hiszen itt vagyok!

– De én...

– De te...?

Rebecka megfogadta, ha a fene fenét eszik is, nem hagyja addig elindulni, amíg meg nem magyarázza, hogy mi folyik itt. Megragadta a férfi karját, és a szemébe nézett. De a lehető legrosszabb történt.

A férfi kiszakította magát a szorításából. „Bocsáss meg”, mondta, azzal elindult, de nem a testőrök felé, hanem a keleti oldalon, ami az erdőre nézett, majd pillanatok alatt eltűnt. Rebecka felordított, és amikor a testőrök berohantak, eltorzult hangon azt suttogta:

– Itt hagyott, itt hagyott!

16. fejezet

Augusztus 26.

Johannes Forsell olyan gyorsan futott, hogy csak úgy lüktetett a halántéka, a fejében gyorsan váltották egymást a gondolatok. De egyetlenegy sem, még a legvidámabbnak tűnő sem hordozta a remény sugarát. Rebeckára és a gyerekekre gondolt, próbált erőt meríteni belőlük, de csak csalódást és szégyent érzett, ugyanezt látta a szemükben is. Valahol messze, mintha egy másik világból érkezett volna, meghallotta a madarak énekét. Valószerűtlennek tűnt a számára. Van olyan teremtmény, akinek énekelni és élni van kedve?

Az élet számára sötétnek és reménytelennek tűnt. Nem tudta, mitévő legyen. Ha most a városban lenne, egy kamion vagy egy metrókocsi alá vetné magát. Itt nincs más, csak a tenger, és bár hívogatták a hullámok, pontosan tudta magáról, hogy túl jó úszó, a kétségbeesés legmélyén is lenne benne annyi életösztön, amit nem tudna elnyomni.

Csak futott céltalanul, mint aki a saját élete elől akar elfutni. Miért lett minden ilyen? Képtelen volt felfogni. Azt hitte, képes lesz tisztázni mindent. Azt hitte, erős, akár egy medve. Csakhogy nagy hibát követett el. Belekeveredett valamibe, amivel nem tudott tovább együtt élni. Először fel akarta venni a kesztyűt, harcolni akart, de a markukban tartották. És ezzel ők nagyon is tisztában voltak. Madarak rebbentek fel körülötte, kicsit arrébb őz rohant riadtan. Nima, Nima. Hogy mind közül éppen ő... Ez annyira igazságtalan...

Szerette Nimát, vagy talán rossz szó, hogy szerette, de volt közöttük egy kötelék a kezdetektől fogva. Szövetségesek voltak. Még az alaptáborban kezdődött. Nima volt az első, aki rájött, hogy Johannes esténként belopódzik Rebecka sátrába. Ez nyugtalanította. A hegy istennőjét, a szent csúcsokat nem lehet alantas ösztönökkel megsérteni.

„Makes mountain very angry”,[14] mondta Nima. Johannes persze nem bírta ki, hogy ne csináljon tréfát ebből is, pedig figyelmeztették, hogy nem érdemes ujjat húzni ezzel a férfival. De Nima vette a lapot, nagyokat nevetett, bár az biztos nem volt jó pont a szemében, hogy Rebecka és Johannes nem voltak házasok.

Viktornak és Klarának viszont már volt házastársa, az ő helyzetük minden szempontból rosszabbnak számított. Nima feleségére, Lunára gondolt, aki minden reggel feljött hozzájuk, és hozott egy kosár friss kenyeret, kecskesajtot és jakvajat. Johannes pénzt adott nekik, mert segíteni szeretett volna rajtuk, és talán azzal kezdődött minden... a bűntudat. Mintha egy olyan bűnért akart volna fizetni, aminek akkor még nem is tudott a létezéséről.

Egyszer csak megindult a víz felé. Magától vitte a lába. A homokos parton lerúgta a cipőjét, ledobált magáról mindent, és nekirohant a víznek. Elkezdett úszni. Vad karcsapásokkal, ész nélkül, mintha a százméteres táv döntőjében lenne. Látta, hogy egy csapat fehér lúd ringatózik a vízen, és érezte, hogy az öböl külső részén sokkal hidegebb a víz, mint ahogy gondolta, nagyobb a hullámzás is. Ám ahelyett, hogy visszavett volna a tempóból, inkább belehúzott.

Úszni akart, és felejteni.

A testőrök erősítést kértek, Rebecka pedig felment Johannes hálószobájába, bár nem tudta, mit is keressen ott. Talán azt remélte, hogy megért valamit az elmúlt napok történéseiből. De nem látott semmit, ami a segítségére lehetett volna, még egy darab elégett papírt sem a cserépkályhában. Jobb kezével rácsapott az íróasztal lapjára, és akkor valami megcsörrent. Egy pillanatra azt hitte, ő keltette a zajt.

Johannes telefonja volt az, a kijelzőn Mikael Blomkvist neve állt. Rebecka nem vette fel, hagyta, hadd csörögjön a telefon. Egy újságíró volt most az utolsó, akivel beszélni szeretett volna. Megmérgezték az életüket. Legszívesebben sírva kikiabálta volna: „Gyere vissza, te őrült! Hiszen szeretünk!” Hogy azután mi történt, fogalma sem volt róla. Talán összecsuklott a lába.

Egyszer csak a padlón találta magát, és imádkozott – pedig kislánykora óta nem tett ilyet –, és akkor megint megcsörrent a telefon, mire ő lassan feltápászkodott. Már megint Blomkvist volt az. Blomkvist, Blomkvist, nem ő volt az, aki megvédte őket? De bizony. Hátha most is tud valamit. Nem lehetetlen. Egy hirtelen ötlettől vezérelve felvette a telefont, és kétségbeesett hangon beleszólt:

– Johannes telefonja, Rebecka vagyok.

Mikael azonnal megértette, hogy valami történt, csak fogalma sem volt a helyzet komolyságáról. Talán csak egy házastársi perpatvar. Bármi lehetett.

– Zavarok? – kérdezte meg óvatosan.

– Igen... vagyis nem!

Mikael hallotta, hogy a nő a kétségbeesés szélén áll.

– Hívjam később?

– Egyszerűen elrohant! – kiabálta. – Egyszerűen elrohant, a testőrei nélkül! Nem értem, mi folyik itt.

– Itt vannak Sandőn?

– Hogy? ...igen – motyogta Rebecka.

– Van valami ötlete, hogy mi történhetett?

– Rettegek attól, hogy esetleg önmaga ellen fordul – felelte. Mikael mondott néhány vigasztaló szót, próbálta megnyugtatni, hogy biztos minden rendben lesz.

Amikor letette a telefont, elszaladt a kis motorcsónakjához, ami odakint ringatózott a mólónál, és nekivágott az útnak. A csónak nem volt valami gyors, és Sandőn nagyok voltak a távolságok, ráadásul Forsellék háza nem volt túl közel. Bele fog telni egy kis

időbe, mire odaér. A tengeren erősen fújt a szél, a csónakja pedig kicsi volt, és ingatag, a víz folyton az arcába fröccsent, ő pedig káromkodott. Mi a fenét csinál egyáltalán? Fogalma sem volt róla. Jellemző rá, mindig is így kezelte a krízishelyzeteket. Akcióba lendült. Nagyobb sebességbe kapcsolt, nem sokkal később helikopter hangja hallatszott a levegőből.

Feltételezte, hogy Forsellt keresik. Eszébe jutott a felesége, a beszélgetésük, mintha hozzá beszélt volna, és mégsem. „Nem értem, mi folyik itt…” Hallatszott a hangján, hogy retteg. Mikael a tengert kémlelte. A hátába kapta a szelet, ami kicsit segített, már közeledett a déli parthoz. Egy versenycsónak tartott egyenesen felé, mintha ott sem lenne. A hullámok ide-oda dobálták, akár a zabolátlan kamaszok a focilabdát, de ő nem hagyta magát, ment tovább. Körülnézett, alig voltak emberek a parton, a vízbe sem merészkedett be senki. Épp azon morfondírozott, hogy nem lenne-e észszerűbb az erdőben keresni, amikor meglátott egy apró pontot messze kint a hajózó útvonalon, egy apró pontot, ami hol kiemelkedett, hol meg elmerült a hullámokban. Azonnal arra kormányozta a hajót, és kiabált, ahogy a torkán kifért:

– Halló, halló, megyek már!

A szél minden hangot elnyelt, Johannes Forsell pedig elmerült a maga világában. Az érzés, hogy az izmai vadul megfeszültek, és a karjába beleállt az izomgörcs, felszabadítóan hatott rá. Az úszásra összpontosított, és várta, hogy elérkezzen az a pont, amikor a teste ernyedten süllyedni kezd lefelé. De nem volt ilyen egyszerű. Nem akart élni, de abban sem volt biztos, hogy meg akar halni. A remény eltűnt, csak a szégyen maradt, és a tomboló düh, ami majd szétrobbantotta belülről. Nem bírta tovább. Ennyit bírt elviselni.

A fiaira gondolt, Samuelre és Jonathanra, és akkor beléhasított, hogy nincs jó megoldás. Ha öngyilkos lesz, cserben hagyja őket. Ha életben marad, szégyenkezve gondolnak majd az apjukra. Ezért egyszerűen csak úszott tovább, mintha a tenger megadhatná a választ a kérdésére. Odafentről helikopter hangja hallatszott, és

akkor nyelt egy kis vizet. Azt hitte, a hullámzás miatt van, de valójában kezdte elhagyni az ereje.

Egyre nehezebben tartotta magát a víz felett, így áttért a mellúszásra. De az sem segített valami sokat. A lába elnehezedett, és egyszer csak, maga sem értette, hogyan, elmerült a vízben. Nem tudott feljönni, és eluralkodott rajta a pánik, kapálódzott, majd belé hasított a bizonyosság, hogy ha meg is akar halni, hát nem itt. Felküzdötte magát a víz felszínére, levegő után kapkodott, tekintetével megkereste a partot, és öt, talán tíz méterrel előbbre is jutott.

Utána megint elsüllyedt, és akkor ijedt meg csak igazán. Megpróbált levegőt venni, de már nem ment. Csak nyelte a vizet, és utolérte, amit az orvosok gégeizomgörcsnek neveznek. A teste ellenállt, amíg csak tudott, de azután az egyre erőteljesen rátörő halálfélelemben kapkodni kezdte a levegőt, és víz jutott a tüdejébe és a gyomrába is.

A mellkasa és a feje szinte szétrobbant a fájdalomtól és a félelemtől, elveszítette az öntudatát, majd ismét magához tért. Akkor már lefelé süllyedt, a tengerfenék felé, és a családjára gondolt, ha még képes volt egyáltalán gondolkodni, ajkaival a „bocsánat” vagy a „segítség” szót formálta, igazából nem tudni, melyiket.

A fej, ami eddig a hullámok fölé emelkedett, eltűnt, azután megint felbukkant. Mikael egyre kiabált: „Várjon, jövök!” A csónakja azonban lassú volt, és nem látott már mást, csak a vizet, egy alábukó sirályt, és arrébb egy kék vitorlást. Megpróbált rájönni, hol látta legutóbb a fejet. Talán erre... vagy inkább arra? Még nem veszítette el a reményt. Végül leállította a motort, és a vizet pásztázta a tekintetével. Zavaros volt a tenger, tele algával, szennyező anyagokkal, és a hullámok felverték az iszapot is. Felnézett a helikopterre, és integetni kezdett neki, bár fogalma sem volt arról, hogy mi lesz ebből. Azután levette a cipőjét, zokniját, egy darabig csendben állt a csónakban, amit ide-oda dobált a szél, végül

beugrott a vízbe.

Hidegebb volt, mint gondolta. Lebukott a víz alá, és körülnézett, de az orráig sem látott el. Reménytelennek tűnt a próbálkozás, úgyhogy felúszott a víz színére, hogy levegőt vegyen, és akkor vette észre, hogy a csónakja jó messzire elsodródott. De nem érdekelte. Megint lemerült, most másik irányba, és akkor észrevett egy mereven és élettelenül merülő testet, akár egy süllyedő oszlop. Mikael odaúszott, és megragadta a hónaljánál. A test nehéz volt, mint az ólom, Mikael minden erejét bevetette és erőteljes rúgásokkal, centiméterről centiméterre feljutott a felszínre. De valamit elfelejtett.

Azt hitte, a felszínre kerülve minden jobb lesz, de nem így lett. Olyan érzése támadt, mintha egy kősziklát próbálna fenntartani a víz felszínén. Mindegy hol voltak, a víz alatt vagy a víz fölött, a férfi nehéz volt. Ráadásul semmi jelét nem mutatta az életnek. Mikael felfogta, milyen távol vannak a parttól, és látta, hogy lehetetlen, hogy ki tudjon úszni vele. Azért tovább küzdött. Fiatalkorában tanult életmentést, újabb és újabb technikával próbálkozott, hogy jobb fogása legyen a testen.

Csakhogy a test egyre nehezebb lett, és egyre kevésbé bírta tartani. Már az ő tüdejébe is víz került, az ő izmai is begörcsöltek. Nem bírta tovább. Kénytelen lesz elengedni a férfit, különben őt is lehúzza a mélybe. Nehéz döntés. Egyik percben már elengedte volna, a következőben meggondolta magát. Addig viaskodott önmagával, míg minden elsötétedett a szeme előtt.

---

[14] Nagyon feldühíti a Hegyet...

17. fejezet

Augusztus 26.

Jan Bublanksi az irodájában ült, és a hírportálokat böngészte. Johannes Forsell védelmi miniszter kómában feküdt a Karolinska kórház intenzív osztályán, miután majdnem belefulladt a tengerbe. Állapota kritikus. Még ha visszatér is a tudata, fennáll a veszélye annak, hogy maradandó agykárosodást szenvedett. A diagnózis rosszul festett: szívleállás, tüdőödéma, hipotermia, valamint a központi idegrendszer károsodása következtében fellépő mozgássérülés.

A komolyabbnak számító újságokban arról is írtak, hogy a védelmi miniszter öngyilkosságot akart elkövetni. Ezt az információt csak a család közvetlen környezetéből szivárogtathatta ki valaki. Forsell-lel kapcsolatban ismert ténynek számított, hogy kiváló úszó, ami alapján az elsődlegesen levonható következtetés az lett volna, hogy túlbecsülte képességeit, túl messzire úszott ki a tengeren, ahol magukkal ragadták a jéghideg áramlatok. Ki tudja. Az újságok arról is írtak, hogy egy magánszemély mentette meg az életét, végül mindkettőjüket vízimentők halászták ki a tengerből, és egy helikopterrel továbbszállították őket a kórházba.

Kicsit lejjebb már olyan cikkeket publikáltak, amelyek akár nekrológnak is beillettek volna. Ezekben „erőteljes, tettre kész” miniszterként írtak Forsellről, „aki kiállt az alapvető emberi értékek mellett”. Azt is írták, hogy „fellépett az intoleráns nacionalizmus destruktív formájával szemben”, és hogy „tántoríthatatlan optimista volt, aki mindig a kölcsönös megértés

politikájának lehetőségét kereste”. A cikkek azt is megemlítették, hogy „mély és igazságtalan hecckampány indult ellene”, feltételezhetően az oroszországi trollgyárakból.

Ideje, hogy végre leírta valaki, gondolta Bublanski, és egyetértően bólogatott, amikor Catrin Lindås kolumnáját olvasta a *Svenska Dagbladet*ben, aki szerint mindez „szükségszerű következmény egy olyan társadalmi közegben, ahol felpiszkálják az indulatokat, és embereket démonizálnak”.

Bublanski Sonja Modig felé fordult, aki laptopjával az ölében egy lestrapált fotelben ült mellette.

– Na – bökte ki végül –, sikerült valamire jutnod?

Sonja főnökére nézett, és némi zavartság látszott a tekintetében.

– Azt nem állíthatnám. Még mindig nem akadtunk Heikki Järvinen nyomára. Viszont sikerült elérnem azt az orvost, aki Nima Ritát kezelte a katmandui elmegyógyintézetben, akit Blomkvist is említett.

– És mit mondott a pasas?

– Az *orvosnő* azt mondta, hogy súlyosan pszichotikus volt, hangokat hallott, azok hangját, akik segítségért kiáltanak. Kétségbe volt esve, hogy nem tud rajtuk segíteni. Azt mondta, a férfi egyfolytában újraélt valamit, ami korábban történt vele.

– Mit?

– Olyan tragédiákat és helyzeteket, amik a hegyen történtek, azt érezte, hogy nem tud semmit sem tenni. Azt is mondta, hogy megpróbálták gyógyszerekkel kezelni, még elektrosokk-terápiával is, de nem vezetett eredményre.

– Megkérdezted, beszélt-e esetleg Forsellről?

– Felismerte a nevet, de ennél többet nem tudott mondani. Többnyire a feleségéről beszélt, és Stan Engelmanról. Félt tőle. Ez elég egyértelműen kiderült az orvosnő szerint. Van még valami, amit le kellene ellenőriznünk. Ez az Engelman az orvos állítása szerint olyasvalaki, akinek nem nagyon vannak erkölcsi gátlásai. De mindenekelőtt van itt még valami, ami szerintem nagyon érdekes.

– Mi az?

– A 2008-ban történt tragédia után az összes újságíró Nima Ritával akart beszélni. Az érdeklődés persze gyorsan elült, mert akkoriban terjedt el, hogy a férfi megzavarodott, így hát gyorsan meg is feledkeztek róla. Ám az esemény tízéves évfordulójára készülve felvette vele a kapcsolatot egy újságíró a *The Atlantic*tól, egy bizonyos Lilian Henderson, aki könyvet akart írni a drámáról. Lilian telefonon beszélt Nimával a kórházban.

– Az orvos hallott valamit?

– Semmi olyat, amiből bármilyen következtetést tudnánk levonni. De megállapodtak abban, hogy személyesen is találkoznak, ha Lilian Nepálba utazik, ott folytatja a kutatást. Mire a nő megérkezett, Nima már eltűnt. Ráadásul semmi nem lett a könyvből, mert a kiadó leállította a projektet. Valaki odaszólt nekik.

– És ki az?

– Engelman.

– Mitől félt annyira?

– Ennek kellene utánajárnunk.

– Ezek szerint biztosan állíthatjuk, hogy Nima Rita és a koldus egy és ugyanaz a személy? – kérdezte Bublanski.

– Attól tartok, igen. Túl sok minden vág egybe. Nyilvánvaló a személyleírásuk azonossága.

– Blomkvist hogyan jött rá?

– Én is csak annyit tudok, amennyit neked írt. Próbáltam felvenni vele a kapcsolatot, de senki nem tud róla semmit. Még Erika Berger sem. Azt mondta, aggódik érte. Abban állapodtak meg, hogy Blomkvist portrét készít Forsellről az újság számára, ezért amint értesült a tragédiáról, azonnal felhívta Blomkvistet.

– Mintha neki is lenne egy nyaralója Sandőn... – jegyezte meg Bublanski.

– Igen. Sandhamnban.

– Csak nem tartóztatta le a hírszerzés vagy a Säpo? Olyan gyorsan zajlanak itt a dolgok, csak kapkodom a fejem.

– Hát ez az. Beszéltünk velük, de semmi infót nem adnak ki.

– Na, szuper.

– És az sem biztos, hogy Mikael mindent elmondott nekünk. Talán rájött arra, hogy mi köti össze Forsellt a serpával.

– Szerinted nem furcsa ez az egész? – kérdezte Bublanski.

– Mire gondolsz?

– Forsell kritizálja Oroszországot, sőt megvádolja őket, hogy beleavatkoztak a svédországi választásokba, mire egyszerre gyűlölet- és hazugságáradat veszi körül, ami kétségbeesésbe kergeti. Azután a semmiből feltűnik egy serpa, aki egyenesen rá irányítja a figyelmet. Az a gyanúm, hogy valaki szándékosan műveli ezt.

– Ahogy most mondod, elég rosszul hangzik.

– Nos, igen.

– Továbbra sincs információnk arról, hogy kerülhetett a koldus az országba?

– Az imént kaptam egy értesítést a Bevándorlási Hivataltól, hogy a férfi nem szerepel a nyilvántartásukban.

– Meglepő.

– Valahol kell hogy legyen nyoma.

– Talán a titkosszolgálat vele kapcsolatban is hírzárlatot rendelt el – mormogta Bublanski.

– Nem lepne meg.

– Gondolom, Forsell feleségét nem hallgathatjuk ki.

Sonja Modig nemet intett a fejével.

– Pedig muszáj lesz kihallgatnunk. Mégpedig minél előbb. Nem hátráltathatnak bennünket a munkánkban.

– Az a gyanúm, hogy sajnos megtehetik.

– Csak nem félnek ők is?

– Úgy tűnik, de.

– Hát jó. Akkor nincs mit tenni. Abból kell kihozni valamit, amink van.

– Rendben.

– Remek – mondta Bublanski, és nem bírta ki, hogy ne olvassa végig még egyszer a híreket.

Johannes Forsell állapota rosszabbodott.

Thomas Müller késő este ért haza a munkából az Østerbrogadén lévő tágas tetőtéri lakásába, és kivett egy sört a hűtőszekrényből. Észrevette, hogy a konyhapult piszkos, és hogy a reggeliről ott maradt szennyes edények még az asztalon vannak. Hangosan káromkodott, és dühösen körberohant a lakásban, de egyedül volt.

A takarítónő nyilvánvalóan nem végzi a dolgát. Mintha nem lenne már így is elég baja. A munkahelyén megy a kavarás, az asszisztense konkrétan egy agyhalott. Ma úgy ráripakodott a nőre, hogy még a halántéka is belenyilallt, és akkor mintha mindez nem lenne elég, még Paulina is! Elege van mindenből. Hogy volt képes! Azok után, amit tett érte. Amikor találkoztak, Paulina egy senki volt, egy kis értéktelen újságírócska valami helyi lapnál. Ő csinált belőle valakit – ami ezek szerint nagy hiba volt –, és még csak házassági szerződést sem kötöttek. Leszbikus picsa!

Majd ha visszakönyörgi magát, kedves lesz vele. Eleinte. Aztán majd jól megkapja a magáét. Soha nem fog neki megbocsátani. Különösen a képeslap után nem, amit küldött neki. „Elhagylak, Thomas" – ezt volt képes leírni. „Találkoztam egy nővel. Szerelmes vagyok." Ennyi, és nem több. Dühében összetörte a telefonját és egy kristályvázát, betegállományba ment, totál kikészült. Nem is akar gondolni rá.

Levette a zakóját, és kezében a sörrel ledobta magát a kanapéra. Először arra gondolt, hogy felhívja Fredrikét, a szeretőjét, de elege volt belőle is. Inkább bekapcsolta a tévét, és meghallgatta, hogy a svéd védelmi miniszter élet és halál között lebeg. De valójában ez sem kötötte le. Az a hülye barom meg a politikai korrektsége. Közben meg egy rohadt álszent, egy manipulatív seggfej. Mindenki tudja róla. Átkapcsolt a Bloombergre, a gazdasági hírekre, majd hagyta, hogy elkalandozzanak a gondolatai, és közben vagy tízszer váltott csatornát. És akkor meghallotta, hogy csöngetnek. Szitkozódott. Ki a fenének jut eszébe ide jönni este tízkor? Először arra gondolt, hogy figyelmen kívül hagyja.

De eszébe jutott, hogy mi van, ha Paulina az? Erre aztán felugrott,

és valósággal feltépte az ajtót. De nem a felesége volt, hanem egy kis morcos, fekete hajú lány. Farmer volt rajta, és egy kapucnis dzseki. Ott álldogált a folyosón, kezében táska, és leszegte a fejét.

– Nem veszek semmit – mondta Thomas.

– A takarítás miatt jöttem – mondta a lány.

– Hát akkor add át az üdvözletemet a főnöködnek, és mondd meg neki, hogy húzzon a pokolba! – kiabálta. – Nincs nekem időm olyan takarítókkal vesződni, akik nem végzik el a munkájukat.

– A takarítócég nem tehet semmiről – mondta a lány.

– Mi van?

– Én intézkedtem.

– Hogy mit csináltál?

– Lemondtam őket, mert én veszem át a munkát.

– Te nem érted?! Nem kérem már a takarítást. Tűnj el innen! – üvöltötte, és be akarta csapni az ajtót.

Csakhogy a lány gyorsan betette a lábát a küszöb és az ajtó közé. Thomasnak akkor tűnt fel, hogy valami nincs rendben vele. Mereven járt, anélkül hogy megmozdította volna a karját vagy a felsőtestét, fejét kicsit oldalra billentette, mintha valami távoli pontot figyelne az ablaknál. Mintha nem lenne magánál. Thomasba belehasított a gondolat, hogy a lány talán zavarodott vagy pedig bűnöző. A tekintete hideg volt, és tiszta. Thomas minden erejét összeszedve ráförmedt:

– Ha nem tűnsz innen el azonnal, hívom a rendőrséget!

A lány nem felelt. Mintha nem is hallotta volna a férfi szavait. Előrehajolt, kivett egy hosszú kötelet és egy ragasztószalagot a táskájából.

– Kifelé! – ordította Thomas, és megpróbálta megragadni a lány karját.

Ehelyett a lány ragadta meg őt, és az étkezőasztal felé taszigálta. Thomasban egyszerre támadt fel a düh és a rettegés. Kiszakította magát a lány szorításából, és neki akarta lökni a falnak, de nem járt sikerrel. A lány rávetette magát, Thomas rázuhant az asztalra. A lány egy-két pillanatig jéghideg tekintettel nézte, majd

villámgyorsan körbetekerte őt a ragasztószalaggal, és monoton hangon ezt mondta:

– Kezdjük talán a vasalással. Most kivasalom az ingedet.

Utána leragasztotta a férfi száját, és úgy nézett rá, mint a vadállat az áldozatára. Thomas Müller még soha nem féltette úgy az életét, mint akkor.

A mentés során Mikael teste is kihűlt, és nagyon sok víz került a tüdejébe. Amikor berakták a helikopterbe, egy nagydarab katona elkérte a mobiltelefonját. Mikael csak vonakodva engedelmeskedett. Kérésüket azzal indokolták, hogy nagy a lehallgatás és a kémkedés kockázata. Csak késő este, amikor már túl volt három kihallgatáson a hírszerzés tisztjeivel, és az orvosi vizit is véget ért, csak akkor kapta vissza a személyes tárgyait. Bár megengedték, hogy hazamenjen, még arról tájékoztatták, hogy az ügyész, akit Mattesonnak hívtak, nyilatkozattételi tilalmat rendelt el számára. Mikaelnek itt betelt a pohár, és úgy látta, ideje felhívni a nővérét, Annika Giannini ügyvédet.

Tisztában volt azzal, hogy a törvény szerint nem olyan egyszerű újságírókat hallgatásra kényszeríteni, és az volt a benyomása, hogy a hírszerző tisztek meglehetősen önkényesen jártak el. De végül hagyta az egészet. Amúgy sem írna egy sort sem, amíg nem járt teljesen a történet végére. Különben is fáradt volt, egy ideig csak ült az ágy szélén, és megpróbálta összeszedni magát. De nem tudott sokáig nyugton maradni.

Megint kopogtattak az ajtón, és egy negyven körüli, sötétszőke hajú nő lépett be az ajtón. Szeme véreres volt a kialvatlanságtól és a sírástól, és Mikael – talán azért, mert épp akkor futotta végig a nem fogadott hívásainak listáját – nem jött rá azonnal, hogy a látogatója Rebecka Forsell. Szürke blézert viselt fehér pólóval, remegett a keze. Azt mondta Mikaelnek, hogy szeretné megköszönni, amit tett, mielőtt a férfi hazamenne a kórházból.

– Jobban van a férje? – kérdezte Mikael.

– Túl van a krízisen. De még nem tudjuk, hogy van-e agysérülése.

Még korai erről beszélni.

Mikael jelezte, hogy Rebecka foglaljon helyet az ágya mellett a széken.

– Értem – mondta.

– Azt hallottam, hogy maga is közel állt ahhoz, hogy otthagyja a fogát.

– Ez enyhe túlzás – szabadkozott Mikael.

– Nem tudom, tisztában van-e azzal, hogy milyen nagyszerű dolgot tett – mondta Rebecka. – Érti? Nagyszerű, amit tett.

– Kérem, ne hozzon zavarba...

– Mondja meg, ha tehetünk önért valamit!

Mondjanak el mindent, amit Nima Ritáról tudnak, gondolta Mikael. Tudni szeretném, mi történt.

Végül azt mondta:

– Ügyeljen arra, hogy Johannes felépüljön, és hogy utána keressen magának valami nyugodtabb munkát.

– Rettenetes volt, amin az utóbbi időben keresztülment.

– Tudom, miről beszél.

– Tudja...

Rebecka zavartnak tűnt, kezével idegesen megragadta a bal karját.

– Igen?

– Tudja, elolvastam néhány frissen megjelent cikket és véleményt az interneten, és megint olyan kedvesen nyilatkoztak Johannesről. Nem mindenki persze, de a többség. Alig hittem a szememnek. Igazán csak most fogtam fel, milyen rémálomban teltek idáig a napjaink.

Rebecka előrehajolt, és megfogta Mikael kezét.

– Én hívtam fel a *Dagens Nyheter*t, és én mondtam el nekik, hogy valószínűleg öngyilkossági kísérletről volt szó, annak ellenére, hogy nem tudtam, valójában mi történt. Rosszul tettem?

– Szerintem megvolt az indítéka arra, hogy ezt tegye.

– Szerettem volna, ha megtudják, milyen messzire mentek el.

– Ez teljesen érthető.

– A hírszerzés emberei valami nagyon furcsa dologról számoltak be.

Rebecka itt elhallgatott, és kétségbeesett pillantást vetett Mikaelre.

– Miről?

– Azt mondták, maga derítette ki, hogy Nima Rita az, akit holtan találtak Stockholmban.

– Igen, ez valóban igaz. Ismerte Nimát?

– Nem tudom, mi az, amit elmondhatok ezzel kapcsolatban. Mindig is az volt az érzésem, hogy jobb, ha hallgatok erről.

– Talán igaza van – mondta Mikael, majd hozzátette: – De muszáj mindig ilyen óvatosnak lennünk?

Látszott Rebeckán, hogy mennyire szorong.

– Talán nem.

– Akkor talán azt elmondhatja, hogy ismerték-e.

– Egy darabig együtt volt velünk az alaptáborban. Tiszteltük és kedveltük, és azt hiszem, ő is így érzett irántunk. *„Sahib, Sahib”,*[15] így hívta Johannest. *„Very good person.”*[16] Volt egy kedves felesége is.

– Luna.

– Hát persze, Luna. Elkényeztetett minket, és nagyon szorgos volt. Segítettünk nekik megépíteni a házukat Pangbochében.

– Ó, ez kedves.

– Nem is tudom. Szerintem inkább hibásnak éreztük magunkat abban, ami velük történt.

– Meg tudja magyarázni, hogyan jöhetett el Katmanduból úgy, hogy mindenki azt hitte, meghalt, aztán hogyan tudott két évvel később felbukkanni Stockholmban és újra meghalni?

A nő ismét kétségbeesett pillantást vetett Mikaelre.

– Rosszul leszek, ha csak eszembe jut ez az egész.

– Megértem.

– Látnia kellett volna a kisfiúkat a Khumbu-völgyben.

– Miért mondja ezt?

– Végtelenül tisztelték Nimát. Életeket mentett, és súlyos árat

fizetett érte.

– És véget ért a hegymászókarrierje.

– Ráadásul rossz fényben tűnt fel.

– Talán nem mindenki szemében, igaz?

– Sokak szemében.

– Kikről beszél?

– Azokról, akik közel álltak Klara Engelmanhoz.

– Mint a férje?

– Hát... ő is.

Mikael hallotta, amint Rebecka hangja elcsuklik.

– El kell ismernie, ez a válasz kicsit furcsára sikeredett.

– Talán igen. De tudja... a történet sokkal bonyolultabb annál, mint amit a nyilvánosság ismer. Egy csomó ügyvéd is részt vett a tisztázásban. Azután néhány évvel ezelőtt egy amerikai kiadó visszavonta a könyvét, amit a tragédiáról akart kiadni.

– Engelman ügyvédei érték el?

– Pontosan. Engelman egy ingatlanmágnás, legalábbis papíron, nagyvállalkozónak adja elő magát, de a valóságban egy igazi gengszter, egy maffiózó, legalábbis én így látom őt. Az utolsó időkben már nem is szerette a feleségét.

– Miért?

– Azt nem tudom. De Klara beleszeretett a vezetőnkbe, Viktor Grankinba, és el akarta hagyni Stant. El szeretett volna válni tőle, és ki akarta teregetni a sajtóban, hogy milyen nárcisztikus, hatalommániás barom valójában a férje. Engelmannak azonban ügyesen sikerült elhallgattatnia a hangokat, bár néhány kalózoldalon azért még fellelhetők információk ezzel kapcsolatban.

– Értem.

– Elképesztő módon elmérgesedett az ügy.

– Nima Rita tudott erről?

– Titokban tartották, de biztosan rájött. Hiszen neki kellett vigyáznia Klarára.

– Beszélt valakinek erről?

– Nem hiszem. Legalábbis amíg nem bomlott meg az elméje. A

felesége halála után viszont sokkal rosszabb állapotba került, szóval nem lepne meg, ha kiderülne, hogy fűnek-fának elmondta. És sok minden mást is.

Mikael elnézte Rebeckát, a szemét, azt, ahogy vékony teste összegörnyed a széken. Végül némi tépelődés után azt mondta:

– A vége felé a maga férjéről is mondott ezt-azt.

Rebecka ideges lett, de haragját nem akarta kimutatni, hiszen igazságtalan lenne Mikaellel szemben, aki csak végzi a munkáját, és egyébként is megmentette a férje életét. Ám Mikael szavai ismét eszébe juttatták, hogy Johannes rejtegetett előle valamilyen kellemetlen információt Nimával és az everesti úttal kapcsolatban. Soha nem hitte el, hogy a férjét a gyűlöletkampány készítette ki ennyire.

Johannes igazi harcos volt, és egy végtelenül optimista bolond, aki a legalávalóbb támadásoknak is ellenállt. Életében csak kétszer látta a férjét így összezuhanva: most Sandőn, és az everesti expedíció után. Ezért kénytelen-kelletlen arra a következtetésre jutott, hogy van összefüggés az akkori és a mostani helyzet között. Valójában ez bosszantotta fel, és nem az, amit Mikael mondott. Csak éppen a hírhozón csattant az ostor.

– Én ezt az egészet nem értem – felelte végül higgadtan Rebecka.

– Tényleg?

Rebecka egy ideig hallgatott, majd tett egy kijelentést, amit azon nyomban meg is bánt.

– Beszélnie kellene Svantéval.

– Lindberggel?

– Igen, vele.

Rebecka szinte már meg is feledkezett Svante Lindbergről, de arra emlékezett, mennyire összevesztek Johannesszel, amikor elárulta neki, hogy Svantét szemelte ki helyetteséül. A kívülálló számára Svante egy az egyben olyan volt, mint Johannes, ugyanolyan energikus és gyors, de aki ismerte őket, látta a különbséget. Míg Johannes megbízott mindenben és mindenkiben, egészen addig, amíg az ellenkezője be nem bizonyosodott, Svante a

lelke mélyén mindig is számító volt, és manipulatív.

– Mi az, amit Svante Lindberg elmondhat nekem? – kérdezte Mikael.

Amihez őt is némi érdek fűzi, gondolta Mikael.

– Azt, hogy mi történt az Everesten – mondta Rebecka, miközben arra gondolt, hogy pusztán már ezzel a mondattal is elárulta Johannest.

Másrészt Johannes is elárulta őt azzal, hogy nem mondott el neki mindent arról, ami az Everesten történt. Ezek után felállt, megölelte Blomkvistet, még egyszer megköszönte, amit tett, és visszament az intenzív osztályra.

---

[15] Arab eredetű szó, jelentése „társ”, széles körben elterjed több keleti, távol-keleti nyelvterületen. Brit Indiában „úr, uram” jelentéssel használták a helyiek az európai fehér férfiakkal kapcsolatban.
[16] Nagyon jó ember.

18. fejezet

Augusztus 27-ére virradó éjjel

Ulrike Jensen bűnügyi nyomozó a koppenhágai Rigshospitaletben tartotta az első kihallgatást Thomas Müller panaszos ügyében, akit tíz perccel este tizenegy után szállítottak be a kórházba égési sérülésekkel a karján és a mellkasa felső részén. Ulrike negyvennégy éves volt, kisgyermekes édesanya, aki sokáig szexuális bűncselekményekkel foglalkozott. Nemrég helyezték át az erőszakos bűncselekményekkel foglalkozó részleghez, és gyakran vállalt éjszakai ügyeletet – ami pillanatnyilag a legjobb megoldásnak tűnt a családja számára –, és ilyenkor gyakran kellett zavarodott és részeg embereket kihallgatnia.Néha egész meglepő vallomásokat volt kénytelen végighallgatni.

– Megértem, hogy nagyon rosszul érzi magát, és hogy morfium hatása alatt áll – mondta Ulrike. – De megkérhetném mégis, hogy tartsuk magunkat a tárgyhoz, és koncentráljunk a lényegre?

– Gyönyörű a szeme. Még soha életemben nem láttam ilyen gyönyörűt – mormogta a férfi.

– Már említette. De most inkább mondjon némi konkrétumot. Volt a támadójának valamilyen speciális ismertetőjegye?

– Fiatal volt, és alacsony, a haja fekete, és úgy beszélt, mint egy kísértet.

– Azok mégis hogy beszélnek?

– Érzelemmentesen, vagy inkább... mintha másra gondolnának közben. Olyan volt, mintha valójában ott sem lenne.

– Mit mondott pontosan, fel tudná idézni, hogy tiszta képet

alakíthassunk ki a történtekről?

– Azt mondta, ő soha nem vasalja ki a ruháit, ezért ilyen ügyetlen, és megkért, hogy maradjak nyugton.

– Ez borzasztó.

– Elmebeteg.

– Mást nem mondott?

– Azt mondta, hogy addig nem hagy békén, amíg...

– Amíg?

Thomas Müller oldalra fordult, és tehetetlen dühvel bámult a nyomozóra.

– Amíg nem hagyom békén a feleségemet. Így aztán eszem ágában sincs még egyszer találkozni vele. Inkább beadom a válókeresetet.

– Azt mondta, hogy a felesége épp úton van...

– Igen, ő...

Itt motyogott valami érthetetlen dolgot.

– Elkövetett valamit a felesége ellen?

– Semmit sem tettem. Ő volt az...

– Igen?

– Aki elhagyott.

– Miért hagyta el?

– Mert egy büdös...

Már majdnem kimondta azt a szót, de annyira még észnél volt, hogy tudja, jobb, ha nem teszi. Ulrike Jensen már így is gyanította, hogy ennek az esetnek van egy minden bizonnyal nem túl szép előtörténete. De ezzel most még nem akart foglalkozni.

– Emlékszik másra, ami segíthetne nekünk? – kérdezte.

– Az a nő azt mondta, hogy pechem volt.

– Ezt meg tudná magyarázni?

– Azt mondta, egész nyáron vissza kellett fognia magát, amitől megborult egy kicsit.

– Mire gondolhatott?

– Honnan tudjam?

– Hogy váltak el?

– Leszedte a számról a ragasztószalagot, és újra elmondott

mindent.

– Hogy tartsa távol magát a feleségétől?

– Igen. És így is teszek. Nem akarom még egyszer látni azt a nőt.

– Oké – mondta Ulrike. – Pillanatnyilag ez a legokosabb. Ezek szerint nem beszélt este a feleségével?

– Azt sem tudom, hol van. De ezt már mondtam. A pokolba is...

– Aha.

– Miért nem csinálnak már valamit? Az a nő teljesen őrült. Életveszélyes.

– Megteszünk minden tőlünk telhetőt – mondta a nyomozó. – Megígérem – fejezte be, és hirtelen nagyon fárasztónak érezte a munkáját.

Már elmúlt éjfél, amikor Lisbeth taxiba ült Arlandán, a repülőtéren, és elindult Stockholm felé. Még a taxiból felhívott egy válásra szakosodott ügyvédet, akit Annika Giannini ajánlott Mikael egyik titkosított üzenetében. Halálosan fáradt volt, és nem volt kedve végigolvasni, hogy mit írt még Mikael. Megszakította a hívást is, és csak bámult ki a taxi ablakán. Mi a fene van vele?

Paulinára gondolt. Talán még szerette is őt a maga furcsa módján. És hogy mutatta ki az érzelmeit? Hazaküldte a teljesen kétségbeesett Paulinát Münchenbe, a szüleihez, rátámadott a férjére, mintha azzal, hogy bosszút áll rajta, kompenzálná saját sikertelenségét a szerelmi életükben. Nem volt rá képes, hogy megölje a testvérét, aki megannyi gonoszságot követett el, de gondolkodás nélkül képes lett volna végezni Thomas Müllerrel Koppenhágában.

Amikor kezében a vasalóval fölötte térdelt, Zalacsenko és Bjurman arca rémlett fel benne, és Teleboriané, a pszichiáteré, na meg az összes többi féregé, akivel csak dolga akadt. Mintha bosszút akart volna állni mindenért, ami az életében történt vele. Minden önuralmát össze kellett szednie ahhoz, hogy ne engedje még jobban szabadon az indulatait. A fenébe is. Össze kell szednie magát.

Ha nem figyel, akkor ez így fog folytatódni – bizonytalan lesz,

amikor cselekednie kell, és elhatalmasodik rajta az őrület, amikor nyugodtnak kell lennie.

Volt valami a Tverszkoj sugárúton történt új felismeréssel, ami kibillentette az egyensúlyából. Nem csak az a kép merült fel benne, hogy bénultan, cselekvésre képtelenül fekszik az ágyban, amikor Zala megérkezik, hogy éjszakánként magával vigye Camillát. Eszébe jutott az anyja. Vajon ő mit tudott? Vajon ő is becsukta a szemét, és nem nézett szembe az igazsággal? Ez a gondolat egyre jobban zavarta, lassan már ott tartott, hogy félt önmagától is – félt a határozatlanságától, félt attól, hogy csapnivaló lesz a küzdelemben, ami egyre elkerülhetetlenebbül várt rá: élete nagy csatája.

Amióta Plague segített neki meghackelni a strandvägeni ház biztonsági kameráit, tudta, hogy Camillát meglátogatta a Svavelsjöi Motoros Klub néhány tagja. Megértette, hogy a testvére az összes rendelkezésére álló lehetőséget kihasználja, hogy megtalálja őt, és abban is biztos volt, hogy Camilla nem tétovázna, ha elérkezik az idő. Szóval a francba is, össze kell szednie magát. Megint erősnek és céltudatosnak kell lennie. Első lépésként például kitalálhatná, hol fog lakni.

Stockholmban már nem volt lakása, ezért számba vett néhány lehetőséget. Azután elolvasta Mikael levelét Forsellről meg a serpáról, érdekes volt a maga módján. De nem tudott most különösebben lelkesedni. Röviden válaszolt, egy pillanatnyi ötlettől vezérelve, ami őt magát is meglepte:

Itt vagyok a városban. Azonnal találkoznunk kell. Egy hotelben.

Hogyan is juthatott eszébe, béna egy ötlet, de még jobban zavarta az, hogy miért küldte el. Hát ennyire magányos és reményvesztett lenne? A biztonságról nem is beszélve... Könnyen elképzelhető, hogy Camilla és martalócai amiatt, mert elvesztették Lisbeth nyomát, a hozzá legközelebb álló emberen fognak bosszút állni. Hm, nem is lenne olyan rossz ötlet Mikael Blomkvistet bezárni egy biztonságos hotelszobába.

Na igen, ő maga is bezárkózhatna valahová. Várta, hogy Mikael válaszoljon, de amikor tíz, tizenöt és húsz perc elteltével sem

érkezett válasz, behunyta a szemét, és elaludt. Álmából pittyegés ébresztette fel, amitől úgy összerándult, mintha támadás érte volna. Mikael válaszolt.

Mikael végre hazaért a belmansgatani lakásába. Először arra gondolt, hogy egyszerűen bedől az ágyába, végül mégis leült a számítógépéhez, és megpróbált adatokat gyűjteni Stan Engelmanról. A férfi most töltötte be hetvennegyedik életévét, újraházasodott, és épp vizsgálat folyt ellene három Las Vegas-i hotellel kapcsolatban, vesztegetés és életveszélyes fenyegetések miatt. Üzleti birodalma egyre ingatagabb lábakon állt. Többek állítása szerint, hogy javítson a helyzetén, orosz és szaúd-arábiai üzleti kapcsolataitól várt segítséget.

Stan Engelman egyszer sem nyilatkozott Nima Ritával kapcsolatban, de heves támadásokat intézett az elhunyt túravezető, Viktor Grankin ellen, aki Nima Ritát alkalmazta sardarként. Ellehetetlenítette Grankin cégének, az Everest Adventures Toursnak a működését, és miután egy moszkvai bíróságon megnyerte vele szemben az eljárást, a cég gyakorlatilag tönkre is ment. Kétségtelenül tombolt a düh a céggel szemben, amihez Nima Rita is tartozott. De ez nem magyarázat arra, hogy a serpa miért bukkant fel váratlanul épp Stockholmban. Mikael elengedte ezt a szálat, túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy elmélyedjen Engelman ingatlan- és nőügyeiben, valamint idióta játszmáiban, úgyhogy inkább Svante Lindberggel kezdett foglalkozni, aki minden jel szerint az az ember, aki választ tud adni arra a kérdésre, hogy mi is történt az Everesten.

Svante Lindberg altábornagy volt, egykori tengerészgyalogos, és feltehetőleg hírszerző is, aki gyerekkora óta nagyon közel állt Forsellhez. Svante Lindberg tapasztalt hegymászó volt. A Mount Everesten kívül is megmászott több nyolcezer méter feletti hegyet, mint amilyen a Broad Peak, a Gasherbrum, az Annapurna. Minden bizonnyal ez volt az oka annak, hogy Viktor Grankin előreengedte őt és Johannest, amikor a csoport tempója lelassult május 13-án, és

nem sokkal később elindult lefelé. Annak, hogy valójában mi is történt a hegyen, Mikael a mélyére fog ásni, de nem most, talán holnap. Addig inkább a gyűlöletkampányra koncentrált, aminek Forsell mellett Lindberg is céltáblájává vált.

Itt-ott olyan információkat talált, miszerint ő volt a védelmi minisztérium „igazi" vezetője. Lindberg ritkán adott interjút, így a legszemélyesebb, leghosszabb portrét a *Runner's World* nevű újságban találta, pedig az három évvel ezelőtt jelent meg. Talán egyszer már olvasta is, mert mintha egy mondat onnan maradt volna meg benne: „Amikor úgy érzed, hogy az erőd végére értél, még mindig hetven százalék tartalék van benned." Ezzel ő is egyetértett, különösen most.

A számítógép előtt ébredt fel, egész testében remegett, szeme előtt az a kép lebegett, amikor Johannes Forsell teste alámerült a vízben. Tudatosította magában, hogy most már vége, ugyanakkor érezte, hogy még mindig sokkos állapotban van, és csak nagy erőfeszítések árán jutott el az ágyáig. Biztos volt benne, hogy azon nyomban el fog aludni. Gondolatai azonban megállás nélkül cikáztak, ezért végül elővette a mobilját, és akkor látta, hogy Lisbeth válaszolt a levelére.

Itt vagyok a városban. Azonnal találkoznunk kell. Egy hotelben.

Mikael olyan fáradt volt, hogy kétszer is el kellett olvasnia, mire megértette. Utána pedig... mit is érzett? Talán ürességet. Vagy ki tudja. Csak arra tudott gondolni, hogy jó lenne, ha Lisbeth nem tudná, hogy elolvasta az üzenetet, de vele nem könnyű, biztos volt valami rendszere, ami jelzett neki erről. Mitévő legyen? Nem bírná ki, hogy ne válaszoljon. De arra is képtelen lenne, hogy igent mondjon. Becsukta a szemét, és megpróbálta összeszedni a gondolatait. Szóval Lisbeth Stockholmban van, és találkozni akar vele egy hotelben, mégpedig azonnal.

A francba, Lisbeth, mormogta.

Azután felkelt, idegesen rótta a köröket a lakásban, mintha a lány az egész addig jól működő rendszert a feje tetejére állította volna, majd ki tudja miért, kinézett a Bellmansgatanra, és akkor meglátott

egy alakot a Bishop Arms nevű étteremnél. Felismerte a fickót. Ugyanaz a lófarkas férfi volt, akit Sandhamnban is látott. Mintha áramütés érte volna, olyan hatást tett rá a felismerés – hiszen most már semmi kétség, vagy nem?

Megfigyelnek.

Lisbeth válasza gyorsan érkezett.

Az én hibám. Segítek lerázni őket.

Mikael legszívesebben felordított volna, hogy most semmi kedve ahhoz, hogy bárkit is lerázzon, hogy csak aludni szeretne, és folytatni a kibaszott szabadságát és megfeledkezni mindenről. Ám úgy látszik, ez a szabadság sem egyszerűnek, sem pihentetőnek nem nevezhető.

Végül azt írta:

Oké.

19. fejezet

Augusztus 27.

Kira szívesen kiadta volna az útját a Svavelsjői Motoros Klubnak. Ki nem állhatta az átkozott banditákat a nevetséges szegecses mellényeikkel és tetoválásaikkal. Ugyanakkor szüksége volt rájuk, ezért tömte őket tele pénzzel, és közben Zalacsenkóra hivatkozott, mondván, ezzel az ő emléke előtt adóznak.

Torkig volt velük, és legszívesebben az arcukba vágta volna, hogy lúzerek, és nevetségesek az igénytelenségükkel, hogy nem ártana nekik egy fodrász és egy szabó. De megtartotta magának a véleményét és ezáltal a méltóságát. Ismételten hálát érzett azért, amiért Galinov vele tartott az útra. A férfi lenvászon öltönyben és barna bőrcipőben ült vele szemben a piros fotelban, és egy újságcikket olvasott a svéd és az alnémet nyelv viszonyáról vagy miről. Úgy viselkedett, mintha valamiféle tanulmányúton lenne. Rendíthetetlen nyugalom áradt belőle, amiből Kira erőt merített, ráadásul ő volt számára a kapocs a jelen és a múlt között, nem utolsósorban pedig a motorosbandatagok féltek tőle.

Ha beszóltak neki, mert gondjuk volt azzal, hogy egy nőtől fogadjanak el utasítást, elég volt, ha Galinov kicsit lejjebb csúsztatta orrán a szemüvegét, és végigmérte őket jeges pillantásával, máris kezes bárányokká váltak. Kira biztosra vette, hogy tisztában vannak azzal, mire képes a férfi, ezért nem is foglalkozott nagyon azzal, hogy eddig nem mutatott túlzott aktivitást.

Az ő szerepe később kezdődik majd, a Lisbeth utáni hajszára pedig éppen elég Bogdanov, na és a banditák. Bár eddig nemhogy

egy nyomot, de az égegyadta világon semmit sem találtak. Mintha egy árnyékot üldöztek volna, és ma éjjel, mintha az eddigi kudarc nem lenne éppen elég, megint szem elől tévesztették. Ezért hívatta magához Marko Sandströmöt, a motorosok vezérét, aki egy másik bandatag kíséretében lépett be a szobájába. Krillének hívták, ha jól emlékezett, mert valójában ilyen apróságokra nem adott.

– Mostantól nem érdekelnek a kifogásaitok – mondta nekik Kira. – Egy lényegre törő beszámolót szeretnék hallani azzal kapcsolatban, hogyan fordulhatott ez elő.

Marko idegesen felnevetett. Kirát izgalommal töltötte el a jelenléte. Marko épp olyan nagydarab és félelmetes volt, mint a Svavelsjői Motoros Klub többi tagja, de annyiban különbözött tőlük, hogy jobb volt az ízlése – nem viselt szakállt, és a haját is rövidre vágatta. Nem volt pocakos, és az arca kimondottan szép volt, a mellkasa erős, amit Kira bármikor szívesen végigkarmolt volna.

– Túl nehéz a feladatunk – mondta Marko, és megpróbált udvariasan, de főnöki tekintélyét megőrizve beszélni, miközben a szeme sarkából folyamatosan figyelte Galinovot, aki még csak a füle botját sem mozgatta. Kira nagyon élvezte a helyzetet.

– Elmondanád, hogy miért találod nehéznek? – kérdezte. – Csak annyit szeretnék, hogy ne tévesszétek szem elől, semmi mást.

– Mindezt reggeltől estig – mondta Marko. – Ehhez több ember kéne. Ne feledkezzünk meg arról, hogy kiről beszélünk.

– Hogyan... fordulhatott... elő? – ismételte meg a kérdést Kira, külön hangsúlyozva minden egyes szót.

– Az a bestia... – szólalt meg a fickó, akit talán Krillének hívtak, de nem tudta befejezni a mondatot, mert Marko félbeszakította.

– Majd én folytatom, Camilla...

– Kira.

– Bocsánat, Kira – folytatta a férfi. – Szóval Blomkvist tegnap délután egyik pillanatról a másikra eltűnt a motorcsónakjával. Esélyünk sem volt követni, és a helyzet meglehetősen kellemetlenné vált. A szigeten csak úgy nyüzsögtek a rendőrök és a katonák. Sejtelmünk sem volt, merre indult, úgyhogy felosztottuk

egymás között a feladatokat. Jorma maradt Sandhamnon, Krille pedig elment a Bellmansgatanra, és várt.

– És Mikael fölbukkant?

– Későn este taxival. Nagyon fáradtnak látszott. Úgy tűnt, minden vágya az, hogy hazamenjen és aludjon. Azt hiszem, dicséret illeti Krillét azért, mert mégis ott maradt. Mikael már lekapcsolta a villanyt, amikor hajnali egykor váratlanul mégis felbukkant, kezében táskával, és elindult a metrómegálló felé a Mariatorgeten. Még csak vissza sem nézett. A peronon leült egy padra, és a fejét a kezébe temette.

– Úgy nézett ki, mintha beteg lenne – szólalt meg Krille.

– Pontosan – erősítette meg Marko. – Úgy festett, hogy lazíthatunk. Amikor beszállt a szerelvénybe, leült, fejét az ablaknak támasztotta, és behunyta a szemét. Úgy tűnt, hogy totál kész van. Ám akkor...

– Akkor?

– A Gamla Stan megállónál, pontosan azelőtt, hogy becsukódtak volna az ajtók, felpattant, mint az ágyúgolyó, kiugrott a peronra, és eltűnt a szemünk elől.

Kirának elállt a szava. Először. Csak egy röpke pillantást váltott Galinovval, és nem kerülte el a figyelmét, hogy a rövid közjátékot Marko is észrevette. Utána lehajtotta a fejét, a kezére meredt, és csak ült, mozdulatlanul. Kira már régen megtanulta, hogy a csend sokkal félelmetesebb bármilyen kiabálásnál. És bár legszívesebben leordította volna a fejüket, száraz tárgyilagossággal a következőket mondta:

– Azt a nőt, aki kint volt vele Sandhamnon, sikerült azonosítani?

– Persze. Catrin Lindås, a Nytorget 6.-ban lakik. Egy ismert médiaribanc.

– Van köztük valami komolyabb?

– Szóval... – kezdett bele megint Krille.

Krillének lófarka, szakálla és apró vizenyős szeme volt, egyáltalán nem úgy festett, mint a szerelmi ügyek nagy szakértője. De azért nekifutott a magyarázatnak.

– Nekem úgy tűnt, hogy szerelmesek egymásba. Egész nap csak ültek a kertben, és csókolóztak.

– Értem – felelte Kira. – Akkor itt az ideje, hogy őt is megfigyeljük.

– A fenébe is, Camilla... bocsánat, Kira, nem keveset kérsz tőlünk. Akkor most már három címet kell megfigyelnünk! – fakadt ki Marko.

Kira egy darabig nem szólt egy szót sem, végül megköszönte a közreműködésüket. Hálás volt, amiért Galinov felállt, és udvariasan kikísérte őket, miközben halkan beszélt hozzájuk. Szavai első hallásra segítőkész megjegyzéseknek tűntek, ám amikor felfogták azok valódi értelmét, kirázta őket a hideg.

Galinov szakértője volt az efféle kommunikációnak, amire Kira szerint nagy szükségük is volt. Bosszankodott, amiért megint elveszítette az irányítást. Dühösen méregette a százhetven négyzetméteres, gyéren bútorozott, személytelen lakást, amihez strómanokon keresztül jutott hozzá még két évvel ezelőtt. De legalább valamiben sikerült előrelépniük. Szitkozódva felállt, és kopogás nélkül bement a jobbra lévő sarokszobában ücsörgő, izzadságszagú Jurij Bogdanovhoz, aki megszállottan meredt a képernyőkre.

– Sikerült bejutni Blomkvist gépébe?

– Az attól függ.

– Mégis mitől?

– A szerverébe már bejutottam, ahogy azt már említettem.

– De semmi új.

Látszott, hogy a férfi összeszedi magát, amiből Kira arra következtetett, hogy neki sem lesznek számára jó hírei.

– Blomkvist tegnap rákeresett Forsellre, a védelmi miniszterre, ami teljességgel érthető, mert azontúl, hogy Forsell a GRU céltáblája volt, és Galinovnak is volt vele némi dolga, tegnap a védelmi miniszter ön...

– Leszarom, mi van Forsell-lel – sziszegte Kira. – Engem a kódolt üzenetek érdekelnek, amiket Blomkvist kapott vagy elküldött.

– Nem tudtam feltörni.

– Mi az, hogy nem? Akkor próbálkozz tovább.

Bogdanov az ajkába harapott, és az asztalt bámulta.

– Már nem vagyok bent a gépben.

– Miről beszélsz?

– Valaki kidobta a trójaimat.

– Az meg hogy lehet?

– Nem tudom.

– Senki sem képes elbánni a trójaiddal.

– Igen, de...

Bogdanov az ajkába harapott.

– De azt akarod mondani, hogy erre csak egy kibaszott zseni képes.

– Olyasmi – mormogta Bogdanov, amitől Kira olyan dühös lett, hogy majd szétrobbant, de hirtelen eszébe jutott valami, úgyhogy üvöltözés helyett inkább elmosolyodott.

Megértette, hogy Lisbeth közelebb van hozzá, mint remélni merte.

Mikael a Hotel Hellstenben feküdt az ágyban, Lisbeth egy vörös fotelben ült vele szemben az ablaknál a behúzott függönyök előtt, és őt nézte. Alig pár órát alhatott az éjjel. Még mindig nem volt biztos abban, hogy jó ötlet volt ide jönni. Nem romantikus értelemben töltötték együtt az éjszakát, inkább jó barátként, de rögtön, amikor megérkezett, már az ajtóban minden összezavarodott.

Lisbeth úgy bámult rá, mintha azonnal le akarná tépni róla a ruháit, és Mikael, hiába gondolt idefelé jövet végig Catrinra, úgy érezte, nem tud neki ellenállni. Ám a lány valójában nem Mikael, hanem a laptopja és a mobilja iránt mutatott ilyen érdeklődést. Szinte azonnal kitépte őket a férfi kezéből, majd eltűnt a fekete képernyői mögött, amelyeket, jobb híján, a padlón állított fel. Lisbeth már előttük térdelt, teste meggörbült, de nem mozdult, csak az ujjai jártak lázasan a billentyűzeten. Egy darabig csendben voltak, de aztán Mikael nem bírta tovább, és kiakadt. Kiabálni

kezdett, hogy majdnem megfulladt, amikor megmentett egy kibaszott minisztert, és hogy nagyon szeretne végre aludni vagy legalább beszélgetni, de mindenképpen szeretné tudni, hogy mi a fenét művel Lisbeth.

– Hallgass már – hangzott a rövid válasz.

– A francba!

Mikael olyan dühös volt, hogy legszívesebben elment volna, és soha többé nem akarta látni Lisbethet. Végül úgy döntött, nem foglalkozik a lánnyal, levetkőzött, lefeküdt a franciaágyra, és durcásan elaludt, akár egy kisgyerek. Már hajnal lehetett, amikor Lisbeth is lefeküdt, és odabújt hozzá, majd mint valami őrült szerelmi vallomást, a következőket suttogta a fülébe:

– Valaki rád küldött egy trójait, nagyokos. – Mikael számára ezzel véget ért az éjszaka nyugodt része.

Megijedt, majd aggódni kezdett a forrásai miatt, és követelte, hogy Lisbeth mondja el, mi folyik itt valójában, amit a lány, ha vonakodva is, de teljesített. Mikael lassan megértette a helyzetet, vagy legalábbis egy részét. Lisbeth szokásához híven most sem volt valami bőbeszédű. Behunyta a szemét, belefúrta a fejét a párnába, és hamarosan mély álomba merült, magára hagyva Mikaelt nyugtalanító gondolataival. A férfi biztos volt benne, hogy ezek után már nem fog tudni elaludni. De valahogy mégiscsak sikerülhetett, mert amikor felébredt, Lisbeth már a fotelben ült, és őt nézte. Egy meglehetősen nagy fekete ing volt rajta, és bugyi. Tekintete arról árulkodott, hogy valami nagyon foglalkoztatja. Mikael elképedve nézte a lány lábán megfeszülő izmokat, a szeme körüli fekete karikákat, majd tekintete továbbvándorolt a bejárati ajtó felé. Lisbeth hangja törte meg a csendet.

– Van reggeli odakint.

– Remek – felelte Mikael, kiment, behozta a két tálcát, és az ágyra tette.

Az ablak melletti Nespresso gépen kávét készített, majd visszament az ágyhoz, és letérdelt a matracra, mire Lisbeth is odament, és leült vele szemben. Mikael elnézte a lányt, aki

egyszerre volt számára közeli barát és idegen, értette is őt, meg nem is, és ez az érzés most különösen a hatalmába kerítette.

– Mi ez a bizonytalankodás? – kérdezte Mikael.

Mikael kérdése nagyon nem tetszett Lisbethnek. És az sem, ahogyan ránézett. Legszívesebben otthagyta volna, vagy ledöntötte volna az ágyra, csak hogy elhallgasson. Azután eszébe jutott Paulina és a férje, az, ahogy a vasalót tartotta felette a kezében, és a képek megállíthatatlanul pörögtek tovább, vissza egészen a gyerekkoráig, és nem volt biztos benne, hogy válaszol-e egyáltalán a kérdésre. Végül mégis megszólalt.

– Eszembe jutott valami.

Mikael tekintete szinte belé fúródott, úgyhogy Lisbeth azonnal megbánta, hogy belekezdett.

– Mi az?

– Semmi különös.

– Na, gyerünk már!

– Eszembe jutott a családom.

– Mi az, ami eszedbe jutott?

Hagyd abba, gondolta Lisbeth. Hagyd abba.

– Az jutott eszembe... – vágott bele, de itt elakadt, mégis érződött, hogy van valami, ami nagyon kikívánkozik belőle.

– Mi az?

– Anya tudta, hogy Camilla lopott tőlünk, mégis hazudott a rendőrségnek, hogy fedezze Zalát. Azt is tudta, hogy Camilla megrágalmazott minket a szociális szolgálatnál, és hogy ő volt az oka annak, hogy otthon elszabadult a pokol.

– Tudom.

– Tényleg?

– Holger elmondta.

– De azt is tudtad, hogy...

– Mit?

Hagyja a francba az egészet?

– Azt, hogy anya végül megelégelte, és azzal fenyegetőzött, hogy

kidobja Camillát?

– Erről nem tudtam.

– Pedig így volt.

– Hiszen Camilla gyerek volt még.

– Tizenkét éves volt.

– De hát...

– Talán csak idegességében bukott ki belőle, és amúgy nem volt semmi jelentősége. Az viszont igaz, hogy mindig az én pártomat fogta, és nem szerette Camillát.

– Ilyesmi bármelyik családban előfordulhat. Az egyik gyerek néha a kedvenc.

– De nálunk ennek következményei lettek, elvakított minket, ezért nem vettük észre.

– Mit kellett volna észrevenni?

– Azt, ami a szemünk láttára zajlott.

– Mire gondolsz?

Most hagyd abba, gondolta Camilla. Most.

Legszívesebben ordítva elrohant volna onnan. Mégis folytatta, mintha egy olyan erő hajtaná, ami felett elveszítette az ellenőrzést.

– Azt hittük, hogy Camilla Zala oldalán állt. Kettő–kettő ellen. Anya és én, Zala és Camilla. De nem így volt. Camilla egyedül volt.

– Mindannyian egyedül voltatok.

– De neki volt a legrosszabb.

– Ezt hogy érted?

Lisbethnek elkalandozott a tekintete.

– Előfordult, hogy Zala éjszaka bejött a szobánkba. Sokáig nem értettem, miért, és nem is foglalkoztam túl sokat a gondolattal. Gonosz volt, és tette, amihez kedve volt. Ennyi. Akkoriban leginkább csak egy dolog foglalkoztatott.

– Véget akartál vetni az anyád elleni erőszaknak.

– Végezni akartam Zalával, és tudtam, hogy Camilla és ő összetartanak. Nem volt időm törődni Camillával.

– Ez érthető.

– De igazán elgondolkodhattam volna azon, hogy Zala miért

változott meg egyszerre.

– Miben változott meg?

– Egyre gyakrabban töltötte nálunk az éjszakát, és ez nagy változás volt. Fényűzéshez volt szokva, és ahhoz, hogy kiszolgálják. Hirtelen mégis elég volt a mi kis lakásunk, és erre csak egy magyarázat van. Egy új elem került a képbe. És a Tverszkoj sugárúton végre megértettem, hogy mi az. Zala úgy vonzódott Camillához, akár a többi férfi.

– Úgy érted, hozzá jött el éjszakánként?

– Mindig megkérte Camillát, hogy menjen ki hozzá a nappaliba, és amikor megpróbáltam kihallgatni őket, úgy tűnt, hogy valami disznóságot terveznek anya és ellenem. Lehet azonban, hogy olyasmit is hallottam, amit akkoriban nem tudtam megmagyarázni. Az is előfordult, hogy autóba ültek, és elmentek valahová.

– Megerőszakolta Camillát?

– Bemocskolta őt.

– Ezért nem hibáztathatod magadat!

Lisbeth legszívesebben felordított volna.

– Csak a kérdésedre akartam válaszolni. Megértettem, hogy sem anya, sem én nem segítettünk neki, egy kicsit sem. Ez az, amit megértettem, és ez az, ami annyira elbizonytalanít.

Mikael némán ült vele szemben az ágyban, és megpróbálta feldolgozni, amit hallott. Kicsit később Lisbeth vállára tette a kezét, de a lány lerázta, és kibámult az ablakon.

– Tudod, mit gondolok? – kérdezte a férfi.

Lisbeth nem válaszolt.

– Szerintem te nem az a típus vagy, aki csak úgy le tud lőni egy embert.

– Hülyeség.

– Nem, Lisbeth. Soha nem tudnám elhinni.

A lány levett egy a croissant-t a tálcáról, és maga elé mormogta:

– Meg kellett volna ölnöm – mondta. – Mert már a nyomunkban van.

20. fejezet

Augusztus 27.

Jan Bublanskinak volt egy tizenkét éves bontatlan palack Grant'se, amit már jó ideje őrizgetett. Persze ellenkezett az elveivel, ám amikor a tanú azt kérte, hogy hozzon whiskyt neki, nem akart kicsinyesnek tűnni. Már tegnap óta kizárólag a Nima Rita halálával kapcsolatos nyomozásra koncentrált, beleadott apait-anyait, hogy előkerítse azt az embert, aki tudomásuk szerint utoljára látta életben a serpát. Végül sikerült rátalálniuk a fickóra Haningében, egy klockarledeni bérházban lévő kis lakásban.

Bublanski munkája során látott már ennél rosszabb állapotban lévő lakást is, bár a viszonyok itt végképp nem voltak fényesek. Büdös volt, és mindenütt üres üvegek, teli hamutartók és ételmaradékok hevertek. A fickóból mindezek ellenére valamiféle bohém elegancia sugárzott. Fehér inget és svájcisapkát viselt.

– Järvinen úr – fogott bele a mondókájába Bublanski.

– Felügyelő úr!

– Remélem, ez megfelel önnek – mondta Bublanski, és mosolyogva felemelte a kezében lévő üveget. Ezek után helyet foglaltak a konyhában lévő faszékeken.

– Tudomásom szerint ön augusztus tizenötödikén éjjel találkozott azzal a férfival, akit mostanra sikerült Nima Rita néven azonosítanunk.

– Igen... az az idióta. Tudja elég nyomorúságosan éreztem magam, és épp vártam valakire, aki a Norra Bantorgetnél szokott ácsorogni, hogy eladjak neki egy kis itókát, amikor az a csavargó felbukkant,

akár a forgószél. Már messziről látszott rajta, hogy nincs ki mind a négy kereke. De tudja, én társasági ember vagyok, és gondoltam, hogy udvariasan és tapintatosan érdeklődöm kicsit a hogyléte felől, mire ordítozni kezdett.

– Milyen nyelven?

– Angolul és svédül.

– Szóval beszélt svédül.

– Azt én nem tudhatom. Mindenesetre ismert pár szót. De képtelenség volt megérteni. Többek között azt mondta, hogy ő már járt a felhők felett, megküzdött az istenekkel, és beszélt a halottakkal.

– Talán a Mount Everestről beszélt...

– Az bizony lehet. Nem figyeltem rá annyira. Szóval nagyon ideges voltam, és semmi kedvem nem volt balhézni.

– Emlékszik valami konkrétumra is abból, amit mondott?

– Azt mondta, hogy megmentette sok ember életét. *„I saved many lives”*, ezt mondta, és megmutatta a csonka kezét.

– Nem mondott valamit Johannes Forsellről, a védelmi miniszterről?

Heikki Järvinen csodálkozva nézett a felügyelőre, és töltött magának egy pohárral a whiskyből, majd remegő kézzel felemelte.

– Érdekes, hogy ezt kérdezi.

– Miért olyan érdekes?

– Mert tudja, tényleg megemlítette Forsellt. Bár ez egyáltalán nem olyan különös, hiszen mindenki róla beszél.

– Mégis mit mondott pontosan?

– Azt, hogy ismeri, ha jól emlékszem. Hogy mindenféle fontos embert ismer, amit persze elég nehéz volt elhinni neki. Lyukat beszélt a hasamba, és nekem nagyon nem volt már ínyemre. Úgyhogy kicsúszott a számom valami egészen durva.

– Mennyire durva?

– Hát... egy kicsit rasszista voltam. Nem volt jó húzás. Azt mondtam neki, hogy úgy néz ki, mint egy kis törpe kínai. Ezen aztán felhúzta magát, és behúzott nekem egyet, amitől úgy

lebénultam, hogy köpni-nyelni nem tudtam. A szuszt is kipofozta belőlem, ha érti, hogy mondom.

– Értem, értem, durva lehetett.

– Úgy véreztem, mint egy disznó – folytatta Järvinen teljes izgalomban. – Az egyik seb még mindig nem múlt el. Nézze!

A férfi az ajkára mutatott, ahol tényleg ott éktelenkedett egy seb. Másrészt a teste többi része is tele volt sérüléssel és véraláfutásokkal, szóval ez a rész már nem érdekelte annyira Bublanskit.

– Mi történt azután?

– Elment, gondolom a részegek szerencséje kísérte. Bár azt utólag nem mondanám szerencsének, mert másnap meghalt. De akkor még úgy tűnt, mert még láttam is, hogy a Vasagatannál belefut egy dílerbe.

Bublanski közelebb hajolt hozzá az asztal fölött.

– Úgy érti, olyasvalakibe, aki alkoholt árul?

– Egy férfi megállította lejjebb, a hotel lépcsőjénél, és én úgy láttam, hogy odaad neki egy üveget. De tudja, elég messze voltam onnan, szóval tévedhetek is.

– Milyen volt a fickó?

– Mármint a díler?

– Igen.

– Semmi különös. Vékony volt, magas, a haja fekete. Fekete dzseki volt rajta, farmer és baseballsapka. De nem láttam az arcát.

– Úgy nézett ki ő is, mint egy alkoholfüggő?

– Nem hinném. Nem olyan volt a járása.

– Ezt meg hogy érti?

– Túl könnyűek és gyorsak voltak a léptei.

– Mint aki rendszeresen edz?

– Talán.

Bublanski egy darabig csendben ült, és Järvinent figyelte. Az volt a benyomása, hogy a férfi a teljes összeomlás szélén áll, de igyekszik fenntartani a látszatot. Megvolt benne még a küzdőszellem.

– Látta, hogy a férfi merre vette az irányt?

– A pályaudvar felé. Egy darabig gondolkodtam is rajta, hogy utánamegyek, de túl gyors volt.

– Talán nem is azért volt ott, hogy alkoholt adjon el. Talán épp azért ment oda, hogy odaadja Nima Ritának azt az üveget.

– Ezzel azt állítja, hogy…

– Nem állítok én semmit. De Nima Rita mérgezésben halt meg, és a májvizsgálat alapján könnyen elképzelhető, hogy a mérget egy üveg alkoholban vette magához, szóval ezért érdekel annyira az a férfi, ha érti, mit mondok.

Heikki Järvinen ivott még egy kortyot.

– Hát akkor talán van még valami, amit el kellene mondanom.

– Éspedig?

– Említette, hogy egyszer már meg akarták mérgezni.

– Hogyan?

– Szóval… elég nehéz volt megérteni. Hangosan ordibált a csodás tetteiről és az előkelő emberekről, akiket ismert. Az volt az érzésem, hogy volt már elmegyógyintézetben, és ott megtagadta, hogy gyógyszert vegyen be. Azt ordította, hogy: *„They tried to poison me.”* Azután meg, hogy: *„But I ran. I climbed down a mountain to the lake”.*[17] Remélem, hogy jól emlékszem. Mintha orvosok elől menekült volna.

– Egy hegyről le a tóhoz.

– Azt hiszem.

– Mi volt a benyomása, Svédországban vagy külföldön volt kórházban? – kérdezte Bublanski.

– Szerintem Svédországban. Amikor beszélt, maga mögé mutogatott, mintha valahol ott lenne. Persze összevissza mutogatott, amikor beszéltünk, mintha az égiek, akikkel meg kellett küzdenie, a következő sarkon várnák.

– Értem – felelte Bublanski. Ideje távoznia, mégpedig minél gyorsabban.

Lisbeth az íróasztalánál ült a hotelszobában, és megállapította, hogy a Svavelsjöi Motoros Klub embere, egészen pontosan a főnök,

Marko Strandström eljött a Strandvägenen álló házból. Lisbeth törte a fejét, de nem tudta mire vélni a dolgot.

Kikapcsolta a számítógépet, és akkor vette észre, hogy Mikael már fel is öltözött, és az üzeneteit olvassa. Arra gondolt, hogy békén hagyja a férfit, mert semmi kedve nem volt ahhoz, hogy újabb kérdéseket kelljen megválaszolnia a gyerekkorával kapcsolatban, vagy újabb elméleteket meghallgatni arról, miszerint legeslegbelül milyen csodálatos ember is ő valójában. Mert ha jól értette, Mikael valami ehhez hasonlót próbált megfogalmazni.

– Mit csinálsz? – kérdezte a férfit.

– A serpasztorin dolgozom.

– Előbbre jutottál?

– Épp Stan Engelmanról olvasok valamit.

– Vicces egy fiú, nem?

– Ja. Épp a te eseted.

– És ott van még az a Mats Sabin is.

– Igen, ő is.

– Róla mit gondolsz?

– Odáig még nem jutottam el – felelte Mikael.

– Szerintem nyugodtan feledkezz meg róla – mondta Lisbeth.

Mikael kíváncsian pillantott fel.

– Ezt most miért mondod?

– Azért, mert szerintem ez tipikusan olyasmi, amibe belebotlik az ember, megörül neki, mert bizonyos szempontból beleillik a képbe. De nem.

– Miért nem?

Lisbeth felállt, odament az ablakhoz, félrehajtotta kicsit a sötétítőfüggönyt, és a keskeny résen kikémlelt a Luntmakargatanra. Camillára és a Svavelsjöi Motoros Klubra gondolt. Hirtelen támadt egy ötlete. Eszébe jutott, hogy igazán megszorongathatná kicsit őket.

– Elárulnád végre, hogy miért nem? – kérdezte hangosabban Mikael.

– Túl gyorsan találtál rá mint megoldásra. Nem? Anélkül, hogy

megbizonyosodtál volna arról, hogy igazad van-e.

– Ez igaz.

– Szerintem nem ártana, ha kicsit visszamennél a múltba, egészen a gyarmati időkig.

– Igen?

– Ha belegondolsz, ez az egész Everest a gyarmati idők egy itt maradt darabja. A fehér hegymászókról szól, és azokról az emberekről, akiknek más a bőrszínük, és a fehér hegymászók dolgait cipelik.

– Lehet benne valami.

– Nem ártana ebből a szemszögből is megnézni a dolgot, mindez milyen fénybe helyezi Nima Rita kijelentéseit.

– Nem beszélhetnél csak egyszer világosan?

Mikael az ágyon ült, és arra várt, hogy Lisbeth végre válaszoljon neki, de észrevette, hogy a lány tekintete megint a távolba réved, pontosan ugyanúgy, mint reggel, amikor a fotelben ült. Mikaelnek egyszer csak bevillant, hogy maga is utánajárhat ennek, ezért nekilátott, hogy összepakoljon. Később is beszélhet Lisbethtel. Már a laptopját is belegyömöszölte a táskájába, fölállt, és arra gondolt, hogy megölelhetné a lányt, és megkérhetné, hogy vigyázzon magára. De még arra sem reagált, amikor elindult felé.

– Föld Lisbethnek – mondta, és nagyon viccesnek érezte magát. Lisbeth tekintete a hang hallatán kitisztult. Meglátta a férfi táskáját.

– Nem mehetsz haza – mondta határozottan.

– Akkor máshová megyek.

– Komolyan mondom – folytatta a lány. – Nem mehetsz haza, sem másvalakihez, akivel kapcsolatban vagy. Meg fognak találni.

– Tudok vigyázni magamra.

– Nem tudsz. Ideadnád a mobilodat?

– Ugyan már. Ne kezdd már megint.

– Kérem a telefonodat.

Mikael nem értette, miért van erre szükség, amikor már egyszer átnézte a telefonját, és zsebre akarta dugni a készüléket. Lisbeth

azonban nem sokat tétovázott, és kitépte a kezéből. Mikael majd szétrobbant az idegességtől, de belátta, hogy a dühöngés nem vezet sehová. Lisbeth már neki is látott az ellenőrzésnek, ezért inkább békén hagyta. Mindig hagyta, hogy Lisbeth azt csináljon a gépével és a telefonjával, amit akar. De most mégis kitört.

– Mi a fenét művelsz, egyszerűen nem értem, mit akarsz tőlem? – kérdezte türelmét vesztve Mikael.

Lisbeth felnézett. Az arcán halvány mosoly tűnt fel.

– Ez tetszik.

– Mi tetszik olyan nagyon?

– Ez a kérdés.

– Milyen kérdés?

– Hát ez: „Mit akarsz tőlem?" De jobb lenne, ha többes számot használnál. Ugyanezzel a hanglejtéssel.

– Most meg hova akarsz kilyukadni?

– Most! – mondta, és odatartotta elé a mobiltelefont.

– Mi van?

– Mit akartok tőlem?

– Mit akartok tőlem? – ismételte meg Mikael dühösen.

– Tökéletes.

– Ez meg mire jó?

– Ezentúl látni fogom, hol vagy, és azt is, hogy mi történik körülötted.

– A pokolba.

– Pontosan.

– Szóval ezentúl nem lehet magánéletem.

– Azt csinálsz, Mikael, amit akarsz, nem foglak fölöslegesen lehallgatni, csak akkor, ha kimondod ezeket a szavakat.

– Oké. Akkor továbbra is szidhatlak, ha ahhoz van kedvem.

– Mi van?

– Csak vicceltem, Lisbeth.

– Akkor jó.

A férfi felnevetett.

Vagy legalábbis úgy tűnt, hogy nevet, majd megfogta a telefonját,

és köszönetet mondott a lánynak.

– Próbáld minél kevesebbet használni.

– Így lesz.

– Remek.

– Még szerencse, hogy nem vagyok híres ember.

– Mi van?

Lisbeth ezt a tréfát sem értette, úgyhogy Mikael gyorsan megölelte, majd elindult, és megpróbálta felvenni a nagyvárosi tempót. De nem nagyon sikerült. Már a Tegnérgatanon belebotlott egy fickóba, aki éppen szelfit készített, majd továbbhaladt a Sveavägenen, és bár tudta, hogy ellen kellene állnia a kísértésnek, de végül a városi könyvtártól nem messze mégiscsak letelepedett egy padra, és megint rákeresett Nima Ritára. Végül egy hosszú újságcikknél kötött ki, amit az *Outside* 2008. augusztusi számában talált.

Egyik újságban sem kapott Nima Rita nagyobb lehetőséget, hogy kifejthesse a véleményét, mint itt. Az idézetben első pillantásra nem volt semmi izgalmas. Ehhez hasonlót Mikael már máshol is olvasott, szomorú vagy gyászoló mondatok Klara Engelmanról. Ám ahogy jobban elmélyedt a szövegben, mégis belefutott valamibe. Nem is értette, miért nem tűnt fel neki hamarabb. Pedig ott volt az orra előtt az egyszerű, kétségbeesett vélemény:

„I really tried to take care of her. I tried. But Mamsahib just fell, and than the storm came, and the mountain was angry, and we couldn't save her. I am very, very sorry for Mamsahib."[18]

Mamsahib.

Itt áll fehéren-feketén. Mamsahib vagyis Memsahib, a sahib nőnemű változata, ahogy a fehér nőket hívták a gyarmatokon Indiában. Miért nem gondolt erre eddig? Hiszen a kutatásai során már találkozott ezzel a megnevezéssel, így hívták a serpák a fehérbőrű hegymászókat.

„I took Forsell and I left Mamsahib."[19]

Biztos, hogy ezt mondta, és az is biztos, hogy Klara Engelmanról beszélt. Mégis mit jelent ez? Azt, hogy Nima Rita megmentette

Forsellt Klara Engelman helyett? Ez valahogy nem illik bele a történetbe.

Klara és Johannes a hegy két különböző részén voltak, és az is biztos, hogy Klara már rég halott volt, amikor Johannesnek szembe kellett néznie a nehézségekkel. És mégis... miféle súlyos dolog történhetett odafent, amit el kellett titkolni? Ez lehet a megoldás. Kell, hogy legyen egy másik nézőpont. Mikael egyre biztosabb volt benne, hogy a szabadsága ezzel véget ért, és abban is, hogy nincs más választása, mint a történet végére járni. De mindenekelőtt küldött egy sms-t Lisbethnek.

Miért vagy ilyen bosszantóan okos?

---

[17] Ők megpróbáltak megmérgezni engem. [...] De én elfutottam. Leereszkedtem a hegyről a tóhoz.

[18] Tényleg megpróbáltam vigyázni rá. Próbáltam. De *Mamsahib* elesett, és utána ránk tört a vihar, és a hegy megdühödött, és már nem tudtuk megmenteni őt. Nagyon, nagyon sajnálom *Mamsahibot*.

[19] Forsellt vittem, és Mamsahibot ott hagytam.

21. fejezet

Augusztus 27.

Paulina Müller München Bogenhausen városrészében, gyermekkori hálószobájában ült az ágyon, pizsamában. Telefonált, és forró csokoládét ivott, miközben az édesanyja körbeugrálta, és gondoskodott róla, mintha megint tízéves lenne, és talán rendben is volt ez így.

Gyerek szeretett volna lenni megint, elengedni minden felelősséget és jól kisírni magát. Arról nem is beszélve, mekkorát tévedett: a szülei már régóta tudták, miféle fából faragták Thomast, egy percig sem csodálkoztak, amikor elmondta, hogy a férje mit követett el ellene. Most mégis bezárkózott a szobájába, és azt kiabálta ki, hogy ne zavarják.

– Szóval sejtelme sincsen róla, ki lehet az a nő? – kérdezte Ulrike Jensen bűnügyi felügyelő a telefonban, azzal a hangsúllyal, amelyikből rögtön kiderült, hogy egy percig sem hisz neki. Amire alapos oka volt.

Paulina nemcsak arra jött rá, hogy ki lehetett a vasalós nő, hanem megértette az ügy összefüggéseit is, és rettenetesen félt, hogy ezért valamilyen módon meg fogják őt büntetni. Idefelé jövet hányszor elmondta magában, hogy „Soha többé nem szabad találkoznom vele. Soha többé. Inkább meghalok.”

– Nem – felelte a felügyelőnek. – Senkit nem ismerek, aki tehette.

– Thomas azt mondta, hogy találkozott egy nővel, és beleszeretett – folytatta Ulrike Jensen.

– Csak azért írtam neki, hogy bosszút álljak rajta.

– Ennek ellenére úgy tűnik, az elkövetőt erős érzelmi szálak fűzték önhöz. Ugyanis egy önnel kapcsolatos üzenetet szeretett volna nyomatékosítani a férjében. Meg kellett ígérnie, hogy soha többé egy ujjal sem nyúl önhöz.

– Ez furcsa.

– Tényleg olyan furcsa? A szomszédok elmondták, hogy magának be volt kötve a karja az eltűnése előtti napokban. Ön azt mondta nekik, hogy megégette magát a vasalóval.

– Ez így van.

– Csakhogy nem mindenki hitt önnek, Paulina. Többen sikoltozást hallottak a lakásból. Sikoltozást és veszekedést.

Paulina egy darabig nem válaszolt.

– Valóban? – jegyezte meg végül.

– Nem lehet, hogy az égési sérüléseket Thomas okozta önnek?

– Meglehet.

– Ezek után remélem, nem lepi meg, ha bosszúra gyanakszunk. Talán egy önhöz közel álló személy állt bosszút.

– Nem tudom.

– Nem tudja.

És ez így ment egy darabig, amíg Ulrike Jensen hangnemet nem váltott, és azt mondta:

– Egyébként...

– Igen?

– Nem hinném, hogy aggódnia kellene a férje miatt.

– Ezt nem értem.

– A férje nagyon fél attól a nőtől. Úgyhogy szerintem távol fogja tartani magát öntől.

Paulina egy kicsit tétovázott. Végül azt mondta:

– Ez minden?

– Egyelőre igen.

– Akkor szeretnék köszönetet mondani.

– Mégis kinek?

– Azt nem tudom – mondta, és letette a telefont, mert úgy érezte, jó, ha azt gondolják, elhiszi, hogy Thomas ilyen gyorsan jobb útra

tért.

Valójában nem volt képes ezt elhinni, de miközben ott ült az ágyon, és próbálta megemészteni az információkat, megint megcsörrent a telefon. Egy válóperes ügyvéd volt az, Stephanie Erdmannak hívták. Paulina már sokszor olvasott róla az újságokban. Azt mondta, szeretné képviselni őt a válóperben, és ne aggódjon a költségek miatt, mert azt már rendezték.

Sonja Modig a rendőrség folyosóján várta a főnökét, és már messziről ingatta a fejét: Nima Rita az önkormányzatok nyilvántartásában sem szerepel. De legalább az elkönyvelhető eredményként, hogy engedélyezték a nyomozást. Ez is győzelem, ha kicsi is. Mindenesetre jogi akadályok nem álltak előttük. A katonai hírszerzéssel folytatott eszmecsere meglehetősen egyoldalú kommunikációnak bizonyult, ami végtelenül felbosszantotta Bublanskit. Sonjára nézett, és csak annyit mondott:

– Talán van egy gyanúsítottunk.

– Tényleg?

– Nevünk persze nincs, és személyleírásunk is csak alig.

– És te mégis gyanúsítottról beszélsz?

– Jól van. Akkor van egy nyomunk.

Bublanski mesélt Sonjának a férfiról, akit Heikki Järvinen látott a Norra Bantogetről egy és két óra között szombatra virradó éjjel, augusztus tizenötödikén. Lehetséges, hogy ő volt az, aki mérgezett italt adott Nima Ritának.

Sonja jegyzetelt, amíg be nem értek főnöke szobájába, ahol leültek egymással szemben, és elhallgattak. Bublanski erejét megfeszítve gondolkodott. Volt még valami, ami nem hagyta nyugodni.

– Ugye eddig még nem akadtunk a nyomára, hogy a fickó kapcsolatban állt-e a svéd egészségüggyel? – kérdezte végül.

– Eddig még nem – felelte Sonja Modig. – De nem adom fel. Az is lehet, hogy valaki más neve alatt regisztrálták, nem? Már csak a bírósági végzésre várunk, hogy jobban szemügyre tudjuk venni a

különös ismertetőjegyeit.

– Azt sikerült kideríteni, hogy milyen sokáig tartózkodott a városban?

– Bár az emberek időérzéke elég érdekesen működik, azért sikerült megállapítanunk, hogy az említett kerületben néhány hétnél nem tartózkodott tovább.

– Előfordulhat, hogy egy másik városrészből vagy városból ment oda?

– Valahogy az az érzésem, hogy nem.

Bublanski hátradőlt a székében, tekintete elkalandozott az ablakon át a Bergmansgatan irányába, és hirtelen beugrott neki, hogy mi volt az, amire olyan nagyon szeretett volna rájönni.

– Södra Flygeln – bökte ki váratlanul.

– Mi van?

– Södra Flygeln pszichiátriai zártintézet. Szerintem ők kezelték.

– Miért gondolod?

– Mert minden egybevág.

– Hogyhogy?

– A Södra Flygeln pontosan az a hely, ahová olyanokat helyeznek, akiket szeretnének elrejteni a világ szeme elől. Oda ugyanis nem csak a közellátásban regisztráltaknak lehet bekerülni. A hely egy alapítvány tulajdona, és ha jól emlékszem, a hadsereg is együttműködik az intézettel. Emlékszel még Andersonra, a bolond békefenntartóra, aki Kongóban szolgált? Tudod, aki rávetette magát a járókelőkre az utcán? Őt is ott kezelték, a Södra Flygelnben.

– Emlékszem rá – mondta Sonja. – De ez még mindig csak tények nélküli spekuláció.

– Várj csak! A jó hírnek még nem értem a végére.

– Akkor folytasd!

– Järvinen szerint Nima azt mondta, hogy le kellett jönnie egy hegyről, hogy megint szabad legyen, a hegy alján pedig egy tó volt. A Södra Flygeln egy meglehetősen drámai hegyormon áll, Årstavikennel szemben. Arról nem is beszélve, hogy nincs olyan messze a Mariatorgettől.

– Nem rossz! – ismerte el Sonja.

– Csak egy ugrásra vannak egymástól.

– Jól van, akkor mindjárt fel is hívom őket.

– Jó, bár az ügyünknek van még bőven szépséghibája...

– Mi az?

– Az, hogy még mindig nem tudjuk, hogyan került Nima Rita Svédországba, és hogyan jutott át úgy az útlevél-ellenőrzésen, hogy nem regisztrálták.

– Ezt én sem értem – mondta Sonja –, de ezen segíthetünk.

– És az is nagy segítségünkre lenne, ha tudnánk beszélni Rebecka Forsell-lel. De nem hiszem, hogy erre sor kerülhet.

– Talán – mondta Sonja Modig, és elgondolkodva nézett a főnökére.

– Mi jár a fejedben?

– Van még egy nő a városban, aki ismerte Nima Ritát és Klara Engelmant.

– Ki az?

Sonja elmondta.

Catrin Lindås a Götagatanon sétált, és megpróbálta megint felhívni Mikaelt. De a férfi most sem vette fel, pedig több üzenetet hagyott neki. Nem is érti, miért foglalkozik még vele egyáltalán. Vannak ennél fontosabb dolgok is az életében. Épp most fejezte be a podcastje feltöltését, amiben a média Johannes Forsell ellen irányuló szenzációhajhász hozzáállásáról beszélgetett Alicia Frankel kulturális miniszterrel és Jörgen Vrigstaddal, az újságíró-akadémia professzorával, de most még ez sem tette boldoggá.

Mindig volt egy érv, egy kérdés, ami hibádzott... Az volt az érzése, hogy aznap egy kicsit keményebb hangot ütött meg a kelleténél, ráadásul egyoldalú volt, pont, mint a média, amit kritizált: elvárta volna, hogy árnyalják a mondandójukat, anélkül, hogy ő maga árnyaltan fogalmazott volna. Másrészt mindig is kritikus volt magával szemben, és a Forsell ellen folytatott hecckampánytól kirázta a hideg. És ez a reakció látnivalóan inkább róla szólt, mint a

miniszterről.

Ő aztán tudta, hogy a gyűlölet és a hazugság mennyire meggyengítik és megzavarják az embert, és bár neki soha nem jutott eszébe, hogy öngyilkosságot kövessen el, kicsúszott a lába alól a talaj, és újra vagdosni kezdte magát, ahogy kamaszkorában is tette. Ma, attól kezdve, hogy hajnalban felébredt, és nekilátott, hogy felkészüljön a bejátszásra, rosszul érezte magát, mintha valami régi, sötét érzés kerítette volna a hatalmába ismét. Igyekezett elhessegetni a gondolatot. A Götagatan tele volt emberekkel. Előtte a járdán egy csapat óvodás vonult, léggömbökkel. Catrin bekanyarodott a Bodegatanra, és a Nytorget felé vette az irányt, ahol végre fellélegzett egy kicsit.

A Nytorget volt Söder egyik legelegánsabb része, és bár a kerület neve szitokszóként és a média elit szinonimájaként is ismert volt, itt mégis biztonságban érezte magát. Egy olyan hely, ami magába fogadja, de el is engedi, ha mennie kell. Kétségtelen, hogy túl volt fizetve. De amióta a rádióműsorának ilyen átütő sikere lett – ez volt Svédország legsikeresebb podcastja –, kellemes biztonságérzet fogta el. Ha fordul a kocka, ott van a lakása, amit bármikor eladhat, és kiköltözhet egy külső kerületbe. Ugyanis magától értetődő volt számára, hogy bármikor bármit elveszíthet. Sőt mindent elveszíthet.

Meggyorsította a lépteit. Mintha követné valaki. Ugyan már, ezek csak a régi rossz beidegződések. Ennek ellenére legszívesebben már otthon lett volna, szerette volna maga mögött hagyni a világot, belefeledkezni egy romantikus komédiába vagy valami másba, a lényeg, hogy semmi köze ne legyen a valóságos életéhez.

Mikael egy östermalmi erkélyen üldögélt, és azzal a nővel készített interjút, akit Sonja Modig is emlegetett. A Királyi Könyvtárból érkezett ide, ahol egész nap az interjúra készült, mert már nagyon szerette volna rendbe rakni az eseményeket, de mindenekelőtt átlátni, hogy mi az, amit már ért, és mi az, amit még tisztáznia kell.

Ezért szeretett volna találkozni Elin Felkével, akit a jungfrugatani

otthonában látogatott meg. Elin harminckilenc éves, elegáns, kissé merev nő volt, szép arcvonásokkal, nádszálvékony alakkal. 2008-ban – még Malmgård családnéven – ismert fitneszbajnok volt, aki saját rovatot vitt az *Aftonbladet*ben. Ugyanabban az évben az amerikai Greg Dolson expedíciójával volt fent az Everesten.

Dolson ugyanazon a napon ment fel a csúcsra, mint Viktor Grankin expedíciója, azaz május tizenharmadikán. Az akklimatizációs időszakban is egymás mellett várakoztak az alaptáborban, és Elin elég közel került honfitársaihoz, Forsellhez és Svante Lindberghez, de Klara Engelmannal is összebarátkozott.

– Hálás vagyok, hogy fogadott – mondta Mikael.

– Igazán semmiség. De gondolom, megérti, ha azt mondom, hogy már nagyon elegem van az egész történetből. Lassan már kétszáz nyilatkozatot és beszámolót tartottam róla.

– Akkor egész jól kereshetett rajta – jegyezte meg viccelődve Mikael.

– Emlékeztetném a gazdasági krízisre, szóval nem voltak olyan jók a honoráriumok, mint régen.

– Sajnálom. Beszélne egy kicsit Klara Engelmanról? Tudom, hogy ő és Grankin összejöttek, szóval beszélhet őszintén.

– Idézni fog?

– Nem, amennyiben nem járul hozzá. Én csak szeretném megérteni a dolgokat.

– Nos, igen. Összejöttek. De nagyon diszkréten kezelték. Az alaptáborban alig tudta valaki.

– De ön tudta.

– Igen, mert Klara elmondta nekem.

– Nem tartja különösnek, hogy Klara Grankin expedíciójához csatlakozott? Az ő pénzével és kapcsolataival nem inkább valamelyik menő amerikaihoz kellett volna csatlakoznia, mondjuk Dolsonéhoz, aminek jobb volt a híre?

– Grankin expedíciója rangosnak számított, és azt hiszem, hogy Viktornak és Engelmannak volt valami közös ügye. Szóval ismerhették egymást.

– Azt olvastam, hogy maga szerint Klara Engelman boldogtalan volt az alaptáborban.

– Nem, ezt nem mondtam – felelte Elin. – Inkább nagyképűnek mondtam volna. De valóban igaz, hogy szép lassan megértettem, milyen boldogtalan volt. Az egész Everest-expedíció amolyan felszabadító projekt volt a számára. Remélte, hogy össze tudja szedni magát annyira, hogy beadja a válópert. Egyik este, amikor a sátrában boroztunk, elmesélte, hogy már megbízott egy ügyvédet.

– Charles Mestertont, ugye?

– Azt hiszem, így hívták, már nem emlékszem. És felvette a kapcsolatot egy könyvkiadóval is. Azt mondta, hogy nemcsak az expedíció történetét akarja megírni, hanem Stan prostituáltakhoz és pornósztárokhoz fűződő viszonyát és maffiakapcsolatait is.

– Ezek szerint Stan Engelman fenyegetve érezte magát a feleségétől.

– Ezt nehezen tudnám elképzelni.

– Miért?

– Ha Klarának volt egy ügyvédje, a férjnek húsz. És tudom, hogy félt tőle. „Meglátod, a végén úgyis ki fog készíteni”, ezt mondta.

– Azután történt valami.

– A hősünk félrelépett.

– Grankin.

– Pontosan.

– Hogy történt?

– Nem is tudom. Viktor olyan vonzó volt. Megmagyarázhatatlan nyugalom áradt belőle. Nem volt előtte akadály. Bármit megoldott. Elég volt csak ránéznünk, és már láttuk magunk előtt: Viktor ezt is megoldja. És tudja, volt benne valami kedvesen mackós. A legnagyobb akadályokat is nevetve hárította el. Emlékszem, milyen féltékeny voltam, hogy nem ő lesz a vezetőnk.

– És Klara beleszeretett.

– Azonnal.

– Maga szerint miért?

– Szerintem ennek is Stanhez volt köze. Azt hiszem, Klara azt

gondolta, hogy Viktorral az oldalán győzni tud a férjével szemben. Viktor olyan benyomást keltett, hogy még a legnagyobb golyózápor közepette is képes lenne nevetni.

– Azután megváltozott valami.

– Igen.

– Elmesélné?

– Még Viktor szemében is felvillant valami idegesség, ami mindenkit meglepett. Tényleg csak egy villanás volt, mint amikor a légikísérő egy pillanatra elbizonytalanodik. Ilyenkor az ember elgondolkodik azon, hogy valami baj van.

– Ön szerint mi történt?

– Nem tudom. Talán megijedt a félrelépése miatt. Talán megértette, hogy Stan nem az a figura, akivel érdemes ujjat húznia, és hogy ennek még lesznek következményei. Őszintén szólva...

– Igen?

– Most már jobban értem. Akkoriban olyan fiatal voltam még, és a történetnek a romantikus része nyűgözött le. Mintha beavatást nyertem volna a világ legtitkosabb rejtelmeibe. De most már rendkívül felelőtlen dolognak tartom az egészet. És most nem Stanre gondolok, vagy Viktor feleségére, hanem az expedícióban részt vevő hegymászókra. Viktornak kötelessége lett volna mindegyikükre odafigyelni, nem pedig egyet favorizálni. Azzal, hogy ennyire rákattant Klarára, cserben hagyta a többieket. Szerintem ez volt az egyik oka annak, hogy később olyan rosszul alakultak a dolgok. Mindenáron fel akarta juttatni Klarát a csúcsra.

– Pedig épp ellenkezőleg kellett volna tennie.

– Pontosan. De azt nem tudta volna elviselni. Nem azért, mert annak nem lett volna olyan hírértéke. Amúgy is bosszantotta a sok mocsok, amit Klarával kapcsolatban összehordott a sajtó. Meg akarta mutatni a világnak, hogy Klara képes rá.

– Léteznek azzal kapcsolatos információk, miszerint Grankin a négyes táborból útnak induló mászás alkalmával egyáltalán nem volt a szokott formájában.

– Én is hallottam erről. Talán azzal küzdött, hogy összetartsa a

csoportot.

– Milyen volt a kapcsolata Nima Ritával?

– Viktor rendkívüli módon tisztelte.

– És milyen volt Klara Nima Ritához fűződő viszonya?

– Az, hogy is mondjam... nem egyszerű.

– Ezt meg hogy érti?

– Tudja, mind a ketten más-más bolygóról jöttek.

– Talán Klara rosszul bánt Nimával?

– Nima nagyon babonás volt.

– Klara esetleg kigúnyolta emiatt?

– Igen, talán, de szerintem ez nem érdekelte. Megvolt a maga dolga. Valami egészen más zavart be a kapcsolatukba.

– Mi volt az?

– Nimának volt egy felesége.

– Igen. Luna.

– Tényleg. Lunának hívták. Ő volt a mindene. Azt hiszem, bármit mondhattak Nimának, levegőnek nézhették, babonás bolondnak, nem érdekelte. De ha csak egy rossz szót is szólt valaki a feleségéről, azonnal elsötétedett a tekintete. Egyik reggel Luna friss kenyérrel, sajttal, mangóval, licsivel és még sok minden mással felpakolva érkezett fel az alaptáborba, körbejárt a sátrak közt, és kiosztotta az ételt. Mindenki felderült az érkezésére és megköszönte neki, amit hozott. Ám amikor elhaladt Klara sátra előtt, megbotlott egy pár mászóvasban vagy egy táskában, amire Klarának odafent egyáltalán nem is lett volna szüksége, a kosarából pedig minden kiesett a földre, Luna keze ráadásul megsérült. Talán nem volt olyan komoly a sérülése, erre nem emlékszem, viszont arra igen, hogy Klara, aki épp bent ült a sátorban, ahelyett, hogy a segítségére sietett volna, még rá is förmedt. „Nézz már a lábad elé!” – vetette oda primadonnás lenézéssel. Nima akkor nagyon nehezen fogta vissza magát. Láttam, azonnal fortyogni kezdett benne a düh. Megijedtem, hogy tenni fog valamit. Ám mielőtt bármi is történhetett volna, ott termett Johannes Forsell, aki azonnal felsegítette Lunát, és összeszedte a földről a kenyeret és a gyümölcsöt.

– Szóval Forsell közel állt hozzájuk.

– Neki mindenkihez volt egy kedves szava. Találkozott vele már valaha? Úgy értem még azelőtt, hogy az emberek elkezdték volna gyűlölni?

– Készítettem vele egy interjút, miután kinevezték védelmi miniszternek.

– Akkor nem tudhatja, miről beszélek. Akkoriban mindenki imádta. Olyan volt, mint a forgószél. Hol itt bukkant fel, hol ott, és mindig jókedve volt. De igaza lehet abban, hogy Nimával különösen közel álltak egymáshoz. *„Let me bow to the mountain legend”,*[20] egyfolytában ezt mondogatta, meg más ehhez hasonlókat: *„What a wife you have! What a beautiful woman”,*[21] nem csoda, ha Nima megszerette.

– Nima viszonozta ezt valahogy?

– Mire gondol?

Mikael nem tudta, hogyan fogalmazzon anélkül, hogy a szavaival bárkit is alaptalanul megvádolna.

– Arra gondolok, hogy Nima esetleg Klara Engelman kárára segített Johannes Forsellnek a hegyen.

Elin megdöbbenve nézett rá.

– Hát nem érti, hogy mi történt? – kérdezte hevesen. – Nima Viktorral volt, és Klarával, Svante meg Johannes még időben elindultak a csúcsra egyedül.

– Ezt tudom. De utána? Mi történt azután? Mindenhol arról olvastam, hogy Klara segítség nélkül maradt. De tényleg nem segített neki senki? – kérdezte Mikael, és akkor valami nagyon meglepő történt.

Elin magából kikelve kiabálni kezdett.

– Klarának nagyon kijutott odafent a pokolból! – sziszegte. – Elegem van már ebből! Az összes idióta, aki még csak a közelében sem volt soha ilyen csúcsoknak, mind azt gondolja, hogy pontosan tudja, mi a helyzet! De én majd megmondom magának...

Elin egy pillanatra elhallgatott.

– Van magának egyáltalán fogalma arról, hogyan mennek ott fent

a dolgok?! El sem tudja képzelni. Elviselhetetlenül hideg van, minden lépés őrjítően nehéz, és a legjobb esetben arra vagy képes, hogy magadon segíts. Csak hogy tisztába tegyük a dolgot. Ebben a pokolban még egy Nima Rita sem tud levinni nyolcezer méteres magasságból egy szétfagyott arcú, a hóban élettelenül elterülő testet. Mert ez történt vele. Mi is láthattuk, amikor lefelé tartottunk a hegyről. Vagy ezt már úgyis tudja? Nem? Klara és Viktor ott térdeltek egymásba kapaszkodva a hóban.

– Igen, erről tudok.

– Rettenetes volt. Senki, senki a földön nem tudott volna segíteni neki! Mert meghalt.

– Csak megpróbálom összerakni a történet darabjait – mondta Mikael.

– Nagy francokat! Maga célozgatott valamire. Vagy nem? Maga is csak Forsellt akarja bemocskolni, mint a többiek.

Én nem, gondolta Mikael, pedig a legszívesebben ordította volna. De inkább csak vett egy mély lélegzetet.

– Bocsánatot kérek – mondta. – Csak arra gondoltam, hogy...

– Mire gondolt?

– Hogy valami nem stimmel ebben a történetben.

– Mégis mi?

– Az, hogy később Klara és Viktor nem feküdt egymás mellett odafent. Azt is tudom, hogy csak egy évvel később találták meg a holttestüket, és közben annyi dolog történhetett odafent, lavina, félelmetes viharok. És mégis...

– Mégis?

– Nekem ez nem áll össze, ahogy az sem, amit Svante Lindberg beszámolójában olvastam. Az az érzésem, hogy nem mondta el a teljes igazságot.

Időközben Elin is lenyugodott, és az erkély alatt elterülő udvart bámulta.

– Hát ezt megértem.

– Miért?

– Mert Svante volt a legnagyobb rejtély az alaptáborban.

[20] Meghajlok a hegyi legenda előtt.
[21] Micsoda feleséged van! Gyönyörű asszony.

22. fejezet

Augusztus 27.

Catrin Lindås a nytorgeti lakásában ült, összekuporodva a kanapén, a macskájával, és a telefonját bámulta. Túl sokszor felhívta már Mikaelt, és bosszantó és frusztráló volt, hogy a bensőséges hangvételű üzeneteire csupán egy titokzatos sms volt a válasz:

Az a gyanúm, hogy a koldus azt mondta neked, „Mamsahib", ami Klara Engelmanra vonatkozhatott. Más nem jutott eszedbe azóta? Bármi, ami eszedbe jut, sokat segíthet.

Mamsahib, a fenébe is, gondolta, és megnézte az értelmező szótárban: „Fehér nők megszólításakor használt tisztelettudó kifejezés a gyarmati Indiában, gyakrabban használt formája a *Memsahib.*" Lehetséges, hogy ezt mondta, na de ki a frász az a Klara Engelman?

Őszintén? Kit érdekel? És Mikael is mehet a fenébe. Az üzenetében nyoma sem volt a kedvességnek. Egy kicsit megerőltethette volna magát, mondjuk, „szia, hogy vagy?". De nem. Vagy írhatta volna, hogy „hiányzol", ahogy ő is tette, amikor rátört az a megmagyarázhatatlan gyengédségroham. A pokolba Mikaellel!

Kiment a konyhába, hogy keressen magának valami harapnivalót. De rájött, hogy mégsem éhes, úgyhogy becsapta a hűtőszekrény ajtaját, és elvett egy almát a tálról, ami az étkezőasztalon állt, amit aztán visszarakott, mert egyszer csak eszébe jutott valami. Klara Engelman? Olyan ismerősnek tűnik. Nem mindennapi név. Catrin rákeresett a névre, és eszébe jutott az egész történet.

A *Vanity Fair*ben olvasott vele egy interjút, és mivel nem nagyon

volt más dolga, elkezdte nézegetni a Klara Engelmanról készült képeket. Végignézett egy egész sorozat beállított képet, amit abban az évben készítettek az alaptáborban. Azután sorra került Viktor Grankin, a túravezető, akivel Klara együtt halt meg az Everesten. Klara csinos volt, a maga közönséges módján. Catrin a kényszeredett jókedv mögött meglátta a szemében a szomorúságot. Az állandó erőltetett vidámság talán arra szolgált, hogy elfedje a depresszióját. Grankin inkább, ő inkább úgy tűnt, mintha... milyennek is tűnt?

Grankin mérnök volt, és profi hegymászó, állt a cikkben, és kalandtúrákat szervező utazási irodák konzulense, ugyanakkor sokkal inkább úgy nézett ki, mint egy katona, mint egy elitegység tagja, különösen azon a képen, ami az Everesten készült, és ott áll magabiztosan... ki is az, aki mellett áll? Johannes Forsell. Catrin hangosan felkiáltott, és abban a pillanatban elszállt minden Mikael Blomkvist iránt érzett haragja. Gyorsan válaszolt is neki:

Pontosan mire vagy kíváncsi?

Elin Felke eddig ingerült volt, és haragos. Most azonban azt sem tudta már, hogy mit gondoljon, mint akit gyors egymásutánban érnek a meglepetések.

– Te jó ég! Nem is tudom, hogy mit mondjak Svantéról. Nem volt híján az önbizalomnak. Bármire rá tudta beszélni az embereket. A végén még a nyavalyás feketeáfonya-levesét is megettük. Valamennyien. Azt hiszem, egész jó üzletember vált volna belőle. De mégsem alakult minden az ő szája íze szerint a hegyen.

– Ezt hogy érti?

– Svante volt az egyik, aki kiszimatolta, hogy Klara és Viktor összejöttek, és szerintem ez valami miatt zavarta.

– Ezt miért gondolja?

– Ez volt az érzésem. Lehet, hogy féltékeny volt, mit tudom én, mindenesetre feltűnt Viktornak is. Talán ez volt az egyik oka annak, hogy egyszer csak olyan ideges lett.

– Miért volt ez rá ilyen hatással?

– Ahogy már mondtam, valami kimozdította a lelki egyensúlyából. Attól kezdve a tábor sziklaszilárdságú embere inkább szorongó lett. És most, hogy erről beszélünk, eszembe jutott, talán elképzelhető, hogy Svantétól félt.

– Miért?

– Szerintem egyszerűen attól félt, hogy Svante beköpi Stan Engelmannak.

– Volt arra utaló jel, hogy kapcsolatban álltak egymással?

– Talán nem, de...

– De?

– Svantéban van valami sunyiság. Erre már korábban is felfigyeltem. Időnként úgy beszélt Engelmanról, mintha jól ismerné. Volt abban valami bizalmas, ahogy mondogatta azt, hogy Stan. Elképzelhető, hogy egyszerűen csak beképzeltem az egészet, ezt ennyi idő távlatából nehéz lenne megmondani. De azt tudom, hogy a végén már Svante sem volt olyan elbizakodott. Kétszer is meggondolta, mit mond.

– Szóval ő is félt valamitől.

– Mind idegesek voltunk.

– Értem. De az előbb azt mondta, hogy Svante volt a legnagyobb rejtély az alaptáborban.

– Ez így van. Úgy viselkedett, mintha ő lenne az élet császára, ugyanakkor merev és szorongó is volt. Adakozóan és nagylelkűen viselkedett, de ez megfért benne a gonoszsággal is. Az egyik pillanatban behízelegte magát nálad, a másikban képes lett volna hátba szúrni.

– Milyen volt a Johannes Forsellhez fűződő viszonya?

– Semmi különös. Azt hiszem, szerette Johannest.

– És a szereteten túl?

– Kontrolláló. Megpróbálta befolyásolni.

– Ezt miből gondolja?

– Nem tudom. Talán a Forsell elleni hecckampány az oka.

– Bővebben?

– Olyan igazságtalan ez az egész. Tudja, eszembe jutott, hogy

Johannesnek nem azért kell-e szenvednie, amit valójában Svante követett el? Most már összevissza beszélek.

Mikael kedvesen felnevetett.

– Az lehet, de én örülök, hogy segít nekem a gondolkodásban. Az újságcikk miatt pedig ne aggódjon, ahogy már mondtam. Tudja, szeretem szabadjára engedni a gondolataimat, de az írásaimban kínosan ügyelek arra, hogy tartsam magam a tényekhez.

– Ez szomorú.

– Hm, talán. De ez is olyan kicsit, mint a hegymászás. Nem hagyatkozhatunk arra, hogy ne tudjuk, pontosan hol van a következő sziklaszirt. Tudnunk kell. Különben megjárjuk.

– Igaza lehet.

Mikael lenézett a mobiljára, és észrevette, hogy üzenete jött Catrintól. A nő egy kérdést küldött válasz helyett – csak nem szakítani akar vele? Kedvesen elbúcsúzott Elin Felkétől, és a táskájával a kezében elindult az utcán, csak épp azt nem tudta, hogy merre menjen.

Fredrika Nyman késő délután ért haza trångrundi házába, amikor Farzad Mansoor pszichiáter hosszú e-mailje megérkezett. A férfi főorvos volt a Södra Flygeln zárt pszichiátriai intézetben. Fredrika részletes adatokat küldött neki Nima Ritával kapcsolatban, hogy kiderüljön, a páciensük volt-e a klinikán.

Fredrika nem nagyon bízott a pozitív válaszban. A serpa szerinte túl rossz állapotban volt ahhoz, hogy valószínű legyen, hogy előzőleg egy egészségügyi intézetben ápolták. Bár a vérében lévő antipszichotikum az ellenkezőjéről tanúskodott. Éppen ezért kíváncsi volt Farzad válaszára – és nem csupán nyomozástechnikai szempontból.

Farzadnak kellemesen lágy hangja volt a telefonban, és Fredrikának tetszett, amit vele kapcsolatban olvasott a neten. Tetszett neki a férfi csillogó tekintete, meleg mosolya és mindenekelőtt a vitorlás hajók iránti rajongása, amelyről a Facebook-profilja tanúskodott. Ám az e-mailje, amit Bublanskinak

és Fredrikának címzett, inkább indulatos védőbeszédnek tűnt.

Szeretném kifejezni mély sajnálatomat, és most azonnal előrebocsátani, hogy az esemény az évnek egy rendkívül szerencsétlen időszakában történt, júliusban, egy olyan héten, amikor sem jómagam, sem pedig az igazgató, Christer Alm, nem tartózkodtunk a klinikán, így a dolog valahogy elkerülhette a figyelmünket.

Milyen esemény? Milyen dolog? És mi az, hogy elkerülte a figyelmüket? – gondolta Fredrika, akit kicsit bosszantott, hogy ez a lágy hangú férfi, aki szeret vitorlázni, ennyire nem képes a lényegre koncentrálni. Ám miután még egyszer átolvasta a levelet, ami hosszú volt, és terjengős, megértette végre, hogy Nima Rita valóban kezelés alatt állt a Södra Flygelnben, bár más néven regisztrálták. Kiderült az is, hogy ez év július huszonhetedikén tűnt el a klinikáról, mégpedig úgy, hogy az eltűnését nem jelentették. Ez a sajnálatos dolog pedig azért történhetett meg, mert a felelős vezetők szabadságon voltak, és bár létezik egy szigorúan bizalmas procedúra ezekben az esetekben, azt elmulasztották végigvinni – talán a számonkérés miatti félelem okán.

Farzad Mansoor így folytatta:

Ahogy talán ön is értesült róla, Christer és jómagam ez év márciusában vettük át az intézet vezetését. Sajnos számos visszaélésre derítettünk fényt, többek között arra, hogy több pácienst is bezárva tartottak, és kényszerintézkedésnek vetettek alá, amelyek egyértelműen negatívan hatottak az állapotukra. Közöttük volt az a férfi is, akit 2017 októberében vettek fel Nihar Rawal név alatt. Nem történt meg a pontos személyazonosítása, de a naplóbejegyzésekből kiderült, hogy ötvennégy éves volt, paranoid skizofréniában szenvedett, és számos, nehezen behatárolható idegrendszeri sérüléssel rendelkezett. Tudomásunk szerint Nepálból, annak magashegyi régiójából származott.

Fredrika tekintetével a lányait kereste, akik természetesen most is a kanapén ültek, mélyen a mobiltelefonjaikba merülve.

A páciens nálunk nem részesült fogorvosi kezelésben, és arra sem volt lehetősége, hogy kardiológiai vizsgálaton vegyen részt, bár sürgősen szüksége lett volna rá. Ehelyett erős gyógyszeres kezelésnek vetették alá, és előfordult, hogy hosszabb ideig lekötözve tartották. Ennek természetesen nem lett volna szabad megtörténnie. Vannak a pácienssel kapcsolatosan olyan információk is – sajnos ebbe nem áll módomban részletesen belemenni –, amelyek fenyegetésre utalnak. Attól tartok, hogy nem láttuk meg ennek a tényezőnek a komolyságát, de semmiképpen sem szeretnénk elhárítani magunkról a felelősséget. Mind jómagam, mind pedig Christer számára – és szeretném, ha ezt megértenék – a páciens érdekeinek szem előtt tartása volt a legfontosabb. Emberséget szerettünk volna mutatni irányában, valamint helyreállítani benne a bizalmat. A páciens dezorientált volt, soha nem fogta fel teljesen, hol is van valójában. Ugyanakkor mélységes harag forrt benne azzal kapcsolatban, amiért senki nem akarta meghallgatni a történetét. Ezt felismerve erőteljesen lecsökkentettük a gyógyszerezését, és elkezdtük a terápiás kezelését. Ám attól tartok, hogy ez sem bizonyult túlzottan előremutatónak.

A pszichotikus zavara, a kényszerképzetei olyan erővel bírtak, amik felemésztették őt, és bár szerette volna megosztani a történetét, addigra már erős bizalmatlanság alakult ki benne az őt kezelő személyzettel szemben. Ennek ellenére sikerült elhárítanunk néhány félreértést. Így például elkezdtük Nimának szólítani, Sardar Nima, ezen a néven szólítottuk, amihez ő maga ragaszkodott.

Megállapítottuk, hogy elhunyt feleségével, Lunával kapcsolatban rögeszmés zavar alakult ki nála. Esténként rendszeresen körbejárt a klinika folyosóin, és őt hívta. Azt mondta, hallja a sírását és azt, hogy segítségért kiált. Időnként, erőteljes rohamai alkalmával, amelyek során nehezen értelmezhető mondatokat kiabált, gyakran emlegette azt a szót, hogy Madam, illetve Mamsahib. Christer és jómagam ezt a

felesége alternatív megnevezésének tekintettük, ugyanis nagyon sok hasonlóság volt a különböző nevekkel kapcsolatban felmerülő történetek között. Ám miután elolvastam, hogy milyen következtetésekre jutottak önök, meg kellett állapítanom, hogy nem csupán egy traumáról volt szó az ő esetében, hanem kettőről.

Talán kissé inkompetensnek tűnik, hogy nem sikerült ennél jobban tisztázni a páciens állapotát. A lehetőségeink sajnos a kezdetektől fogva meglehetősen szűkösek voltak, ennek ellenére azt kell mondjam, hogy sikerült haladást elérnünk. Június végén visszakapta a pehelykabátját, amit már régóta nagyon szeretett volna. A kabát látnivalóan biztonságérzettel töltötte el. Természetesen egyfolytában alkoholt szeretett volna kapni – ami annak következménye volt, hogy egyre kevesebb szedatívumot kapott –, és bizonyos éjszakákon még az is előfordult, hogy békén hagyták a belső hangok, ilyenkor az éjszakai szokásos üvöltözése is elmaradt.

Emlékszem, hogy Christer és jómagam ezek után bizakodva mentünk el szabadságra. Úgy éreztük, hogy helyes úton járunk mind az említett pácienst, mind pedig a klinika egészét tekintve.

Hogyne, gondolta Fredrika. Hogyne. Nima Rita ennek ellenére meghalt, és ez nyilvánvalóan azért következhetett be, mert a vezetők rosszul ítélték meg a férfi kétségbeesett menekülési vágyát. Bár az érthető, hogy megengedték neki, hogy az erkélyen tartózkodjon. Az viszont minden létező szabálynak ellentmond, hogy megengedték neki, hogy egyedül, a személyzet felügyelete nélkül tartózkodjon ott.

Július huszonhetedikén délután Nima Rita eltűnt. Később megtalálták a nadrágjának egy darabját, ami akkor szakadhatott le, amikor átpréselte magát a tető és az erkély magasan felhúzott korlátja közötti keskeny résen. Ezek után ereszkedhetett le a meredek sziklafalon, majd eltűnt Årstaviken közeléből, és a Mariatorget környékén talált otthonra.

Az viszont rendkívül vérlázító volt, hogy Christer Alm

visszatérése, azaz augusztus negyedike előtt senki nem jelentette az eltűnését, és a rendőrséget utána sem értesítették, bár a szabályzat világosan előírja, hogy a pácienssel kapcsolatos minden új eseményről és incidensről tájékoztatni kell a megadott kapcsolattartó személyt. Fredrikának az volt a gyanúja, hogy az egész nekik megírt szöveg puszta ködösítés, szinte ordít, hogy az ügy titokvédelem alatt áll. Egyvalami azonban kiderült: valami fontos információt próbálnak titokban tartani előttük, és miután még jobban tájékozódott a Södra Flygeln klinikáról, majd azt hosszasan megbeszélte Bublanski felügyelővel, azt tette, amit már előtte is néhányszor, felhívta Mikael Blomkvistet.

Mikael még mindig nem válaszolt Catrinnak. A Tudor Armsban ült a Grevegatanon, Guinnesst ivott, és megpróbált kieszelni egy haditervet. Most már nem ártana felkeresnie Svante Lindberget. Egyre inkább az volt az érzése, hogy Svante Lindberg kulcsszerepet játszik a történetben. De ösztöne azt súgta neki, hogy valami még hibádzik, és Forsell lenne a legmegfelelőbb forrás.

Mikaelnek azonban sejtelme sem volt arról, milyen állapotban van a miniszter, mindenesetre hiába próbálta, sem őt, sem Rebecka Forsellt, de még Niklas Kellert, a sajtóreferenst sem sikerült elérnie. Ezért úgy döntött, hogy tart egy kis szünetet, és mindenekelőtt keres egy helyet, ahova beköltözhet egy időre. Szüksége van egy helyre, ahol dolgozhat, és kipihenheti magát. Később majd folytatja a munkát. De megint nem sikerült összehoznia. Megcsörrent a telefonja.

Fredrika Nyman volt az, aki azt mondta, hogy fontos információkkal tud szolgálni. Mikael megkérte, hogy tegyék le egy kicsit, majd írt neki egy sms-t, hogy töltse le a Signal nevű applikációt, hogy védett vonalon tudjanak kommunikálni.

Fredrika nem volt lelkes.

Nem tudom. Nem értek hozzá. Utálom az appokat. Tényleg felbosszantanak.

Mikael nem adta fel.

Nincs véletlenül egy kamasz lánya, aki már összenőtt a telefonjával? Kérje meg, hogy töltse le az appot. Mondja meg neki, hogy segíthet a mamájának detektívesdit játszani.

Na, jó. Megpróbálom – válaszolta Fredrika.

Mikael addig is hátradőlt, itta a sörét, bámulta az utcát, ahol épp két babakocsit toló nő tűnt fel. Mikael szabadjára engedte a gondolatait, mélázásából egy újabb sms ébresztette fel.

Szóval te vagy az a Blomkvist fazon?

Mikael igyekezett menő módon viselkedni, és visszaküldött egy szelfit, amelyen V betűt mutat a két ujjával.

Cool!

Ne essünk túlzásba.

És anya tényleg valami nyomozásba keveredett?

Pontosan – írta Mikael, és elküldött egy szmájlit, miközben reménykedett, hogy nem nyomott félre megint valamit. Nagyon remélte, hogy ez alkalommal nem egy szívecskét sikerült elküldenie. Akkor biztos címlapra kerülne az *Expressen* nevű bulvárlapban. Mikael elmagyarázta a kislánynak, akit Amandának hívtak, hogy mit kell tennie, és tizenöt perc múlva Fredrika Nyman már hívta is az applikáción. Mikael felvette a telefont, és elindult az utcán.

– Most nagyot nőttem a lányaim szemében – mondta.

– Akkor legalább már tettem ma valami hasznosat. Mondja, mi történt?

Fredrika Nyman töltött magának egy pohár fehérbort a konyhában, és nekilátott, hogy elmondja az új híreket.

– Szóval senki nem tudja, hogyan és miért került oda? – kérdezte Mikael.

– Van ebben az ügyben valami szigorúan bizalmas. Katonai titkokra tippelnék.

– Állambiztonsági dologra gondol?

– Nem tudom.

– Talán egy bizonyos egyén biztonságáról van szó.

– Lehetséges.

– Nem találja furcsának az egészet?

– Dehogynem – felelte elgondolkodva Fredrika. – Tudja, botrányszaga van ennek a történetnek. Hónapokon keresztül bezárva tartották egy kis szobában, fogorvosi kezelés és még sok minden nélkül, ha jól értem. Egyébként ismeri a helyet?

– Olvastam Gustav Stavsjö programnyilatkozatát még valamikor régebben – mondta Mikael.

– Szép, igaz? A legbetegebbek kapják a legtöbb törődést. Ezzel tudjuk leméri a legjobban egy társadalom értékrendjét, hogy hogyan törődünk a leggyengébbekkel.

– Nagyon lelkes volt annak idején, ugye?

– Igen – mondta Fredrika. – De azok még más idők voltak, és Gustav Stavsjö hite a beszélgetésben mint terápiában kicsit naivnak bizonyult, különös tekintettel a súlyos betegekre. A pszichiátria utána más irányba fejlődött, a gyógyszerekre és a kényszerkezelésekre fektették a hangsúlyt. A klinika, amelynek épülete a tó ívét követve emelkedett a parton, és inkább kastélyra hasonlított, lassanként a reménytelen páciensek elfekvőjévé vált, különös tekintettel a háborús traumákat elszenvedett menekültekre. Rossz hírű hely lett, és a személyzet toborzása egyre nagyobb problémát jelentett.

– Érthető.

– Sajnos ezt most mi is tapasztaltuk. Amúgy megkérdezhetem, ki az a DNS-kutató, akivel összekötött?

– Egy barát.

– Mondjuk úgy, hogy érdekesen viselkedik.

– Megvan rá az oka.

Ezután elköszöntek egymástól. Fredrika magára maradt, a vizet bámulta, és a felbukkanó hattyúkat.

23. fejezet

Augusztus 27.

Mikael Blomkvist rejtjeles üzenetet küldött Lisbethnek, ő azonban nem foglalkozott vele. Teljesen más dolog kötötte le a figyelmét, mégpedig az új fegyvere, egy Beretta 87 Cheetah, ami pontosan ugyanolyan volt, mint amit Moszkvában akart használni. Beszerzett még egy IMSI-catchert, majd elhozta a motorját, egy Kawasaki Ninját a fiskergatani lakás pincéjéből.

Öltönyét visszacserélte a kapucnis dzsekire, farmerra és edzőcipőre, és a Hotel Nobisban foglalt magának szobát a Norrmalmstorgon, nem messze a Strandvägentől. Rajta tartotta a szemét a megfigyelőkameráin, hogy ugyanolyan sikerrel végezhesse a titkos lehallgatásokat, mint a nyár elején. A múltja azonban továbbra sem hagyta nyugodni, és ez nem nagyon tetszett neki.

Nincs több idő a múltra.

Összpontosítania kell, különösen most, amióta Galinov is képbe került. Nem mintha sokat tudott volna róla a darkneten, avagy Dark Weben keringő számos mendemondán kívül, de néhány hír vele kapcsolatban azóta megerősítést nyert, és az több volt, mint elég. Ivan Galinov Lisbeth apjával együtt dolgozott, együtt voltak kiképzésen, és a GRU-val is együttműködtek.

Gyakran kellett beépülnie ügynökként forradalmárok és pénzcsempészek közé. Állítólag különleges képessége segítségével bármilyen környezetbe képes volt beleolvadni, és nem azért, mert könnyen tudott alkalmazkodni, vagy színészi képességei lettek volna, épp ellenkezőleg. Galinov önmagát adta, ami bizalmat

ébresztett az emberekben, így érte el, hogy a környezete azt higgye, ő egy közülük.

Tizenegy nyelven beszélt folyékonyan, könnyen sajátított el új dolgokat, és művelt volt. Magasságának, testtartásának és finom vonásainak köszönhetően minden ajtó megnyílt előtte, amit természetesen a javára fordított. Senki nem hitte el, hogy az oroszok egy hozzá hasonló kvalitásokkal rendelkező embert alkalmaztak volna kémként vagy beépített ügynökként. Ám Galinov tökéletesen megfelelt a lojalitással kapcsolatos elvárásoknak, és ugyanazzal a könnyedséggel volt képes kegyetlenül, gyengéden vagy épp atyáskodóan viselkedni.

Sok olyan ember gondolta a legjobb barátjának, akiket később szemrebbenés nélkül megkínzott. De jó ideje már annak, hogy otthagyta a hírszerzést, vagy annak, hogy beépített ügynökként dolgozott. Manapság azt szerette, ha üzletembernek tartották, vagy közvetítőnek, ami az ő esetében egyet jelentett a gengszterrel. És bár elsősorban a Zvezda Bratva nevű bűnözői szindikátushoz kötődött, Camillának is gyakran dolgozott és szinte bármikor elérhető volt számára.

Lisbethet azonban leginkább Galinov kiterjedt kapcsolatrendszere és a GRU-hoz fűződő viszonya aggasztotta. Előbb vagy utóbb be fogják cserkészni, ezért nem tétovázhat tovább. Most ott ácsorgott a hotelszobájában, amelynek az ablaka a Norrmalmstorgra nyílott, és készen állt arra, hogy véghez vigye azt, amit egész nap tervezett: jól megszorongatja őket, és eléri, hogy hibát kövessenek el. Előtte azonban elolvassa Mikael üzenetét.

Aggódom érted. Tudom, hogy gyűlölöd, ha ilyeneket mondok, de úgy gondolom, a rendőrséghez kellene fordulnod védelemért. Már beszéltem velük. Más: Nima Ritát álnéven regisztrálták a Södra Flygeln pszichiátriai klinikán. Gyanítom, hogy a hadsereg is benne lehetett a dologban.

Lisbeth nem válaszolt neki, és gyorsan meg is feledkezett az üzenetről, fogta a fegyverét, és bedugta egy szürke válltáskába. Azután felvette a kapucnis dzsekijét, és feltette a napszemüvegét, kiment a folyosóra, lement a lifttel a hallba, majd határozottan

kilépett a térre.

Nagy volt a zsongás odakint. Csak úgy nyüzsögtek az emberek, tele voltak a teraszok és az üzletek. Lisbeth jobbra kanyarodott a Smålandsgatanra, majd amikor kiért a Birger Jarlsgatanra, elindult az Östermalmstorg metrómegálló felé, ahol lement a lépcsőn, és felszállt egy a Södermalm felé induló vonatra.

Rebecka Forsell a férje ágya mellett ült a Karolinska kórházban, amikor megszólalt a telefonja. Blomkvist próbálta elérni őt, sokadszorra. Rebecka már épp felvette volna, amikor a férje teste váratlanul összerándult, mintha rémálma lenne, úgyhogy Rebecka inkább végigsimított férje homlokán, és hagyta, hadd csengjen tovább a telefon. Az ajtóban három katona állt, akik a zajra benéztek a szobába.

Állandó megfigyelés alatt tartják őket, még aggódni sem aggódhatott egyedül. Felfoghatatlan volt számára ez a bánásmód. Még Johannes édesanyját is kihallgatták. Mindegyikőjük között Klas Berg, a MUST főnöke volt a legkellemetlenebb, és persze Svante Lindberg, aki már-már idegesítően aggodalmaskodó és együttérző volt.

Egy óriási doboz csokoládéval és virágcsokorral állított be, könnybe lábadt szemmel. Azután siránkozott egy darabig, és megölelte Rebeckát, akit nem tudott megtéveszteni ezzel a színjátékkal. Ahhoz túlságosan is izzadt és pislogott, és legalább kétszer megkérdezte, hogy mondott-e valamit Johannes még amikor Sandőn voltak, amiről neki esetleg tudnia kellene. Rebecka legszívesebben felordított volna: maga is titkol valamit előlem?! De nem szólt egy szót sem, csak megköszönte a támogatást, majd megkérte, hogy távozzon.

„Túlságosan fáradt még ahhoz, hogy látogatókat fogadjon” mondta, mire Lindberg, ha vonakodva is, de távozott. Bizonyára tartozott ezzel az úttal az ördögnek, mert Johannes nem sokkal később felébredt, és azt suttogta érthetően, „bocsánat”. Váltottak pár szót a fiúkról, Johannesről, hogy érzi magát, majd Rebecka

feltette a kérdést, „Miért, miért tetted ezt?”, de a férfi nem felelt, újra becsukta a szemét.

Talán azért, mert már nem telt az erejéből, vagy azért, mert szeretett volna eltűnni, újra eltűnni minden elől. Most már aludt, legalábbis szendergett. Bár ettől még nem biztos, hogy jobban érzi majd magát. Rebecka megfogta a férje kezét. A telefonja pittyegett, sms-e érkezett Blomkvisttől. Bocsánatot kért a zavarásért, de mindenképpen beszélnie kell vele egy védett vonalon vagy személyesen. Csak most ne, gondolta, most képtelen lenne rá, és kétségbeesetten a férjére nézett, aki motyogott valamit álmában.

Johannes Forsell ismét a Mount Everesten járt. Álmában nehéz léptekkel haladt előre a hóviharban. Elviselhetetlenül hideg volt, lassan már gondolkodni is alig bírt. Csak gázolt előre a hóban, hallgatta a mászóvas csikorgását, az ég robajlását, a hangok oda-vissza verődését a sziklafalakon. Nem tudta, meddig bírja még.

Olykor már csak a saját lélegzését érzékelte az oxigénmaszkon keresztül, és a mellette haladó Svantét, mást nem. Olykor fekete volt körülötte a táj, lehet, hogy csukott szemmel járt? Ha egy szakadék lett volna előtte, belezuhant volna, még arra sem lett volna ideje, hogy felfogja, mi történik vele, vagy hogy felkiáltson. Még a futóáramlások is mintha elnémultak volna.

A hangtalan sötétségbe tartott, a semmibe. Nem is volt még olyan régen, amikor az apja a sípálya széléről biztatta: „Még van benned erő, gyerek! Még van benned!” A rettegés majdnem összeroppantotta, de egy ideig még az apja szavai tartották benne a lelket. Mindig van az emberben egy extra tartalék, amihez hozzáférhet. De mostanra ez is elfogyott.

Mostanra nem maradt semmi. Lenézett a bakancsa körül kavargó hóra, és arra gondolt, hogy lassan ideje előrebukni a hóban és feladni, és akkor... akkor megütötte a fülét egy kiáltás vagy inkább panaszos üvöltés, ami nem származhatott embertől, mintha a hegy kiabálta volna világgá a kétségbeesését.

Johannes tisztán és érthetően beszélt, de Rebecka nem tudta eldönteni, vajon álmában beszél, vagy hozzá intézi a szavait:

– Hallod?

Rebecka most is, ahogy egész nap, a forgalom tompa zaját és a gépek surrogását, a folyosói léptek zaját hallotta. Nem válaszolt Johannesnek, letörölt a homlokáról egy izzadságcseppet, és megigazította a haját. A férfi kinyitotta a szemét, és Rebeckában ismét feltámadt a remény és a vágyakozás. Beszélj hozzám, gondolta. Meséld el, mi történt.

Johannes olyan rémülten nézett rá, hogy Rebecka megijedt.

– Álmodtál valamit?

– Már megint azt az üvöltést hallottam.

– Üvöltést?

– Az Everesten.

Régebben sokat beszélgettek arról, ami a hegyen történt. De Rebecka nem emlékezett rá, hogy bármiféle üvöltés szóba került volna. Úgy gondolta, jobb, ha most nem nagyon kérdezősködik. Látta a férfi csillogó tekintetén, hogy még nincs teljesen magánál.

– Nem tudom, miről beszélsz.

– Hát nem emlékszel? Azt hittem, hogy a vihar az. Hogy a szél volt az, ami szinte emberi hangon üvöltött.

– Nem, drágám, nem emlékszem. Én nem voltam fent veled. Végig az alaptáborban voltam. Hiszen tudod.

– De biztos, hogy elmondtam.

Rebecka a fejét ingatta, és azt érezte, bárcsak témát válthatnának. Az volt a benyomása, hogy a férje összevissza beszél, és megmagyarázhatatlan, kellemetlen érzése támadt azzal kapcsolatban, hogy ennek az „üvöltésnek” lesznek még elkerülhetetlen következményei.

– Mi lenne, ha pihennél egy kicsit – javasolta.

– Tudod, később arra gondoltam, ázsiai vadkutyák voltak.

– Mik?

– Ázsiai vadkutyák nyolcezer méteres magasságban. Szerinted

elképzelhetetlen?

– Rendben, beszéljünk az Everestről, ha azt szeretnéd – egyezett bele Rebecka. – De előbb segíts nekem, kérlek, megérteni, hogy miért így akartál elmenni?

– Mikor?

– Hát most, Sandőn. Fogtad magad, és kiúsztál a nyílt vízre...

Látszott a férje tekintetén, hogy most már magánál van, de gyorsan kiderült az is, hogy ez nem sokat változtat a helyzeten. Mintha jobban érezné magát az ázsiai vadkutyáival az Everesten.

– Ki halászott ki a vízből? Erik?

– Nem a testőreid mentettek ki.

– Akkor ki volt az?

Rebecka kíváncsi volt, hogyan fogadja majd férje a hírt.

– Mikael Blomkvist volt az.

– Az újságíró?

– Pontosan.

– Ez furcsa – felelte Johannes, és valóban piszokul furcsa volt, de egyelőre még nem adott hangot az őszinte meglepetésnek.

A hangja fakó volt, és bánatos, majd közönyös tekintettel lenézett a kezére, ami megrémítette Rebeckát, aki már várta a következő kérdést. És amikor elhangzott, a férfi hangjában nyoma sem volt kíváncsiságnak.

– Hogy tudhatta meg?

– Akkor hívott fel, amikor teljesen kétségbe voltam esve. Egy riport miatt telefonált.

– Milyen riport?

– Nem fogod elhinni – mondta Rebecka, annak ellenére, hogy gyanította, Johannes nagyon is hinni fog neki.

Lisbeth leszállt a zinkendammi metróvonalról, majd a Ringvägenen keresztül elindult a Brännkyrkagatan felé. Az emlékképek továbbra sem hagyták nyugodni. Talán amiatt, mert visszatért gyermekkora színhelyére, vagy talán az új akció miatt, de megint zaklatott lett.

Felnézett az égre. Sötét felhők borították. Biztos, hogy nemsokára

leszakad az ég, pontosan úgy, ahogy Moszkvában is történt. Nagy volt a légnyomás, ahogy az egy vihar kitörése előtt lenni szokott. Nem messze megpillantott egy fiatal férfit a járdán, előregörnyedt testtel, aki mintha rosszul lenne. Körülötte mindenütt részegek, talán fesztiváloznak a kerületben, vagy fizetésnap van, vagy egyszerűen csak hétvége? Balra fordult, majd felment a lépcsőn, és a Tavastgatan felől közelítette meg Mikael lakását. Lassan egyre jobban tudott fókuszálni a környezetére, szemügyre vett minden apró részletet és arra járó alakot. Eddig azonban nem látott semmi olyasmit, amire felkészült. Talán tévedett? Semmi gyanús körülmény, csak egyre több részeg. De várjunk csak... ott távolabb a kereszteződésnél...

Lisbethnek feltűnt egy hát, egy széles váll, amit egy Manchester zakó takart. A férfi kezében egy könyv. Sem a Manchester zakó, sem pedig a könyvolvasás nem jellemző a bűnözőkre. Volt azonban valami a fickóban, amitől Lisbeth egyre feszültebb lett, a tartása, az a jellegzetes nézés... Igyekezett észrevétlenül elmenni mellette és egy gyors pillantással felmérni. A férfi magas volt, kicsit talán túlsúlyos, és Lisbeth abban a pillanatban látta, hogy nem tévedett. A zakó és a könyv nevetséges álca volt csupán, egy söderi hipszter merész utánzása. Lisbeth nemcsak arra jött rá, hogy mi járatban van a férfi, hanem arra is, hogy ki az.

Conny Andersonnak hívták, és lótifutinak meg mindenesnek használták az alvilági körökben. Igazi kis csicska, amiben nincs semmi meglepő. Neki az aljamunka jutott, és nem is akart ennél többet. Ő volt az, aki csak állt és várt, hátha az a valaki, aki egészen biztosan nem jár arra, egyszer csak mégis felbukkan. Lisbeth azzal is tisztában volt, hogy Conny nem egy ma született bárány. A majdnem kétméteres hústorony a pénzbehajtási bizniszben is tevékenykedett, ahol ő volt a kemény csávó. Lisbeth lehajtott fejjel osont el mellette, mintha észre sem vette volna.

Amikor túljutott Connyn, megállt, és szemügyre vette az utcát. Kicsit arrébb két huszonéves fickó tántorgott részegen, tőle távolabb egy idős hölgy sétált csigatempóban. Ez a legkevésbé sem

ideális. Lisbethnek nem lesz ideje kivárni a nőt. Abban a pillanatban Conny Anderson kiszúrta őt, ezért Lisbeth úgy döntött, okosabb, ha továbbmegy.

Aztán gyorsan jobbra fordult, és elindult egyenesen a nő felé, mire Conny felnézett, és a fegyvere után nyúlt. De ennél többre nem jutott ideje. Lisbeth a lábai közé rúgott, és amikor érezte, hogy a férfi teste megadja magát, két erős mozdulattal lefejelte. A férfi elvesztette az egyensúlyát. Lisbeth kiáltást hallott a háta mögül, feltételezhetően a hölgy volt az:

– Mit csinálnak ott maguk?

Lisbeth ezzel azonban most nem tudott foglalkozni. Nem volt ideje arra, hogy zaklatott idős hölgyeket nyugtasson meg, és amúgy is biztosra vette, hogy a nőnek nem lesz mersze közelebb jönni. Csak nyugodtan hívja ki a rendőröket. Bár talán jobb lenne, ha kicsivel később bukkanna fel a rendőrség, mert most Lisbeth olyan erővel vetette magát Conny Andersonra, hogy a férfi hangosan a járdának csapódott. Lisbeth villámgyorsan rátérdelt a mellkasára, levette a napszemüvegét, majd kivette a táskájából a pisztolyát, és a férfi ádámcsutkájának nyomta. Conny rémült tekintettel meredt Lisbethre.

– Kinyírlak! – mondta neki.

A férfi motyogott valamit, és egyáltalán nem tűnt valami nagylegénynek, Lisbeth pedig vészjósló hangon folytatta:

– Kinyírlak, te mocsok. Kinyírlak az összes szeméttel együtt, ha csak egy ujjal is hozzá nyúltok Mikael Blomkvisthez. Ha engem akartok elkapni, akkor engem üldözzetek, ne mást. Megjegyezted?

– Igen – motyogta Conny.

– És... mondd meg Markónak, nem várom meg, amíg Mikaelt elkapjátok, én hamarabb fogok lecsapni, és addig járok a nyomotokban, amíg nem marad más utánatok, csak halálra vált barátnők és rettegő feleségek.

Amikor Conny Andersson nem szólt egy szót sem, Lisbeth még erősebben nyomta neki a pisztolyát.

– Na, hadd halljam!

– Meg fogom mondani – dadogta Conny.

– Remek. És...

– Igen?

– Van ott egy nő, aki minket bámul, úgyhogy nem veszem el a pisztolyodat, és nem csinálok semmi olyan szarságot, amivel még jobban magunkra irányítanánk a figyelmet. De lerúgom a fejed, ha mozdulni mersz, és ha a pisztolyod után nyúlsz, gondolkodás nélkül lepuffantalak. Ez van...

Lisbeth bal kezével még villámgyorsan átkutatta a férfit, és a farmerzsebéből kivette a mobiltelefonját, egy arcfelismerő programmal rendelkező Iphone-t.

– Biztos, ami biztos, ezt elteszem. Így legalább el tudom mondani, amit akarok, ha te mégis elpatkolnál – mondta Lisbeth, és a férfi álla alá nyomta a pisztolyt.

– Na, hol az a mosoly, Conny?

– Mi van?

Lisbeth a férfi fölé tartotta a telefont, és feloldotta a zárat, majd még két dolgot tett, amelyek egyikéhez sem volt szükség csúcstechnikára. Még egyszer lefejelte Connyt, majd készített róla egy fotót. Ezek után felvette a napszemüvegét, majd elindult a Slussen és a Gamla stan irányába, miközben végigböngészte Conny telefonkönyvét. Volt benne egy-két név, ami őszintén meglepte, egy ismert színészé, három politikusé és egy zsarué, a kábszeresektől, aki ezek szerint korrupt volt. De Lisbethet most nem ők érdekelték.

Kiválogatta a Svavelsjői Motoros Klub tagjainak nevét, és amikor mind megvolt, elküldte nekik a halálra rémült, egyenesen a kamerába bámuló Conny képét. Miután lemásolta a telefon tartalmát, írt egy üzenetet:

A srác szeretne valamit elmondani.

Amikor ezzel megvolt, a Riddarfjärden vizébe dobta a mobilt.

24. fejezet

Augusztus 27.

Johannes Forsell csak annyit szeretett volna, hogy hagyják békén elvonulni az álmokból és emlékekből álló kis világába. De most, hogy ilyen váratlanul felmerült Nima Rita neve, ráadásul ilyen hangsúlyosan, és mivel a felesége hangjából sem tűnt el a harag, kénytelen volt visszatérni a valóságba.

– Hogy a fenébe bukkanhatott fel Svédországban? Úgy tudtam, hogy meghalt...

Johannes érezte, hogy a témaváltással felbosszantotta a feleségét.

– Ki látogatott meg az előbb?

– Már mondtam.

– De elfelejtettem.

– A fiúk és az anyád. Ő vigyáz rájuk egy ideig.

– Hogy fogadták a történteket?

– Mit mondhatnék, Johannes? Mit mondhatnék erre?

– Sajnálom.

– Köszönöm – mondta Rebecka, és megpróbálta összeszedni magát, szeretett volna megint a régi, erős Rebecka lenni.

De csak félig sikerült. Johannes pillantása az ajtó előtt álló katonákra esett. A fejében nyugtalan madárként egyszerre kezdtek cikázni a kiutakról, menekülési útvonalakról, a haragról, a lehetőségekről és a kockázatokról szóló gondolatok.

– Most nem beszélhetek Nimáról – mondta végül.

– Ahogy akarod.

Rebeckának valósággal az arcára kellett kényszerítenie a mosolyt,

amikor ismét megsimogatta a férje fejét. Johannes idegesen elhúzódott.

– Akkor miről akarsz beszélni?

– Nem tudom.

– Egy dolgot mindenesetre sikerült elérned – mondta Rebecka.

– Mire gondolsz?

– Nézz körül, látod itt ezt a sok virágot? Ez csak egy része annak, amit küldtek. A gyűlöletet sikerült szeretetté változtatnod.

Rebecka odanyújtotta férjének a saját telefonját.

– Nézd meg, mit írnak rólad.

Johannes kezével elutasító mozdulatot tett.

– Biztos tele van nekrológgal.

– Nem, nézd már meg! Tényleg!

– Itt voltak már a MUST emberei?

– Svante és Klas Berg jöttek el, és Sten Siegler, meg volt még itt néhány hozzájuk hasonló fickó, úgyhogy sokan eljöttek. De miért kérded?

Miért kérdi?

Johannes tudta a választ a kérdésre, és látta Rebecka szemében a bizonytalanságot. Kezével beletúrt a hajába, hirtelen váratlan erővel tört rá a vágy: el akarja mondani! Persze tisztában volt azzal, hogy nem lehet.

Egészen biztos, hogy lehallgatják őket, nem lehet, másképp kell. Mérlegelni kezdte a helyzetet. Eszébe jutott az élni akarás kétségbeesett vágya, ami akkor támadt fel benne, amikor kezdett süllyedni a tengerfenék felé.

– Van nálad toll és papír? – kérdezte.

– Hogy? Ja, igen. Persze.

Rebecka kotorászni kezdett a táskájában, és sikerült előhalásznia egy golyóstollat és egy sárga színű jegyzetblokkot, és odaadta a férjének.

Johannes a következőket írta a lapra:

El kell mennünk innen.

Rebecka Forsell elolvasta Johannes üzenetét, és riadt tekintete a kint álló őrökre tapadt. A katonák szerencsére elég elcsigázottnak tűntek, és épp elmerültek a mobiljukban, úgyhogy Rebecka gyors kérdést vetett a papírra:

Most?

Most – írta a férje. – *Kapcsolj le a gépekről, hagyd itt a mobilodat és a táskádat, hogy úgy tűnjön, mintha csak a büfébe mentünk volna le.*

Hogy úgy tűnjön?

El kell mennünk.

Megőrültél?

El akarok mondani valamit, de itt nem lehet.

Mit?

Mindent.

Gyorsan írtak, ugyanazzal a tollal, amit mindig odaadtak a másiknak. Johannes egy pillanatra elbizonytalanodott, és a feleségére nézett azzal a riadt tekintetével, de a pillantásában megcsillant valami abból, amit Rebecka olyan régóta hiányolt: a harci kedvből. Ez megnyugtatta a nőt, és félelme némileg alábbhagyott.

Rebecka szeretett volna a realitás talaján maradni, és nem akarta elhagyni a katonákkal őrzött kórházat, az őket övező paranoia ellenére. Ugyanakkor jó lenne tudni, mit akar elmondani Johannes. És talán az sem ártana, ha mozogna egy kicsit. A férfi pulzusa magas volt, de stabil, és jól tudta, hogy Johannes erős. Biztosra vette, hogy találnak odakint egy helyet, ahol senki nem hallgathatja ki őket.

Ugyanakkor tisztában volt azzal is, hogy felelőtlenség és tiszteletlenség, ha semmibe veszik a kórházi személyzet munkáját, és lekapcsolják Johannest az infúzióról és a gépekről. Ezért egy új lapra a következőket írta:

Csöngetek nekik, és elmondom, mit szeretnénk.

Így is tett. Közben Johannes válaszolt neki.

Utána találnunk kell egy helyet, ahol senki nem láthat minket.

Istenem, fejezd már be, gondolta Rebecka.

Mi az, ami elől ennyire el akarsz menekülni?

A MUST elől.

Svantéról beszélsz? – írta Rebecka.

A férfi bólintott, legalábbis a mozdulata annak tűnt. Tudtam!, szeretett volna felordítani Rebecka, majd remegő kézzel írni kezdett. Közben szinte hullámzott a mellkasa az izgatottságtól, és kiszáradt a szája.

Csinált valamit?

A férfi nem írt semmit a lapra, és a fejével sem jelzett semmit. Tekintete mereven az ablakra tapadt, és a kinti autóforgalmat bámulta.

Fell kell jelentened – javasolta Rebecka.

A férfi ránézett, pillantása azt üzente Rebeckának, hogy még mindig nem ért semmit.

Fordulj a médiához. Mikael Blomkvist már hívott minket. A te oldaladon áll.

– Az én oldalamon – mormogta, és grimaszokat vágott, majd a toll után nyúlt, és indulatosan odakaparta, hogy mit gondol erről. Rebecka értetlenül bámulta a szavakat.

Nem tudom elolvasni – írta, bár, ha megerőltette volna magát, el tudta volna, mire Johannes újra odaírta, hogy mire gondolt.

Lehet, hogy nem ez a jó oldal.

Rebeckában önkéntelenül is beindult egyfajta önvédelmi mechanizmus, mintha Johannes ezzel a vallomásával kezdene eltávolodni tőle. Sőt, az volt a benyomása, hogy ezután a kettejük egysége, a mi, már nem is lesz olyan magától értetődő. Két külön részt alkotnak, amelyek talán már nem tartoznak össze. Rebeckában az is fölmerült, hogy esetleg neki kellene elmenekülnie a férjétől.

Tekintete az őrökre tévedt, és megpróbált kieszelni egy újabb tervet. Ám abban a pillanatban léptek zaja hangzott fel a folyosón, és a kórterembe belépett a vörös szakállas orvos, aki pontosan azt a kérdést tette fel, amit ők hallani szerettek volna. Rebecka azt mondta – ennél jobb nem is juthatott volna eszébe –, hogy Johannes

már jobban van, és elég erős ahhoz, hogy sétáljon egyet.

– Lemegyünk a kioszkhoz, és veszünk egy újságot meg valami könyvet – mondta olyan hangon, ami mintha nem is az övé lett volna, de mégis meglepően tiszteletet parancsolóan hangzott.

Este fél nyolc volt, és Jan Bublanski felügyelőnek már rég haza kellett volna mennie. De még mindig bent volt az irodájában, és a vele szemben ülő fiatal nőt nézte, akiből egyfajta dühös idealizmus sugárzott, aminek meghatározó eleme volt az ellenszegülés és a dac. Kedvelte ezt a hozzáállást, ifjúkori önmagára emlékeztette, amikor talán ő maga is úgy gondolta, hogy az idősebb generáció nem vette olyan komolyan az életet, ahogyan kellett volna. A felügyelő rámosolygott a fiatal nőre, aki viszonozta mosolyát.

Huszonöt éves volt, Else Sandbergnek hívták, és rezidensként dolgozott a St. Göran kórházban. Apródfrizurát viselt, és kerek szemüveget.

– Kedves öntől, hogy időt szakított ránk – indította a társalgást Bublanski.

– Igazán nincs mit – felelte a lány.

Sonja Modig talált rá a lányra, miután kapott egy fülest, miszerint a serpa felragasztott egy plakátot a Södra metróállomásnál lévő buszmegálló oldalára. Modig ráállított néhány kollégát arra, hogy beszélgessenek a buszmegállóban megforduló emberekkel.

– Úgy hallom, hogy már nem emlékszik olyan pontosan a szövegre, de bármi, amit fel tud idézni, értékes információ lehet számunkra.

– Nagyon nehéz volt elolvasni, az értelme inkább a sorok között bontakozott ki... engem leginkább egy paranoiás ember kényszerképzeteire emlékeztetett.

– Ez bizony nem lehetetlen – mondta Bublanski. – De azért örülnék, ha megpróbálná felidézni, mit olvasott.

– Tele volt lelkiismeret-furdalással – folytatta Else Sandberg.

Drága gyermekem, ne elemezd már a tartalmát.

– Mi volt a szöveg?

– Az, hogy felment egy hegyre. Még egyszer, igen, még egyszer felment a hegyre, *„one more time”*. De rosszul látott. Hóvihar volt, rosszul lett, és nagyon fázott. Azt hitte, hogy ott fog meghalni. Azután kiáltásokat hallott, ami mutatta neki az utat.

– Milyen kiáltásokat?

– A halottak kiáltását, azt hiszem.

– Ezt hogy érti?

– Nem volt olyan egyszerű megérteni, de szellemek kísérték minden lépését, két szellem, ha jól emlékszem, egy jó és egy rossz...

Else itt elnevette magát, amit Bublanski bájosnak tartott, végre egy gesztus, amikor a fiatal orvosnő emberinek mutatkozik.

– Mint Haddock kapitánynak a Tintinben, tudja, neki is volt a vállán egy ördög és egy angyal, amikor iszogatni támadt kedve.

– Igaza van! Ez egy igazán szép metafora.

– Nem metaforaként gondoltam. Számára ez valóságosnak tűnt. Tudja, én is magamra ismertem ebben. Egy jó és egy rossz hang, amik a fülembe suttognak, amikor ki vagyok téve valamilyen kísértésnek.

Bublanski elkomorodott.

– Mit mondott neki a rossz szellem?

– Azt, hogy hagyja fent a nőt.

– A nőt?

– Úgy emlékszem, hogy ezt írta. Nőről volt szó, a madam szót használta, vagy azt, hogy mam, valaki, aki fent maradt a hegyen. Aztán volt még valami egy fura nevű völgyről... a Szivárvány Völgyről, igen, a Rainbow Valley-ről, ahol a holtak a kezüket nyújtogatják, talán élelem után? Az egész szöveg nagyon furcsa volt. Utána bukkant fel Johannes Forsell neve. Zavaros egy sztori. Sajnos nem tudtam tovább olvasni, mert megérkezett a buszom, és volt egy fickó, aki veszekedett a sofőrrel, emiatt sem tudtam már a szövegre figyelni. Addigra egyébként megállapítottam, hogy a fickó nagy valószínűséggel paranoid skizofréniában szenvedhet. Még arra emlékszem, hogy a kiáltások folyamatosan felhangzottak.

– Ilyesmi skizofrénia nélkül is megtörténik az emberrel.

– Mire gondol? – kérdezte a lány.

Mire is…

– Arra gondolok… – vágott bele Bublanski.

– Igen?

– Arra gondolok, hogy ismerem a helyzetet. Vannak dolgok, amiktől nem tud szabadulni az ember. Éveken át emészthetik.

– Igaz – mondta most már óvatosabban Else. – Igaza lehet.

– Tud várni még egy kicsit? Szeretnék mutatni valamit.

Else Sandberg bólintott, és Bublanski belépett a számítógépébe, rákeresett valamire a Google-ban, és a lány felé fordította a képernyőt.

– Látja?

– Borzasztó – mondta Else.

– Igen. Ez a Rainbow Valley, a Mount Everesten. Korábban nem tudtam valami sokat erről a világról. Az elmúlt néhány napban azonban elég sok cikket elolvastam, és azonnal felismertem a nevet, amikor megemlítette. A Rainbow Valley természetesen csak egy fantázianév, de sokszor előfordul a Mount Everest kapcsán, és mindjárt meg fogja ön is érteni, hogy miért. Nézze csak!

Bublanski a képernyőre mutatott, és remélte, hogy tényleg szükség van arra, amit tesz, és nem puszta kegyetlenség a lánnyal szemben. Ugyanakkor érzékeltetni akarta a helyzet komolyságát. A képeken halott hegymászók voltak, akik odafent, nyolcezer méteres magasságban feküdtek a hóban, és bár sokan közülük évek, sőt évtizedek óta ott feküdtek már, testük még mindig izmosnak és erősnek tűnt. Fagyottan hevertek, rajtuk a színes ruhák, pirosak, zöldek, sárgák és kékek, körülöttük oxigénpalackok, sátormaradványok vagy buddhista imazászlók hevertek, amelyek szintén színesek voltak. Tényleg olyan volt a völgy, mint egy szivárvánnyal megtelt vidék, az emberi botorság hátborzongató tanúvallomása.

– Most már érti – mondta Bublanski. – A férfi, aki a plakátot írta, valaha hordár vagy hegyivezető lehetett a Mount Everesten.

– Tényleg ott járt!

– Serpa volt, és emiatt furcsa, hogy használta a Rainbow Valley kifejezést. Az a nyugati világ találmánya, igazi sötét irónia, bár azt gondolom, hogy a kifejezés azóta arrafelé is gyökeret vert, összekapcsolódott a helyiek vallási hiedelmeivel, az ott élő szellemekről és istenekről szóló hitével. Több ezer ember jutott már fel a hegy tetejére, és több százan haltak meg. Közülük sokat nem tudtak lehozni, és engem egyáltalán nem lep meg, hogy ennek a férfinak, aki tizenegyszer volt odafent, az volt az érzése, hogy a holtak beszélnek hozzá.

– De... – fogott bele Else, azonban Bublanski közbevágott.

– Tudja, én sok mindent nem értek – folytatta. – Odafent annyi veszély leselkedik az emberre, például lehet magaslati agyi ödémája, ez a HACE rövidítésének feloldása.

– Megdagad az agy, vagy mi történik?

– Igen, megváltozik a koponyaűri nyomás – mondta Bublanski –, de gondolom, ezt ön jobban tudja, mint én. Ilyenkor az embernek nehezére esik a beszéd vagy az, hogy racionálisan gondolkodjon. Az ember ilyenkor azt kockáztatja, hogy végzetes hibát követ el, sokan hallucinációkat élnek át, és elveszítik a valósággal való kapcsolatukat. Nagyon sok értelmes ember, mint maga vagy én, persze nálam kalandvágyóbbak és merészebbek, kísérteteket láttak odafent, és misztikus élményekben volt részük. Márpedig ez a férfi mindig oxigénpalack nélkül mászott, ami próbára teszi az ember erejét, mind fizikailag, mind pedig mentálisan, és abban a tragikus kalandban még a szokásosnál is jobban kifárasztotta magát, fel-le járt a hegyen, és sok ember életét megmentette. Teljesen lemerítette a fizikai és szellemi tartalékait, szóval nincs azon semmi csodálkoznivaló, hogy angyalokat és démonokat látott, mint Haddock kapitány.

– Bocsásson meg, igazán nem akartam tiszteletlen lenni – mondta bocsánatkérő hangon Else.

– Nem volt az, és igaza van – folytatta a felügyelő. – A férfi nagyon beteg lett, valószínűleg skizofréniában szenvedett. De volt valami fontos, amit el akart mondani, ezért meg kell kérdeznem még

egyszer, emlékszik esetleg még valamire?

– Nagyon sajnálom, de nem.

– Esetleg Forsell-lel kapcsolatban?

– Talán van valami.

– Kérem, mondja el.

– Ugye azt mondta, hogy a férfi sok embert megmentett.

– Igen.

– Úgy emlékszem, hogy az írta, Forsell nem akarta, hogy megmentsék.

– Mire gondolhatott?

– Azt sajnos nem tudom. Csak most jutott eszembe, hogy még egyszer rákérdezett. De nem vagyok benne biztos. Ahogy mondtam, megjött a buszom, és másnap már nem volt ott a plakát.

– Tudom – mondta a felügyelő.

Miután a lány elment, Bublanski azzal a sajátságos érzéssel maradt egyedül, hogy egy álmot kell megfejtenie. Sokáig bámulta Klara Engelmant a fényképen, akinek a testét a futóáramlatok lefelé sodorták a hegyen Viktor Grankin mellől, és egy évvel később egy amerikai expedíció talált rá és fényképezte le. Klara a hátán feküdt, karjai ölelő mozdulatba fagyva, mintha még mindig Grankinba kapaszkodna, vagy még inkább – gondolta a felügyelő – ahogy egy gyerek nyúl az anyja után.

Mi történt odafenn? Valószínűleg nem az, amit már vagy százszor leírtak. Semmi sem volt biztos. A történet újabb és újabb megvilágításba került. Legutóbb úgy tűnt, hogy lett egy katonai vonatkozása is a serpa történetének, akiről a Södra Flygeln orvosai nem beszélhettek, éppen ezért Bublanski egész délután hívogatta Klas Berget a MUST-nál, hogy magyarázatot kérjen tőle.

Klas Berg megígérte, hogy másnap délután teljes körű tájékoztatást ad, de megjegyezte, hogy még az ő számára is maradt néhány nyitott kérdés az üggyel kapcsolatban, ami nagyon nem tetszett Bublanskinak. Nem szerette, ha rászorul a hírszerzés segítségére, de nem azért, mert presztízskérdést csinált volna belőle, egyáltalán nem érezte magát alárendelt viszonyban velük

szemben. Sokkal inkább attól tartott, hogy a rendőrségi nyomozás láthatja kárát. Ezért elhatározta, hogy visszaveszi a kezdeményezést.

Így aztán bezárta Klara Engelman fotóit, és ismét felhívta Svante Lindberg államtitkárt, aki ahogy eddig, most sem vette fel. Bublanski felügyelő felállt, és úgy döntött, hosszú sétára indul, hogy kiszellőztesse a fejét.

Svante Lindberg odaért a kórház bejáratához. Már járt egyszer ott aznap, és Rebecka szemmel láthatóan nem örült neki, de ezzel nem volt ideje foglalkozni. Ám miután arról értesítették, hogy Johannes felébredt, és magánál van, feltétlenül beszélnie akart vele, hogy megmondhassa neki... mit is? Fogalma sem volt róla, mit akar neki mondani, de azt feltétlenül, hogy lesz, ami lesz, tartsa a pofáját. Ő maga is ezért némította le a telefonját, mert nem szeretett volna hozzájárulni a káoszhoz.

Nem akart beszélni Mikael Blomkvisttel, aki már megkereste, sem Bublanski felügyelővel, aki az imént hívta harmadszorra. Meg kell őriznie a hidegvérét. Az irattáskája tele volt az orosz dezinformációs kampánnyal kapcsolatos titkos iratokkal, amelyek talán voltak olyan fontosak Johannes számára, hogy négyszemközt tudjon beszélni vele, úgy, hogy közben nem állnak megfigyelés alatt. Egy másodpercig sem. Keménynek kell lennie, mint mindig. Úgy mondogatta ezt magának, mint valami mantrát.

Mi ez a szag? Talán klór, fertőtlenítő vagy egyszerűen kórházszag? Körbenézett a hallban, attól tartott, hogy tele lesz újságírókkal, esetleg felbukkan Blomkvist, és kideríti a legsötétebb titkait. De nem volt ott senki, akitől félnie kellett volna, csak a betegek és rokonaik és a fehér köpenyes kórházi személyzet. Egy szürkés, sápadt férfit toltak el mellette, akin látszott, hogy a halállal viaskodik. De Svantét most ez sem érdekelte.

Leszegett fejjel haladt előre, a külvilágot teljesen kizárva. Ennek ellenére mégis érzékelte, hogy valaki ismerős tűnt fel a látóterében, úgyhogy megfordult. Egy magas, vékony, szürke zakót viselő nő állt

az automatánál a gyógyszertár mellett.

Csak nem Rebecka az? De bizony, hogy ő az. Felismerte a tartásáról és a lendületről, ahogyan közlekedett. Mi lenne, ha odamenne hozzá, és váltana vele néhány szót? Nem, talán mégsem. Itt az alkalom, hogy végre négyszemközt beszéljen Johanesszel. Most anélkül is a közelébe juthat, hogy mindenféle titkos iratokkal kelljen előhozakodnia. Elindult a lift felé, de aztán még egyszer megfordult, mert mintha Rebecka nem lett volna egyedül, ám a nőt addigra elnyelte a föld.

Talán tévedett... Elképzelhető, de nem érdekelte. Már majdnem továbbindult, amikor feltűnt neki a bankautomata mellett álló vastag tartóoszlop. Csak nem bujkál előle Rebecka? Az nagyon furcsa lenne. Ennek ellenére megfordult, és elindult az oszlop felé, először csak lassan, majd egyre gyorsuló léptekkel, és akkor tényleg mintha újra Rebecka szürke zakóját látta volna.

Még jobban belehúzott, és közben azon gondolkodott, mit fog neki mondani, ha utoléri, de közben fel is bosszantotta magát az egész lehetetlen helyzeten, hogy itt bujkál... És akkor váratlanul megbotlott valamiben, és elesett. Nem érdekelte, hogy mi történt, és nem is akarta megérteni. Egy mozdulatot érzékelt, és gyorsan tovasiető léptek zaja ütötte meg a fülét. Svante káromkodott egyet, majd feltápászkodott, és folytatta az üldözést.

3. RÉSZ – KÉT URAT SZOLGÁLNI

A kettős ügynökök hűségesnek mutatkoznak, de valójában mást szolgálnak.

Olykor az a küldetésük, hogy az ellenség soraiba beépülve ködösítsenek, és zavart keltsenek.

Előfordul, hogy önszántukból vagy kényszer hatására megváltozik a politikai nézetük, ha esetleg belesétáltak egy csapdába.

Előfordulhat az is, hogy soha nem derül ki, kit szolgáltak, még saját maguk számára sem.

25. fejezet

Augusztus 27.

Catrin Lindås még mindig nem evett semmit, csak egy kis teát ivott, és tovább olvasott Forsellről és az Everestről, miközben újra és újra visszatért a jelenethez, amikor a koldussal találkozott a Mariatorgeten. A koldus szavai minden egyes alkalommal egyre kétségbeesettebbnek tűntek emlékezetében – mintha egy rejtvényt kellett volna megfejtenie.

De más emlékek is felkavarodtak benne, sebek szakadtak fel, az indiai és nepáli út vége, amikor egyre nyomorúságosabbá vált a helyzetük, különösen a Katmanduból Khumbuba vezető út alatt. Nem mintha messzire jutottak volna. Apja megvonási tünetei egyre erőteljesebben jelentkeztek. Catrinnak eszébe jutott Mikael üzenete, és arra gondolt, hogy a koldussal éppen úgy találkozhatott a Khumbu-völgyben, mint ahogy a Freak Streeten, hiszen sok helyivel megismerkedtek. Ezért azután elküldött még egy sms-t Mikaelnek, bár a férfi az előzőre sem válaszolt:

A koldus egy serpa volt?

Most azonnal megjött a válasz:

Nem lenne szabad beszélnem veled. ☺ *A konkurenciának dolgozol. Már az előző sms-eddel leleplezted magad.*

Tiszta idióta vagyok.

Én pedig az ellenség.

Pontosan. Épp ezért arra kellene koncentrálnod, hogyan vágj el a külvilágtól.

Egy ollóval megoldom. Hiányzol – írta Mikael.

Fejezd be, gondolta Catrin. Fejezd be. Még mindig meg volt bántva. Tulajdonképpen. Nem volt kedve reagálni. Inkább kiment a konyhába, pakolászni kezdett, és Emmylou Harrist hallgatott teljes hangerőn. Amikor visszament a nappaliba, észrevette, hogy újabb sms érkezett Mikaeltől.

Találkozunk?

Soha, gondolta Catrin. Soha többé.

Azt írta:

Hol?

Beszéljük meg Signálon.

Áttértek a Signálra.

Legyen a Hotel Lydmar – javasolta Mikael.

Oké – felelte Catrin minden különösebb lelkesedés nélkül. Semmi nagyszerű, szuper, csak egy oké.

Ezek után átöltözött, megkérte a szomszédját, hogy etesse meg a macskáját, és nekilátott becsomagolni.

Camilla az erkélyen állt, és érezte, ahogy a vállára és a kezére esik az eső. Vihar készült, ő mégis kint szeretett volna lenni. A Strandvägen és az öbölben ringatózó motorcsónakok és vitorlások látványa egy olyan élet képét lebegtette meg előtte, amilyet élnie kellene, de egyelőre csak a hiányérzetet erősítette benne. Ez nem mehet így tovább, gondolta. Ennek véget kell vetni.

Becsukta a szemét, és élvezte, ahogy az esőcseppek végiggördülnek a homlokán és az ajkán, miközben megpróbálta átadni magát az álmainak és a vágyainak, de valami mindig visszavitte a Lundagatanra. Hallotta, ahogy Agneta azt kiabálja, menjen el, Lisbeth meg csak hallgat. Camilla úgy érezte, hogy Lisbeth hallgatása és elfojtott haragja mindannyiukkal végezni tudna.

Ekkor egy kéz érintését érezte a vállán. Galinov volt az. Camilla odafordult hozzá, és meglátta a férfi lágy mosolyát és szép arcát. A férfi magához ölelte a lányt.

– Gyermekem – mondta. – Hogy vagy?
– Jól vagyok.
– Nem hiszek neked.
Camilla elnézett a kikötő felé.
– Meglátod, minden rendbe fog jönni – mondta a férfi.
Camilla Galinov tekintetét kereste.
– Történt valami?
– Látogatóink érkeztek.
– Kik?
– A kedvenc banditáid.
Camilla bólintott, és visszament a lakásba. Marko volt az egy másik, meglehetősen szánalmas kinézetű fickó társaságában, aki farmert és egy olcsó, barna zakót viselt. A fickó arcán kék foltok éktelenkedtek, látszott rajta, hogy jól helybenhagyták. Nagyon magas volt, talán két méter is, és elképesztően nagydarab. Amint kiderült, Connynak hívták.
– Connynak lenne egy kis mondanivalója – kezdte Marko.
Camilla a férfi felrepedt szájára nézett.
– Akkor miért nem mondja el? – kérdezte Camilla.
– Blomkvist lakását kellett megfigyelnem – vágott bele Conny.
– Ahogy így elnézem, egész jól sikerült.
– Megtámadták – mentegette Marko.
– Tényleg?
– Salander volt az.
Camilla oroszul válaszolt:
– Ivan, ez a Conny magasabb nálad, nem?
– Legalábbis nehezebb – mondta Galinov. – És kevésbé jól öltözött.
Camilla svédül folytatta.
– A testvérem százötvenkét centiméter magas, és olyan vékony, mint egy piszkafa, és ő... elvert téged.
– Lesből támadott.
– Elvette a telefonját – vette magához a szót Marko –, és küldött egy üzenetet a klub minden tagjának.
– És mi állt az üzenetben?

– Hogy hallgassuk meg Connyt.

– Hallgatom.

– Salander azt üzeni, hogy ellátja a bajunkat egytől egyig, ha nem fejezzük be Mikael Blomkvist megfigyelését.

– De még mást is mondott – vágott közbe Marko.

– És mi volt az?

– Azt mondta, hogy a nyomunkban van, és ellehetetleníti az életünket.

– Szuper – mondta Camilla, és többé-kevésbé sikerült megőriznie az önuralmát.

– Az a helyzet, hogy… – makogta Marko.

– Mi van? – csattant fel Camilla.

– Az a helyzet, hogy a mobilon, amit Salander elvett, van egy csomó érzékeny információ. Szóval kissé nyugtalanok vagyunk.

– Minden okotok megvan rá – mondta Camilla. – De nem Lisbeth miatt, ugye, Ivan? – mondta Camilla, és a férfira nézett.

Ivan bólintott, Camilla pedig igyekezett továbbra is gúnyos, egyszersmind haragos képet vágni. De legbelül kezdett szétesni, úgyhogy megkérte Galinovot, hogy vegye át tőle a beszélgetést. Ő bement a szobájába, és hagyta, hogy akár valami piszkos áradat, elborítsák a múlt emlékei.

Rebecka Forsell még mindig nem fogta föl teljesen, mit tett. Hallotta, amint a férje azt suttogja, hogy „nem vehet észre”. Mire ő, valamilyen hirtelen ötlettől vezérelve elgáncsolta Svante Lindberget. Ezek után villámgyorsan a forgóajtók felé rohantak, kimenekültek az épületből, és a taxik felé vették az irányt az esőben.

Johannes egy olyan taxit választott, amelyik nem tartozott egyik taxitársasághoz sem, és legkevésbé sem érdekelte most, hogy az efféle magánzók mérőórája hihetetlen sebességgel pörög.

– Induljon – mondta a sofőrnek, egy fiatal, hullámos fekete hajú, álmos szemű fickónak.

– Hová? – kérdezte a sofőr.

Rebecka Johannesre nézett, de ő nem szólt egy szót sem.

– A Solna-hídon át a város felé – mormogta Rebecka, és közben arra gondolt, majd csak lesz valahogy.

Ugyanakkor a bizonytalanságon túl felfedezett magában még egy érzést: váratlanul megkönnyebbült. A sofőr nem lepődött meg a kérésen, és szemmel láthatóan az sem tűnt fel neki, hogy az utasa az a férfi, aki Svédországban pillanatnyilag a legszélsőségesebb indulatokat váltja ki az emberekből. Talán ezért is volt jó ötlet egy rendszeren kívüli taxist választani, valakit, aki többé-kevésbé kívülálló. Ezzel persze még nem voltak beljebb, úgyhogy miközben elhaladtak a Solna-temető mellett, Rebecka megpróbálta végiggondolni, mi lehet az aznapi tetteik lehetséges következménye.

Azzal nyugtatgatta magát, hogy talán nem is olyan különös, amit tettek. A férje válságos állapotban van, ő pedig orvos, és úgy ítélte meg, hogy nyugalomra és pihenésre van szüksége, mégpedig távol attól a nyüzsgéstől, ami a kórházban volt. Már csak annyi maradt hátra, hogy tájékoztassák az illetékeseket, mielőtt kitörne a pánik.

– El kell mondanod, hogy mi történik. Különben nem tudok részt venni ebben az őrületben – suttogta Rebecka.

– Emlékszel a professzorra, aki nemzetközi kapcsolatokat tanít, és a francia követségen találkoztunk vele? – kérdezte Johannes.

– Janek Kowalski – suttogta Rebecka.

Johannes bólintott, de Rebecka továbbra is értetlenül nézett férjére. Janek Kowalskinak mégis mi köze az ő életükhöz? Már rég el is felejtette volna, ki ő, ha legutóbb nem olvasott volna tőle egy cikket, ami a szólásszabadság határairól szólt.

– Jól emlékszel – felelte Johannes. – A Dalagatanon lakik. Nála tölthetjük az éjszakát.

– Ezt meg hogy képzeled? Hiszen alig ismerjük.

– Én ismerem – felelte Johannes. Rebeckának egyáltalán nem tetszett az ötlet.

Még emlékezett arra, hogy úgy köszöntek oda egymásnak a követségen, mint két idegen, és udvariassági frázisokon kívül nem

hangzott el semmi közöttük. Talán az egész csupán színjáték volt?

– Bárhol eltöltök egy éjszakát, ha elmondod végre, hogy mi folyik itt – mondta végül Johannesnek.

Johannes ránézett.

– Mindent el fogok mondani, utána pedig eldöntheted, hogy mit szeretnél.

– Hogyhogy eldönthetem?

– Eldöntheted, hogy továbbra is velem szeretnél-e élni.

Rebecka nem válaszolt, csak bámult ki az ablakon, miközben áthaladtak a Solna-hídon, majd odaszólt a sofőrnek:

– Dalagatan. A Dalagatanra megyünk.

Azután eszébe jutottak a határok, talán a szólásszabadság határai, de leginkább a szerelem határai.

Mi kell ahhoz, hogy úgy döntsön, elhagyja a férjét?

Mi lehet az, amit elkövetett – ha van olyan –, ami arra késztethetné őt, hogy elhagyja?

Catrin Lindås maga mögött hagyta a Nytorgetet, és már a Götagatanon járt, amikor visszatért kissé az életkedve. Te jó ég, elkezdett esni az eső, és milyen hevesen! Catrin kezében az útitáskájával sietett, ahogy csak tudott. Szokás szerint túl sok mindent pakolt magának, mintha hetekre utazna el. Bár azt sem tudta, mennyi ideig lesznek majd a hotelban, csak annyit tudott, amennyit Mikael elárult: nem mehet haza, és dolgoznia kell. De ne feledkezzünk meg arról sem, hogy neki is dolgoznia kell.

Este fél tíz volt, és csak most tűnt fel neki, mennyire éhes. Reggel óta szinte semmit sem evett. Elment a Victoria és Göta Lejon mozi mellett, és bár sokkal jobban érezte magát, még nem tűnt el teljesen a kellemetlen érzés a gyomrából. Végignézett a Medborgarplatsenen.

Fiatalok álltak sorban az esőben, minden bizonnyal valamilyen koncertre szerettek volna bejutni. Catrin elindult a metrólejáró felé, amikor valami arra késztette, hogy megforduljon, és először jobbra, majd balra nézett, de nem látott semmi nyugtalanítót. Sehol

egy régi árny vagy egy netes zaklató, sehol senki. Elindult lefelé a lépcsőn, és kiment a peronra, közben megpróbálta elhitetni magával, hogy minden rendben, ami végül sikerült is egy rövid időre.

Ám, amikor leszállt a metróról a T-centralennél, és továbbsietett az esőben a Hamngatanon, és a Kunsträdgården mellett elhaladva kiért a Blasieholmenre, visszatért a furcsa nyugtalanság. Gyors léptekkel haladt tovább, és lihegve érkezett meg a hotelba, majd felment a recepcióhoz vezető néhány lépcsőn. Egy alig húszéves, fekete hajú fiatal lány kedves mosollyal üdvözölte. Catrin is köszönt, léptek hangzottak fel mögötte a lépcsőn, ami némileg magához térítette. Csak az volt a bökkenő, hogy nem emlékezett arra, milyen névre foglalta a szobát Mikael. Ha jól rémlik, akkor valami B betűs név volt, Boman, Brodin, Brodén, Bromberg.

– Van egy szobám, amit... – Itt egy pillanatra elhallgatott. Meg kellene néznie a nevet a telefonján, de az gyanút keltene, mintha ő és Mikael valami mocskos ügybe keveredtek volna. Végül mégis kénytelen volt megnézni, és amikor kiderült, hogy Boman névre foglalták a szobát, olyan halkan mondta, hogy a recepciós lány arra kérte, ismételje meg a nevet. És akkor eszébe jutott, hogy áll mögötte valaki, és akaratlanul is megfordult.

De nem volt ott senki. Viszont egy farmerdzsekis, hosszú hajú férfi épp akkor távozott a hotelből. Catrint ez meglepte. Tényleg csak arra a néhány percre ment be a fickó, és amikor látta, hogy a hotel túl drága, inkább elment? Vagy nem tetszett neki? Nem furcsa ez? Végül úgy döntött, hogy nem foglalkozik a dologgal.

De leginkább csak próbálkozott azzal, hogy ne foglalkozzon vele. Miután megkapta a kulcsot, felment a lifttel, és bement a szobába. Tekintete a hatalmas, kék takaróval betakart franciaágyra esett. Egy darabig azon gondolkodott, mi a fenét csináljon. Végül kivett a minibárból egy kis üveg vörösbort, és a szobaszolgálatnál rendelt magának egy hamburgert sült krumplival. De semmi nem segített, sem az étel, sem az alkohol, sem pedig a fürdő. Továbbra is feszült volt. Hol késlekedik ilyen sokáig Mikael?

Janek Kowalski nem pontosan a Dalagatanon lakott, mindenesetre az utcáról nyílt egy belső udvar, amelyen keresztül kijutottak a Vesteråsgatanra, ahol bementek egy kapun, majd felmentek öt lépcsőn, és egy óriási lakásban találták magukat. Rendkívül kaotikus volt, le sem lehetett volna tagadni, hogy egy régivágású agglegény, egy értelmiségi otthona, aki nem szűkölködött sem pénzben, sem jó ízlésben, de rendet és tisztaságot tartani nem tudott.

Ráadásul mindenből túlságosan sok volt odabenn – túl sok csésze, túl sok tálka, túl sok festmény, túl sok könyv és irattartó. A lakásban alig volt egy tenyérnyi üres hely. Kowalski borostás és zilált volt, egy igazi bohém, s ez különösen most látszott rajta, amikor nem öltönyt viselt, mint a követségen. Úgy hetvenöt év körül lehetett, könnyű kasmírpulóverén néhány moly rágta lyuk.

– Drága barátaim, hogy mennyire aggódtam értetek! – mondta, és megölelte Johannest, és arcon csókolta Rebeckát.

Szemmel láthatóan jól ismerték egymást. Vagy húsz percen keresztül sustorogtak valamiről a konyhában, majd kijöttek, és tálcán kancsó teát, néhány szendvicset, valamint egy üveg fehér bort hoztak, és komoly képpel Rebeckára néztek.

– Kedves Rebecka – mondta Kowalski. – A férjed arra kért, hogy legyek veled őszinte, amit én vonakodva bár, de elfogadtam. Be kell vallanom, hogy nincs ínyemre. De nyíltan fogok veled beszélni, és már most előre elnézést kérek, ha olykor akadoznék a beszédben.

Rebeckának nem tetszett a hangnem, amit Kowalski megütött, körülményesnek és tolakodónak érezte egyszerre. Persze lehet, hogy egyszerűen csak ideges volt, Rebecka látta, hogy remegett a keze, amikor a teát kitöltötte.

– Először is el kell mondanom egy fontos dolgot – mondta. – Nekem köszönhetitek, hogy találkoztatok.

Rebecka értetlenül nézett a férfira.

– Ezt hogy érti?

– Én küldtem Johannest az Everestre. Rémes ötlet volt a

részemről, tudom, de Johannes is akarta. Mondhatnánk, neki való feladatnak tűnt. Hiszen ő az a „természet gyermeke”-típus, ha nem tévedek.

– Most már aztán semmit sem értek – mondta Rebecka.

– Johannesszel Oroszországban találkoztunk, és bár a munka hozott össze minket, barátok lettünk. Már korán felismertem benne a különös tehetséget.

– Milyen tekintetben?

– Minden tekintetben, Rebecka. Talán időnként kicsit kapkodónak és túlságosan is igyekvőnek találtam, egyébként kiváló katonatiszt volt.

– Ezek szerint maga a seregben is szolgált?

– Én egy…

Nem volt más választása, ki kellett mondania.

– …lengyel vagyok, aki brit lett gyerekkorában. A szüleim politikai menekültek voltak, akik segítséget kaptak a jó öreg Angliától. Talán kötelességemnek éreztem, hogy külügyi szolgálatba lépjek.

– Az MI6-hez?

– Na, jól van, azért ne szaladjunk ilyen messzire. Mindenesetre a nyugdíj után itt kötöttem ki, nem csupán az ország iránti szeretetből, hanem mert voltak bizonyos ügyleteink, amik összefüggtek egymással. Tudod, Rebecka, Johannesnek és nekem akkoriban közös volt az érdeklődésünk. És most nem az Everestre gondolok.

– Hanem?

– Olyan ügynökökkel foglalkoztunk, akik vagy átálltak a GRU-tól, vagy téglák voltak, vagy akikről sejtettük, hogy azok, és olyanokkal, akikről már biztosan tudtuk, hogy azok. Ilyenkor mi ketten összedugtuk a fejünket. A csapatom kapott egy olyan információt, hogy a svéd titkosszolgálat egy kis csoportja rátette a kezét a GRU egy jelentős emberére, aki a halála után nagy hírnévre tett szert egy olyan személynek köszönhetően, akivel nemrég kapcsolatba kerültetek.

– Bocsásson meg, de rébuszokban beszél.

– Említettem, hogy nem lesz ez nekem olyan egyszerű. Mikael Blomkvistre gondolok, aki leleplezte az úgynevezett Zalacsenko-ügyet. Ezzel alighanem mindent elmondtam, kivéve azt, hogy mit csiripeltek a fülünkbe akkoriban a madarak.

– És mi volt az?

– Hm... hogy is fogalmazzak? Végig kell gondolnom először. A titkosszolgálat egy speciális egysége gondoskodott az átállt GRU-ügynök Alexander Zalacsenko védelméről, mindezt annak fejében, hogy a fickó, ahogy ők hitték, speciális információt szolgáltat nekik az orosz katonai hírszerzésről.

– Hát persze! – kiáltott fel Rebecka. – Neki volt az a lánya, akivel olyan rosszul bántak... Lisbeth Salander, ugye így hívták?

– Pontosan. Zalacsenko nagyjából szabad kezet kapott. Azt csinált, amit akart. Bántalmazta a családját, és felépített egy bűnszervezetet. Bármit megtehetett addig, amíg információkkal szolgált. A cél szentesíti az eszközt.

– Az ország biztonsága érdekében.

– Azért én ezt nem fogalmaznám meg ilyen emelkedetten. Talán inkább nevezzük egyfajta exkluzivitásnak, információ-átadásnak, amit a Säpón belül bizonyos urak abszolút maguknak tulajdonítottak. Az én csoportom azonban arra gyanakodott, hogy talán nem működik olyan jól ez az információátadás.

– Mire gondol?

– Olyan információkhoz jutottunk, miszerint Zalacsenko hű maradt Oroszországhoz. Hogy kettős ügynök maradt a haláláig, és több információt szolgáltatott vissza a GRU-nak, mint amennyit a Säpónak átadott.

– Te jó ég – mondta Rebecka.

– Valahogy mi is így gondoltuk akkoriban. De akkor még csak feltételezéseink voltak, a bizonyítás még ránk várt. Azután információt kaptunk valakiről, egy főhadnagyról, aki a nyilvánosság előtt civilnek mutatta magát, és az utazási üzletágon belül fontos biztonsági szakértőként tartották számon, de valójában a GRU belső

ügyosztályának fedett ügynöke volt, aki egy átfogó korrupciós ügy nyomára akadt.

– Mivel kapcsolatban?

– Olyan ügynökökkel, akik kapcsolatban álltak a Zvezda Bratva nevű bűnszövetkezettel. Az ügynök végtelenül dühös lett, mert a kapcsolatrendszert továbbra sem számolták fel, így befejezte tevékenységét a GRU-nál. Tiltakozásul teljesen átadta magát a szenvedélyének, a hegymászásnak.

– Ugye most Viktor Grankinról beszél? – kérdezte izgatottan Rebecka.

– Egészen pontosan a megboldogult Viktor Grankinról beszélünk. Érdekes személyiség, nemde?

– Igen, igen... abszolút – mormogta Rebecka.

– Hiszen te voltál az expedíciójának az orvosa. Ez olyasvalami volt, ami meglepett minket.

– Bevallom, ez engem is meglep – mondta elgondolkodva Rebecka. – Tudja, akkoriban meglehetősen kalandvágyó voltam, és Viktorral egy oslói konferencián találkoztam.

– Tudunk róla.

– Kérem, folytassa.

– Grankin eléggé őszintének tűnt, igaz? Egyenes volt, és közvetlen. Ugyanakkor elképesztően intelligens volt, és árnyalt gondolkodású, tele pátosszal. Több dologhoz is hű maradt, ettől nagyon szenvedett. Szerette a hazáját, de fontos volt számára a tisztesség és a becsület. 2008 februárjában már szinte biztosak voltunk abban, hogy nemcsak hogy tisztában van Zalacsenko kettős ügynöki mivoltával és maffiakapcsolataival, hanem azzal is, hogy rendkívül sérülékeny. Tudtuk, hogy retteg a GRU-tól, emiatt védelemre lenne szüksége, és új barátokra. Ezért küldtük el Johannest arra az Everest-expedícióra. Hittünk abban, hogy egy ehhez hasonló kalandnak köszönhetően kialakulhat közöttük a barátság és egyfajta bizalom.

– Te jó ég – tört fel Rebeckából, és a férjére nézett. – Szóval te azért voltál ott, hogy rávedd, hogy álljon át a nyugati oldalra?

– Ez volt a legmerészebb álmunk – mondta Kowalski.

– Na és Svante?

– Svante alkotja a történet szerencsétlen részét – folytatta Kowalski. – De ezt akkor még nem tudtuk. Akkor ő még csak egy elfogadható igény volt Johannes részéről. Természetesen egyetértettünk abban, hogy vigyen magával valakit a mi oldalunkról. Svante tájékozott volt Oroszországgal kapcsolatban, ezenkívül Johannes közelében dolgozott a MUST-nál, de mindenekelőtt tapasztalt hegymászóként tekintettünk rá. Úgy gondoltuk, hogy megtaláltuk benne a tökéletes személyt. A biztonság kedvéért – aminek ma különösen örülhetünk – nem informáltuk a teljes képről. Nem tudhatta például az én nevemet, és azt sem, hogy egy közös, svéd–brit hadműveletről van szó.

– Az egészet nem értem – mondta Rebecka hirtelen. – Most ez akkor egy kémkedési feladat volt?

– És még sok minden más, kedves Rebecka. Johannes találkozott veled. És... mivel a szolgálat tagja volt, kicsit megfigyeltük ezt a találkozást is.

– Ez elképesztő. És én még csak nem is sejtettem.

– Sajnálom, hogy ilyen körülmények között kell megtudnod.

– És mi volt akkor – fogott bele Rebecka –, amikor odafönn elszabadult a pokol?

Johannes széttárta a karját, és hagyta, hogy Janek beszéljen.

– Johannes és én másképp látjuk a dolgot. Szerintem remek munkát végzett. Elkezdte kiépíteni a kapcsolatot Viktorral... és az elején minden olyan ígéretesnek tűnt. De abban igaza van, hogy rendkívül feszültté vált a helyzet, és mi túl nagy nyomás alá helyeztük Viktort, ráadásul mindezt a mászás előtt, egy rendkívül érzékeny helyzetben. Úgyhogy talán Johannesnek is igaza van. Túl nagy volt a tét. És mindenekelőtt...

– Hiányzott néhány döntő információ – szólt közbe Johannes.

– Sajnos igen – mondta Janek. – De honnan tudhattuk volna? Nyugaton senkinek még csak sejtelme sem volt róla. Még az FBI-nak sem.

– Mi a fenéről beszéltek?

– Stan Engelmanról.

– Mi van vele?

– Kapcsolatban állt a Zvezda Bratvával egészen attól a naptól kezdve, amikor a kilencvenes években hotelépítésbe fogott Moszkvában. Erről csak Viktor tudott, mi nem.

– Ő honnan tudhatta?

– Ez volt az egyik információ, amit még akkor derített ki, amikor a GRU-nak dolgozott. De amint említettem, a feladatához tartozott, hogy kettős játékot űzzön, és ezért tűnt úgy, hogy Stan szövetségese. A valóságban egy utolsó szemét alaknak tartotta.

– Így azután lenyúlta a feleségét.

– Az már csak a ráadás volt.

– És az előfeltétel – mondta Johannes.

– Mi lenne, ha úgy beszélnétek, hogy én is értsem? – kérte Rebecka.

– Szerintem Johannes arra gondol, hogy a szerelem Klara iránt és az, amit Klarától megtudott, vette rá Viktort arra, hogy akcióba lépjen – folytatta Janek.

– Hogyan?

– Mivel korábban nem tudta elkapni a korrupt kollégáit a GRU-nál, megpróbálta egy velejéig korrupt amerikaival.

26. fejezet

Augusztus 27.

Galinov olykor megkérdezte Camillát, manapság mit jelent neki az apja. Hogy mit gondol róla. A lány többnyire nem felelt a kérdéseire, de egyszer azt válaszolta: „Emlékszem, kiválasztottnak éreztem magam.” És ezt őszintén gondolta.

Valamikor a mindent jelentették számára az apja hazugságai, és sokáig meg volt győződve arról, hogy hatalma van az apja felett. Hogy ő az, aki megbabonázta a férfit, és nem fordítva. Ez az érzés azóta eltűnt, felváltotta az üresség. Ugyanakkor megmaradt a kiválasztottság érzésének emléke, és időről időre megbocsátott Zalának, ahogy az ember egy vadállatnak is megbocsát, mert az nem tudja, mit csinál. Az egyetlen érzés, ami nem tűnt el, az a gyűlölet volt, amit Agneta és Lisbeth iránt érzett, és ahogy ott feküdt a strandvägeni lakás hálószobájában, most is erőt merített ebből az érzésből, pontosan úgy, mint amikor kamasz volt, és újra meg kellett alkotnia önmagát, egy új Camillát, aki szabad és mentes minden kötöttségtől.

Odakint esett az eső, és felhallatszott a szirénák visítása. Mégis meghallotta, amikor új hang vegyült ebbe a zajba, az egyre közeledő, egyenletes léptek zaja. Galinov volt az, felkelt, hogy ajtót nyisson neki. Galinov csak állt vele szemben és mosolygott. Camilla tudta, hogy a férfi megérti a gyűlöletét és a kiválasztottság érzését.

– A sok rossz között azért vannak biztató híreim is – mondta a férfi.

Camilla nem felelt.

– Talán nem olyan látványos – folytatta –, de kiindulópontként szolgálhat. A nő, akit Blomkvisttel láttak odakint Sandhamnon, az imént bejelentkezett a Hotel Lydmarba, Stockholmban.

– És?

– A nőnek van egy lakása a városban. Miért költözik be akkor egy hotelbe, ha nem azért, hogy találkozzon valakivel, aki nem mutatkozhat sem a saját, sem a nő lakásán?

– Blomkvist?

– Pontosan.

– Mit gondolsz, mit tegyünk?

Galinov ujjaival végigszántotta a haját.

– Nem a legjobb terep. Túl sok az ember, különösen ilyenkor este. A hotelnek terasza is van, de Marko...

– Már megint gond van vele?

– Nem, nem. Ellenkezőleg. Vázoltam neki, hogy hol a helye. Marko azt mondja, hogy van egy mentőautójuk, amit az egyik embere lopott el csak úgy, mert kedve szottyant rá. Ezzel a mentővel meg tud állni a sarkon, és én...

– És te, Ivan?

– Talán el tudok játszani egy szerepet. Már kiderült, hogy nekem és Blomkvistnek azonos az érdeklődési területünk. Legalábbis Bogdanov szerint.

– Mire gondolsz?

– Mind a ketten különös érdeklődést mutatunk a svéd védelmi miniszter személye és bizonyos régi ügyletei iránt.

– Nagyszerű – mondta Camilla, és mintha kicsit erősebbnek érezte volna magát. – Akkor vágjatok bele.

Rebeckának még nem sikerült megemésztenie a hallottakat. De most nem foglalkozott ezzel, mert tudta, hogy a java még hátravan.

– Ma már tudjuk, hogy Stan Engelman azért választotta Viktor Grankin expedícióját a felesége számára, mert biztosra vette, hogy Grankin közéjük tartozik – folytatta Janek. – De Grankin valójában egyre jobban tisztában volt Engelman igazi ügyleteivel, amik

rendkívüli módon felbosszantották őt, és Johannes kapcsolatépítő képességének és bizalmat ébresztő személyiségének hála, még beszélni is akart minderről. Végül Klara fejezte be azt, amit Johannes elkezdett.

– Pontosabban?

– Klara rávette Viktort, hogy könnyítsen a lelkén. Szerintem kialakult közöttük egy kölcsönös megértés, amikor Klara arról beszélt, milyen egy szemét alak a férje, amit Viktor kiegészített a Zvezda Bratva és a Stan közötti kapcsolatról szóló információkkal.

– A szerelemnek köszönhetően megoszthatták egymással az információkat.

– Talán igen. Ez Johannes teóriája is. De szerintem ennek nincs akkora jelentősége. A lényeg az, hogy a hír, bármilyen óvatosak is voltak, eljutott egészen Manhattanig.

– Valaki szivárogtatott?

– Igen, egy szerencsétlen sorsú serpa.

– Tessék?

– Sajnos így volt.

– Nem tudom róla elképzelni, hogy besúgó lett volna.

– Nem hinném, hogy fölfogta, mit tesz – folytatta Kowalski. – Extra összeget kapott azért, hogy vigyázzon Klarára, és beszámoljon arról, mit csinál az alaptáborban. Nima minden bizonnyal csak a feladatát teljesítette.

– Mi volt az, amit megtudhatott?

– Azt nem tudjuk pontosan, de eleget ahhoz, hogy később veszélybe kerüljön. Majd kitérek erre is. Egészen biztos, hogy Engelman értesült a románcról, ami minden bizonnyal dühöt és gyanakvást ébresztett benne, ráadásul ez az értesülés kiegészült más, rá nézve terhelő információkkal, míg végül Stan felfogta, hogy pontosan mit kockáztat. Már nem csupán arról volt szó, hogy végérvényesen tönkremehet a házassága, hanem a jövője is üzletemberként, sőt, a szabadsága is veszélybe került.

– Ki szivárogtatott még?

– Azt hiszem, ezt már magadtól is kitalálod – mondta Kowalski. –

Azért csak Nima Rita szerepéről beszéltünk, mert rá voltál kíváncsi ebben a történetben. Nima nyugtalan volt, és haragos, mint a legtöbb serpa abban az évben.

– A serpák vallására és babonáira gondol? – kérdezte Rebecka.

– Igen. És a feleségére, Lunára. Klara meglehetősen rosszul bánt vele, ha nem tévedek. Nimának lehetett saját indoka arra, hogy ne legyen olyan lojális Klarával.

– Igazságtalan vagy vele, Janek – mondta Johannes. – Nima nem akart senkinek semmi rosszat. Egyszerűen ő is belefáradt már abba, ahogy Viktor is, hogy mindig lojálisnak kellett lennie valakihez. Az emberek egyfolytában ugráltatták. Most csináld ezt, most csináld azt. Minden az ő vállára nehezedett. És rendszeresen ellentétes utasításokat kapott. Bele is roppant. Túl nagy terhet kellett cipelnie, mégis ő volt az, akit halálra gyötört a lelkiismeret-furdalás.

– Bocsáss meg, Johannes, én csupán távolról szemléltem az eseményeket. Talán jobb lenne, ha mostantól átvennéd a történet mesélését – kérte Janek.

– Nem vagyok benne olyan biztos, hogy jobb lenne – mondta Johannes keserűen.

– Megígérted, hogy elmondod – fakadt ki Rebecka.

– Igen, tudom. De mindig olyan dühös leszek, amikor azt kell hallgatnom, hogy Nima miben volt hibás. Szegény már épp eleget szenvedett.

– Látod, Rebecka, a férjed jó ember. Ne is gondolj másra vele kapcsolatban. Mindig a gyengéket védi – folytatta Kowalski.

– Szóval a Nimához fűződő kapcsolatod valóban olyan jó volt, mint amilyennek hittem? – kérdezte Rebecka, aki maga is hallotta, hogy milyen szorongva beszél.

– Igen – felelte Johannes. – Talán még akkor is, amikor komolyra fordultak a dolgok.

– Mire gondolsz?

– Mindjárt elmondom – mondta Johannes, és elhallgatott.

– Gyerünk már!

– Rendben – folytatta a férfi. – A történet nagy részét magad is ismered. Talán azzal kellene kezdenem, hogy a Viktorral kialakított „baráti” jó viszonyom az első biztató időszak után hirtelen megváltozott, amikor elindultunk a csúcs felé. Szinte biztos vagyok benne, hogy ez Stan Engelmannal lehetett összefüggésben. Attól tartok, Viktor megijedt attól, hogy a mi friss „barátságunkkal” kapcsolatban is kiszivároghat némi információ a GRU-nak és a Zvezda Bratvának. Tisztában volt azzal, hogy ez esetben az ő napjai meg vannak számlálva, úgyhogy félreálltam. A legkevésbé sem szerettem volna nyugtalanságot kelteni, épp ellenkezőleg, én a biztonságot szerettem volna nyújtani. Ahogy te is tudod, Becka, május tizenharmadikán valamennyien éjfél után négy perccel hagytuk el az alaptábort. Akkor úgy tűnt, hogy minden a legnagyobb rendben lesz.

– De nem tudtatok megfelelő tempóban haladni.

– Igen, Klara és Mads Larsen nem tudta tartani a tempót, és mintha Viktor sem lett volna a régi. De akkor ennek még nem tulajdonítottam jelentőséget. Csak arra figyeltem fel, hogy Svante egyre idegesebb. Azt szerette volna, ha egyedül indulunk tovább a csúcsra. Azt mondta, ha nem válunk le róluk, elszalasztjuk a lehetőséget. Viktor beleegyezett. Talán örült, hogy így legalább megszabadulhat a gyanú árnyékától is. Szóval Svante és én elindultunk.

– Igen, ezt tudom – mondta Rebecka türelmetlenül.

– Pontosan. Bocsáss meg, megpróbálok a lényegre térni. Svante és én eltűntünk, és még csak nem is sejtettük, hogy milyen tragédia éri majd az expedíciónkat. Azzal voltunk elfoglalva, hogy időben felérjünk a csúcsra. A Hillary-lépcsőtől lefelé vezető úton nekem is akadt némi problémám. Az ég még tiszta volt, a szél sem volt erős, és maradt még nálunk elegendő oxigén és folyadék. De az idő csak múlt...

– És akkor egyszer csak robajlás hallatszott, egy hatalmas csattanás...

– Az égen sehol egy felhő, és mégis zengett az ég. Az északi oldal

felől tört ránk a vihar. Olyan volt a hangja, mint a fegyverropogásé. Egy perc alatt az orrunkig is alig láttunk el. Hó zúdult az arcunkba, és a hőmérséklet drasztikusan csökkenni kezdett. Elképesztő hideg lett, és egyre nehezebben haladtunk előre. Nem láttam, hova lépek, többször is előfordult, hogy térdig süllyedtem a hóba, és gyakran Svanténak kellett kihúznia. Egyre lassabban haladtunk, az idő pedig egyre gyorsabban telt. Ott ért minket a délután és végül az este is. Féltünk, hogy nemsokára besötétedik. Emlékszem, megint elestem, és azt éreztem, hogy már nem tudom összeszedni magam. Kész, itt a vége. És akkor megláttam...

– Mit láttál?

– Kékes és pirosas kontúrokat láttam magam előtt, és azért imádkoztam, hogy a négyes tábor sátrai legyenek, vagy legalábbis néhány hegymászó, akik a segítségünkre siethetnek. Ez reményt adott, úgyhogy lábra álltam, de utána rájöttem, mi az, amit látok. A legkevésbé sem jó dolgot. Két egymásba kapaszkodó testet láttam a hóban, az egyik kisebb volt, a másik magasabb.

– Ezt még sosem mondtad el.

– Nem, Rebecka, ezt még nem mondtam el, mert itt kezdődött az egész szörnyűség.

– Folytasd, kérlek!

– Igen, folytatom, remélem... Az erőm végén jártam. Nem bírtam tovább. Szerettem volna lefeküdni a hóba és meghalni. Olyan volt, mintha beleláttam volna a bennem lévő ürességbe. A bennem lévő félelem valóságosabb volt, mint az, amit magam előtt láttam. Először fel sem fogtam, hogy két ismerőst látok. Először azt hittem, csak egy pár a sok halott közül, akik fenn rekedtek a hegyen. Ekkor felálltam, lerántottam magamról az oxigénmaszkot, és tudatosult bennem, hogy el kell mennünk onnan, amilyen gyorsan csak lehet, és elindultam... pontosabban nagy nehezen megtettem egy lépést, de akkor valami furcsa érzésem támadt.

– Mi volt az?

– Egy csomó dolog kezdett kavarogni a fejemben. Rádión hallottuk, hogy válságos helyzetbe került az expedíciónk. Talán ez

indított be bennem valamit. És biztosan fel kellett ismernem a ruhájukat is. Mindenesetre valami ijesztőt láttam meg az alacsonyabb alakban. Emlékszem, hogy lehajoltam, és belenéztem az arcába, de alig láttam valamit. A kapucni rá volt húzva a sapkájára és a homlokára. Az orrát, az orcáit és a száját jégréteg borította. Csak a napszemüvegét lehetett látni. Az egész arcát befedte a hó. Mégis tudtam.

– Tudtad, hogy Klara Engelman az?

– Igen, hogy Klara az, és Viktor Grankin. Klara féloldalasan ült, és átkarolta a férfi derekát. Tudtam, hogy így kell hagynom őket, ahogy rájuk találtam. De mégsem tűnt el az a különös érzés. Bár úgy tűnt, mintha Klara teste teljesen megfagyott volna, volt mégis valami, ami azt az érzést keltette bennem, hogy még pislákol benne valami élet. És akkor leválasztottam Viktorról, megpróbáltam megszabadítani az arcát a jégrétegtől, de nem ment. Túl vastag volt, és túl kemény, nekem pedig nem volt elég erő a kezemben. Akkor elővettem a jégcsákányomat. Elég abszurd látvány lehetett, amikor a csákánnyal elkezdtem kopogtatni az arcát. Jégszilánkok röpültek mindenfelé, Svante azt kiabálta, hogy fejezzem be, mert mennünk kell lefelé. De én már szinte mániákusan folytattam. Megpróbáltam nagyon óvatos lenni, mert az ujjaim át voltak fagyva, és nehezen tudtam irányítani a mozdulataimat. Megráztam a testet, amennyire az erőmből tellett, majd sikerült egy bevágást ejtenem a szájánál és az állánál. Akkor megremegett az arc. Eleinte úgy gondoltam, hogy a test mozdulata az ütésemre érkező reakció volt csupán, és nem az élet jele, mégis levettem az oxigénmaszkomat, és rátettem az arcára. Sokáig rajta tartottam, annak ellenére, hogy én magam levegő után kapkodtam, és egyre kevésbé hittem abban, hogy segíthetek rajta. De egyszer csak éreztem, hogy beszívja a levegőt. Láttam a csövön és a maszkon is. Felálltam, és integetni kezdtem Svanténak. De ő csak a fejét rázta, és igaza volt. Semmi jelentősége nem volt annak, hogy tud levegőt venni. Túl közel állt már a halálhoz, és egyébként is nyolcezer méter magasan voltunk. Nem volt remény. Már nem tudtunk rajta segíteni. Soha nem tudtuk

volna levinni onnan, ráadásul mi magunk is életveszélyben voltunk.

– És ti nem kiáltottatok segítség után?

– Dehogynem. Túl sokat is. Teljesen reményvesztettek voltunk. Emlékszem, ismét felvettem az oxigénmaszkot, és folytattuk az utunkat lefelé. Tapostuk a havat, és én közben teljesen elvesztettem a valóságérzékemet. Hallucinációim voltak. Láttam apámat az årei házunkban a fürdőkádban ülni, anyámat pedig a szaunában. Mindenféle furcsa dolgot láttam, de ezt már elmondtam neked.

– Igen – felelte Rebecka.

– De azt nem mondtam el, hogy szerzeteseket is láttam, ugyanazokat a buddhista szerzeteseket, akikkel Tengbochében találkoztunk, majd láttam egy másik alakot is, aki rájuk emlékeztetett, de kitűnt közülük. Ő felfelé igyekezett, nem lefelé, és a szerzetesektől eltérően valóban létezett. Nima Rita próbált eljutni hozzánk.

Mikael csak későn érkezett meg, és azóta már megbánta, hogy odacsalogatta Catrint a hotelbe. Jobban kellett volna megválasztania az időpontot. De nem tudott mindig racionálisan viselkedni, különösen az olyan nők esetében nem, mint Catrin. Most itt siet az esőben a Drottninggatanon és a Blasieholmenben lévő hotel felé igyekszik. Küldenie kellett volna egy sms-t, amelyben az áll, hogy „tíz körül találkozzunk”. Csakhogy amikor elővette a telefonját, egyszerre két dolog is történt: kapott egy sms-t, amit nem olvasott el, mert közben megcsördült a telefonja, és ő azonnal felvette. Olyan sok sikertelen próbálkozása volt aznap – legutoljára Svante Lindberget próbálta elérni –, hogy abban reménykedett, közülük hívja valaki. De nem így történt. Egy idős férfihang szólalt meg a telefonban, aki ráadásul még csak be sem mutatkozott. Mikael fejében az is megfordult, hogy leteszi a telefont. Mégis megvárta, hogy mi következik. A férfi svédül beszélt, brit akcentussal.

– Mondja, miért hívott?

– Itt ülök a lakásomban, és egy házaspárral teázunk, akikkel

éppen egy történetet idézünk fel és próbálunk megérteni, és akik azt szeretnék, hogy ön is itt legyen velünk, és hallja. Lehetőleg holnap kora reggel.

– Ismerem azt a házaspárt?

– Nagy szolgálatot tett nekik.

– Nemrég?

– Pontosan. Odakint a tengeren.

Mikael felnézett az égre, és az volt az érzése, hogy az eső követi őt.

– Szívesen találkozom velük. Hová menjek?

– A részleteket egy másik telefonon osztanám meg, ha nem gond, egy olyanon, ami nem az ön nevén van, és ami alkalmas az üzenet fogadására.

Mikael törte a fejét, majd eszébe jutott, hogy Catrin telefonja és Signal applikációja megfelelő lesz.

– Küldök önnek egy másik számot egy rejtjelezett üzenetben – mondta Mikael. – De előbb szeretnék némi biztosítékot arra, hogy az említett pár valóban önnél van, és hogy jól vannak.

– Hogy jól vannak? Azt épp nem mondanám – jegyezte meg a férfi. – De szabad akaratukból vannak nálam. Talán legjobb, ha vált néhány szót a férjjel.

Mikael behunyta a szemét, és megállt. Épp a Lejonbackenen volt, a Királyi Palota mellett, tekintete elkalandozott a víz felett a Grand Hôtel és a Nemzeti Múzeum irányába. Nem tudta mennyi idő telt el, talán húsz-harminc másodperc. Mégis egy örökkévalóságnak tűnt.

– Mikael – hallatszott egy hang a telefonban. – Hálával tartozom magának.

– Hogy van? – kérdezte Mikael.

– Jobban, mint akkor.

– Mint mikor?

– Mint amikor meg akartam fulladni.

Ez tényleg csak Johannes Forsell lehetett.

– Beszélni szeretne velem?

– Valójában nem szívesen.

– Ezt nem értem...

– A feleségem, Rebecka ragaszkodik hozzá. Így nincs más választásom.

– Világos.

– Attól tartok, hogy semmi sem az... Megengedi majd, hogy átolvassam a szöveget, mielőtt publikálja?

Mikael már a Kungsträdgården parkhoz vezető híd felé tartott.

– Természetesen változtathat a saját maga által elmondottakon, ha nem felelnek meg önnek, és leellenőrizheti az általam közölt adatokat. És persze megpróbálkozhat azzal is, hogy meggyőzzön, miszerint inkább egy másik újság hozza le a cikket, de az nem fog sikerülni.

– Nekem megfelel így.

– Rendben.

– Akkor megbeszéltük.

– Részemről igen.

Johannes Forsell még egyszer köszönetet mondott, majd a másik férfi átvette a telefont. Megbeszélte Mikaellel, hogy fognak eljárni pontosan. Ezek után elküldte neki Catrin számát, és megszaporázta a lépteit. Egyre hevesebben vert a szíve, a fejében pedig ide-oda cikáztak a gondolatok. Mi folyik itt? Miért nincs már Johannes a Karolinska kórházban? Nem túlzás az ő állapotában ilyen hamar elhagyni a kórházat, különösen arra való tekintettel, hogy előtte milyen rossz állapotban volt? És ki az a férfi, aki brit akcentussal beszél?

Mikael nem értett semmit, csak annyit következtetett ki, hogy mindennek Nima Ritához és az Everesthez lesz köze, de biztos volt benne, hogy lesz még más, számára ismeretlen kártya is a pakliban... Talán valami Oroszországgal kapcsolatos – Forsell egész élete összefügg Oroszországgal –, esetleg felbukkan egy manhattani, Engelmanhoz köthető szál is?

Majd kiderül. Hamarosan megtudja. Ez az érzés furcsa, nyugtalan alaphangulatot adott az estéjének. Az egész olyan elképesztő! Bár ha jobban belegondol, még semmit sem tud biztosan, szóval jobb, ha

megőrzi a hidegvérét. Elővette a mobilját, és írt egy üzenetet Catrinnak a Signalon keresztül:

Bocsáss meg, lehetetlen egy napom volt, de mindjárt ott vagyok. És sorry, segítened kellene nekem egy másik ügyben is. Hamarosan megosztom veled, amit tudok. Hiányzol.

Ölel,

M

Eszébe jutott az üzenet, amit azelőtt kapott, hogy csörögni kezdett volna a telefonja. Elővette a telefonját, és megnézte az üzenetet. Hát ez furcsa, gondolta. Olyan volt, mintha röviden, de minden kérdésére választ kapott volna. Azon tűnődött, mi lehet az összefüggés az iménti beszélgetés és az üzenet között. Vagy ellenkezőleg, talán ez az üzenet a másik oldalról érkezett? Ki tudja, hogy ebben a játékban hol húzódnak a határok...? A következő állt az üzenetben:

Azt csiripelik a madarak, hogy nagyon érdekli, mi történt 2008 májusában az Everesten. Azt ajánlom, nézzen utána Viktor Grankinnak, az expedíció vezetőjének, aki meghalt a hegyen. Az ő háttere sokkal érdekesebb, mint az közismert. Ott rejlik a történet kulcsa. Grankin volt az oka annak, hogy Johannes Forsellt 2008-ban kiutasították Oroszországból.

Nincsenek ezzel kapcsolatban nyilvános adatok, de az ön tapasztalatával rendelkező újságíró gyorsan rá fog jönni arra, hogy Grankin életrajza nem valóságos, csupán fedősztori. Véletlenül épp Stockholmban tartózkodom, és a Grand Hôtelben szálltam meg. Szívesen találkozom önnel, hogy elmondjam, amit tudok. Írásos dokumentumokkal is rendelkezem.

Sokáig fent vagyok, régi rossz szokás. És most a jetlag is segít.

Charles

Charles? Ki a fene ez a Charles? Talán valaki az amerikai

hírszerzéstől? Vagy, épp ellenkezőleg, az is elképzelhető, hogy valami teljesen másról van szó, akár még csapda is lehet. Volt benne valami hátborzongató, hogy a fickó a Grand Hôtelben lakott, pontosan szemben a Lydmar Hotellel, épp a csatorna másik oldalán. Persze az összes gazdag és befolyásos külföldi ott szokott megszállni – *Ed the Ned* az NSA-ból például –, talán nincs is ebben semmi különös.

De most nem volt ideje ezzel foglalkozni. Charles várhat. Már az is bőven elég, ami eddig történt. Arról nem is beszélve, hogy furdalta a lelkiismeret Catrin miatt, úgyhogy gyorsan elsietett a Grand Hôtel mellett, és a Lydmar felé vette az irányt. Amikor odaért, gyorsan felszaladt a lépcsőn.

27. fejezet

Augusztus 28-ára virradó éjjel

Rebeckának sejtelme sem volt arról, hogy mit idézett elő, és hogy milyen következményekkel kell majd számolnia emiatt neki és a fiúknak is. De nem volt más választása. Nem hallgathatott, erről nem. Most, kezében egy pohár borral magába roskadva ült a barna fotelben, míg Johannes és Janek Kowalski a konyhában suttogott. Még mindig titkolnak előle valamit? Biztosra vette. Abból, amit elmondtak neki, nem lehetett minden igaz.

Számos lyuk tátongott a történetben. De legalább az kiderült számára, hogy mi történt az Everesten. A történetnek könyörtelen a logikája. Arra gondolt, milyen keveset tudtak, nemcsak akkor, amikor ott voltak az alaptáborban, hanem később is, amikor összegyűjtötték a tanúvallomásokat, rendszerezték, hogy egységes képet alkossanak belőle.

Tudták, hogy Nima Rita kétszer is fent járt a hegyen, hogy lehozza Mads Larsent és Charlotte Richtert. Azt azonban nem tudták, hogy harmadszorra is felment, ő maga sem beszélt erről sem az interjúkban, sem később a nyomozás során. Mindenesetre arra legalább magyarázattal szolgált, hogy Susan Wedlock, az alaptábor vezetője miért nem találta őt, amikor este beszélni szeretett volna vele. Akkor már rég felfelé tartott megint.

Amennyiben hinni lehet Johannes történetének, ez este nyolc körül lehetett. Közeledett a sötétség, és az, ami addig hidegnek és elviselhetetlennek tűnt, hamarosan még borzalmasabbá vált. Nima Rita azonban harmadszorra is nekiindult, hogy tegyen egy

kétségbeesett próbálkozást Klara Engelman megkeresésére, annak ellenére, hogy már ő is rossz állapotban volt. Az alak, akit Johannes közeledni látott a ködben, lehajtott fejjel botorkált előre a hóviharban, természetesen oxigénmaszk nélkül, összesen egy fejlámpával felszerelve, amelynek fénye ide-oda imbolygott a kavargó hópelyhek forgatagában.

Arcát megcsípte már a fagy, és sokáig még csak nem is észlelte Johannest és Svantét, amikor azok ketten – mivel rájöttek, hogy valóban létezik – úgy üdvözölték, mintha Isten küldötte volna. Akkor már nem állt messze attól, hogy ő legyen a hegyi vihar harmadik áldozata. De Nima Rita nem törődött ezzel. Egyfolytában csak azt hajtogatta, hogy: *„Must get Mamsahib, must get Mamsahib.”*[22] Svante kiabált vele, és elmondta, hogy nincs értelme. Hogy a nő már halott. De Nima nem hallgatott rá, még akkor sem, amikor Svante már üvöltött vele:

– Ki akarsz nyírni minket? Inkább egy halottat mentesz meg, és feláldozol két élőt?!

De Nima csak ment, egyre feljebb, végül a lebegő tollkabátja is eltűnt a viharban, és ez lett a kiváltó ok. Johannes összecsuklott, és már nem tudott felállni, sem a saját erejéből, sem más segítségével. Később nem tudta megmondani, mi történt vele, és mennyi idő telt el, csak arra emlékezett, hogy teljes lett a sötétség, hogy kibírhatatlanul fázott, és hogy Svante egyre hangosabban kiabált:

– A rohadt életbe! Johannes! Nem akarlak itt hagyni, de kénytelen leszek, a francba is! Különben mind a ketten itt pusztulunk!

Svante a fejére tette a kezét, majd felállt. Johannes felfogta, hogy itt marad egyedül, és halálra fog fagyni. És abban a pillanatban meghallotta a kiáltást, azt a földöntúli hangot. Rebecka ebből arra következtetett, hogy talán mégsem volt végérvényesen rossz a helyzet. Odafent nem a szokványos mérték az érvényes. Odafent más az uralkodó morál. Johannes nem követett el hibát, legalábbis akkor még nem.

Johannes túlságosan is kimerült volt akkor, hogy megértse, mi zajlik körülötte. Rebecka ezért akarta – függetlenül a később

történtektől –, hogy Johannes mondja el az egész akkori történetet egy olyan kaliberű újságírónak, mint amilyen Blomkvist. Aki bele tudja ásni magát az eseményekbe, és képes eligazodni annak útvesztőjében és megérteni pszichológiai mélységeit. De az is lehet, hogy téved. Talán még mindig van valami, amiről nem tud, valami, ami sokkal rosszabb annál, ami eddig kiderült.

Ez nagyon is lehetséges, különösen most, hogy Johannes a konyhában sugdolódzik Janekkel, aki a fejét ingatja, és tehetetlenül széttárja a karját. Uramatyám, hogy ő mekkora idióta. Talán tényleg az lenne a legjobb, ha hallgatnának, mint a sír. A fiúk miatt. Miatta. Isten legyen hozzájuk kegyelmes. Abban a pillanatban átkozta Johannest.

Hogy lesz képes Johannes ezek után folytatni?

Hogy lesz képes erre?

Mikael hallotta, ahogy Catrin motyog álmában. Késő volt már, és halálosan fáradt volt, mégsem tudott aludni. Nem hagyták nyugodni a gondolatai, a szíve pedig hevesen vert. A fenébe is, gondolta, nem tud kiszállni a mókuskerékből. Még mindig izgatott volt, mint gyakornokként az első jelentős interjúja előtt. Összevissza forgolódott, és megint eszébe jutott, amit Catrin kérdezett.

– Ez a Grankin nem volt véletlenül katona?

– Miből gondolod? – kérdezte csodálkozva Mikael.

– Valahogy úgy nézett ki – felelte Catrin, és Mikael, ahogy most belegondolt, rájött, hogy igaza lehet.

Volt valami a megjelenésében, a testtartásában, ami arra engedett következtetni, hogy magas rangot tölthetett be. Ez normális esetben nem érdekelte volna Mikaelt, előfordul, hogy az embernek kialakul valakivel kapcsolatban egyfajta benyomása, azután meg kiderül, hogy tévesen gondolta. De ott volt az az üzenet attól a titokzatos Charlestól is, és az is ebbe az irányba terelte a gondolatait. És ezek szerint Grankin lehetett az oka annak, hogy Forsellt kiutasították Oroszországból. Az ügy kezdett egyre

érdekesebb lenni.

Az orosz szálat mindig is érdekesnek tartotta. Holnap, mielőtt korán reggel találkozna a Forsell házaspárral, utánajár kicsit a dolognak. Még mindig nem tudott elaludni. Talán jobb lenne, ha felkelne? Csak nehogy felébressze Catrint. Már így is rossz a lelkiismerete vele kapcsolatban. Óvatosan felkelt, lábujjhegyen kiosont a fürdőszobába, és bekapcsolta a mobilját. Viktor Grankin, mormogta, Viktor Grankin.

Hogyhogy nem nyomozott utána már hamarabb? Persze az is igaz, hogy mindig is úgy gondolt a férfira, mint magashegyi túravezetőre az Everesten, akinek annyi köze volt a történethez, hogy beleszeretett egy férjes asszonyba, és egy rossz döntés következtében meghalt a csúcson. A múltjára vonatkozó információk sem árultak el semmi különöset.

Rangos hegymászónak számított, olyan nehezen megmászható csúcsokra jutott fel, mint a K2, az Eiger, az Annapurna, a Denali, a CerroTorre és természetesen az Everest. De ezenkívül nem talált semmi konkrét adatot róla, csak annyit, hogy kalandtúrákat szervező irodáknak dolgozott. De mit jelenthet ez valójában? Mikael nem nagyon foglalkozott vele, azután mégis leragadt egy fotónál, amely Grankint az orosz üzletember, Andrej Koskov társaságában ábrázolta. Mintha ismerős lenne neki ez a név valahonnan.

Hát persze! Beugrott. Koskov volt az, aki 2011 novemberében, amikor már elhagyta az országot, leleplezte az orosz hírszerzés és a szervezett bűnözés közötti kapcsolatot. Nem sokkal később, 2012 márciusában holtan esett össze egy séta alkalmával Camdenben, Londonban. A rendőrség persze nem gyanakodott semmire. Néhány hónappal később azonban kimutatták a vérében a *Gelsemium elegans,* egy Ázsiában honos növény toxinját, amit angolul „heartbreak grass”-ként is ismernek, mert koncentrált formában képes szívleállást okozni.

Nem ismeretlen méreg, állapította meg Mikael. Sir Arthur Conan Doyle már 1879-ben írt róla a *British Medical Journal*-ban. Idővel azonban megfeledkeztek a növényről, egészen 2012-ig, amikor

ismét aktualitása lett, mert Baltimorban megtalálták a növényi toxint az egykori GRU-ügynök Igor Popov holttestében. Mikael itt megállt egy pillanatra. Katonai hírszerzés, mérgezés gyanúja, Forsell, akiről azt állították, hogy a GRU feltérképezésére volt megbízása, majd Forsell kiutasítása Oroszországból.

Nem lehet, hogy ez is csak egy illuzórikus elképzelés, mint a hadtörténész Mats Sabinnal kapcsolatban? Lehetséges. Grankinnal kapcsolatban eddig csak egy hiteles információ van, hogy titokzatos körülmények között halt meg. De mégis... mi lenne, ha felhívná ezt az átkozott Charlest, és kiderítené, hogy mit tud. Elküldött egy sms-t.

Elárulja, ki volt valójában Grankin?

Alig két perc múlva már érkezett is a válasz.

Tiszt a GRU-n belül. Főhadnagy. Belső ellenőrzés.

Te jó ég, gondolta Mikael. Te jó ég. És ezt most elhiggye? Addig biztos nem, amíg meg nem tudja, kivel beszél.

Kicsoda maga?

A válasz nem váratott magára.

Egy régi ügynök.

MI6, CIA?

No komment, ha szabad röviden fogalmaznom.

Nemzetisége?

Amerikai, sajnos.

Honnan tudja, hogy a témában kutatok?

Tudja, ez afféle szakmai ártalom.

Miért akar szivárogtatni a sajtónak?

Elég régivágású vagyok.

Ezt hogy érti?

Úgy vélem, fel kell tárni a bűntényeket, és meg kell büntetni a bűnösöket.

Ilyen egyszerű lenne?

Talán megvan rá a személyes okom is. De tényleg akkora a jelentősége ennek? Közös az érdekünk, Mikael.

Bizonyítsa be valahogyan, hogy nem fölöslegesen vesztegetem az időmet.

Öt perc elteltével egy fotót tartalmazó üzenet érkezett. A kép Viktor Alekszejevics Grankint ábrázolta, egyenruháján a GRU három ezüstlángjával, amely az öt stilizált szegfűszirom közepén helyezkedett el, a fekete pajzs alakú címeren. Ez elég meggyőzőnek tűnt.

Grankinnak és Forsellnek volt valami közös ügye az Everesten?

Forsell azért volt ott, hogy beszervezze Grankint. De rossz irányt vettek a dolgok.

A fenébe is, mormogta Mikael.

És maga tálcán kínálja nekem ezt a történetet?

Diszkréten és forrásvédetten.

Megegyeztünk.

Akkor az lesz a legjobb, ha most azonnal taxiba ül, és ide jön. A lobbiban fogom várni. Utána már az olyan éjszakai bagolynak is szüksége lesz az alvásra, mint amilyen én vagyok.

Indulok.

Talán elővigyázatlan volt? Hiszen nem is ismeri ezt a férfit. Az mindenesetre biztos, hogy jól informált, és Mikaelnek a lehető legtöbb információra van szüksége a holnap reggeli beszélgetés előtt. Nem kockáztat sokat, ha elmegy a Grand Hôtelbe? Két perc múlva hajnali kettő, és még jönnek-mennek az emberek a városban. És ha nem csal az emlékezete, ilyenkor is állnak taxik a Grand Hôtel előtt és őrök az ajtóban. Nem, nincs itt semmi veszély. Csendben felöltözött, kiosont a szobából, majd lifttel lement a földszintre. Odakint nedves volt minden az esőtől, az égről lassan szakadoztak fel a felhők.

Kellemes volt kint lenni. A Palota kivilágítva pompázott az öböl másik oldalán, a Kungsträdgårdenből hangok hallatszottak, és a kikötő is tele volt emberekkel. Mikaelt kellemes érzésekkel töltötte el az eleven város látványa. Egy fiatal pár haladt el mellette, az egyik teraszon egy rövid hajú pincérnő szedte össze a koszos poharakat, kicsit arrébb, a bárpult másik oldalán pedig egy magas, fehér vászonöltönyös férfi ült, és a vizet bámulta. Milyen nyugodt minden, gondolta Mikael, és elindult... de nem jutott messzire.

Valaki a nevén szólította:

– Blomkvist.

Mikael megfordult, és akkor vette észre, hogy a fehér öltönyös férfi szólt hozzá. Magas volt, a hatvanas éveiben járhatott, haja ezüstösen csillogott, arcvonásai tiszták voltak, ajkán félmosoly játszott, ami derültségről árulkodott, vagy talán Mikaelnek szólt, az újságírónak vagy pusztán a személyének.

De semmilyen szívderítő dolog nem várt rá.

Léptek hallatszottak a háta mögött, Mikael teste összerándult, érezte, ahogy a teste megtelik elektromossággal. Lezuhant a földre, és a fejét beverte az utcakőbe. A legmeglepőbb mégis saját reakciója volt, mert nem érzett félelmet, sem fájdalmat, csak dühöt. És még csak nem is azok iránt, akik megtámadták, hanem saját magával szemben. Hogy a pokolba lehetett ilyen agyalágyult? Elképesztő. Megpróbált megmozdulni. Ám erre kapott még egy adag áramot, mire görcsbe rándult össze az egész teste.

– Jesszusom, mi történt vele?

A pincérnő hangja lehetett.

– *Looks like an epileptic fit. I think we need to call an ambulance.*[23]

A hang a fehér öltönyös férfitól származhatott, aki még mindig nyugodtnak tűnt. Újabb lépések közeledtek, majd egy kocsi zúgása hallatszott. Utána minden olyan gyorsan történt. Feltették egy hordágyra, és eltolták, majd beletették egy mentőbe. Egy ajtó becsukódott, és az autó elindult. Mikael leesett a hordágyról, megpróbált kiabálni, de annyira le volt bénulva, hogy csak nyögni tudott. Csak akkor, amikor a kocsi keresztezte a Hamngatant, csak akkor tudott megint megszólalni.

– Mit akartok tőlem?! Mit akartok tőlem?!

Lisbeth furcsa zajra ébredt. Megijedt, hogy valaki behatolt a szobába. Álomtól kábultan próbálta meg kitapogatni a piszolyát az éjjeliszekrényen. Ám amikor megragadta a pisztolyt, és egy gyors mozdulattal végigpásztázta a hotelszobát, rájött, hogy a mobiltelefonja jelzett. Mintha kiáltást hallott volna.

Nem volt biztos benne, de némi tűnődés után rájött, hogy csak Blomkvist lehetett az. Erre egyből felébredt, vett egy mély lélegzetet, és megpróbálta rendbe szedni a gondolatait. Gyerünk már! Mondd, hogy csak ki akartad próbálni, hogy működik-e. Kérlek!

Feltekerte a hangerőt, de csak azt hallotta, hogy recseg, ropog a telefon. Még mindig lehet, hogy az egésznek nincs jelentősége, hogy csak egy kocsi vagy egy vonat hangját hallja, amivel Blomkvist épp közlekedik. Azután meghallotta a férfi nyögéseit és nehéz légzését. Olybá tűnt, mintha a férfi elvesztette volna az eszméletét. Lisbeth káromkodva felkelt, és odaült az íróasztalhoz. Még mindig a Hotel Nobisban lakott a Norrmalmstorgon, és az emlékezetes este óta, amikor elkapta Conny Anderssont a Svavelsjői Motoros Klubból, folyamatos megfigyelés alatt tartotta a házat a Strandvägenen. Felfigyelt némi mozgásra és arra, hogy Galinov elhagyta a lakást, de akkor nem tulajdonított ennek különösebb jelentőséget. Hajnali egy körül elaludt, remélte, hogy kap egy nap haladékot, de tévedett.

A számítógépen látta, ahogy Mikael észak felé haladva fogja elhagyni Stockholmot, és amint átkutatják a zsebeit, meg fognak szabadulni a mobiltól. Nyilván Galinov és Bogdanov is benne vannak az elrablásában, és ők pontosan tudják, hogyan tüntessék el a nyomaikat, így aztán nem ülhet a gépnél, mint valami sültbolond, hogy a térképen kövesse végig az autó útját. Tennie kell valamit. Újból meghallgatta Mikael kiáltását: „Mit akartok tőlem?!”

Kétszer is elmondta ugyanazt... a hangján hallani lehetett, hogy mennyire kikészült, talán sokkos állapotban van... Röviddel ezután eltűnt a hangja, és már csak a lélegzése hallatszott. Lisbeth öklével belecsapott az íróasztalba, és észrevette, hogy a jármű, abban a pillanatban tőle nem messze, a Norrlandsgatanon jár. Abban azonban biztos volt, hogy nem ott kapták el, ezért még egyszer visszatekerte a felvételt, és hallotta a férfi lépteit és lélegzését, majd egy hangot, ami azt kiáltja „Blomkvist!”. A hang egy idősebb férfié lehetett, gondolta Lisbeth, aztán felhangzott egy jajkiáltás, egy mély sóhaj, majd egy női hang, „Jesszusom, mi történt vele?”.

De hol kaphatták el?

Valószínűleg a Blasieholmon, ám Lisbeth azt nem tudta megállapítani, hogy pontosan hol. Mindenesetre a Grand Hôtel vagy a Nemzeti Múzeum környékén lehetett valahol. Fel is hívta a központot, és bejelentette, hogy megtámadták Mikael Blomkvist újságírót azon a környéken. Egy fiatalember volt a vonalban, aki izgatottan reagált a hírre, és szeretett volna több részletet megtudni, de még mielőtt Lisbeth bármit mondhatott volna, megszólalt a háttérben egy hang, és arról tudósított, hogy a Hotel Lydmar előtt összeesett egy férfi, valószínűleg epileptikus rohamot kapott, már el is szállították.

– Hogyhogy elszállították?

A vonalban támadt némi zavar, izgatottan egyeztettek a háttérben.

– Egy mentő szállította el.

– Egy mentő?

Lisbeth egy pillanatra megkönnyebbült, de aztán lehűtötte magát.

– Maguk küldték a mentőt?

– Azt hiszem.

– Azt hiszi?

– Utánanézek.

A háttérben újabb hangok kapcsolódtak be, de nehéz volt értelmezni, hogy mit mondanak. Ismét a fiatalember hangja szólalt meg a vonalban.

– Megmondaná, kérem, hogy ön kicsoda?

– Salander – felelte. – Lisbeth Salander.

– Sajnálom, de ez így nem megy.

– Na ne szórakozz velem – sziszegte Lisbeth.

Káromkodott egyet, és letette a telefont. Megint meghallgatta a bejátszást real time alkalmazással. Túl halk, gondolta Lisbeth. Csak a kocsi zúgását hallotta, és Mikael nehéz és fájdalmas lélegzetvételét. Semmi más nem hallatszott, de még egy pisszenés sem és... ki tudja, hogy tényleg egy mentő volt-e az? Fel kellene hívni a rendőrséget és hagyni, hogy intézkedjenek. Nem, inkább

nem. Amúgy már a nyomukba kellett, hogy eredjenek, ha nem dolgoznak totál idióták a központban.

Neki viszont cselekednie kell, mielőtt megszűnik a jel. Egyszerre – ha netán kételkedett volna az információkban – megszólalt az autó szirénája, majd még valami, kaparászás, kezek, Miakel zsebében kutattak, majd némi mozgás és mély lélegzetvétel. Azután már csak egy csattanás éles hangja hallatszott, ütéseké, a telefont nem egyszerűen eldobták, hanem valamivel szétverték. Végül megszűnt minden hang, olyan csend lett, akár egy pisztolylövés után, vagy amikor hirtelen elmegy az áram. Lisbeth idegesen rúgott bele a székébe, felkapott egy poharat az asztalról, és a falhoz vágta, hogy darabjaira tört.

– A rohadt életbe! – ordította.

Dühösen megrázta a fejét, és megpróbálta összeszedni a gondolatait. Meg kell tudnia, hol lehet Camilla. Valószínűleg még mindig a Strandvägenen lehetett, mert mindig másra bízza a piszkos munkát. A francba vele. Felhívta Plague-t, miközben átöltözött, összepakolta a hátizsákját, és beletette a számítógépét, a fegyverét és az IMSI-catcherét. Hangosan kiabálva beszélt a telefonba, és még káromkodott egyet, mielőtt felvette a bukósisakját és a Google-szemüvegét, kirohant a térre, felpattant a motorjára, és elviharzott.

Rebecka Forsellre magányos éjszaka várt. Jól sejtette, hogy a férje és Janek folytatják a vitatkozást, emiatt nem is tudott elaludni, ébren feküdt a keskeny ágyban, ami Janek dolgozószobájában állt. Körben a polcokon mindenütt könyvek, de Rebecka inkább a híreket böngészte a mobilján. Egy sort sem írtak arról, hogy Johannes eltűnt a kórházból. Persze ez annak is köszönhető, hogy védett vonalon felhívta Klas Berget, és elmondta neki, hogy ezentúl ő maga gondoskodik a férjéről, és többé nem érdeklik a jó tanácsok, és a rosszak sem. Klas Berg nem sejtette, hogy az egész történetben ő jelenti a legkisebb problémát.

Rebecka egyszerűen tett arra, hogy mit gondol Klas Berg, ahogy

tett az egész védelmi minisztériumi bagázsra is. Szerette volna átgondolni, mélységében megérteni mindazt, amit eddig hallott, ahogyan azt is próbálta megemészteni, hogy miért nem sejtette már hamarabb, mi zajlik az orra előtt. Nem mintha ne lettek volna erre utaló jelek, de most minden új értelmet nyert, minden más hangsúlyt kapott. Még emlékezett Johannes komoly lelki tusájára és összeomlására az alaptáborban, aminek az okáról egyszerűen nem volt hajlandó beszélni. Akkor el sem tudta képzelni, mi válthatta ki mindezt benne, de most már másképp látja az akkori helyzetet.

Alig három évvel ezelőtt, egy októberi estén, akkortájt, amikor Johannest kinevezték védelmi miniszterré, szóval azon az estén a fiúk már aludni tértek, és ők stocksundi lakásuk nappalijában üldögéltek. A férje váratlanul és rendkívül nyugtalanító hangon megemlítette Klara Engelman nevét.

– Szeretném tudni, hogy mire gondolt – töprengett Johannes.

– Mikor? – kérdezte ő kíváncsian.

– Amikor cserben hagytuk.

Ő azt felelte, hogy Klara nagy valószínűséggel nem gondolt semmire, hiszen akkor már feltételezhetően halott volt. Rebecka azonban ma éjjel már pontosan értette, mire gondolt akkor Johannes... És ez nagyobb teher, mint amit ő képes lenne cipelni.

---

[22] El kell érnem *Mamsahib*ot, meg kell találnom *Mamsahib*ot.
[23] Epilepsziás rohamnak tűnik. Hívnunk kell a mentőket.

28. fejezet

2008. május 13.

Klara Engelman nem gondolt semmire, amikor első alkalommal hagyták cserben. A testhőmérséklete huszonnyolc fokra süllyedt, a szíve pedig lassan és szabálytalanul vert. Nem hallotta a távozó léptek zaját és a tomboló vihart sem.

Mélyen belesüppedt az öntudatlanságba, és azt sem fogta fel, hogy a karjával átöleli Viktort, illetve hogy a test, amit átölel, Viktoré. A szervezete utolsó esélyként beindította a védelmi mechanizmusát, és alacsony üzemmódra kapcsolt... már nem volt messze a halál. Ebben nem volt semmi kétség, és talán ő maga is várta, hogy végre bevégeztessen.

Férje, Stan nyíltan kifejezte az iránta érzett megvetését, fűvelfával megcsalta, és ebből nem csinált titkot. Lányuk, a tizenkét éves Juliette számára is pokoli volt az otthoni élet. Klara az egész elől menekült, az Everestre. Itt gondolta megtalálni a boldogságot, és a felszínen úgy tűnt, a hegymászás valóban segíteni fog neki. Valójában azonban mély depressziótól szenvedett, és csak az utolsó hetekben talált megint valamit, amiért érdemes élnie: a Viktor iránt érzett szerelmet.

Kezdte megint erősnek érezni magát, még akkor is, amikor elindultak a csúcs felé. Még az áfonyalevesből megevett egy jó adagot, mert azt hallotta, hogy jó hatással van a szervezetre. Ám nagyon gyorsan kezdte furcsán érezni magát, a teste elnehezült, és végül bekövetkezett a legrosszabb, összeesett. A teste egyre távolabbra csúszott tőle, mit sem tudott az északról váratlanul

rájuk rontó viharról, ami az expedíció sikerét veszélyeztette. Számára az idő sötétségbe és csendbe süllyedt. Semmit nem hallott egészen addig, amíg egy jégcsákány el nem kezdte feltörni az arcán a jeget.

Semmi nem utalt arra, hogy Klara bármit is felfogott volna abból, ami vele történik. Az a néhány csákánycsapás közel volt, a lehető legközelebb, mégis mintha valahonnan távolról, egy másik világból hallatszott volna számára. És akkor, amikor már távolodtak a lépések, levegőhöz jutott, és kinyitotta a szemét. Mintha csoda történt volna vele. Vajon sokáig lehetett halott? Klara Engelman, akit addigra már eltűntnek nyilvánítottak körbenézett, és először semmit sem értett. Csak annyit talán, hogy egy olyan helyen van, ami a pokolhoz hasonlatos. Majd váratlanul derengeni kezdett neki valami, a lábára nézett, majd tovább a bakancsára, azután meglátott egy kart, de nem tudta, hogy az kihez tartozik, és nem csak azért volt, mert még nem volt képes tisztán gondolkodni. A megdermedt kar a csípője fölött nyúlt előre, és bár próbálta megmozdítani, nem ment. Elhalt. Gyakorlatilag az egész teste halott volt már. De akkor mégis történt valami, ami lábra állította Klarát.

Egyszer csak meglátta maga előtt a lányát. Olyan tisztán látta, hogy akár meg is érinthette volna. Tett néhány próbálkozást, és az ötödikre sikerült felállnia. Elindult lefelé, lassan, darabosan lépkedett, akár az alvajárók, fagyott kezét maga előtt tartva, és bár fogalma sem volt róla, hogy mi van tőle jobbra és balra, a szél sípolása és a természetfeletti sikolyok megmutatták neki, hogy merre menjen. Fél órába telt, mire felfogta, hogy a sikolyok tőle származnak.

Nima Rita azon a vidéken találta magát, amelyet hite szerint istenek és démonok népesítenek be, ezért nem is nagyon foglalkozott a sikolyokkal. Sikítsatok csak, ahogy a torkotokon kifér, gondolta magában. Mi a fenének kellett már megint feljönnie? Magának sem tudott magyarázatot adni. Látta Klarát, és el is búcsúzott tőle. Fölösleges reménykednie. Másrészt pontosan tudta, hogy hagyta

magát befolyásolni, ott hagyott valakit, akit magától nem hagyott volna ott, ezért már az sem érdekelte, ha belepusztul ebbe a kalandba. Ha meg kell halnia, legalább tisztességben haljon meg.

Embertelenül fáradt volt, nagyon fájtak a fagyási sérülései, és alig látott valamit. Csak a vihar hangját hallotta, és kavargó hó belsejéből fel-felszakadó sikoltást. Egy pillanatra sem fordult meg a fejében, hogy a hangot Klara Engelmanhoz kösse. Már épp meg akart állni, hogy pihenőt tartson, amikor csikorgó hang ütötte meg a fülét, a hang egyre közelebbről hallatszott. A hófúvásból előlépett egy kísértet, karját előrenyújtva közeledett, mintha egy darab kenyérért, vigasztalásért, talán egy imáért fohászkodna, egy pillanat múlva odaért hozzá, és teljes súlyával Nima Rita karjaiba omlott. A váratlan súlytól a férfi elvesztette az egyensúlyát, mind a ketten a hóba zuhantak, néhány métert gurultak, és Nima Rita beverte a fejét.

– Segíts, kérlek, segíts! A lányomhoz kell mennem – mondta az alak, és akkor Nima Rita felfogta, hogy ki beszél hozzá.

Nem azonnal értette meg, csak lassan és zavarodottan, amibe végül öröm is vegyült, de felvillanyozta teljesen kimerült testét. Ő az. Tényleg ő az. Egyedül a hegy istennőjének köszönheti ezt a nagy szerencsét, aki jót akart neki. Mert az istennő látta a küzdelmét, látta nyomorúságos küzdelmét. Ezek után képes lesz rá. Összeszedte minden megmaradt erejét, a derekánál fogva megragadta a nőt, lábra állította, majd lassan lebotorkáltak, miközben a nő egyre sikoltozott. Ő is elvesztette kapcsolatát a valósággal.

Az arca megmerevedett, elfeketedett, átkarolta a nőt, és tovább küzdött. A végtelenségig kimerült, hallatszott a lélegzésén. Szüntelenül az istennőhöz imádkozott, arra kérte, segítsen neki, engedje a nőt hazajutni a lányához, miközben magát azzal biztatta, hogy ne adja fel, van remény. Minden rendben lesz, gondolta.

A nő minden egyes sikeresen megtett lépése közben arra gondolt, ha ezt túléli, mindenre képes lesz. Amikor egyre közelebb kerültek a völgyhöz, és megpillantott két másik alakot, akkor még inkább felcsillant előtte a remény.

Most már biztonságban vagyok.
Most már mindig biztonságban leszek.

29. fejezet

Augusztus 28.

Catrin reggel fél kilenckor ébredt fel a Lydmar Hotel szobájában, egy franciaágyban. Kezét oldalra nyújtotta, hogy magához húzza Mikaelt. Ám Mikael nem volt sehol. Hangosan hívogatni kezdte őt:

– Blomsterkvist?

Tegnap találta ki Mikaelnek ezt a vicces becenevet a férfi nevének átalakításával.

– Blomsterkvist, kis virágom – mondta neki kedvesen, amitől Mikaelnek egy időre felderült a tekintete, még nevetett is. Az idő nagy részében viszont reménytelenül magába zárkózott, amin Catrin egyáltalán nem csodálkozott, hiszen másnap a védelmi miniszter ad neki exkluzív interjút. Elég sok titkos ügyintézés előzte meg a találkozót, mindenféle rejtjelezett üzeneteket váltottak Catrin telefonján. Mikaellel az interjúról beszélgettek, és a férfi egy ponton már odáig jutott, hogy rábeszéli Catrint, igazoljon át a *Millennium*hoz. Közvetlenül ezután sikerült kigombolnia a férfi ingét és nadrágját, és már nem állta útját semmi a csábításnak. Azóta minden bizonnyal aludt.

– Blomsterkvist – kiabálta megint Catrin. – Mikael?

De a férfi nem volt sehol. Catrin az órájára nézett. Sokkal később volt, mint hitte. Biztos már rég elment, órák óta a miniszternél lehet. Kicsit meglepte, hogy a férfi nem ébresztette fel, ugyanakkor nagyon mélyen aludt. Szinte tökéletes csend vette körül, alig hallatszott fel a szobába az autók zaja, így Catrinnak továbbra sem volt kedve kikelni az ágyból. Váratlanul megszólalt a telefonja.

– Itt Catrin.
– Rebecka Forsell vagyok – mondta egy hang.
– Ó, üdvözlöm!
– Van okunk a nyugtalankodásra?
– Úgy érti, Mikael nincs önökkel?
– Már fél órája itt kellene lennie, és a telefonját sem veszi fel.
– Hát ezt nem értem – mondta Catrin.
Ez bizony átkozottul furcsa. Bár nem régóta ismerte Mikaelt, mégis elképzelhetetlennek tartotta, hogy elkéssen egy ilyen fontos interjúalannyal készítendő riportról.
– Ezek szerint nem tudja, hol lehet? – kérdezte Rebecka Forsell.
– Már azelőtt elindulhatott, hogy felébredtem.
– Szóval elindult.
Rebecka hangja riadtnak tűnt.
– Kezdek aggódni – mondta Catrin.
– Van valami, ami ön szerint magyarázatot adhatna erre az egészre? – kérdezte Rebecka. – Mármint, ha az egyetlen pozitív forgatókönyvet nem számítjuk, és valami miatt csak késlekedik...
– Őszintén szólva...
Catrin fejében cikázni kezdtek a gondolatok.
– Kérem, folytassa.
– Tudja, Mikael néhány napra elköltözött otthonról. Azt mondta, nem mehet haza, mert megfigyelik.
– Gondolja, hogy ez összefüggésben lehet azzal, ami Johanessel történt?
– Nem, nem hiszem.
Catrinnak fogalma sem volt arról, hogy mennyit mondhat el. Végül úgy döntött, hogy nem titkolódzik.
– A barátnőjével, Lisbeth Salanderrel van összefüggésben. De őszintén szólva ennél többet én sem tudok.
– Uramisten!
– Miért mondja ezt?
– Az bizony egy hosszú történet. De tudja...
Rebecka mintha tétovázott volna. Zaklatottnak tűnt.

– Igen?
– Nagyon tetszett a cikk, amit Johannesről írt.
– Köszönöm.
– És azt is értem, hogy Mikael miért bízik önben.
Catrinnak felrémlett az elmúlt éjszaka, amikor is jó néhányszor meg kellett ígérnie Mikaelnek, hogy senkinek egy szót sem szól a történetről, és hogy minden egyes ígérettételnél úgy tűnt számára, a férfi még mindig nem bízik benne teljesen. Ezért inkább csak jóváhagyólag hümmögött és hallgatott a telefonban.
– Hm, köszönöm.
– Tud várni egy percet?
Catrin várt, amit azonnal meg is bánt. Nem kellene felhívnia inkább a rendőrséget? Nem ülhet itt ölbe tett kézzel. Cselekednie kell. Fel kell hívnia a rendőrséget és talán még Erika Bergert is. Amikor Rebecka Forsell megint beleszólt a telefonba, Catrin már majdnem ott tartott, hogy megszakítja a beszélgetést.
– Tudja, úgy gondoljuk, hogy ide kellene jönnie – mondta Rebecka.
– Szerintem meg fel kellene hívnom a rendőrséget.
– Természetesen. De mi... azaz Janek... ismer néhány embert, akik a segítségünkre lehetnek.
– Nem is tudom.
– Azt gondoljuk, hogy az a legbiztonságosabb az ön számára, ha ide jön hozzánk.
Catrin eszébe jutott a férfi, aki mögötte állt a recepciónál. És az is, hogy az volt az érzése, követik a hotelbe jövet.
– Rendben, odamegyek – mondta, és lejegyezte a címet.
Ennél tovább azonban nem jutott. Kopogtak a szoba ajtaján.

Jan Bublanski felhívta a svéd távirati irodát, és tudatta velük a hírt annak reményében, hátha érkezik hozzájuk néhány lakossági bejelentés. Annak ellenére, hogy már kora reggel óta keményen dolgoztak az ügyön, fogalmuk sem volt róla, merre lehet Blomkvist. Annyit tudtak csak megállapítani, hogy éjjel a Lydmar Hotelben

tartózkodott, anélkül, hogy bárki – a recepciósokat is beleértve – találkozott volna vele.

Alig múlt el hajnali két óra, amikor kijött a hotelből. Erről létezik egy rövid felvétel, bár a képek nem voltak valami tiszták, kétségtelen, hogy a felvételen Blomkvist van. Látnivalóan jó állapotban, józanul, kissé talán leharcolt ábrázattal távozik, miközben a keze járás közben hozzáér a combjához. Utána azonban valami nagyon furcsa dolog látható a felvételen, ugyanis a biztonsági kamerák egyszerűen lekapcsolnak. Mintha lehalt volna az egész rendszer. Szerencsére akadt egy tanú, Agnes Sohlberg, aki a hotel utcai bárpultjánál dolgozott. Agnes látta, amikor a középkorú férfi kijött a hotelből.

Akkor még nem tudta, hogy Mikael Blomkvist az, azt azonban hallotta, hogy egy idősebb, magas, karcsú férfi ezen a néven szólította. Pontosabb leírással nem szolgálhatott, mert a férfi háttal ült neki a bárpultnál. Utána minden olyan gyorsan zajlott, lépések, nyögés, talán még egy sóhajtás is hallatszott. Amikor odafordult, felfigyelt egy fiatal, erős testalkatú férfira, aki farmert és bőrdzsekit viselt.

Anna Sohlberg először azt gondolta, hogy a bőrdzsekis férfi csak egy kedves idegen, aki segíteni próbál. Látta, ahogy a Blomkvist nevezetű férfi összeesik, és eldől az aszfalton, aztán hallotta, amint egy másik férfi brit kiejtéssel azt mondja, „epilepsziás roham”. Amikor rájött, hogy nincs nála a mobilja, megnyomta a riasztót.

Később találtak más szemtanúkat is, egy házaspárt, Kristofferssonéket, akik látták, amint a Hovslagargatan felől bekanyarodott egy mentőautó, majd Blomkvistet hordágyra rakták, és beemelték a mentőautóba. A házaspárnak meg sem fordult a fejében, hogy gyanút fogjon, ugyanis nem találtak semmi kivetnivalót azon, ahogy az eszméletlen férfival bántak. Az egyetlen, ami nem tűnt helyénvalónak számukra, hogy egy civil ruhás férfi szállt be a mentőautóba.

A mentőautót – amiről kiderült, hogy hat nappal ezelőtt lopták el Norsborgból – később a Klarabergsledenen látták, majd az E4-en

haladt észak felé, folyamatosan szirénázva, míg el nem tűnt szem elől. Bublanski és az emberei meg voltak győződve arról, hogy a bűnözők kocsit váltottak. Semmit nem tudtak biztosan, és akkor még Lisbeth Salander is felhívta a központot, ami Bublanskinak nem nagyon volt ínyére.

Nem csupán azért, mert a lány rekordsebességgel tudomást szerzett a történtekről, hanem mert Lisbeth feltűnése miatt egyre inkább meg volt győződve arról, hogy az egész az ő személyéhez kötődik. Eldöntötte, az lesz a legjobb, ha beszél a lánnyal, épp ezért roppant hálás volt, amikor a lány megelőzte őt, és felhívta. Bublanski minden információmorzsának örült, ugyanakkor nem tetszett neki a lány hangja. Jól tudta, milyen harag fűti, milyen indulatok tombolnak benne, és úgy érezte, hiába mondta el neki százszor is: „Maradj ki ebből. Majd mi elintézzük."

Mintha meg sem hallotta volna. Bublanski biztosra vette, hogy Lisbethnek megvoltak a maga tervei, és nem is mondott el neki mindent. Magában szitkozódva rakta le a telefont, és még akkor sem nyugodott le, amikor a kollégáival, Sonjával, Jerker Holmberggel, Curt Svenssonnal és Amanda Floddal beült a tárgyalóba.

– Mi van? – mormogta oda a többieknek.

– Nem értem, Salander hogy tudta meg ilyen gyorsan, mi történt Blomkvisttel? – tűnődött Jerker.

– Nem mondtam?

– Csak annyit mondtál, hogy megbabrálta a telefonját.

– Igen. Így történt. Megbabrálta a telefont a férfi egyetértésével. Így le tudta hallgatni, és pontosan tudta, merre jár, egészen addig, amíg az elrablói össze nem törték a készüléket.

– Engem akkor is meglep a nő gyorsasága – folytatta Jerker. – Az egész olyan... olyan mintha számított volna rá, hogy valami hasonló bekövetkezhet.

– Igen, számított rá, nekem ezt mondta – folytatta Bublanski. – Egyfajta „legrosszabb forgatókönyv"-ként. A Svavelsjöi Motoros Klub megfigyelte Mikaelt mind a Bellmannsgatanon, mind pedig

Sandhamnban.

– És azóta sincs semmi új információ a motorosokról.

– Beszéltem a bandavezérrel, Marko Sandströmmel még korán reggel. De kinevetett minket. Szerinte öngyilkosság lenne, ha valaki rászállna Blomkvistre. Nem maradt más választásunk, meg kell figyelnünk a banda többi tagját is. Eddig azonban sajnos egyiküket sem sikerült bizonyítottan az esethez kötni.

– És persze még mindig nem tudjuk, mi dolga volt Miakelnek a Lydmar Hotelben – jegyezte meg Amanda Flod.

– Így igaz – felelte Bublanski. – Azon vagyunk, hogy utánajárjunk, de az a helyzet, hogy Mikael nagyon zárkózott életet élt az utóbbi időben, még a *Millennium*ban sem nagyon tudták, mit csinálhat. Erika Berger azt mondta, hogy olyan szabadságfélét vett ki. Bár többnyire a serpás sztorija részleteit próbálta kibogozni.

– Aminek lehet, hogy Forsellhez is köze van.

– Lehetséges. Talán ezért olyan merev a katonai hírszerzés, és a Säpo sincs túlzottan a segítségünkre.

– Csak nem valami külföldi hadműveletről van szó? – kérdezte Curt Svensson.

– Nos, erre utal a megfigyelőkamerákkal szemben elkövetett hackertámadás, és bevallom, az sem tetszik, hogy egy mentőt használtak fel az akcióban, ez valahogy olyan... provokatív. De leginkább...

– ...Salander személyéhez köthető – fejezte be Sonja Modig a mondatot.

– Azt hiszem, ezt többen is így gondoljuk – mondta Jerker.

– Talán igen – felelte Bublanski, és ismét a gondolataiba mélyedt. Azon tűnődött, vajon mit hallgat el előle Lisbeth.

Lisbeth egy szót sem szólt a strandvägeni lakásról. Remélte, hogy Camilla majd elvezeti Mikaelhez, emiatt legkevésbé sem szerette volna, hogy egy rendőri beavatkozás megzavarja a terveit. De Camilla még mindig a lakásban tartózkodott. Talán ő is épp arra várt, amire Lisbeth, és ettől a lehetőségtől elborzadt... mi van, ha

megkínozzák Mikaelt, majd előállnak azzal, hogy Lisbethért cserébe elengedik... Fölvillant benne egy még szörnyűbb kép, Mikael halott... őt pedig megfenyegetik azzal, hogy mást is meggyilkolnak a környezetéből, ha nem szolgáltatja ki magát.

Még az éjjel felhívta Annika Gianninit, Dragant, Miriam Wut és még jó néhány ismerőst, beleértve Paulinát is, és arra kérte őket, akármilyen nyugtalanító is volt, amit kért, hogy keressenek egy biztonságos helyet, és vigyázzanak magukra. Ennél többet nem tehetett.

Kinézett az ablakon, de azt már nem észlelte, hogy milyen idő van odakint. Talán süt a nap. Persze ugyanennyi erővel hóvihar is lehetett. Egyszerűen nem érdekelte. Fogalma sem volt róla hová vihették Mikaelt, csak annyit tudott, hogy észak felé indultak, ezért lakott most már a Hotel Clarionban az arlandai repülőtér mellett, ami legalább abban az irányban volt. De mintha ennek sem lett volna semmi jelentősége. Pedig éjszaka egy percre sem hunyta le a szemét.

Órákon át ült az íróasztalánál, hogy rábukkanjon egyetlen nyomra, és már másnap délelőtt volt, amikor a számítógépe változást jelzett. Lisbeth összerezzent. Camilla elhagyta a strandvägeni lakást. Jól van, tesó, gondolta Lisbeth. Remélem, leszel annyira hülye, hogy elvezetsz hozzá. De nem nagyon hitt abban, hogy ez bekövetkezhet. Ott volt Camillának az ő Bogdanovja, és Bogdanov képessége Plague-éval vetekedett.

Éppen ezért egyáltalán nem biztos, hogy áttörő eredménnyel járna, ha a testvére elvezetné valahová. Sőt, az akár csapda is lehet, ha megpróbálják elcsalni valamerre. Fel kell készülnie arra, hogy bármi megtörténhet. Tekintete a térképre meredt. A testvére kocsija pontosan ugyanazon az útvonalon haladt, mint tegnap a mentőautó, vagyis észak felé, ki az E4-esre. Mindez biztatónak ígérkezett. Lisbeth összepakolt, és lement a recepcióhoz, hogy kijelentkezzen, majd felpattant a Kawasakijára, és elviharzott.

Catrin gyorsan magára kapott egy fürdőköpenyt, és kinyitotta az

ajtót. Egy fiatal egyenruhás rendőr állt az ajtóban, szőke haját oldalra fésülte, hunyorgó szemével Catrint vizslatta, aki idegesen mormogott valami „jó reggelt”-hez hasonlót.

– Olyan embereket keresünk a hotelben, akik láthatták vagy kapcsolatba kerülhettek Mikael Blomkvisttel – kezdte a rendőr. Catrin gyanakvónak, sőt egyenesen ellenségesnek érezte a férfit.

A tekintetéből csak úgy áradt a magabiztosság, és még ki is húzta magát, hogy magasabbnak tűnjön, ezzel is érzékeltetve hatalmát.

– Mi történt? – kérdezte Catrin ijedten.

A rendőr közelebb lépett hozzá, és olyan pillantással nézett le rá, amit Catrin már jól ismert. Nem először nézett rá így egy férfi, szinte levetkőztette a tekintetével, amiből szemernyi jó szándék sem sugárzott.

– Hogy hívják?

A kérdés része volt a kihallgatásnak. Pontosan tudta, hogy a férfi tisztában van azzal, kivel beszél.

– Catrin Lindås – felelte.

A rendőr lejegyezte a jegyzetfüzetébe.

– Találkozott az említett személlyel?

– Igen – felelte Catrin.

– Netán együtt töltötték az éjszakát?

Catrin legszívesebben felordította volna, hogy mi köze van ennek az egészhez. De félt, és ezért inkább válaszolt a kérdésre.

– Igen – felelte röviden, majd beljebb mentek a szobába, és elmondta, hogy Mikael elment, mielőtt ő felébredt volna.

– Álnéven jelentkeztek be?

Catrin mély lélegzetet vett, és azon tűnődött, hogyan fog együttműködni a rendőrrel, különösen azok után, hogy a férfi minden szó nélkül behatolt a szobába.

– És önt hogy hívják? – kérdezte végül.

– Hogyan?

– Nem emlékszem, hogy bemutatkozott volna.

– Carl Wernerssonnak hívnak, és a norrmalmi rendőrségtől jöttem.

– Nagyszerű, Carl – mondta Catrin. – Elmondaná először, hogy mi történt?

– Mikael Blomkvistet ma éjjel megtámadták és elrabolták, gondolom, megérti, hogy ezek után szeretnénk alaposan kivizsgálni az ügyet.

Catrin úgy érezte, mindjárt elájul.

– Te jó ég – suttogta.

– Éppen ezért nagyon fontos, hogy mindent őszintén elmondjon, ami azelőtt történt.

Catrin leroskadt az ágyra.

– Megsérült?

– Nem tudjuk.

Catrin képtelen volt megszólalni.

– Nem felelt a kérdésemre – mondta a rendőr.

Catrin csak azt érezte, hogy hevesen ver a szíve, és nem találja a szavakat.

– Mikaelnek lett volna egy fontos találkozója, de megtudtam, hogy nem érkezett meg a helyszínre.

– Milyen találkozóról van szó?

Catrin behunyta a szemét. Hogy lehet ekkora idióta? Hányszor megígérte, hogy egyetlen szót sem szól a találkozóról. Ezek szerint ennyire kikészült a hírtől...

– A forrás védelmében nem árulhatom el – szedte össze magát valamelyest.

– Szóval nem hajlandó együttműködni.

Úgy érezte, mindjárt megfullad. Kinézett az ablakon, és közben azon tűnődött, hogy fog kisétálni a csapdából, amit magának állított. Végül Carl Wernersson volt az, aki a segítségére sietett azzal, hogy elkezdte feltűnően bámulni a testét, ami feldühítette Catrint.

– Szívesen együttműködöm olyasvalakivel, akinek van némi fogalma a forrásvédelemhez való jogról, de minimum képes tiszteletet mutatni azon személy iránt, aki az imént értesült egy meglehetősen sokkoló eseményről.

– Maga meg miről beszél?

– Értesítse a feljebbvalóját, és tűnjön el innen.

Carl Wernersson olyan képet vágott, mintha azonnal le akarná tartóztatni Catrint.

– Most – mondta Catrin meglehetősen dühösen.

– Rendben – mormogta a férfi, majd még gyorsan hozzátette: – De ne mozduljon innen.

Catrin nem felelt. Kinyitotta neki az ajtót, majd leült az ágyra, és magába roskadt. Ám a mobiltelefon csengése visszahozta a valóságba. A *Svenska Dagbladet*től kapott egy hírértesítést.

A közismert újságírót megtámadták és elrabolták a Hotel Lydmar elől, állt a hírben, és Catrin nekilátott, hogy elolvassa, bár a cikkben nem volt túl sok információ, csak annyi, hogy egy mentőautóval vitték el, egy olyan mentőautóval, amit senki sem hívott oda. Mi a fenéhez kezdjen? Szeretett volna felordítani. Majd felbukkant egy éjjeli emlék: fényt látott kiszűrődni a fürdőszobából, hallotta Mikael izgatott hangját, mintha magában beszélne. Halványan emlékezett arra, hogy félálomban meg is kérdezte tőle, mit csinál.

És ha csak álmodta az egészet? De mi van, ha mégis van jelentősége, ha a suttogásnak köze lehetett a hirtelen eltűnéséhez? Kettőkor rabolták el a hotel elől, ha minden igaz... Catrin megpróbált hideg fejjel gondolkodni... valami egész biztos felizgathatta, vagy nyugtalaníthatta, ha egyszerűen csak úgy fogta magát, és lelépett, anélkül hogy szólt volna... hogy aztán elrabolják. És ha az egész egy csapda volt, egyszerűen csak megpróbálták kicsalogatni a szállodából? A francba, a francba! Mi a fene zajlik itt? Mi ez az egész?

Eszébe jutott a koldus és Rebecka Forsell, a nő kétségbeesett hangja és a tegnap este, az egész különös és felfokozott állapot az interjúval kapcsolatban. A francba ezzel az idióta rendőrrel. Gyorsan felöltözött, összepakolta a holmiját, majd lement a recepcióhoz, és kifizette a számlát. Kilépett a hotelből, és beszállt a brit követség rendszámával ellátott fekete autóba, ami már várt rá...

30. fejezet

Augusztus 28.

Meleg áradt egy hatalmas gáztüzelésű kemencéből. Az óriási csarnokot csak néhány spotlámpával világították meg, és semmilyen természetes fény nem érte, ugyanis az ablakok üvegét sötétre festették. Mikael tekintete körbe-körbecikázott a teremben, végigpásztázta a betonoszlopokat, a fémállványokat, az üvegszilánkokat a földön és a kemence csillogó fémajtaját, amiről a tükörképe nézett vissza rá.

Egy elhagyatott ipari épületben lehetett, talán egy régi üvegműhelyben, feltételezhetően nem messze Stockholmtól, bár sejtelme sem volt arról, hogy pontosan hol lehet. Az út hosszú volt, egyszer vagy kétszer váltottak autót, nem tudta volna megmondani, mert rendesen elkábították. Az éjszakáról és a reggelről csak töredékes emlékei vannak, most pedig itt fekszik nem messze a kemencétől valami priccsen vagy hordágyon, amihez bőrszíjakkal hozzákötözték. Mikael kiabálni kezdett:

– Halló! A francba már, halló!

Nem gondolta, hogy bárki is felfigyelne a kiabálására, de úgy érezte, tennie kell valamit azonkívül, hogy a karját és a lábát tekergetve próbál lazítani a szíjak szorításán. Egyre jobban izzadt, és érezte, ahogy a kemence melegétől átforrósodott mindkét talpa és a lábujjai is. Megőrül, ha nem csinálhat valamit. A kemence sziszegett, akár egy kígyó. Mikaelt elfogta a rettegés, csorgott róla az izzadság, és teljesen kiszáradt a szája. Mintha történt volna valami. Csikorgó hang ütötte meg a fülét, mintha valaki járkálna az

üvegszilánkokkal teli padlón. A lépések egyre közeledtek, és gyorsan rájött, hogy ezek a lépések nem az enyhülést hozzák meg számára. A lépések közönyösnek tűntek, szinte már szándékosan lassúnak. Az ismeretlen fütyörészve közeledett. Vajon kinek jut eszébe ilyenkor fütyörészni?

– *Good morning,* Mikael!

Ugyanaz a hang, ami tegnap éjjel megszólította. De még mindig nem látta, milyen arc kötődik a hanghoz. Minden bizonnyal ez volt a cél. Az illető nem akarta felfedni magát.

– Jó reggelt önnek is – felelt Mikael szintén angolul.

A lépések megtorpantak, a fütyülés abbamaradt. Mikael hallotta a másik lélegzetvételét, és az orrát enyhe arcszesz illata csapta meg. Mindenre fel volt készülve, hogy megütik, megszúrják, a lábát beletolják a kályhába. De semmi nem történt. Végül a férfi megszólalt:

– Meglepően élénk a hangja.

Mikael hallgatott.

– Engem is így neveltek – folytatta a hang.

– Így nevelték? – kérdezett vissza Mikael önkéntelenül.

– Igen. Hogy minden körülmények között őrizzem meg a hidegvéremet. De erre itt most nincs szükség. Viszont előnyben részesítem az őszinteséget, és ennek jegyében kénytelen vagyok bevallani, hogy… hogy is mondjam, kedvetlen vagyok. Van bennem egy kis ellenállás.

– Ezt hogy értsem?

– Kedvellek, Mikael. Tisztelem az igazság iránti vágyadat. És ez a történet…

A hang itt egy pillanatra szünetet tartott.

– …családi ügy is maradhatott volna. De az ilyen vérre menő viszályokba olykor kívülállók is belekeverednek.

Mikael erre felkapta a fejét.

– Most Zaláról beszél?

– Igen, az én bajtársamról, Zalacsenkóról, igen. Ha jól sejtem, te nem találkoztál vele.

– Nem.

Mikael teste megremegett.

– Talán jobb is így. Kivételes élmény, de nyomot hagy az emberen.

– Szóval maga ismerte?

– Ismertem? Szerettem! De őt szeretni sajnos olyan volt, mint Istent szeretni. Egyoldalú. Egy olyan csillogás, ami elkábítja az embert, sőt vakká, irracionálissá teszi.

– Vakká? – kérdezett vissza Mikael.

– Igen. Vakká és bolonddá. Attól tartok, a mai napig szenvedek ettől egy kicsit. A szálak, amelyek Zalacsenkóhoz kötnek, úgy tűnik, elvághatatlanok. És emiatt veszélyes helyzetekbe sodrom magam. Tudod, Mikael, valójában sem neked, sem nekem nem kellene itt lennünk.

– Akkor miért vagyunk mégis itt?

– A legegyszerűbb válasz a kérdésedre: a bosszú. A barátnőd mesélhetne neked egy kicsit ennek az érzésnek a pusztító erejéről.

– Lisbethre gondol?

– Pontosan.

– Hol van Lisbeth?

– Hát éppen ez az. Mi is ezt szeretnénk tudni.

Ezután újabb szünet következett, talán ez alkalommal nem olyan hosszú. Az alak közelebb lépett. Az első, ami feltűnt Mikaelnek, a férfi fehér vászonöltönye volt, ugyanaz, amit az éjjel is viselt. Mikael előtt egy őrült kép jelent meg, látta maga előtt, amint az ő vére beszennyezi a férfi fehér zakóját.

Lassan feltűnt a férfi arca is: szimmetrikus volt, és harmóniát sugárzott, talán csak a szeme körül akadt némi aszimmetria, és a jobb orcáján húzódott egy hosszú heg. Karcsú volt, és nyúlánk. Ha egy más helyzetben találkoznak, azt gondolta volna, hogy extravagáns értelmiségi, egy valóságos Tom Wolfe áll vele szemben. Ám ezt a valóságos figurát valami dermesztően kellemetlen légkör lengte körül, és volt valami természetellenesen lassú a mozgásában is.

– Gondolom, nem egyedül jött – mondta Mikael.

– Van itt még néhány keményfiú, akik valamilyen oknál fogva nem szívesen mutatkoznának, és van itt még egy kamera is – mutatott a férfi a tető felé.

– Szóval filmre vesznek.

– Emiatt igazán nem kell aggódnod, Mikael – mondta a férfi, aki váratlanul svédre váltott. – Ne foglalkozz vele. Inkább gondolj arra, hogy ez itt most kettőnk között történik, és ez a gondolat intimebbé teszi az egészet.

Mikael teste egyre jobban remegett.

– Maga beszél svédül – dadogta az ijedségtől dermedten.

Mintha a férfi svéd nyelvtudása megerősítette volna Mikaelben azt az érzést, hogy maga az ördög áll vele szemben.

– Nyelvész vagyok, Mikael.

– Valóban?

– Pontosan. De a mi közös utazásunk, Mikael, túlvezet a nyelvészeten, túl a szavak által leírható világon.

A férfi kigöngyölített a fémasztalon egy fekete kendőt, amit addig a jobb kezében tartott.

– Most mire céloz?

Mikael kétségbeesetten ide-oda mozgott a priccsen, és a kályhában sziszegő tűzbe bámult. Az acélajtóban megpillantotta eltorzult arcát.

– Annyi remek szó áll rendelkezésünkre a nyelvben, hogy leírjuk a világot – mondta a férfi. – A legtöbb persze a szeretetről meg a szerelemről szól. Gondolom, fiatalkorodban te is olvastál Keatset és Byront, akik, ha jól sejtem, csodásan írtak a szerelemről. Ám a végtelen fájdalom leírhatatlan, Mikael, arra nincsenek szavak. Senkinek sem sikerült még szavakba öntenie, a legnagyobb művészeknek sem, Mikael. És mi most ebbe a világba tartunk. A szavak nélküli érzések világába.

A szavak nélküli érzések világa... Jurij Bogdanov egy fekete Mercedes hátsó ülésén autózott észak felé, Märsta irányába. Éppen a filmrészletet mutatta Kirának. A nő figyelte a képernyőt,

Bogdanov pedig arra várt, hogy lássa a szemében felgyúló csillogást, amit ellenségei szenvedésének látványa vált ki belőle.

Csakhogy semmi nem történt. Kira arcán a fájdalmas türelmetlenségen kívül semmi nem tükröződött. Bogdanovnak ez nem tetszett. Nem tetszett neki ez a Galinov sem, és egyébként is azt gondolta, hogy túl messzire merészkedtek. Mikael Blomkvist elrablása nem vezet jóra. Túl sok felfokozott érzés vibrált a levegőben, és egyáltalán nem tetszett neki Kira feszült arca.

– Hogy vagy? – kérdezte.

– Elküldöd majd neki? – kérdezte Kira.

– Először lementem biztonságosan a linket. De, Kira, őszintén...

Bogdanov itt elakadt. Tudta, hogy Kirának nem fog tetszeni, amit mondani akar. Nem is nézett a nő szemébe.

– Jobb lenne, ha távol tartanánk magunkat az épülettől – folytatta. – Az lenne a legjobb, ha hazarepülnénk.

– Nem repülök sehová, amíg Lisbeth él.

– Azt hiszem... – próbálkozott megint Bogdanov.

...nem olyan egyszerű elkapni Lisbethet, ezt akarta mondani, és alulértékeled őt, Kira. De nem mondta ki. Egy szóval sem árulta el magát, nem mondhatta el, hogy valójában csodálja Lisbethet, vagyis Waspot, ahogy ő ismerte. Vannak a hackerek, vannak a zsenik, és van Lisbeth. Bogdanov, ahelyett hogy bármit is mondott volna, előrehajolt, és elővett egy kék fémdobozt.

– Ez meg mi? – kérdezte Kira.

– Ez itt egy Faraday-kalitka. Tedd bele a mobilod. Abban segít, hogy ne hagyjunk nyomot magunk után.

Kira kinézett az ablakon, és odaadta a telefonját. Utána sokáig nem szóltak egy szót sem. Összeszorított szájjal bámulták a sofőr hátát vagy a tájat. Azután Kira azt kérte, hogy Bogdanov mutassa meg neki a morgonsalai épületben készült felvétel többi részét. Bogdanov engedelmeskedett.

Olyan képek peregtek le a szeme előtt, amelyek látványa nélkül szívesebben meglett volna.

Lisbeth éppen elhagyta Norrvikent, amikor a Google-szemüvegében megszűnt a jel. Annyira felbosszantotta, hogy idegesen rácsapott egyet a motor kormányára, pedig ez várható volt. Lefékezett, és behajtott egy útszéli pihenőhelyre, egy kis erdei tisztásra faasztallal és padokkal. Leült az asztalhoz a laptopjával, és remélte, nem hiába töltötte a nyarat Camilla környezetének feltérképezésével.

Az egész hajtóvadászatot nem tudták volna levezényelni a Svavelsjöi Motoros Klub közreműködése nélkül. Bár feltételezte, hogy mindegyiküknek feltöltőkártyás telefonja van, mégis bízott abban, hogy valami apró hibának köszönhetően elérheti őket. Felhívta valamennyi fickót, akik felkeresték Kirát a Strandvägenen: Markót, Jormát, Connyt, Krillét és Mirót. De nem járt sikerrel, pedig feltörte az operációs rendszerüket, és még a mobiltornyokkal is sikerült kapcsolatot létesítenie. Öklével bosszúsan az asztalra csapott, és már-már ott tartott, hogy feladja, amikor utolsó esélyként eszébe jutott Peter Kovic.

Peter Kovic bűnlajstroma volt a leghosszabb a klubtagok közül, ezenkívül komoly problémái voltak az alkohollal, a nőkkel és a fegyelemmel. Őt nem látta a Strandvägen környékén, viszont a nyáron felbukkant a Fiskergatanon, így Lisbeth vele is próbálkozott. Kiderült, hogy Kovic korán reggel ugyanazt az utat tette meg, mint Camilla, de azután északnak indult, Uppsala felé, elment Storvrta és Björklinge mellett. Lisbeth összepakolt, és már indulni készült, amikor megszólalt a telefonja.

A francba, most nincs kedve beszélni. Mégis megnézte, ki a hívó. Erika Berger volt az a *Millenniumtól*, úgyhogy mégis felvette. Erika eltorzult hangon ordított a telefonban, Lisbeth csak azt hallotta ki, hogy „Mikael ég! Mikael ég!”.

Később több mindent is sikerült kihámoznia.

– Azok a mocskok megégetik, ő pedig csak ordít, és borzalmasan szenved! Azt írják...

– Mit írnak?

– Hogy elégetik, ha te nem mész el egy megadott helyre

Sunnertsán kívül... még azt is írják, hogy ha a rendőrség felbukkanna, vagy bármilyen más gyanús körülmény felmerül, Mikael iszonyú halált fog halni. Addig nem fogják abbahagyni, amíg oda nem mész. Istenem, Lisbeth, ez olyan borzalmas! A lábai...

– Megtalálom, hallod? Megtalálom!

– Azt mondták, hogy elküldik a filmet és egy e-mail-címet, amin kommunikálni tudtok.

– Küldjék.

– Lisbeth, el kell mondanod, mi a fene folyik itt?!

Lisbeth letette a telefont. Nem volt ideje a mesélésre. Át kell gondolnia, mit talált eddig. Peter Kovic, aki ugyanazon az úton járt, mint Camilla, tovább folytatta az útját az E4-en Tierp és Gävle irányába. Ez már biztató. Egy kis időre legalábbis. Lisbeth idegesen dobolt az ujjaival az asztalon, és azt mormogta:

– Gyerünk, te részeges disznó! Mutasd az utat.

Månkarbo mellett azonban kihűlt a nyom. Lisbeth olyan tekintettel meredt az országútra, hogy egy fiatal fickó, aki a Renault-jával épp behajtott a pihenőhelyre, vészes gyorsasággal húzott el onnan. Merev arccal végignézte a filmet, amit Erika Berger küldött neki, ami egy közeli képet is tartalmazott Mikaelről.

Tágra nyílt szeme fehéren meredt a képernyőre, mintha a pupillája felcsúszott volna a szemgödrébe, az arca úgy eltorzult, hogy szinte alig lehetett felismerni. Izzadságban úszott az álla, a szája, az inge teljesen átnedvesedett. A kamera végigvette a testét tetőtől talpig. Legvégül a piros zokniját lehetett látni a lábán, a képen látszott, ahogy lassan közelít a kemence nyílása felé, amiben felcsaptak a lángok. A zokni és a nadrágszár lángra kapott, és felhangzott Mikael eltorzult ordítása. Már nem bírja sokáig. Embertelen és szívbe markoló volt ez az ordítás.

Lisbeth mereven ült egy darabig. A körmével – ami abban a pillanatban inkább hasonlított egy karomra – mély barázdát vágott a fa asztallapba. Azután elolvasta az üzenetet, amit küldtek neki, és rápillantott az e-mail-címre, ami valami kibaszottul titkosított cím volt, amit nyomban át is küldött Plague-nak néhány utasítás

kíséretében, valamint átküldte Kovic fotóját is és egy térképet az E4-es Észak-Uppland felé vezető szakaszáról.

Végül fogta a laptopját és a fegyverét, felvette a Google-szemüvegét, és elindult Tierp felé.

– Lisbeth, el kell mondanod, mi a fene folyik itt?! – kiabálta Erika Berger a telefonban.

A kiabálást meghallották a götagatani szerkesztőség többi szobájában, de csak annyit fogtak fel a jelenetből, hogy teljesen ki van készülve. Sofie Melker, aki barátjaként a legközelebb állt hozzá, azt hitte, Erika mindjárt elájul, úgyhogy odarohant, és átölelte mindkét karjával. De Erika még ezt sem fogta fel.

Kétségbeesetten arra koncentrált, hogy megfogalmazzon egy cselekvési tervet. Nem hívhatja fel a rendőrséget, ezt írták. Semmiképpen sem hívhatja fel a rendőrséget. De akkor mit tegyen? Nem egyszerűen arról volt szó, hogy ez a legrosszabb dolog, ami megtörtént vele az életében, hanem arról is, hogy Mikael volt a legrégibb barátja, élete nagy szerelme, és erre egyáltalán nem volt felkészülve. Egyszerűen csak letöltötte az e-mailjeit, ahogy szokta, naponta többször is, erre ott találta ezt…

Felhívta Lisbethet, amikor már kicsit összeszedte magát, és amikor már belátta, hogy nem valami otromba, elmebeteg tréfáról van szó. Lisbeth hangja végképp meggyőzte arról, hogy a film nem trükk, hanem maga a gonosz valóság, aminek esetleges lehetőségével Lisbeth már számolt.

Önuralmát vesztette, hangosan és összefüggéstelenül átkozódott, és csak akkor fogta fel, hogy hol van, amikor Sofie átkarolta. Az első pillanatban azt gondolta, elmondja neki, de meggondolta magát.

– Bocsáss meg, nyugalomra van szükségem. Később elmondom.

Ezek után bezárkózott a szobájába. Nem volt számára kétséges, hogy nem akar olyat tenni, ami Mikael életébe kerülhet, azt ő sem élné túl, de ez még nem jelenti azt, hogy tétlenül, ölbe tett kézzel várja ki az események végét, engedelmeskedve a bűnözők utasításainak. Mitévő legyen… mitévő legyen… gondolkodnia kell,

összpontosítania, az ilyen bűncselekményeknél mindig hasonlóak az elvárások.

Az elkövetők nem szeretnék, ha belekevernék a rendőrséget. De amikor sikerül őket leleplezni, mindig kiderül, hogy titokban valaki informálta a rendőrséget. Fel kell hívnia Bublanskit egy biztonságos vonalról. Vagy mégsem? Némi tétovázás után felhívta, de a férfi száma foglalt volt. És akkor váratlanul, kontrollt vesztve üvöltözni kezdett:

– Lisbeth, a kurva életbe! – kiabálta. – Hogy voltál képes belerángatni ebbe Mikaelt?! Hogy voltál képes?!

Bublanski felügyelő Catrin Lindásszal folytatott hosszú beszélgetést, valamint egy férfival, aki Janek Kowalskiként mutatkozott be. Azt mondta, a brit követséghez kötődik, mire Bublanski felkapta a fejét.

– Kissé nyugtalan vagyok – mondta a férfi, de Bublanskinak most nem volt kedve a túl udvariaskodó brit kommunikációhoz.

– Ezt hogy érti? – kérdezte szárazon.

– Két különböző történet fut itt egymás mellett, talán véletlenségből. Vagy mégsem. Blomkvistet Lisbeth Salanderhez fűzik bizonyos szálak, és Johannes Forsell...

– Igen?

– Szolgálati idejének a végén, 2008-ban Moszkvában, Johannes Forsell Lisbeth apjának, Alexander Zalacsenkónak az ügyén dolgozott, illetve azon, hogy a férfi álljon át a svéd nemzetbiztonsági szolgálathoz.

– Azt hittem, erről csak a Säpónak volt tudomása akkoriban.

– Semmi, kedves felügyelő úr, semmi nem olyan titkos, mint azt általában az emberek gondolnák. Az az érdekes a dologban, hogy Camilla, Zalacsenko másik lánya, később szoros kapcsolatba került azzal a férfival, aki a GRU-nál a legközelebb állt hozzá, és aki még azok után is kapcsolatot tartott fenn vele, miután hazaárulást követett el.

– És ki ez a férfi?

– Ivan Galinovnak hívják, és a különös a dologban az, hogy még,

hogy is mondjam... szóval még a halála után is hűséges maradt hozzá. Még Zalacsenko halála után is a férfi ellenségeinek a nyomába eredt, és elhallgattatott embereket, akik terhelő információkkal szolgálhattak volna rá nézve. Az a férfi könyörtelen és veszélyes, és attól tartunk, hogy most épp Svédországban van, és gyanítjuk, hogy benne van a keze Blomkvist elrablásában. El sem tudom mondani, milyen sokat jelentene számunkra, ha sikerülne elkapni, ezért szeretnénk felajánlani a segítségünket, mert Forsell miniszter úr is szeretne pontot tenni az ügy végére, és ez irányú terveire kissé óvatlanul, de rábólintottam.

– Most már tényleg nem értem.

– Szeretném megnyugtatni, hogy idejében meg fogja érteni, csak egy kis türelem. Átküldjük önnek a szükséges információkat és a Galinovra vonatkozó képanyagot, bár talán nem épp a legfrissebbek. Isten áldja, felügyelő!

Bublanski csak ült és bólogatott. Nem gyakran fordul elő vele, hogy segítséget kap egy ilyen magas rangú tisztviselőtől – mert pontosan tudta, milyen magas rangú emberrel áll szemben. Ezen kicsit elgondolkodott, majd felállt, hogy átmenjen Sonja Modighoz, és informálja a fejleményekről, amikor megint csengett a telefon. Erika Berger volt az.

Catrin egy barna fotelben ült Jan Kowalski nappalijában, vele szemben Johannes Forsell és közvetlenül mellette a felesége, Rebecka. Nehezen tudott a feladatra koncentrálni, mert egyfolytában Mikael járt az eszében. De kapott egy diktafont – a mobilját le kellett adnia –, és igyekezett összeszedni magát a körülmények ellenére is.

– Szóval ott tartottunk, hogy akkor már nem tudott volna megtenni még egy lépést... – vette fel a szálat Catrin.

– Képtelen voltam – felelte Johannes. – Leszállt a sötét, és iszonyatosan hideg volt. Nagyon fáztam, és csak abban tudtam reménykedni, hogy gyorsan megtörténik. Hogy nem tart sokáig, és én is belesüllyedek abba az állapotba, amikor a testből elszáll a

maradék élet, minden energia, minden hő. Azt mondják, az már jó érzés. És akkor hallottam meg a sikítozást. Felemeltem a tekintetem, és először nem láttam semmit. Azután Nima Rita bukkant elő ismét a viharból, csak most két feje volt, és négy karja, akár egy indiai istennek.

– Ezt hogy érti?

– Egyszerűen ilyennek láttam. Valójában cipelt valakit. Beletelt egy kis időbe, mire rájöttem, hogy ki az. Túl fáradt voltam ahhoz, hogy elhiggyem, meg fognak menteni. Pontosabban ahhoz, hogy azt akarjam, hogy megmentsenek. Talán még el is veszítettem az eszméletemet. Arra ébredtem, hogy egy alak hajol fölém, egy nő, széttárt karokkal, mintha át akarna ölelni. A lányáról motyogott valamit.

– Mit mondott?

– Nem értettem sajnos. Csak arra emlékszem, hogy egymásra néztünk, mind a kettőnk pillantása kétségbeesett lehetett, és egyben csodálkozó is. Azt hiszem, ő is felismert engem. Klara volt az. Megérintettem a fejét és a vállát, és arra gondoltam, hogy már soha többé nem lesz szép. Az arcát teljesen tönkretette a fagy. Láttam a száján a sebet, amit a jégcsákányommal ejtettem. Talán még mondtam is neki valamit. És talán válaszolt is. Nem tudom. Tombolt körülöttünk a vihar. Svante és Nima üvöltözött és lökdösődött felettünk. Az egész annyira furcsa volt, és az, amit felfogtam abból, amiről vitatkoztak, olyan abszurd volt, és kegyetlen, hogy először azt hittem, rosszul hallottam. Azt a két angol szót hallottam, hogy *slut* és *whore,* azaz ribanc és kurva. Nem értettem, hogy hangozhatnak el ezek a szavak egy ilyen iszonyú kemény helyzetben. Nem értettem.

31. fejezet

Augusztus 28.

Mikael soha nem kívánta úgy a halált, mint Johannes Forsell az Everesten. És soha nem élt át eddig ilyen horderejű krízist sem. Ám ahogy most ott feküdt a hordágyon, súlyos égési sebekkel a lábán és a lábszárán, azt kívánta, bárcsak véget érne már ez az egész, és eltűnhetne. De a fájdalom továbbra is a valóságban tartotta őt, pedig már kiabálni sem bírt, csak megfeszítette az izmait és összeszorította a száját. Arra gondolt, hogy ennél rosszabb már nem lehet. Tévedett.

A fehér öltönyös férfi, aki Ivanként mutatkozott be, felvett egy szikét az asztalról, és belevágott a friss égési sérülésbe. Akkor átszakadt Mikaelben a gát, és újra felüvöltött. Üvöltött a fájdalomtól, és beletelt egy kis időbe, mire visszatért a való világba. Ekkor közeledő léptek zaja ütötte meg a fülét, magas sarkú cipők kopogása. Oldalra fordította a fejét, és megpillantott egy vöröses szőke hajú, földöntúli szépségű nőt, aki rámosolygott. A nő mosolya akár megkönnyebbülést is hozhatott volna magával, akár némi reményt is kelthetett volna benne, ehelyett újult erővel ragadta meg őt a félelem.

– Hiszen te... – motyogta alig hallhatón.

– Én vagyok az – mondta a nő.

Camilla végigsimított a homlokán és a haján. Mozdulatában érezhető volt a visszafojtott szadizmus.

– Szia – mondta a nő.

Mikael nem felelt. Egész lénye egy ordító seb volt. Kavarogtak

benne a gondolatok, mintha mondani akarna valamit, de Camilla megelőzte.

– Aggódom Lisbeth miatt – folytatta a nő. – Nem ártana, ha te is aggódnál, Mikael. Telik az idő. Tik-tak, tik-tak... Jaj, hát persze, hiszen nincs órád. Majd én segítek... Tizenegy is elmúlt már, és nem ártana, ha Lisbeth csipkedné magát, ha még meg akar menteni téged. De Lisbethnek se híre, se hamva.

Camilla felnevetett.

– Talán már nem is érdekled annyira, Mikael. Vagy talán elborította az agyát a féltékenység a többi nőd miatt. A te kis Catrinod miatt.

Mikael összerándult.

– Mit tettetek vele?

– Semmit, kedvesem, semmit. Legalábbis eddig. Úgy tűnik viszont, hogy Lisbeth inkább látna téged holtan, mintsem hogy együtt dolgozzon velünk. Feláldoz téged, ahogy te is feláldoztál másokat.

Mikael behunyta a szemét, és tovább keresgélte a szavakat, próbálta kifejezni a gondolatait, de nem volt benne semmi más, csak a fájdalom.

– Ti áldoztok fel – mondta végül –, nem ő.

– Mi? Nem, nem. Lisbeth kapott egy üzenetet, de nem vett róla tudomást, különben már idetalált volna. Nekem persze így is jó. Örülök, ha megtudja, milyen érzés elveszíteni azt, aki fontos a számára. Mert egykor fontos voltál neki, ugye, Mikael?

Camilla ismét végigsimított a homlokán és a haján. És akkor Mikael meglátott valamit benne. Hasonlított Lisbethre, nyilván nem a külsejében, de ez a néma düh a pillantásában...

– Aki... – próbálta kipréselni a szavakat magából Mikael, de nehéz volt felülkerekednie a fájdalom érzésén.

– Mondd csak, Mikael!

– ...aki fontos volt a számára... az édesanyja... és Holger... őket már rég elveszítette – mondta Mikael, és abban a pillanatban képes volt megfogalmazni, amit akart.

– Ezzel mit akarsz mondani?

– Azt, hogy Lisbeth tudja... milyen elveszíteni valakit, aki fontos a számára, de te, Camilla...

– De én...

– ...te valami sokkal rosszabbat veszítettél el.

– Most meg miről beszélsz?

Mikael szinte köpködte a szavakat:

– Egy darabot önmagadból.

Camilla tekintetében felizzott a gyűlölet.

– Persze te is elvesztetted az apádat és az anyádat...

– Igen...

– Egy anyát, aki nem akarta látni, mi lett a lányából, és egy apát, akit... hiába szerettél... aki csak használt téged. Azt hiszem...

– Hová akarsz kilyukadni?

Mikael behunyta a szemét, és összpontosítani próbált.

– Te voltál a legnagyobb áldozat a családban. Téged senki nem szeretett, téged mindenki elhagyott...

Camilla megragadta a férfi torkát.

– Miket mesélt be neked Lisbeth?

Mikael nehezen vette a levegőt és nem csak a nő szorítása miatt. Olyan volt, mintha a tűz feljebb hatolt volna a testében. Most már tudta, hogy nagy hibát követett el. Felébresztett Camillában valamit, csak még jobban feldühítette.

– Felelj! – ordította Camilla.

– Lisbeth azt mondta...

Mikael zihálni kezdett.

– Mit mondott?

– Azt mondta... rá kellett volna jönnie... Zala miért járt hozzád éjszakánként... de akkoriban csak arra gondolt, hogy megvédje az édesanyját... fel sem fogta, mi történik veled.

Camilla elengedte a férfi torkát, és akkorát lökött a hordágyon, hogy a férfi lába nekiütődött a kemence szélének.

– Szóval ezt mondta.

Mikael szíve hevesen vert.

– Nem fogta fel, Camilla.

– Egy frászt.

– Nincs igazad.

– Mindig is tudta, még jó, hogy tudta! – üvöltözte Camilla.

– Nyugodj meg, Kira – mondta Ivan.

– Soha! – sziszegte a nő. – Soha, de soha! Lisbeth telebeszélte a fejét.

– Nem tudta – motyogta Mikael.

– Ezt mondja? Szeretnéd tudni, mi történt valójában Zala és énközöttem? Tudni akarod? Zala tett nővé engem! Ezt mondta, Zala... – Camilla egy pillanatra csak bámult maga elé. – Ő tett nővé engem, úgy, ahogy most én csinálok belőled férfit, Mikael – folytatta Camilla, előrehajolt, és egyenesen a férfi szemébe nézett. A pillantása, ami az imént még őrült és bosszúszomjas volt, most mintha megváltozott volna.

Volt a pillantásában valami sebezhető, és Mikael arra gondolt, hogy egy pillanatra összekapcsolódtak, hogy Camilla mélyen átérezte azt a kiszolgáltatottságot, amiben Mikael volt, hisz maga is átélte. Ám a következő pillanatban a lány felegyenesedett, és miközben távozott az épületből, még odavetett néhány parancsnak tűnő mondatot oroszul.

Ezek után Mikael magára maradt a férfival, akit Ivannak hívtak. Nem maradt más választása, mint újra szembenézni a gyötrelmes lángokkal.

2008. május 13.

Amikor Klara a hóviharban meglátta a két hegymászó alakját, összecsuklott, és legurult a lejtőn, kicsit távolabb kerülve így Nima Ritától. Addig csúszott, amíg bele nem ütközött egy testbe. Egy férfi volt az. Egy halott? Nem, még élt, megmozdult, őt nézte, és a fejét ingatta. Oxigénmaszk volt rajta. Nem ismerte fel ki volt az, de a férfi megveregette a vállát.

Aztán levette az oxigénmaszkját, a szemüvegét, és biztatóan ránevetett a szemével, mire ő is visszanevetett, legalábbis megpróbálta. De az egész nem tartott sokáig. Klara veszekedésre lett figyelmes. Csak hangfoszlányok jutottak el hozzá. Johannesről volt szó – vagy nem is? Valami, amit Nima tett, vagy fog tenni. Házat építeni. Gondoskodni Lunáról. Klara a beszédfoszlányokból semmit sem vonatkoztatott magára.

Rosszul érezte magát. Csak feküdt teljesen tehetetlenül a hóban, és nem tudott felállni. Istenhez imádkozott, hogy Nima segítsen neki megint. És tényleg, a férfi fölé hajolt, és vele együtt az egész világ. Tényleg meg fogják menteni. Láthatja a lányát, és hazatérhet. De Nima nem őt emelte fel.

A másik testet, a férfit emelte fel. Klara eleinte nem nyugtalankodott. Hiszen ennek semmi jelentősége. Felnézett, és látta, ahogy a férfi Nima hátáról lóg lefelé, pontosan úgy, ahogy az előbb ő. És akkor arra gondolt, hogy neki majd az a másik férfi fog segíteni, az, aki az előbb még úgy kiabált. De a férfi elfordult, és akkor valami igazán nyugtalanító történt. A férfi távolodni kezdett tőle. Csak nem akarják itt hagyni?

– Kérlek! – kiabálta. – Kérlek, ne hagyjatok itt!

De azok hárman elindultak, még csak vissza sem fordultak. Egy darabig csak bámulta a három távozó férfi hátát, míg el nem tűntek a hóesésben, és akkor, amikor már csak a csikorgó lépteik zaját

hallotta, akkor tört rá az igazi kétségbeesés, és csak kiabált és kiabált, ameddig csak bírt, utána már csak sírt, hangtalanul, és olyan elkeseredést érzett, amiről azt sem tudta, hogy létezik.

* * *

Jurij Bogdanov az újonnan elkészült épületszárny egyik szobájában ült, pontosan Kirával szemben, aki mélyen belesüppedt egy bőrfotelbe, és egy nagyon drága francia fehérbort ivott, amit csak az ő kedvéért szállítottak ide.

Bogdanov a gépére meredt. A kamerák felvételeit nézte át, nemcsak azokat, amelyek Blomkvist szenvedését örökítették meg, hanem azokat is, amelyek a környéken zajló eseményeket rögzítették. Az épület egy régi üvegműhely volt, ahol egykor exkluzív vázákat és kelyheket gyártottak. A műhely tönkrement, és Kira néhány évvel ezelőtt megvette. Elzárt helyen volt, meglehetősen távol minden településtől az erdő közelében, és bár nagy ablakai voltak, nem lehetett belátni rajtuk. Bogdanov nagy hangsúlyt fektetett arra, hogy felhívja társai figyelmét az óvatosságra. Itt biztonságban lehettek, de azért újra és újra Waspra gondolt, és mindarra, amit róla tudott. Állítólag hozzáférése volt a svéd nemzetbiztonság belső hálózatához, és olyasmit is elolvashatott, amihez még a miniszterelnök sem juthatott hozzá. Waspnak olyan dolgokat sikerült végrehajtania, ami mások számára lehetetlen küldetésnek bizonyult volna, úgyhogy a saját köreiben igazi legendának számított, miközben Kira... te jó ég, Kira.

Lopva rápillantott a vele szemben ülő nőre, a gyönyörű Kirára, aki kivakarta őt a mocsokból, és gazdaggá tette, amiért hálás volt neki egész életében, és most is annak kellene lennie, de... mintha hirtelen valami nehéz súly telepedett volna a testére, egyszer csak fáradtnak érezte magát. Belefáradt a nő haragjába, bosszúvágyába, és anélkül hogy értette volna, miért teszi, amit tesz, észrevétlenül bejutott abba az e-mail-fiókba, amit az imént hozott létre... azután

néhány másodpercig csak ült és várt. A testében megmagyarázhatatlan izgatottságot érzett.

Utána begépelte a GPS-koordinátákat és arra gondolt, ha eddig ők nem találták meg Waspot, akkor majd Wasp megtalálja őket.

Lisbeth egy újabb pihenőhelyen ült a laptopjával, nem messze Eskestatól, az E4 mentén, amikor egy autó megállt az út szélén, egy fekete Volvo V90-es. Lisbeth összerezzent, és önkéntelenül is a fegyvere után nyúlt. De kiderült, hogy csak egy középkorú pár szállt ki a kocsiból, és egy kisfiú, majd elindultak a mosdó felé.

Lisbeth követte őket a tekintetével. Épp az imént kapott egy e-mailt Plague-tól, ami nem volt valami nagy áttörés, sőt, de legalább kiderült belőle, hogy merre induljon tovább. Kelet felé kellett tartania.

Az volt, amire számított, az a szemét Peter Kovic, a svavelsjői bandatag vezette őket nyomra. Egy biztonsági kamera rögzítette, amikor Tierptől északra, Rocknőben, az Industrigatán megállt tankolni hajnali 3:37-kor. Pocsékul festett a nagydarab, felpuffadt hólyag. A filmrészleten látszott, hogy leveszi a sisakját, és belekortyol egy ezüstszürke palackba, majd amit nem ivott meg, azt a hajára és az arcába öntötte. Minden bizonnyal valami irtózatos másnaposság tüneteit akarta így orvosolni.

Lisbeth visszaírt Plague-nak.

Követtétek tovább is?

Utána nuku nyom – felelte röviden Plague.

És semmi jel a mobiljából?

Nulla.

Ami azt jelenti, hogy az a részeg disznó bármerre mehetett. Messze Norrland belsejébe vagy akár a tengerpart felé is. Sejtelme sem volt arról, merre vihették Mikaelt. Legszívesebben ordítva tombolt volna. De uralkodott magán, és csak ült továbbra is csendben, és azon tűnődött, milyen módon tudná felvenni a bűnözőkkel a kapcsolatot, hogy kiderítse, merre mentek. Megnézte

az e-mail-címet, amit kapott, és felfedezte, hogy üzenete érkezett: két szám- és betűsor, amit így ránézésre nem értett. Azután rájött, hogy GPS-koordinátákról van szó, ami az Upplandi-medencében fekvő Morgonsalában jelölt meg egy helyet.

Morgonsala.

Ez meg mi a fene? Az előbb még Sunnersta környékére akarták csalogatni, most ilyen pontosan megjelölik, hogy hová menjen? És semmi szöveg, csak a pozíció megjelölése, ami hol is van... Lisbeth közelebbről is megnézte... valahol kint a pusztában, egy szántó közepén. Morgonsala egy aprócska település volt hatvannyolc lakossal, Tierptől északkeletre, többnyire erdő és mező. Van egy templom is a településen, néhány őstörténeti emlék és néhány elhagyatott ipari épület a hetvenes-nyolcvanas évekből, amikor még volt a településen ipari tevékenység. Lisbeth ezt már érdekesnek találta, úgyhogy felment a Google Earthre, és rákeresett a helyre. Felfedezte, hogy a szántóföld közepén, nem messze az erdőtől áll egy hosszú, négyszögletes, nagy ablakos téglaépület.

Igazi rejtekhely lehet a bűnözők számára. De ilyenből még van jó néhány Svédországban. Bárhol talál ilyet. Nem értette az egészet. Miért irányítják egyenesen ide? Félre akarják vezetni? Vagy csapdába csalni?

Még egyszer megnézte a térképet, és akkor vette észre, hogy Rocknö, ahol Peter Kovic megállt, és vizet locsolt az arcába, pontosan a Morgonsalába vezető út mellett van. Akkor ez lesz az, mormogta izgatottan maga elé.

Lehet, hogy valaki szivárogtatott Camilla környezetéből? Lehetséges lenne? Őszintén szólva megértené. Nem mindennapi dolog, még a motoros banditák számára sem, hogy egy olyan kaliberű embert kelljen elkapniuk, mint Mikael. Elég veszélyes kihívás lehetett számukra, de miért szivárogtattak volna Lisbethnek? Vajon mit remélnek viszonzásképp?

Nem állt össze a kép. Nem árt, ha utánanéz egy kicsit.

Megnéznél egy nyomot Morgonsalában? – írta Plague-nak.

Mondd.

Lisbeth átküldte a GPS-koordinátákat.

Oda tartok. De kéne egy kis zavart kelteni.

Szívesen keltek zavart. Mire gondolsz?

Kör-e-mail a mobilokra.

Értem.

Majd hívlak.

Lisbeth felült a motorjára, és elindult Morgonsala felé. Kicsit később el kezdett fújni a szél. Az égen felhők gyülekeztek, és Lisbeth olyan keményen markolta a kormányt, hogy még az ujjai is belefehéredtek.

32. fejezet

Augusztus 28.

Ivan Galinov a hordágyon fekvő újságíróra nézett. Igazi harcos volt. Rég nem látott már senkit, aki ilyen sztoikusan viselte volna ezt az iszonyatos fájdalmat. Persze ezzel nem sikerült meghatnia. Egyre kevesebb volt az idejük, nem várhattak tovább: az újságírónak meg kell halnia – még akkor is, ha a halála teljesen fölösleges lesz. Persze ennek nincs különösebb jelentősége.

Galinov nem tartozott azon GRU-ügynökök közé, akik lelkesen tapsolva üdvözölték, amikor Zalacsenko tizenkét éves lánya Molotov-koktélt dobott a férfira, majd végignézte, ahogy az apját elemésztik a lángok. Galinov mélyen meggyászolta őt, és megfogadta, hogy egy nap elkapja a lányt. Azt viszont nem tagadhatta, hogy padlót fogott, amikor eljutott hozzá a hír, hogy Zalacsenko, a legjobb barátja és egykori mentora átállt a másik oldalra, és azzá vált, akit mindenki a legjobban megvetett: hazaárulóvá.

Később azonban megértette, hogy a férfi egyáltalán nem volt egyszerű helyzetben, és akkor ismét felvették egymással a kapcsolatot. Akkor megint minden olyan lett, mint régen, legalábbis majdnem. Titokban találkozgattak egymással, információt cseréltek, és elkezdték felépíteni a Zvezda Bratvát. Senki, még a saját apja sem jelentett olyan sokat a számára, mint Zalacsenko. Galinov örökre meg fogja tartani őt az emlékezetében, Tisztában volt azzal, hogy Zalacsenko lelkén sok olyan gonosztett szárad, amelyeket nem a hivatása miatt követett el. Nem egyszer saját húsa

és vére ellen fordult, és a drámának ez az az oldala, ami miatt Galinovnak most itt kellett lennie.

Bármit megtett volna Kiráért. Benne nem csupán Zalát, hanem önmagát is látta, az árulót és az elárultat egy személyben, olyasvalakit, aki már eleget szenvedett, és aki másoknak is szenvedést okozott. Még soha nem látta Kirát annyira zavartnak, mint a Mikaellel folytatott beszélgetés után. Galinov kiegyenesítette a hátát. Már benne jártak a délutánban, sajgott minden tagja, égett a szeme, és még mindig itt volt, pedig már be kellett volna fejeznie a munkáját. De ezt ő soha nem szerette, Kirával és Zalával ellentétben. Számára ez nem volt más, mint kötelesség.

– Most befejezzük az együttműködésünket, Mikael – mondta az újságírónak. – Ne aggódj, megy minden, mint a karikacsapás.

Mikael nem felelt. Összeszorította a száját, és remélte, hogy képes lesz bátran viselkedni. A hordágy, amin feküdt, már teljesen átnedvesedett az izzadságtól, a lába több helyen súlyosan megégett, és a csontjáig ható sebek tátongtak rajta mindenütt. A kemence nyílása nyitott szájként tátogott felé. Galinovnak nem esett nehezére, hogy Mikael helyébe képzelje magát.

Őt is megkínozták már jó néhányszor, és ő sem állt messze attól, hogy végezzenek vele, és azokban a percekben ő is csak abban reménykedett, amiben most Mikael reménykedhetett, hogy létezik a fájdalomnak egy határa, amikor a test kikapcsol, és nem érzékel többet. Hiszen nincs semmi értelme az evolúció szempontjából annak, hogy a testünk képes legyen a fájdalmat korlátlanul elviselni, különösen akkor, amikor már nincs remény.

– Felkészültél?

– Én... még... – motyogta az újságíró, de ennél többet képtelen volt kimondani, de jó volt ez így is.

Galinov ellenőrizte a hordágy szélét, hogy csúszik-e a sínen, majd letörölte az izzadságot az arcáról, egy pillanatra meglátta magát a kemence ajtajának üvegében, és ő maga is felkészült, hogy megtegye azt, amit meg kell tennie.

Mikael nagyon szeretett volna mondani valamit, csak hogy még egy kis időhöz jusson. De egyre kevesebb volt már az ereje, a gondolatai és az emlékei hatalmas áradatként kavarogtak a fejében. Látta maga előtt a lányát, a szüleit, Lisbethet és Erikát. A képek jöttek-mentek, és már képtelen volt felfogni a jelentésüket, érezte, hogy ívbe hajlik a háta. A lába rángatózott, és akkor megértette, hogy elérkezett a pillanat, elevenen fogják elégetni, Ivanra nézett, de kezdett elhomályosulni a tekintete.

A helyiség mennyezete füstben úszott, ezért nem tudta megítélni, hogy a mennyezeti lámpák valóban pislákolni kezdtek-e, vagy csak hallucinálta az egészet. Azt hitte, a sötétséget is a halálfélelem miatt érzékeli. Később azonban fölfogta, hogy tényleg történhetett valami, lépések zaját hallotta, majd hangokat, látta, ahogy Ivan elfordul, és azt kérdi svédül:

– Mi a franc ez?

Mire többen zaklatott hangon válaszoltak neki. Mi történik? Mikael semmit sem értett. Csupán annyit fogott fel, hogy hirtelen nyugtalanság támadt az épületben, és elment az áram. Csak a kemencében lángolt továbbra is a tűz ugyanazzal a gyűlöletes intenzitással, és Mikael még mindig közel állt ahhoz, hogy borzalmas és embertelen halált haljon. A kavarodás látványa mégis egy kis reménnyel töltötte el. Körülnézett, és látta, hogy árnyak suhannak ide-oda a teremben.

Talán a rendőrség az, gondolta, és megpróbálta kiűzni magából a fájdalom érzését. Mi lenne, ha kiabálni kezdene, ha azt mondaná nekik, hogy be vagytok kerítve, végetek van! De nem, mégsem, a végén még arra készteti őket, hogy elhallgattassák és gyorsan betolják a tűzbe. Gombóc volt a torkában. Alig kapott levegőt. Megnézte a bőrszíjakat, amivel a lábait rögzítették a hordágyhoz. Kicserélték őket, mert a régiek elégtek, amikor a tűzbe tolták a lábát. A lábszárában lüktetett a fájdalom. A bőre és a húsa cafatokban lógott. Mi lenne, ha megpróbálná kiszabadítani magát? Nem, az leírhatatlan fájdalommal járna. De nem maradt ideje sokáig

tépelődni. Behunyta a szemét, és kiabálni kezdett:

– A pokolba, beszakad a tető!

A férfi, aki Ivannak nevezte magát, erre felnézett, mire Mikael vett egy mély levegőt, és iszonyatos kiáltás közepette kitépte a lábát a szíjak szorításából, és ugyanazzal a mozdulattal gyomron rúgta Ivant. Utána minden homályossá és elmosódottá vált. Az utolsó hang, ami elért hozzá, mielőtt elvesztette volna az eszméletét, egy svédül elhangzó kiáltás volt:

– Lőjétek le!

2008. május

Másnap, az alaptáborba vezető úton végig Klara utolsó szavai visszhangzottak a fülében: „Kérlek, ne hagyjatok itt!”

Ez több volt mint amit az ember képes elviselni, és Johannes biztos volt benne, hogy a szavak egy életen át kísérteni fogják. Ugyanakkor ő életben maradt, és ennek a tudatától szinte megrészegült. Imádkozni kezdett Istenhez, hálát adott neki, és csak azért fohászkodott, hogy képes legyen kibírni az utat visszafelé, és hogy Rebecka karjában nyugalomra leljen. Furdalta a lelkiismeret, de élni akart, és ezért nem csupán Nimának, de Svanténak is hálás volt. Nélküle odafent lelte volna a halálát. Mégis képtelen volt Svante szemébe nézni, inkább Nima Rita pillantását kereste. Akkor nem érezte magát olyan magányosnak. Ők ketten aggódva figyelték.

Nima Rita is teljesen kikészült, később még az is felmerült, vajon nem kellene-e helikopterrel kórházba küldeni. De ő nem akarta elfogadni a segítséget. Különösen Svantétól és Johannestől nem. A személye attól kezdve nyugtalanító tényezőnek számított, amit szem előtt kellett tartani. Vajon, mit fog mondani, ha visszanyeri az erejét? Johannes aggasztónak találta a helyzetet, Svante még inkább. Meglehetősen feszült lett közöttük a hangulat. Végül elengedték a szorongást. Lesz, ami lesz.

Ahogy egyre fogyott az ereje, és közeledtek a biztonságos tábor felé, az életörömöt felváltotta az apátia, és amikor Rebecka végre átölelte, már nem az az érzés járta át, amiről álmodozott. Nem volt sehol a biztonság és a hála érzése vagy a nő iránt érzett vágy, csak valami nehéz érzés maradt, ami rátelepedett a mellkasára.

Alig akart enni vagy inni. Csak aludt, sokszor tizennégy órát is, amikor pedig felébredt, egyfajta tompultság vett rajta erőt. Mintha vastag felhőtakaró telepedett volna a tünékeny tájra, és semmi nem okozott neki örömet, még Rebecka nevetése sem. Mintha kihunyt

volna belőle az élet. Már csak egyvalami volt, ami éltette, hogy el kell mondania, mi történt. Újra és újra felmerült benne a gondolat, és nem csupán Svante nyugtalan pillantásai miatt. Eljutott hozzá annak a híre is, hogy Nima Rita hegymászókarrierje véget ért. Johannes legyen az, aki beveri az utolsó szöget a koporsóba? Legyen ő az, aki elmondja, hogy az a férfi, aki mindenkire nagy gonddal vigyázott, és aki az expedíció hőse lett, ott hagyott egy nőt meghalni a hóviharban?

Nem, ezt nem teheti. Ám lehet, hogy mégis megtette volna, ha Svante nem megy oda hozzá akkor, amikor elindultak lefelé az alaptáborból. Namche Bazaarral lehettek egy magasságban, nem messze egy szurdokban csörgedező pataktól. Johannes egyedül baktatott, Rebecka előrébb járt, Charlotte Richtert támogatta, aki nagyon aggódott az elfagyott lábujjai miatt. Akkor odalépett hozzá Svante, és átkarolta a vállát.

– Ugye felfogtad, hogy soha senkinek nem szólhatunk egy szót sem?

– Sajnálom, Svante, de én el fogom mondani. Nem tudok együtt élni ezzel a gondolattal.

– Megértelek, barátom. Megértelek. De azt remélem, érted, hogy elég nagy szarban vagyunk. – Majd teljesen szokványos hangon mondott néhány szót Oroszországgal kapcsolatban, mire Johannes azt mondta, hogy végül is várhat még egy kicsit.

* * *

Lisbethnek nem lett volna semmi gondja, ha az utakat, amelyeken haladnia kellett volna, egyenesre építik. Így nem volt más választása, mint keresni egy erdei ösvényt, és azon menni tovább, míg végül el nem jutott egy bozótosba, ahol egy fenyő mögött megállt a motorjával, és figyelni kezdte az épületet.

Először semmi jelét nem látta életnek odabent, és a sík területen sehol sem lehetett elrejtőzni. Lisbeth be akart nézni a ház

hosszabbik oldalán elhelyezkedő, földig érő ablak egyikén. Fújt a szél, az ég felhős volt. Lisbeth óvatosan lopakodott a ház felé, minden pillanatban arra készülve, hogy elő kell rántania a fegyverét. Megtorpant. Túlságosan is közel járt, mégsem látott semmit. Az ablaküveget befestették, és Lisbethnek furcsa érzése támadt. Megfordult, majd ránézett a telefonjára. Sms-t kapott.

Ideje végezni vele és lelépni.

Utána már nehéz volt összerakni, mi is történt valójában. Megint az a különös érzése támadt, mint a Tverszkoj sugárúton. Tétovázott. De Conny Anderssonnak, aki épp abban a pillanatban kiszúrta őt az egyik kamera képernyőjén, épp ellenkezőleg, az volt a benyomása, hogy egy alak, meglehetős határozottsággal rohan az erdő felé.

Bogdanov figyelmét sem kerülte el Lisbeth felbukkanása, csakhogy ő Conny Anderssonnal ellentétben nem csinált akkora ribilliót, csak csendben, tisztelettel vegyes ellenérzéssel követte, ahogy a lány eltűnik a fák mögött. Kis ideig nem történt semmi. Utána már csak egy motorkerékpár motorjának felpörgő hangját hallotta, majd azt látta a képernyőjén, hogy Lisbeth iszonyú sebességgel feléjük tart a motorján. A motor szinte röpült a sík terepen, és a férfi biztosra vette, hogy ez volt az utolsó kép, amit látott a lányból.

Lövés hallatszott, majd üvegcsörömpölés, és a motorkerékpár eltűnt az épületben. Bogdanov nem várta ki a végét. Felkapta az asztalról a kocsikulcsot, és egy váratlan, ám annál ellenállhatatlanabb vágytól vezérelve úgy döntött, hogy még egyszer utoljára szabadnak akarja érezni magát, eltűnik ebből a történetből, ami sem számára, sem Wasp számára nem végződhet jól.

Mikael kinyitotta a szemét, és homályosan csak annyit látott, hogy egy negyvenes, felpuffadt arcú, hosszú hajú, vastag szájú és vörös szemű fickó az arcába bámul. A férfi remegő kezében egy pisztolyt tartott, és idegesen Ivanra nézett. Még ő sem tért magához a meglepetéstől.

– Lelőjem? – kérdezte ordítva a férfi.

– Lődd le – mondta Ivan. – El kell tűnnünk innen. – Ezt hallva Mikael igyekezett kiszabadítani magát, mintha ebben az állapotban képes lenne kitérni a golyó elől, és amikor azt látta a férfin, hogy minden arcizma megfeszül, és a szeme összeszűkül az elhatározástól, és amikor már az alkarján is kidagadtak az izmok, felkiáltott:

– Ne, a pokolba is, ne!

Ekkor egy autó vagy motor feldübörgő hangja ütötte meg a fülét, és amikor hallatszott, hogy a jármű gyors iramban közeledik feléjük, a férfi megfordult.

Mikael körül mindenki lövöldözni kezdett, talán még géppisztollyal is, ezért a fegyverropogáson kívül nehéz volt bármit is hallani. Egyvalami azonban biztos volt, hogy a jármű egyenesen feléjük tart. Valami széttört, üvegszilánkok röpültek szanaszét a teremben. Egy motorkerékpár zúgott be a helyiségbe, rajta egy vékony, fekete ruhás alak, egy nő, aki el is ütötte az egyik elöl álló férfit, majd nekicsapódott a falnak.

A lövöldözés nem maradt abba, és a felpuffadt arcú férfi is lövöldözni kezdett, de nem Mikaelre irányította a fegyverét, hanem a nőre, aki leugrott a motorról. Senki sem találta el. A nő már fel is ugrott, gyors mozdulattal a puffadt arcú és Mikael felé vette az irányt. Ivan arca eltorzult a félelemtől vagy a haragtól, és Mikael nem értette, mi zajlik körülötte. Újabb lövéseket és kiáltásokat hallott, egyre rosszabbul érezte magát, és visszazuhant a félájult állapotába.

Catrin, Kowalski és a Forsell házaspár szünetet tartottak, és egy indiai étteremből hozatott vacsorát ettek. Utána egy darabig még a nappaliban ültek, amíg Catrin megpróbálta összeszedni magát. Azon gondolkodott, amit Svante mondott Forsellnek, miközben az alaptáborból tartottak lefelé.

– Azt hittem, csak jót akar nekem – mondta Johannes. – Átkarolta a vállamat, és azt mondta, hogy attól tart, egy csomó vádaskodást

kaphatunk a nyakunkba, ha elmondjuk... és már így is eléggé kihívtuk magunk ellen a sorsot.

– Mire gondolt, amikor ezt mondta?

– A GRU emberei pontosan tisztában voltak azzal, hogy kik vagyunk. Könnyen felmerülhetett a kérdés, hogy milyen összefüggés van Grankin halála és a mi jelenlétünk között a hegyen. Majd barátságos hangon hozzáfűzte: „Hiszen tudod, hogy már régóta meg akarnak szabadulni tőled.” Ez így volt. A GRU számára veszélyes voltam, állandó rizikófaktornak számítottam. Egyértelműen a tudomásomra hozta, hogy már így is elég kompromittáló adattal rendelkeznek velem kapcsolatban.

– Igen?

– Pontosan.

– Mégis mire utalt?

– Egy Antonsson államtanácsossal kapcsolatos történetre.

– A kereskedelmi miniszterre gondol?

– Pontosan. Sten Antonsson akkoriban vált el a feleségétől, és kicsit szem elől tévesztette a helyes irányt. A 2000-es évek elején beleszeretett egy fiatal orosz nőbe, akit Alisának hívtak. A fellegekben járt a boldogságtól, a szerencsétlen. Egy szentpétervári út alkalmával, amelyen hivatalból én is részt vettem, elég sok pezsgőt megittak a hotelszobában. Ekkor történt, hogy Alisa kényes adatokkal kapcsolatban kezdett kérdéseket feltenni. Antonsson akkor döbbent rá, hogy a kapcsolatukat nem a szerelem irányítja. Csapdába csalták. Nagyon kiakadt. Ordibálni kezdett, mire a testőrei berohantak, és jó kis kavarodás kerekedett, valakinek pedig az az idióta ötlete támadt, hogy hallgassam ki a nőt, így fel kellett mennem a szobába.

– Mi történt?

– Amikor bementem a szobába, Alisa fogadott csipkés fehérneműben, harisnyatartóban, gondolom, el tudja képzelni. Magánkívül volt, én pedig megpróbáltam megnyugtatni. Akkor zokogni kezdett, és azzal fenyegetőzött, ha nem kap pénzt, feljelenti Antonssont nemi erőszak miatt. Ezzel sarokba szorított, és

mivel elég sok rubel volt nálam, fogtam, és odaadtam neki mindet. Nem volt túl okos lépés, de az adott helyzetben nem találtam jobb megoldást.

– Gondolom, attól tartott, hogy erről a jelenetről képek készültek?

– Igen, tartottam ettől, és amikor Svante felemlegette a történetet, hirtelen nagyon is valóságosnak tűnt ez a félelem. Rebeckára gondoltam, és arra, mennyire szeretem. Nem akartam, hogy azt higgye rólam, ócska szemét alak vagyok.

– Szóval ezek után döntött úgy, hogy hallgatni fog a dologról?

– Úgy döntöttem, hogy várok. Amikor Nima sem beszélt senkinek, tovább vártam. Azután újabb problémával kellett szembenéznem.

– Milyen problémával?

Catrin Kowalskitól kapta meg a választ.

– Valaki kiszivárogtatta a GRU-nak, hogy Johannes megpróbálta beszervezni Grankint.

– Ez mégis hogyan volt lehetséges?

– Mi Stan Engelmanra gyanakodtunk – folytatta Kowalski. – A nyár és az ősz folyamán egyre inkább megbizonyosodtunk arról, hogy ő is a Zvazda Bratva embere. Úgy gondoltuk, az expedícióban lehetett valaki, aki beszámolt neki Johannes és Viktor szoros kapcsolatáról. Akkor úgy gondoltuk, csakis Nima Rita lehetett az.

– De nem így volt?

– Nem, nem ő volt a GRU informátora. Akkor azt hittük, nincs elég bizonyítékuk, mégis benyújtottak a svéd kormánynak egy tiltakozást. A szövegben még az is szerepelt, hogy a Johannes által gyakorolt nyomás hatására kialakult stressz okozta Grankin halálát az Everesten. És ahogy azt már ön is tudja, Johannest kiutasították Oroszországból.

– Szóval ezért történt.

– Részben emiatt. Oroszország akkoriban egy sor diplomatát kiutasított az országból. Persze ez az ügy kétségtelenül nagy szerepet játszott a kiutasításában, ami nagy veszteség volt a számunkra.

– Nekem nem annyira – mondta Johannes. – Számomra ez inkább valami szebb és jobb jövő kezdetét jelentette. Miután elhagytam a hadsereget, óriási megkönnyebbülést éreztem. Szerelmes voltam, és megházasodtam, tovább építettem apám vállalkozását, és gyerekeim születtek. Ismét csodálatosnak láttam az életet.

– Veszélyes hozzáállás – mondta Kowalski.

– Cinikus – vágta rá Rebecka.

– Lehet, de igaz. A boldogság nagy kockázat.

– Megfeledkeztem az óvatosságról, és nem vettem észre az összefüggéseket – folytatta Johannes. – Továbbra is a bizalmasomként és támogatómként tekintettem Svantéra. Sőt még ennél is továbbmentem, kineveztem államtitkárommá.

– Ezek szerint ez egy melléfogás volt? – kérdezte Catrin.

– Ez a legkevesebb, amit mondhatok. Csak nemrég kezdtem összerakni és megérteni az eseményeket.

– Amikor ön egy dezinformációs kampány áldozatává vált.

– Akkor jelentkezett be Janek is.

– Miért?

– Nima Ritáról szerettem volna beszélni.

– Milyen vonatkozásban?

– Szeretném, ha tudná – kezdett bele Johannes –, tartottam a kapcsolatot Nimával, támogattam pénzzel, és házat építettem neki Khumbuban. De nem tudtam rajta segíteni. Nima Luna halála után összeomlott, és nagyon megbetegedett. Néhányszor sikerült elérnem telefonon, de olyankor alig értettem, mit mondott. Összevissza beszélt mindenfélét. Teljesen megzavarodott, és már senki sem volt képes meghallgatni, sem megérteni. Még Svante is úgy látta, hogy nem jelent többé veszélyt a számunkra. Ám 2017 őszén megváltozott a helyzet. A *The Atlantic* újságírója, Lilian Henderson könyvet írt az Everesten történtekről, amit a tragédia tizedik évfordulója alkalmából akartak megjelentetni, 2018-ban. Lilan rendkívül tájékozott volt, és nemcsak Viktor és Klara románcáról volt tudomása, hanem Stan Engelman és a Zvezda Bratva kapcsolatáról is. Sőt, utánajárt annak a híresztelésnek is,

miszerint a férj nem bánta volna, ha a felesége és Viktor életüket veszítik a hegyen.

– Te jó ég!

– Nos, igen. Lilian Henderson készített egy igen bátor interjút Stan Engelmannal New Yorkban. Stan természetesen tagadott minden ellene felhozott vádat, és bár Lilian Hendersonnak nem lett volna könnyű igazolnia az állításait, Engelman felfogta, hogy veszélybe került a hírneve.

– Mi történt?

– Lilian Henderson naivan elmondta, hogy Nepálba megy interjút készíteni Nima Ritával, aki normál esetben teljesen ártalmatlannak bizonyult, ám egy oknyomozó újságírónak megvoltak a képességei ahhoz, hogy kiszedje a lényeges információt mindabból, amit Nima összezagyvált.

– És mi volt a lényeges információ?

– Többek között az, amit Lilian a saját szemével is láthatott – mondta Kowalski.

– Mire gondol?

– Volt a nepáli követségen egy férfi, aki elolvasta azokat a plakátokat, amelyeket Nima ragasztgatott ki, amikor úgy érezte, senki sem hallgatja meg őt. Azokon többek között az állt, hogy Stan bízta meg azzal Nimát, hogy gyilkolja meg a Mamsahibot a hegyen, bár a szövegben Nima a parancsot egy bizonyos „Angelmantól” kapta, akit az égből érkező sötét angyalként írt le.

– És ez igaz volt? – kérdezte Catrin.

– Úgy gondoljuk, hogy igen – folytatta Kowalski. – Azt gondoljuk, Stan Engelman bepróbálkozott azzal, hogy eszközként használja Nima Rität.

– Ilyesmi előfordulhatott?

– Ne feledkezzünk meg arról, mennyire kiborította Engelmant, amikor megtudta, hogy Klara és Viktor azon ármánykodik, hogy börtönbe juttassák őt.

– Hogy reagált Nima? Tudnak erről valamit?

– Természetesen mélységesen megbántódott – mondta Johannes.

– Az egész élete arról szólt, hogy emberi életeket mentsen, nem pedig arról, hogy életeket oltson ki. Ám amikor mégis úgy alakult, hogy ő maga is hozzájárult a nő halálához, az emlék nem hagyta nyugodni. Nem olyan nehéz elképzelni. Teljesen szétesett a lelkiismeret-furdalástól, paranoiás lett, és amikor 2017 őszén Janek értesített, Nima már ott tartott, hogy meggyónja a világ előtt a történteket.

– Igen, eléggé úgy nézett ki – mondta Kowalski. – Informáltam Johannest arról, hogy milyen fenyegetést jelent Lilian Henderson érkezése. Elmondtam neki, hogy Stan és a Zvezda Bratva el fogják intézni Nimát, és akkor Johannes egyértelműen kinyilvánította, hogy a mi kötelességünk gondoskodni a férfi biztonságáról.

– És így tettek?

– Igen.

– Hogyan fogtak hozzá?

– Informáltuk Klas Berget a MUST-nál, odarepültünk egy brit diplomatagéppel, és elhelyeztük Årstavikenben a Södra Flygelnben, ahol sajnos...

– Igen?

– Ahol nem kapta meg a szükséges védelmet, ezért én... – folytatta Johannes.

– Igen?

– Nem látogattam meg őt olyan gyakran, amilyen gyakran szerettem volna. Nem csak azért, mert rengeteg volt a dolgom. Hanem azért is, mert borzasztó volt látni úgy, abban az állapotban.

– Szóval ön próbálta folytatni a boldog életét.

– Igen, de higgye el, minden próbálkozásom ellenére nem tartott sokáig.

33. fejezet

Augusztus 28.

Lisbeth Salander lehajtotta a fejét, amikor a motorkerékpárjával belehajtott az ablaküvegbe, majd amikor a következő pillanatban felnézett, annyit látott, hogy egy bőrmellényes férfi ráemeli a fegyverét. Lisbeth a férfi felé vette az irányt. A becsapódás olyan erős volt, hogy Lisbeth lerepült a motorról, és odacsapódott a falhoz, majd rázuhant a padlón egy acélgerendára. A lány egy szempillantás alatt felpattant, és menedéket keresett egy oszlop mögött, ahonnan tekintetével végigpásztázta a termet. Felmérte ellenségei számát, hány fegyverrel rendelkeznek, felmérte a távolságokat, a felmerülő akadályokat és a kemencét, amit a filmrészleten is látott.

Egy fehér öltönyös fickó állt a kályhánál, közvetlenül Mikael mellett, és egy rongydarabot tartott az arca elé. Lisbeth valamiféle leküzdhetetlen erőtől vezérelve feléjük vette az irányt. Egy lövés eltalálta a sisakját. Néhány golyó elhúzott mellette. Ő is visszalőtt, és eltalálta az egyik férfit. Ez is több volt, mint a semmi.

Nem maradt ideje tervezgetni, mert a következő pillanatban már azt látta, hogy a fehér öltönyös férfi azon mesterkedik, hogy betolja a tűzbe a hordágyon fekvő Mikaelt. Lisbeth ismét tüzelni kezdett, de nem találta el, és a következő pillanatban rávetette magát, mire mind a ketten lezuhantak a padlóra. Utána minden összekavarodott.

Lisbeth arra emlékezett, hogy lefejelte a férfit, és betörte az orrát, majd felugrott, és rálőtt egy másik árnyként feltűnő alakra, utána

sikerült feltépnie az egyik bőrszíjat, azt, amelyik Mikael egyik karját rögzítette, amiről később kiderült, hogy őrült nagy tévedés volt, de az adott pillanatban szükségesnek tűnt. Mikael egy sínhez rögzített hordágyon feküdt, és egy kisebb lökés is elegendő lett volna ahhoz, hogy a kemencébe csússzon, ami elkerülte a lány figyelmét.

Lisbeth hátát kemény ütés érte, majd egy lövés a karját, mire előrezuhant, és már nem tudta elhárítani, hogy valaki egy erőteljes rúgással kiüsse a fegyverét a kezéből. A helyzet reménytelennek tűnt. Amikor felállt, látta, hogy körbefogták, és teljesen védtelen a lövésekkel szemben. A levegő izzott a feszültségtől, de a körülötte álló férfiak nem lőttek. Mintha parancsra vártak volna.

Végre itt volt a nő, akit egész idő alatt üldöztek. Lisbeth lázas tekintettel próbálta felmérni a helyzetet, kiutat keresett. Két férfi feküdt a földön, az egyikük sérülései különösen súlyosak voltak, később azonban mégis összeszedte magát, és fölállt. Hárman voltak ellene, Mikael segítségére aligha számíthatott. Szegény szerencsétlen homályos tekintettel feküdt a hordágyon, és a lába...

Lisbeth ismét a támadói felé fordította a tekintetét, és akkor látta, hogy Jorma és Krille az a svavelsjöi motorosbandából, és Peter Kovic az, aki megsérült. Úgy tűnt, vele mégsem kell számolnia, mert nem tudott megállni a lábán. Ő volt a gyenge láncszem a csapatban, de ahogy elnézte, Krille sem volt valami jó passzban. Lehet, hogy ő volt az, akinek nekiment a motorral?

Kicsit arrébb meglátott egy kék ajtót, ami talán egy mellékszárnyba vezethetett. Átvillant az agyán, hogy ott még többen is lehetnek, amikor a háta mögül mozgolódást hallott. Galinov lesz az, akit az előbb lefejelt. Ezek szerint nem tudta kiütni. Lisbeth karjából csöpögött a vér, és kénytelen volt belátni, hogy a helyzet nem éppen kedvező. A legkisebb óvatlan mozdulat is elég lenne ahhoz, hogy beleeresszenek egy golyót. Mégsem volt hajlandó feladni. A fejében cikáztak a gondolatok. Vajon milyen elektronikával van felszerelve a helyiség? Kamerák biztosan

vannak, és számítógép és net, talán riasztó is. Nem, egyiket sem tudja elérni, és amúgy sincs áram.

Nem maradt más lehetősége, mint hogy időt nyerjen, és ismét Mikaelre pillantott. Szüksége volt rá. Minden lehetséges segítségre szüksége volt, na és az sem ártott volna, ha pozitívan gondolkodik. Mikaelt egyelőre sikerült megmenteni. A történet többi része viszont nem alakult valami fényesen. Ha őszinte akart lenni, a Tverszkoj sugárúti tétovázása óta problémát problémára halmozott, és csak fájdalmat okozott másoknak, ami miatt nem győzött magának szemrehányást tenni. Az agya lázasan dolgozott, kereste a megoldást.

Figyelte a férfiak testbeszédét, és felmérte, mekkora távolságra lehet az üvegablakban keletkezett nyílástól, a motorkerékpárjától és attól a vasrúdtól, ami a földön hevert, és amit egykor az üvegfúvók használhattak. Lassan körvonalazódott benne a terv. A terem szinte minden apró részletét rögzítette magában, minden apró zajra és mozdulatra felfigyelt, újabb veszélyt érzett. A következő pillanatban felcsapódott a terem végében lévő kék ajtó, és az ajtónyílásban megjelent az az alak, akit nagyon is jól ismert, és elindult feléjük. Kopogó léptei nyomán a terem megtelt nyugtalansággal és diadalittassággal. Lisbeth háta mögött megszólalt egy elfogódott hang, és azt kérdezte oroszul:

– Az ég szerelmére, Kira. Te itt vagy?

2017. szeptember 30. Katmandu

Nima Rita az egyik mellékutcában térdelt, nem messze a Bagmati folyótól, ahol a halottakat elhamvasztották. Izzadt a vastag kabátjában, ami akkor is rajta volt, amikor utoljára látta Lunát a Cho Oyun, a hasadékban, ahová lezuhant. Most is maga előtt látta a felesége alakját, ahogy hason feküdt a hasadék mélyén, kiterjesztett karokkal, mintha szárnyai lennének, és szólna hozzá a túlvilágról: „Kérlek, ne hagyjatok itt!”

Pontosan azt mondta, amit Mamsahib is. Pont olyan magányosan és kétségbeesetten, mint ő. Elviselhetetlen volt a gondolat. Nima Rita belekortyolt a sörébe. Nem mintha az alkohol elnémította volna a kiáltást, de legalább tompította egy kicsit, és elviselhetővé tette számára a világot, így másra is tudott gondolni. Volt még nála három üveg, és ettől megnyugodott. Mindet meg fogja inni. Utána visszamegy a kórházba, és találkozik Lilian Hendersonnal, aki egészen az Államokból utazott idáig, hogy találkozzon vele. Ez igazán nagyszerű dolog, az ilyen események reménnyel töltötték el, de ugyanakkor aggodalmaskodni is kezdett, hogy mi lesz, ha Lilian is elfordul tőle.

Átok ült rajta. Senki sem akarta már meghallgatni. A szavai száraz falevélként repültek a szélben. Úgy fordultak el tőle az emberek, mint a leprástól. De imádkozott a hegy isteneihez, hogy legalább Lilian értse meg. Pontosan tudta, hogy mit akar mondani neki. El akarja mondani neki, hogy hibát követett el. Hogy a Mamsahib nem volt rossz ember. Azok voltak a rosszak, akik rosszat mondtak róla, Sahib Engelman és Sahib Lindberg, akik holtan akarták látni, akik becsapták őt, Nimát, és gonosz dolgokat suttogtak a fülébe. Ők voltak a rossz emberek, nem Mamsahib. Az volt az érzése, hogy nem csupán Mamsahibot hagyta magában meghalni a hóban, hanem az ő szeretett Lunáját is, és ez a gondolat

még inkább kétségbeejtette. Sokszorosan. De bátornak kell lennie és a megfelelő hangra hallgatni, meg kell válogatnia a szavait, nehogy Liliant is elijessze, akár a többieket, ezért itta a sört, módszeresen, gyorsan kortyolva, behunyt szemmel. Mindenütt fűszerek illata és izzadságszag terjengett. Nyüzsögtek körülötte az emberek, mégis felfigyelt a közeledő léptek zajára. Két férfi volt az, egy idősebb és egy fiatalabb. Brit kiejtéssel szóltak hozzá:

– Azért jöttünk, hogy segítsünk neked.

– Beszélnem kell Mamsahib Liliannal.

– Majd beszélhetsz vele – felelték.

Később nem emlékezett rá, mi történt pontosan, csak arra, hogy egy kocsiban találta magát, ami a repülőtér felé tartott, és hogy soha nem találkozott Lilian Hendersonnal. Nem akadt senki, aki megértette volna, és hiába imádkozott megbocsátásért az istenekhez. Örökre elveszett.

Catrin előrehajolt, és egyenesen Johannes Forsell szemébe nézett.

– Miért nem engedték meg, hogy Nima Rita beszéljen egy újságíróval, amikor annyira szerette volna?

– Úgy ítéltük meg, hogy nincs ehhez megfelelő állapotban.

– Említette, hogy pocsék ápolásban részesült, és hogy az idő nagy részében bezárva tartották. Miért nem segítettek neki legalább abban, hogy elmondhassa, amit akar?

Johannes Forsell lesütötte a szemét. Ajkai idegesen mozogtak.

– Azért, mert...

– ...mert maga nem akarta – szakította félbe Catrin, kissé keményebb hangot ütve meg, mint valójában szerette volna. – Mert továbbra is boldog szeretett volna lenni, igaz?

– Te jó ég! – mondta Janek. – Legyen már egy kicsit könyörületesebb. Nem Johannes a gazember ebben a történetben. És azt is tudjuk, hogy a boldogsága már nem tartott olyan sokáig.

– Igaza van, bocsánatot kérek – mondta Catrin. – Kérem, folytassa.

– Nem kell bocsánatot kérnie – mondta Johannes. – Igaza van.

Nyomorultul viselkedtem. Nem törődtem eleget Nimával. És aztán nekem is kijutott rendesen.

– A gyűlöletáradatra gondol?

– Valójában soha nem érintett olyan mélyen – folytatta Johannes. – Annak tekintettem, ami volt, blöffnek és hamis információnak. Nem, az igazi katasztrófa augusztusban történt.

– Mi történt augusztusban?

– A minisztériumi szobámban ültem. Akkor már értesültem arról, hogy Nima néhány napja eltűnt a Södra Flygelnből, és aggasztónak találtam a dolgot. Épp ezen gondolkodtam, amikor Svante bejött hozzám, és látta rajtam, hogy valami nincs rendben. Tudja, soha nem mondtam el neki, hogy elhoztuk ide Nimát. Egy szóval sem. Erre kért Janek és a csapata is. De akkor kitört belőlem. Bármennyire is tisztában voltam a manipulációival, gyakran támaszkodtam rá, amikor krízishelyzetbe kerültem. Így volt ez az Everest óta, és mindent elmondtam neki. Egyszerűen kitört belőlem.

– Mi volt Svante reakciója?

– Nyugodt volt, és összeszedett. Persze meglepte a dolog. De nem volt a viselkedésében semmi, ami óvatosságra intett volna. Csak bólintott, és kiment. Azt hittem, idővel rendeződnek a dolgok. Felvettem a kapcsolatot Klas Berggel, aki megígérte, hogy megkeresik Nimát, és visszaviszik a kórházba. De nem történt semmi, majd vasárnap, augusztus tizenhatodikán felhívott Svante. A stocksundi lakásunk előtt állt az autójával, és feltétlenül beszélni akart velem. Nem vihetem magammal a telefonomat, mondta, mert érzékeny témáról szeretne beszélni velem. Amikor beszálltam a kocsijába, teljes hangerőn ment a zene.

– Mit mondott?

– Azt, hogy megtalálta Nimát, és felfedezte, hogy plakátokat ragasztgatott ki a városban, amelyeken az everesti eseményekről számol be, és elmondta azt is, hogy újságírókkal is megpróbálta felvenni a kapcsolatot. Azt mondta, hogy ebben a helyzetben, amikor ennyire ki vagyunk szolgáltatva, nem engedhetjük meg

magunknak az ilyesmit.

– És maga hogyan reagált erre?

– Tulajdonképpen nem emlékszem. Csak arra emlékszem még, hogy Svante azt mondta, ő már elrendezte a dolgot, és nincs okom többé az idegeskedésre. Arra kértem, mondja el részletesen, hogyan rendezte el, mire ő a legnagyobb nyugalommal azt válaszolta: „Szívesen elmondom, de akkor te is belekeveredsz. Akkor már bűnrészes leszel.” És akkor tényleg elmondta az a rohadék.

– Mit mondott Svante?

– Azt, hogy megtalálta Nimát a Norra Bantorgetnél, és adott neki egy üveg alkoholt. Nima nem ismerte fel. Majd elmondta, hogy Nima csendesen elaludt. Csendesen elaludt, így fejezte ki magát. Még azt is elmondta, hogy mindenki azt fogja gondolni, hogy természetes halállal halt meg, vagy túladagolásban. „Igazi nyomorék volt már a fickó – mondta Svante – mocskos egy nyomorult.” Ekkor betelt nálam a pohár, és ordítani kezdtem. Azt ordítottam, hogy fel fogom jelenteni, és hogy egy életre lecsukatom. És mondtam még ennél rosszabbat is. Teljesen elveszítettem a fejem. De ő csak bámult rám, halálos nyugalommal, és akkor felfogtam végre. Megértettem egy szempillantás alatt, mintha villám csapott volna belém.

– Mégis mit értett meg?

– Hogy ki is ő valójában, és mi mindenre képes. Szinte lebénított ez a felismerés. Nem tudtam, mihez kezdjek. Aztán egyszer csak eszembe jutott az áfonyaleves.

– Az áfonyaleves? – kérdezte elképedve Catrin.

– Az Everesten Svantét egy dalarnai cég szponzorálta, az ő termékük volt ez a különösen tápláló svéd nemzeti étel, az áfonyaleves. Az Everesten olyan lelkesen beszélt erről a levesről, hogy mindenki elkezdte enni, aki csak részt vett az expedíciónkon. Ahogy ott ültünk a kocsiban, eszembe jutott, hogy a négyes táborban, mielőtt elindultunk volna a csúcsra, kiosztott néhány üveget, amit a serpák felvittek a hegyre. Arra is emlékszem, hogy Viktornak és Klarának külön adott egy-egy adaggal, és akkor még

viccesen meg is állapítottam magamban, hogy milyen függők lettek...

– Rájött, hogy nem Nima volt az első, aki preparált üveget kapott.

– Nem tudom bebizonyítani, és ő persze soha nem vallaná be. De rájöttem, hogyan csinálta. Beletett valamit az italukba, amitől elgyengültek, talán nekik is altatót adott. Arra is rájöttem, hogy Engelman is benne volt a dologban. Azért tették, hogy megvédjék magukat és a Zvezda Bratvát.

– De nem merte feljelenteni?

– Nem, és végül ebbe roppantam bele.

– Volt Svanténak valamije ön ellen?

– Természetesen voltak fotói arról a jelenetről, amikor pénzt adok Antonsson szeretőjének. Már ez is elég lett volna. De ez még nem volt minden. Sajnos nem. Információi vannak arról, hogy prostituáltakhoz járok, és más hasonló nőkhöz. Egy egész dossziéja van rólam, mondta. Az egész olyan abszurd volt, hogy csak tátogtam a meglepetéstől. Soha semmilyen nővel nem volt viszonyom, te is tudod, Becka. És láttam rajta, már az első alkalommal...

– Mire gondol?

– Hogy semmit nem jelent a számára, hogy hamisak az információi. Még az sem jelentett semmit a számára, hogy barátok voltunk. Gond nélkül megszabadulna tőlem, ha keresztezném az útját, és még azt is mondta, a nyakamba varrja a Nima Rita ellen elkövetett gyilkosságot, ha felveszem a harcot ellene. Kétségbeestem. Láttam, ahogy a totális katasztrófa közeledik felénk, Rebecka, és nem bírtam tovább elviselni. Ahelyett, hogy cselekedtem volna, szabadságot vettem ki, és eljöttem Sandőre. A többit már tudja. Képtelen voltam ezzel a tudattal élni, ezért inkább kiúsztam a nyílt vízre, hogy...

– Micsoda alak ez a Svante! – mondta Catrin.

– Elképesztő – tette hozzá Rebecka.

– Létezik az a dosszié, amiről Svante beszélt? Vagy csak blöffölt?

– Sajnos létezik – mondta Janek mély sóhaj kíséretében. – Jobb, ha

tudomásul veszed, Johannes, de természetesen a segítségedre leszek, ha szükséged lesz rá.

Kira visszagondolt eddigi életére, és kénytelen volt megállapítani, hogy csalódott. Nem csak azért, mert mindjárt véget ér valami, és nem lehet tovább álmodozni róla. A gond az volt, hogy a győzelem mégsem okozott akkora örömet, mint várta. A pillanat nagyszerűségét elrontotta ez a kavarodás és a nyugtalanság, ami érezhető volt a levegőben. De a legnagyobb probléma magával Lisbethtel volt.

Lisbeth nem úgy nézett ki, mint ahogy remélte – nem látszott rajta sem megtörtség, sem rettegés. Leírhatatlanul koszos volt, és vékony, ahogy ott állt, miközben a karjából csöpögött a vér. De még így is inkább egy ugrásra készülő macskára hasonlított. Úgy helyezkedett, mint aki támadásra készül. Tekintete elsiklott Camilla mellett az ajtó irányába és már önmagában ez, hogy Lisbeth nem őrá figyelt, rendkívül felbosszantotta. Legszívesebben ráordított volna Lisbethre, hogy „Nézz rám! Nézz már rám!”. De nem akarta leleplezni magát.

– Szóval sikerült ide csalogatnunk – mondta végül.

Lisbeth nem felelt. Camilla tekintete körbejárt a teremben, és megállt Mikaelnél, a férfi szétégett lábánál és a kályhánál. A szeme Lisbeth tükörképét kereste a kemence csillogó fémfalán, és amikor megpillantotta, az némi erőt adott neki. Lehet, hogy Lisbeth mégiscsak fél.

– Pontosan úgy fogsz égni, mint Zala – mondta Kira, de a testvére váratlanul reagált erre.

– És azt hiszed, hogy ettől majd jobb lesz neked?

– Ezt neked kéne tudnod.

– Hát nem lesz jobb.

– Majd kiderül.

– Tudod, egyvalamit megbántam, Camilla.

– Leszarom, hogy mit bántál meg.

– Megbántam, hogy nem vettem észre.

– Ne beszélj hülyeséget.

– Megbántam, hogy nem fogtunk össze ellene.

– Soha, de soha... – kezdett bele a mondatba Camilla, de nem fejezte be. Talán azért, mert eszébe jutott, hogy bármit mondana, az túl őszinte lenne, és ezt nem engedheti meg magának, éppen ezért félbeszakította magát, és inkább ordítva folytatta:

– Lőjétek lábon, és dobjátok a tűzbe! – És akkor végre érezte, hogy a teste beleborzong az izgatottságba.

Bár azok az átkozott idióták végül nekiálltak lövöldözni, meglepően sokáig gondolkodtak előtte. Ezért aztán Lisbethnek sikerült arrébb gurulnia, Blomkvist pedig váratlanul lábra állt. Camilla el sem tudta képzelni, hogyan sikerült ez neki. És mintha mindez nem lett volna elég, a testvérének sikerült felvennie a földről egy jókora, rozsdás vasrudat.

A kavarodás közepén senkinek nem tűnt fel, hogy Mikael kiszabadította a kezét, és elhatározta, hogy megpróbál felállni, bár fogalma sem volt, egyáltalán képes lesz-e rá. Ám az extra adrenalin, ami áramlani kezdett a vérében, hozzásegítette ahhoz, hogy a túlélés reményében képes legyen lábra állni, megtartani magát, és még egy kést is sikerült felragadnia.

Tőle néhány méterrel arrébb Lisbeth gurult a padlón, felkapta a vasrudat, és megpróbált eljutni a motorkerékpárjához, majd amikor odaért, egy gyors mozdulattal felállította. Néhány másodpercig pajzsként használta a rá zúduló golyózáporral szemben. Végül beindította a motort, és menet közben felpattant rá, majd az ablakon keletkezett nyíláson keresztül távozott a szántók felé. Az egész olyan gyorsan történt, hogy még Kira emberei is abbahagyták a lövöldözést. Ezt meg hogy csinálta?

Az egész olyan hihetetlennek tűnt. De a motor hangja egyre halkult, míg végül teljesen el nem halt. Mikael is meglepődött.

Tekintete előbb a kályhában lángoló tűzre, majd a szétégetett lábára esett. Érezte, hogy elég nevetséges látványt nyújthat késsel a kezében, majd elborította a fájdalom, összecsuklott, és eldőlt a

padlón. Egy darabig nem történt semmi.

Mindenki csak állt, földbe gyökerezett lábbal, néhány mély sóhajon és krákogáson kívül más nem hallatszott. Ám akkor halkan megszólalt a kínzója, Ivan. A férfinak vérzett az orra, vér és hamu szennyezte öltönye rongyokban. Mikael hallotta, hogy azt mormogja, ideje lelépniük innen. Tekintete találkozott Cammilláéval, aki határozatlanul biccentett a fejével, ami jelenthette azt is, hogy egyetért, de az ellenkezőjét is. Látszott rajta, hogy őt is sokkolta a támadás, akárcsak a többieket, és halkan káromkodik magában, majd végül dühösen belerúgott az egyik földön fekvő sérült férfiba. Kicsit arrébb valaki Bogdanovval kapcsolatban kiabált valamit.

Ám ebben a pillanatban Mikael, aki lassan kezdett magához térni, hallott valami megdöbbentőt, amiről először azt hitte, csak képzelődik: egy motor közeledett nagy sebességgel az épület felé. Csak Lisbeth lehet az. De mire készül? Egyértelműen feléjük tartott, de mintha nem ugyanazzal a sebességgel száguldott volna, mint az előbb, és nem is az ablaküveg romjainak irányából jött a hang. Mintha Mikaelt célozta volna meg, a kemence irányából jött a motorzúgás. A bandatagok céltalanul lőni kezdtek, vaktában mindenfelé, érződött rajtuk a zavarodottság. A motorkerékpár ezúttal pontosan annál az ablaknál ütötte át az üveget, ahol Mikael feküdt.

Az üvegszilánkesőből kibontakozott Lisbeth alakja, aki telibe találta Ivant a fején és a vállán. Ivan egy pillanatra úgy nézett ki, mintha kísértetet látott volna – ami nem állt messze az igazságtól. Lisbeth holtsápadt volt, és ijesztő, vad kifejezés ült az arcán. Kezével nem is a kormányt, hanem a vasrudat markolta, amivel kiütötte az egyik férfi kezéből a fegyvert, miközben a hordágy felé ugratott, majd lábával kitámasztott, lehajolt a fegyveréért, és felvette, közben a motorral együtt a falnak csapódott. Villámgyorsan kiegyenesedett, és lőni kezdett.

Az épület lövések zajától visszahangzott. Mikael eleinte nem értette, mi történik körülötte. Lövéseket, lépéseket, zihálást és

ordibálást hallott, földre zuhanó testek zaját. Amikor egy pillanatra beállt a csend, úgy döntött, tennie kell valamit, akármit.

Észrevette, hogy még mindig a kezében van a kés. Megpróbált felállni. De nem ment. Iszonyatos volt a fájdalom. Újra és újra megpróbálta, míg végül sikerült. Ám egész testében remegett, és szinte elviselhetetlen volt a fájdalom. Homályos tekintettel nézett körbe, és azt látta, hogy már csak három ember maradt állva a teremben: Lisbeth, Ivan és Camilla.

Lisbeth volt az egyetlen, akinek fegyvere volt. Az oldalára állt a szerencse, végre véget vethetett az egész rémálomnak. De nem történt semmi. Feszült csend ereszkedett rájuk. Lisbeth mintha beledermedt volna a mozdulatba. Még a szeme sem rezdült. Valami nem stimmelt. Mikaelt rossz érzés töltötte el, és akkor meglátta, mi az oka ennek a furcsa feszült csendnek: Lisbethnek remegett a keze.

Képtelen volt lőni. Ivan és Camilla előrébb merészkedtek, Ivan mindenhol vérzett, és alig állt a lábán, Camilla remegett a dühtől, és gyűlölködve, szinte már tébolyult tekintettel nézett a testvérére. Majd egy hirtelen ötlettől vezérelve, mint aki mindenáron le akarja lövetni magát, rávetette magát Lisbethre, aki most sem lőtt, csak hárított.

Camilla elesett, és beverte a fejét a kőpadlóba, pontosan a kemence mellett, de Ivan odaugrott és elkapta. Kicsit távolabb egy másik férfi is feltápászkodott. Megint ők kerültek fölénybe.

34. fejezet

Augusztus 28.

Johannes Forsell folytatta a visszaemlékezést.

– Az a néhány nap valóságos rémálom volt. Egyre jobban kétségbeestem – mondta Forsell. – Gyűlöltem magam. Svanténak sikerült elérnie, hogy az egész önmagamról alkotott képem megváltozzon. Az érzés a lelkem legmélyéig, a testem összes sejtjéig hatolt, úgy éreztem, olyan emberré váltam, aki nem érdemli meg, hogy éljen. Azelőtt sokat beszéltem a médiában a gyűlöletről, de soha nem érintett meg igazán a téma. Azonban a Svante autójában folytatott beszélgetés után olyan valóságossá vált számomra, hogy a részemmé lett, úgy feszült rám, akár a bőröm, és már semmi nem tűnt értékesnek a számomra. Érzéketlenül, bénultan töltöttem Sandőn a napjaimat.

– De én hallottam, amikor kiabáltál a telefonban – szólalt meg Rebecka. – Nekem akkor úgy tűnt, hogy képes vagy felvenni a harcot.

– Igen, küzdeni akartam. Felhívtam Janeket, és informáltam a történtekről. Sőt, többször a kezembe vettem a telefonomat, hogy értesítsem a miniszterelnököt és a rendőrfőnököt. Tenni akartam valamit. Legalábbis ezzel hitegettem magam. Svantét mindenesetre nyugtalanítani kezdte, hogy szabadságra mentem, ezért kijött hozzám Sandőre. Tulajdonképpen az sem lepett meg, hogy figyeltet.

– Miért gondolja, hogy figyeltette magát?

– Mert amikor egyik délelőtt Becka vásárolni ment, váratlanul beállított hozzám. Lementem vele a partra, hogy nyugodtan

beszélhessünk. Akkor mutatta meg a dossziét.

– Beszélne erről kicsit részletesebben?

– Mindenre kiterjedő hamisítvány, amit körültekintő gondossággal állítottak össze. Voltak benne fotók kékre-zöldre vert nőkről, tanúvallomások, rendőrségi jelentések másolatai, titkos információgyűjtés közben rögzített bizonyítékokról szóló tanúsítványok stb. Átfogó dokumentáció volt, kétségtelenül hozzáértő emberek készítették, és én felfogtam, hogy ha ez nyilvánosságra kerül, meglehetősen sokan elhiszik majd, és jóvátehetetlen károkat okoz a családomnak. Még emlékszem, mit éreztem, amikor visszamentem a házba. Körülnéztem, és szemügyre vettem a lehetséges tárgyakat, a konyhakéseket, a felső emeleti ablakot, a konnektorokat, a fejemben mindegyik olyan eszközzé alakult, amivel kárt okozhatok magamnak. Meg akartam halni. Ott és akkor.

– Azért ez nem teljesen igaz, Johannes – szólt közbe Janek. – Még akkor sem hunyt ki belőled az életösztön. Hiszen felhívtál, és beszámoltál erről a találkozóról is.

– Ez igaz.

– Ráadásul elegendő adatot szolgáltattál nekünk ahhoz, hogy bizonyítani tudjuk, hogy Svante Lindberget a 2000-es évek elején beszervezte a Zvezda Bratva. Nem csak arra jöttünk rá, milyen mértékben szervezték be és korrumpálták, a segítségeddel azt is megértettük, hogy mi történt valójában.

– Hogy megmérgezte Viktor Grankint és Klara Engelmant?

– Megértettük, hogy mi volt a motivációja, ami elvezette idáig. Stan Engelmanhoz hasonlóan ő is rettegett attól, hogy Klara és Viktor mit hozhatnak nyilvánosságra. Úgy gondoljuk, hogy Viktor Grankinnak sejtelme sem lehetett Svante szindikátusbeli szerepéről, de ennek az információnak kisebb volt a jelentősége. Ha egyszer beszerveztek, azt teszed, amit parancsolnak. És a Zvezda Bratvának akkortájt épp elég oka volt arra, hogy megszabaduljon Viktortól és Klarától.

– Már kezdem érteni – mondta Catrin.

– Nagyszerű – mondta Janek. – Akkor most már érti, hogy Svanténak jóval több oka volt arra, hogy a sorsára hagyja Klarát a hegyen, mint az, hogy megmentse egy barátja életét.

– El akarta hallgattatni.

– Az, hogy Klara visszatért holtából, azt jelentette, hogy a szindikátus ismét veszélybe került.

– Rémisztő.

– Kétségtelenül. Csak elkövettünk egy óriási hibát: annyira el voltunk foglalva a teendőinkkel, hogy elfelejtettük informálni Johannest.

– Vagyis benne hagyták a slamasztikában – mondta Rebecka.

– Nem adtuk meg neki a támogatást, amit megérdemelt volna, és ez a mai napig bánt.

– Támogatniuk kellett volna.

– Így igaz. Szerencsétlen egy ügy, és borzasztóan igazságtalan. De azt hiszem, Catrin, most már az ön számára is világossá kellett válnia.

– Minek is?

– Hogy Johannes mindig helyesen próbált cselekedni.

Catrin nem felelt, mert megrezgett a telefonja. Ránézett a frissen befutó hírekre.

– Történt valami, Catrin? – kérdezte Rebecka.

– Épp rendőrségi akció zajlik Morgonsalában, aminek köze lehet Mikaelhez – felelte.

Lisbeth beverte a fejét a téglafalba, majd azonnal megcsapta a kemencéből áradó forróság. Össze kell szednie magát, és nem csak a maga érdekében. De mintha megbabonázták volna. Képes volt forró vasalóval bosszút állni egy bántalmazó férfin vagy üzenetet tetoválni egy erőszaktevő mellkasára, képes volt őrült módra viselkedni. De nem tudta lelőni a testvérét, még akkor sem, amikor a saját élete forgott kockán. Erről másodjára bizonyosodhatott meg.

A bizonytalankodás eredménye az lett, hogy Camilla a teljes őrület közepén megragadta Lisbethet sérült karjánál fogva, és

megpróbálta belökni a hatalmas kályhába. Lisbeth haját megpörkölték a lángok, és csak kevés választotta el attól, hogy megégjen, de sikerült visszanyernie az egyensúlyát. És akkor észrevette, hogy az egyik férfi, talán Jorma, rászegezi a pisztolyát, mire nem tétovázott, és átlőtte a férfi mellkasát. Nagy volt a kavarodás, a levegő izzott a gyűlölettől. Lisbeth most Galinovra szegezte a fegyverét, aki időközben lehajolt egy földön heverő pisztolyért, de kiegyenesedni már nem tudott, ugyanis Mikael fájdalomtól eltorzult arccal összecsuklott, és esés közben elkaszálta. Ebben a pillanatban Camilla hátralépett, szeméből mélységes gyűlölet sugárzott. Egész testében remegett, de nekirugaszkodott, azzal a szándékkal, hogy belökje Lisbethet a kemencébe. Csakhogy Lisbeth félreállt, Camilla viszont megállíthatatlanul zuhant előre. Ezzel megpecsételte a sorsát.

Mintha lassított felvételen látták volna a jelenetet. Nem csupán magát a mozdulatot érzékelték lelassítva, ahogy a test beesett a lángok közé, de a becsapódás hangja is lassítva ért el hozzájuk, a megégett bőr sercegése, az égett haj szaga, ami tüzet fogott, és a mindezt követő sikítás, amit lefojtottak a lángok, mindez felfoghatatlanul gyorsan és mégis lassan történt. Camilla kétségbeesetten próbálkozott, hogy feltérdeljen, végül kúszva-mászva előbukkant a kemencéből, égő hajjal és égő blúzban.

Ordított, a fejét rázta, kétségbeesetten hadonászott a karjával, próbálta a lángokat megfékezni magán. Lisbeth csak állt mozdulatlanul, és figyelte a jelenetet. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy segítsen a testvérének, de végül nem mozdult. Azután történt valami. Camilla váratlanul elhallgatott, mintha belé fagyott volna a szó. Meglátta a tükörképét a kemence fém peremén, majd újból ordítani kezdett.

– Az arcom, az arcom!

Úgy tűnt, mintha a szépsége az életénél is fontosabb lett volna a számára. Lehajolt a fegyverért, ami kiesett Galinov kezéből, és a testvérére szegezte. Erre már Lisbeth is megmozdult, akkor már kész volt arra, hogy visszalőjön.

Camillának még mindig égett a haja, amikor lassan, bizonytalanul felemelkedett, és dülöngélve talpra állt, a pisztollyal végig a testvérére célzott. Lisbeth a ravaszon tartotta az ujját, hogy bármelyik pillanatban meghúzza, ha kell. Amikor eldördült a lövés, egy pillanatra azt hitte, hogy ő lőtt.

De Camilla volt az. Fejbe lőtte magát. Már nem látta, hogy Lisbeth a karját nyújtja felé, és mondani akar neki valamit. Camilla összeesett, Lisbeth csak állt, némán, a testvérét nézte, miközben a fejében képek cikáztak, és tűz és káosz ölelte körbe.

Az anyjára gondolt, és Zalára, felrémlett benne a kép, ahogy a férfi a Mercedesében ég. Helikopter zúgása hallatszott felettük, ettől Lisbeth magához tért, és Mikaelre pillantott, aki nem messze feküdt Camilla és Galinov testétől.

– Lisbeth... vége van? – kérdezte elgyötörten Mikael.

– Vége van – felelte Lisbeth, majd meghallotta, ahogy a rendőrök utasításokat adva elindulnak az épület felé.

35. fejezet

Augusztus 28.

Jan Bublanski – vagy ahogy a kollégái gyakran nevezték, Bubla – átvágott a régi üveggyár körül húzódó szántóföldön. A környék csak úgy nyüzsgött a rendőröktől és a mentőszolgálat embereitől. Egy tévécsatorna egyenesben közvetítette az eseményeket, Mikaelt és a legtöbb sérültet már elszállították. Legnagyobb csodálkozására az egyik mentőautó nyitott ajtaján át egy ismerős alakot pillantott meg. Lisbethet tetőtől talpig sérülések borították, piszkos volt, és ömlött róla a veríték, a karja bekötözve. Egy holttestre meredt, amit éppen akkor vittek ki az épületből egy hordágyon, szürke filccel letakarva. Bublanski tétován odalépett hozzá.

– Lisbeth, kedvesem, jól vagy? – kérdezte.

A lány nem felelt. Még csak el sem fordította a tekintetét. Bublanski ezt látva folytatta:

– Köszönetet kell mondanunk neked. Nélküled...

– Mindez nem történt volna meg – vágott a szavába a lány.

– Ne légy ilyen kemény önmagadhoz. Kérlek, ígérd meg nekem, hogy... – próbálta folytatni a felügyelő, de ez alkalommal sem jutott el odáig, hogy befejezze a mondatot.

– Nem ígérek meg neked semmit – mondta Lisbeth olyan színtelen hangon, ami megrémítette a felügyelőt. Ismét eszébe jutott a bukott angyal a paradicsomban, aki nem szolgál senkit, és nem tartozik senkihez. Vett egy nagy levegőt, és utasította a mentősöket, hogy vigyék a sérültet kórházba, olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet.

Ezután bevárta Sonja Modigot, aki a szántó felől közeledett felé, és arra gondolt, immár ki tudja hányadszor, hogy ő már öreg ehhez az őrülethez. A tengerhez vágyott, ahol csend és nyugalom veszi körül, vagy bárhová, de a lehető legtávolabb innen.

Valamennyien a mobiljukra meredtek. A Svéd Televízió egyik riportere épp arról tudósított egyenes adásban, hogy Blomkvistet és Salandert sérülten, de élve vitték ki az épületből. Catrin elsírta magát, a keze remegni kezdett. Valaki megérintette a vállát.

– Úgy tűnik, már túl vannak a nehezén – mondta Janek.

– Remélem – felelte Catrin, és arra gondolt, hogy mi lenne, ha most azonnal lelépne innen.

Ugyanakkor belátta, hogy most nem tudna segítségére lenni senkinek. Inkább arra kell koncentrálnia, hogy befejezze azt, amibe belefogott. Volt ugyanis még egy kérdése, ami nem hagyta nyugodni már egy ideje, és amit még nem tett fel.

– Úgy gondolom, Johannes, az emberek meg fogják érteni a helyzetét, legalábbis azok, akik meg akarják érteni – mondta Catrin.

– Attól tartok, nem lesznek túl sokan – mondta Rebecka.

– Lesz, ahogy lesz – mormogta Johannes. – Elvihetjük kocsival valahová, Catrin? – kérdezte Johannes.

– Nem, köszönöm, megoldom – felelte. – Van még valami, ami nem tiszta nekem.

– Igen...?

– Azt mondta, hogy nem látogatta Nima Ritát túl gyakran a Södra Flygelnben. De azért néhányszor elment oda, igaz? És akkor feltűnt önnek, hogy nem bánnak vele valami jól?

– Így van.

– Miért nem kérte, hogy figyeljenek oda rá jobban? Vagy miért nem helyeztette át egy másik helyre?

– Minden tőlem telhetőt megtettem. Kértem, sőt még kiabáltam is a klinikán. De hiába. Én... túl gyorsan feladtam. Elmenekültem onnan. Talán mert ennél többet nem tudtam elviselni.

– Hogyhogy?

– Vannak dolgok, amiket az ember csak egy bizonyos határig képes eltűrni – mondta Johannes. – Utána elfordítja a tekintetét, végül pedig úgy tesz, mintha nem is létezne.

– Ennyire rossz volt a helyzet?

– Megpróbálom megmagyarázni. Azt kérdezte, látogattam-e Nima Ritát a klinikán. Eleinte nagyon gyakran. Utoljára már majdnem egy évbe is beletelt, mire eljutottam hozzá. Egyszerűen így alakult. És... minden alkalommal gyötrődtem, ideges és zavart voltam. Most is látom, ahogy jön felém a szürke ruhájában, a csoszogó járásával. Olyan volt, mint egy megtört fogoly. Ilyenkor felálltam, és magamhoz öleltem. A teste merev volt, szinte élettelen. Megpróbáltam beszélni vele. Megpróbáltam meghallgatni őt. Ezer kérdést feltettem neki, de ő csak egy-egy szóval válaszolt. Úgy éreztem, feladta. Azután egyszer csak úgy éreztem, hogy szétrobbanok. Elképesztő harag támadt bennem.

– A klinikával szemben?

– Nem. Nimával szemben.

– Ezt nem értem.

– Pedig így van ez, amikor bűnösnek érzi magát az ember valakivel szemben. Feltámad benne a végtelen harag. Nima olyan volt, mintha...

– Igen?

– Mintha a lényem másik része lenne. Ő volt az, aki megfizette az árát az én boldog életemnek.

– Ezt megmagyarázná?

– Hát nem érti? Az egész életemmel tartoztam neki, olyasmivel, amit soha nem tudtam volna sem meghálálni neki, sem megfizetni. És még csak köszönetet sem mondhattam neki anélkül, hogy össze ne roppantottam volna szegényt. Én azért voltam életben, mert Klarát feláldozták. Azért voltam életben, mert Nimát is feláldozták, és később a feleségét is. Ez a tudat több volt annál, mint amit el tudtam viselni. Nem bírtam visszamenni a Södra Flygelnbe. Elfordítottam a tekintetem.

36. fejezet

Szeptember 9.

Erika Berger a fejét csóválta. Nem, nem. Ő ezt képtelen felfogni. Nem érti, miért gúnyolják ezt a nőt Miss Tökéletesnek, meg Süket Moralistának. Ez a nő egyszerűen piszok jó.

– Beleéléssel ír, erőteljesen, szóval ahelyett, hogy itt nyafogtok nekem, inkább legyetek büszkék rá, és egyébként is, jobb, ha mindenki visszamegy, és folytatja a munkáját. Most! – tette hozzá még Erika.

– Rendben – felelték a kollégák. – Mi csak arra gondoltunk, hogy...

– Mire gondoltatok?

– Felejtsd el.

A két fiatal riporter, Sten Åström és Freddie Welander kioldalgott az irodájából. Kénytelen volt lehűteni, sőt ledorongolni őket. Az viszont tagadhatatlan, hogy őt is meglepte ez az egész. Fel nem foghatta, hogyan vett minden ilyen váratlan fordulatot? Azt érti, hogy az egész egy románccal indult, egy hotelben töltött éjszakának köszönhetően alakult így, de mégis... Catrin Lindås?

Catrin Lindås volt az utolsó ember a földön, akiről Erika Berger el tudta volna képzelni, hogy írni fog a *Millenniumnak*. És Catrin nem csupán egy ólomsúlyú leleplezésről írt nekik cikket. A riportot sajátos lendület vitte előre, ráadásul, mielőtt publikálták volna, Johannes Forsell védelmi miniszter lemondott, és az államtitkárát, Svante Lindberget gyilkosság, zsarolás és kémkedés megalapozott gyanújával letartóztatták. És semmi, ami kiszivárgott a médiának, és amiből nap nap után, óráról órára hosszú újságcikkek születtek,

semmi sem rabolhatta el a *Millennium* elől a dicsőséget, és semmi sem csökkentette az izgatott várakozást, amivel a közönség a következő lapszámuk elé tekintett.

„Tekintettel a *Millennium* következő számában megjelenő interjúra, a kormányban elfoglalt helyemről lemondok” – írta Johannes Forsell a sajtónyilatkozatában.

Ez több volt mint fantasztikus! Ugyanakkor elkeserítő, hogy még a saját kollégái között is vannak olyanok, akik nem tudnak örülni az ilyen fejleményeknek anélkül, hogy sárdobálásba ne kezdenének, és ne morognának amiatt, mert együtt kell dolgozniuk a német *Geo* magazinnál egy bizonyos Paulina Müllerrel, egy számukra addig ismeretlen újságírónővel, aki arról írt cikket, hogyan segítette a tudomány a nyomozást Nima Rita azonosításakor.

Mikael ezzel szemben egy sort sem írt, annak ellenére, hogy szinte az egész oknyomozói munkát ő végezte el. Blomkvist még mindig kórházban feküdt, ahol már többször megoperálták. Csak homályosan érzékelte a valóságot a fájdalomcsillapításra kapott morfiuminjekcióknak köszönhetően. Az orvosok igyekeztek megnyugtatni, miszerint egy fél éven belül képes lesz újra önállóan járni, ami nagy megkönnyebbülés lehetett a számára. Ennek ellenére szűkszavú volt, és magába forduló, és csak ritkán, többnyire akkor, amikor Erika válásáról beszéltek, akkor nyilvánult meg a régi személyisége. Sőt, még el is nevette magát, amikor Erika elmesélte, hogy egy olyan férfival bonyolódott szerelmi kapcsolatba, akit Mikaelnek hívnak.

– Hát, ez elég praktikusnak tűnik – mondta, de magáról és arról, ami vele történt, képtelen volt beszélni.

Mintha el akarta volna folytani magában, amit Erika aggasztónak talált. Talán ma este majd megnyílik egy kicsit, gondolta. Ma végre hazaengedik a kórházból, és Erika úgy tervezte, hogy este meglátogatja. De először átolvassa azt, amit Mikael a trollgyárakról írt, azt, amiről úgy nyilatkozott, hogy még nincs kiadható állapotban, és épp emiatt csak vonakodva küldött el neki. Bezárkózott az irodájába, feltette a szemüvegét, és nekilátott. A

kezdet nem is olyan rossz, gondolta Erika. Mikael tudja, hogyan kell felvezetni egy történetet, bár később... na jó, végül is érthető.

Ez még elmegy. Kicsit bonyolult ugyan. Túl sokat akar mondani egyszerre. Erika hozott magának egy csésze kávét és itt-ott meghúzta a cikket. Folytatta az olvasást. Hát ez itt... ez meg mi a fene? A riport alján, egy meglepő jegyzetet talált egy férfiról, akit Vlagyimir Kuznyecovnak hívnak, és akiről azt állítja, hogy ő a tulajdonosa az oroszországi trollgyáraknak. Ő állt a gyűlöletkampány mögött, amit az LMBTQ közösség ellen folytattak Csecsenföldön, és amelynek eredményeként sok ember veszítette életét. Ez új információnak tűnt.

Erika utánanézett. Ez lehetetlen... amit Kuznyecovról a neten talált, az alapján ő egy egész... kedves figura. Volt egy vendéglője, igazi tréfacsinálóként tartották számon, rajongott a hokiért, medvesteak-specialista volt, és partikat szervezett a nagy hatalmú elitnek. Mikael cikke azonban teljesen más színben tüntette fel. Szerinte ő állt a dezinformációs kampány és a hackertámadások mögött, amelyek a nyári tőzsdekrachot okozták. Ő volt az egész világra kiterjedő hazugságok és gyűlöletkampányok mozgatórugója. Hogy ez mekkora szenzáció! De mi lehetett a szándéka ezzel Mikaelnek? Miért rejtett el a cikkében ilyen horderejű információkat anélkül, hogy bármilyen bizonyítékra hivatkozott volna?

Erika tovább olvasott. Feltűnt neki, hogy Kuznyecov neve alatt szerepel egy link, ami egy sor olyan dokumentumhoz vezet, amelyek orosz nyelven íródtak. Gyorsan behívta Irinát, az egyik szerkesztőjét és oknyomozóját, aki még a nyár elején segített Mikaelnek. Irina negyvenöt éves, alacsony, fekete hajú nő volt, aki vastag szemüveget viselt, és ferde mosollyal ült le Erika székére, hogy elmélyedjen az anyagban, majd hangosan fordítani kezdett. Amikor a végére ért, a két nő jelentőségteljes pillantást váltott egymással:

– Azt a szentségit! – tört ki belőlük.

Mikael szinte még haza sem ért a Bellmansgatanra a mankóin kínkeservesen döcögve, amikor Erika felhívta. Először nem értette, hogy mit próbál neki elmagyarázni. Kétségtelen, hogy a sok morfiumnak hála még elég lassú volt a felfogása, viszont számos flashbackben volt része, és nehéznek érezte a fejét.

A kórházban csak Lisbeth társaságában érezte jól magát, megnyugtatóan hatott rá a jelenléte. Ő volt az egyetlen ember, aki képes volt átérezni, min ment keresztül. És amikor már megszokta, hogy végre ott van neki a lány, ő egyszerűen, minden búcsúszó nélkül eltűnt. Az orvosok, a nővérek, sőt még Bublanski és Sonja Modig is őt keresték, mert még nem fejezték be a kihallgatását a bűnügyben, amiben tanúként szerepelt.

Lisbeth eltűnt, és Mikael most ezt végképp nehezen viselte. A pokolba is, Lisbeth, miért kell mindig lelépned mellőlem? Hát nem érted, hogy szükségem van rád? Tehetetlen volt, és a lány hiányát még több szitkozódással, még több morgással és még annál is több fájdalomcsillapítóval kompenzálta.

Bizonyos órákban, különösen az éjszaka és a nappal határán úgy érezte, hogy meg fog őrülni, és ha sikerült is néhány órára elaludnia, mindig a morgonsalai kemencéről álmodott. Álmában a teste szép lassan, centiméterről centiméterre eltűnt a lángokban, és amikor egy hirtelen rándulásra vagy saját kiabálására felébredt, zavarodottan nézett a lábára, attól rettegett, hogy újra ég.

Legjobban a délutánokat szerette, amikor látogatói érkeztek, és szinte teljesen megfeledkezhetett önmagáról, de legalábbis elterelhette a gondolatait az üvegműhelyről. A legváratlanabb látogatója egy fekete hajú, csillogó szemű nő volt, aki egy hatalmas virágcsokorral bukkant fel egyik délután. Világoskék trapézszárú nadrágkosztüm volt rajta. A haja gondos fonatokban feltűzve. Olyan volt, mint egy sportoló vagy mint egy táncos, szinte hangtalanul mozgott. Mikael először nem ismerte meg, azután rájött, hogy a nő Kadi Lindner, az a pszichológus és életvezetési tanácsadó, akivel a fiskergatani lakás ajtajában ismerkedett meg.

Kadi azért jött, hogy felajánlja segítségét – bevallotta, hogy teljesen lenyűgözte, amit az újságban olvasott –, de volt valami, amiről úgy gondolta, hogy Mikaelnek talán tudnia kell. Ez már Mikael érdeklődését is felkeltette.

– Kaptam egy e-mailt – kezdett bele. – Bár azt hiszem, nem is az e-mail a megfelelő szó erre. A képernyőm egyszerűen villogni kezdett, aztán csodák csodájára, megjelent rajta egy dokumentum Freddy Carlssonról, a Formea Bank munkatársáról, aki, talán még emlékszik, megrágalmazott, miután az idén a *Gazdasági Hírek*ben tisztességtelennek neveztem.

– Dereng valami – mondta Mikael.

– Szóval. Ez a dokumentum egyértelmű bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy akkor, amikor Freddy a bankja baltikumi tevékenységéért volt felelős, pénzmosással foglalkozott.

– Jellemző.

– Mégsem ez volt, ami igazán meglepett, hanem a dokumentum alá írt szöveg.

– Mi volt az?

– Idézem: „Megfigyelés alatt tartom a biztonsági kamerákat, ha valaki véletlenül még nem fogta volna fel, hogy elköltöztem.” Ennyi és nem több. Először nem tudtam mire vélni. Az e-mailben nem szerepelt sem a küldő, sem senki más neve. Azután eszembe jutott a maga látogatása, és összekapcsoltam a morgonsalai eseményekkel. Akkor fogtam fel, hogy én Lisbeth Salander lakását vásároltam meg, és akkor kicsit…

– Igazán nem kell nyugtalankodnia – szakította félbe Mikael.

– Nem, nem… szó sincs nyugtalankodásról. Izgatott lettem! Rájöttem, hogy a Freddy Carlssonról szóló dokumentumot azért küldte Salander, hogy is mondjam… hogy mintegy kárpótoljon azért a kellemetlenségért, ami esetleg miatta érhet. Valósággal meghatódtam, és arra gondoltam, hogy segíteni szeretnék mind a kettőjüknek.

– Erre igazán semmi szükség – mondta Mikael. – Már az is kedves öntől, hogy eljött.

Majd némi gondolkodás után megkérdezte Kadit – tekintettel a *Millennium* kiszolgáltatott helyzetére a médiapiacon, beleértve az agresszív felvásárlási kísérleteket is –, hogy elvállalná-e a lapnál a szóvivői szerepet. A nő arca egyből felderült, azonnal igent mondott, majd másnap Erika és a többiek is elfogadták a javaslatot.

Egyébként Catrin töltötte a legtöbb időt nála a kórházban, nemcsak azért, mert mondhatni együtt jártak, hanem azért is, mert Mikael is részt vett a riport megírásában. Elolvasta az első változatot, amit újra és újra megvitattak. Svante Lindberget, Stan Engelmant és Ivan Galinovot letartóztatták, és nagyon úgy tűnt, hogy a Svavelsjői Motoros Klubnak is egyszer s mindenkorra leáldozott, nem úgy a Zvezda Bratvának, aminek hirtelen túlságosan is nagy hatalommal rendelkező védelmezői akadtak.

Johannes Forsellnek a várakozásokkal ellentétben egész jól alakultak a dolgai. Gyakran eszébe jutott, hogy Mikael és Catrin talán túlságosan is kedvesek voltak hozzá, Mikael viszont úgy gondolta, hogy Forsellnek köszönhetik a szenzációszámba menő hírt. Kedvelte Johannest, és örült, hogy a dolgok jelenlegi állása Rebeckának és a gyerekeknek is megkönnyebbülést jelent.

A sokat szenvedett Nima Rita holttestét a buddhista hagyományoknak megfelelően temették el Tengbochében, Nepálban. A Svédországban tartandó megemlékezésre Bob Carson és Fredrika Nyman is hivatalosak voltak. Szemmel láthatóan kezdtek nyugvópontra jutni a dolgok.

Mikael mégsem volt képes tiszta szívből örülni. Mintha a pálya széléről figyelte volna az eseményeket, különösen most érezte így, amikor Erika izgatottan beszélt a telefonban. Ki a fenéről beszél egyáltalán?

– Ki az a Kuznyecov? – kérdezte Mikael.

– Te meghibbantál?

– Dehogy.

– Hiszen te vagy az, aki leleplezte.

– Nem hinném.

– Milyen drogokkal etetnek téged?

– Sajnos túl kevéssel.
– Na mindegy. Elég lendületesen írsz.
– Nem mondod.
– Többek között arról is, hogy Vlagyimir Kuznyecov volt az, aki kirobbantotta a tőzsdekrachot a nyár elején. És hogy ő áll a csecsenföldi homoszexuálisok ellen elkövetett gyilkosságok mögött.
Mikael egy szót sem értett az egészből. Összevissza keresgélt a számítógépén, mire megtalálta a régi cikkét.
– Hát ezt nem értem.
– Én sem, attól tartok.
– Ez az egész...
Nem fejezte be a mondatot, de nem is volt szükség rá. Erika is pontosan ugyanarra a következtetésre jutott.
– Akkor ez is egy Lisbeth-féle dolog?
– Fogalmam sincs – mondta lesokkolódva Mikael. – De ha már itt tartunk, folytasd. Valami Kuznyecovról kezdtél beszélni.
– Inkább olvasd el magad. Irina épp fordítja a dokumentumot és a hozzá tartozó bizonyítékot is. Elképesztő egy történet. Kuznyecov az, akiről a Pussy Strikers énekel a *Killing the world with lies* című számában.
– Hogy ki énekel?
– Bocs. Elfelejtettem, hogy számodra Tina Turnernél megállt a világ.
– Most tegyük le.
– Megpróbálom.
– Rakd össze nekem az anyagot.
– Jó, este átmegyek, és akkor mindent megbeszélünk.
Mikael Catrinra gondolt, aki már délután átmegy hozzá.
– Majd holnap, rendben? Addig legalább lesz időm megemészteni.
– Egyébként hogy vagy?
Mikael ezen kicsit elgondolkodott. Úgy érezte, Erika megérdemli, hogy őszintén feleljen neki.
– Kemény volt nagyon.
– Megértem.

– De most…
– Igen?
– Kaptam egy kis életerőt.
Mikael úgy érezte, hogy le kell tennie.
– Most… – folytatta.
– Fel kell hívnod valakit.
– Valami ilyesmire gondoltam.
– Vigyázz magadra!
Mikael befejezte a beszélgetést Erikával, és újra megpróbálta elérni Lisbethet, bár már a kórházból is számtalan hiábavaló kísérletet tett. A lány nem adott életjelet, és nem is hallatott magáról, eltekintve a Kadi Lindnernek küldött üzenettől. Ez nyugtalanította Mikaelt, sőt, része volt a szorongásának, amely alattomosan közelítette meg, lassan kúszott fel benne, és a legjobban éjszaka vagy hajnalban hatalmasodott el rajta. Mikael attól tartott, hogy Lisbeth képtelen lesz leállni, újabb és újabb árnyakat hajt majd fel a múltjából, hogy visszavágjon nekik, és végül… nem fog visszatérni. Nem tudta elhessegetni ezt a gondolatot, úgy érezte, már előre elrendeltetett, hogy a történet rossz véget ér. Képtelen lenne elviselni…
Megragadta a mobilját. Mégis mit írjon neki? Odakint felhők gyülekeztek az égen, fújni kezdett a szél, és eső kopogott az ablakon. Mikael érezte minden egyes szívverését. Megszállták a morgonsalai kemence tátongó száját idéző emlékek, és úgy érezte, itt az idő, most szigorúbban kell megfogalmaznia a kérését, hogy Lisbeth hallasson magáról, ne kergesse őt az őrületbe.
Végül ezt írta:
Szóval nem volt elég, hogy kisegítettél egy fülessel, még Kuznyecov fejét is tálcán kínáltad nekem.
Válasz azonban most sem érkezett. Teltek az órák, közben beesteledett. Catrin átjött hozzá, csókolóztak és megittak egy üveg bort. Közben megfeledkezett a lelkét nyomasztó érzésről. Beszélgettek és beszélgettek, amíg egymást átölelve el nem aludtak tizenegy körül. Három órával később Mikael felébredt, és úgy

érezte, hogy valami nagy rossz közeledik. Önkéntelenül is a mobilja után nyúlt. De nem jött semmi Lisbethtől. Egyetlen szó sem. Mikael fogta magát, és a mankója segítségével kibotorkált a konyhába. Hajnalig csak ült a konyhaasztalnál, és Lisbethre gondolt.

EPILÓGUS

Vihar illata érződött a levegőben, amikor Artur Delov bűnügyi felügyelő kocsija leparkolt a kavicsos úton a leégett ház előtt Gorogyiscsében, Volgográdtól északra. Nem értette, miért kerekedett ekkora felfordulás egy tűzeset miatt.

Senki nem sérült meg, és alig volt valami a házban. Az egész negyed szegény volt, és rendezetlen, ráadásul senki sem tartott igényt a kunyhóra. Mégis egy csomó fontos ember gyülekezett itt, többek között a sajtó képviselői és néhány bűnöző is, meg persze egy csomó kölyök, akiknek az édesanyjuk mellett vagy az iskolában lett volna a helyük, nem pedig itt, a romoknál. Semmi sem maradt a kalyibából csak egy régi vaskemence és egy beomlott kémény. Minden más megsemmisült vagy leégett, de már csak nem is parázslott. A telek egy fekete, kietlen tájra hasonlított, aminek a közepén ott tátongott egy lyuk, akár az alvilág bejárata. Mellette néhány megégett fa emelkedett ki a földből, akárha kísértetek lennének, ágaik, mint a meggörbült ujjak.

Egy-egy erősebb szélroham felkavarta a hamut és a pernyét a földről, amitől nehéz volt lélegezni. Mintha méreggel telt volna meg a levegő, és Artur nyomást érzett a mellkasán. De nem vett róla tudomást, inkább odafordult a kollégájához, Anna Mazurovához, aki épp a földön fekvő kacatokat vizsgálta.

– Mi ez az egész? – kérdezte.

Anna felnézett rá. A haja tele volt pernyével.

– Szerintem ez egy figyelmeztetés – felelte.

– Pontosabban?

– A házat egy héttel ezelőtt vették meg egy stockholmi ügyvédi irodán keresztül – mondta Anna. – A család, akiktől megvették,

beköltözött Volgográdba, egy új és jobb lakásba. Tegnap, miután a bútorokat is elszállították, robbanás hallatszott a ház belsejéből. Minden lángba borult, és a ház, amint látod, az alapokig leégett.

– És miért aggasztja ez ennyire az embereket?

– Alexander Zalacsenko, a Zvezda Bratva alapítója itt élt gyerekkorában. Amikor a szülei meghaltak, egy szverdlovszki gyerekotthonba költöztették őt az Urálba. Az épület tegnap égett le, ami érthetően nyugtalanítani kezdett néhány fejest, amennyiben összefüggés lehet az itteni eset és a szindikátust ért többi támadás között.

– Szóval mintha valaki a gonoszság forrását akarta volna megsemmisíteni – mondta a felügyelő elgondolkodva.

Dörögni kezdett felettük az ég. Szélroham söpört végig az utcán, és magával ragadta a hamut és a pernyét a romokról, hogy távolabb szórja szét. Röviddel ezután eleredt az eső, ami megváltásként hullott rájuk, és megtisztította a levegőt. Artur Delov érezte, ahogy a nyomás engedni kezd a mellkasában.

Nem sokkal később Münchenben földet ért Lisbeth Salander gépe. Már a város felé tartott a taxiban, amikor észrevette Mikael üzenetét. Úgy döntött, ezúttal válaszol.

Kitettem a pontot.

Mikael azonnal reagált.

Pontot?

Új élet vár rám.

Lisbeth elmosolyodott. Talán Mikael is a Bellmansgatán, bármilyen messze is volt. Igen. Végre eljött az ő ideje.

A szerző köszönetnyilvánítása

Szívből köszönök mindent a kiadómnak, Eva Gedinnek és az ügynökeimnek, Magdalena Hedlundnek és Jessica Bab Bondénak.

Nagy köszönet jár Peter Karlssonnak, kiadómnak a Norstedtsnél és a szerkesztőmnek Ingemar Karlssonnak. Köszönet Stieg Larsson apjának és a testvéreinek, Erlandnak és Joakim Larssonnak.

Köszönet illeti Karin Bojs újságírót és írót, akitől a serpa-génnel kapcsolatos ötletet kaptam, és Marie Allen igazságügyi orvosszakértő professzort, aki segített utánajárni a témának.

Köszönet David Jacoby biztonsági szakértőnek a Kaspersky Labtől, Christopher MacLehose-nak, a brit kiadómnak, George Gouldingnak, az angol fordítómnak, Henrik Druid, igazságügyi orvosszakértő professzornak, Petra Råsten-Almquistnek, a stockholmi Orvosszakértői Intézet osztályvezetőjének.

Köszönet továbbá Johan Norberg gitárművésznek és írónak, Jacob Norstedt DNS-szakértőnek, Peter Wittboldt rendőrfelügyelőnek és Linda Altrov Bergnek, Cathrine Mörknek és Lajsa Loornak a Norstedtnél, és a könyvem első olvasójának, Annának.